

POLSKA GOSPODARCZA TYGODNIK

1 9 3 0

Handwritten text on the right edge of the page, partially obscured by the binding. It appears to be a list of names or addresses, possibly related to the publisher or subscribers.

**POLSKIE
KOPALNIE SKARBOWE**

NA GÓRNYM ŚLĄSKU

SPÓŁKA DZIERŻAWNA
SOCIÉTÉ FERMÈRE DES MINES
FISCALES DE L'ÉTAT POLONAIS
EN HAUTE-SILÉSIE.

KRÓLEWSKA HUTA G. ŚL.

RYNEK, L. 915.

TELEFONY. KRÓLHUTA 636-640 I KATOWICE 972.

SPRZEDAŻ

WĘGLA, KOKSU, BRYKIETÓW I SIARCZAMONU

Z KOPALNÍ, KRÓL' BIELSZOWICE, KNURÓW.

ADR. TELEGR. SKARBOFERME KRÓL. HUTA.

BIBLIOTEKA EKONOMICZNA

TYGODNIKA

„PRZEMYSŁ I HANDEL”

1) bez serji.— <i>M. Łempicki</i> . — Nasz pierwszy budżet państwowy, 1921 (wyczerpane)	2—	27) „ IX — <i>J. Gieysztor</i> . — Tranzyt jako problem międzynarodowy	1'00
2) <i>J. Zaglęniczny</i> . — Warunki rozwoju cukrownictwa w Polsce 1922 (wyczerp.)	0'20	28) „ X — <i>Gustaw Taube jr.</i> — Komercjalizacja Warszawy	1'50
3) <i>F. Prochaska</i> . — Stosunek W. M. Gdańska do Polski pod względem celnym 1923 (wyczerpane)	0'40	29) „ X — <i>Wincenty Jastrzębski</i> . — Zadania i metody pracy Komisji Ankietowej	1'00
4) <i>Inż. St. Świętochowski</i> . — Państwowe przedsiębiorstwa górniczo - hutnicze, 1924 (wyczerpane)	0'50	30) „ XII — <i>Stanisław Pszczółkowski</i> . — Kredyty zagraniczne i ich rola w polskiej polityce kredytowej	2'50
5) „ <i>Inż. St. Świętochowski</i> . — Przedsiębiorstwa państwowe w Polsce, 1925 (wyczerpane)	0'40	31) „ XIII — <i>Z. R. Gawroński</i> . — Zwalczenie trustów w Stanach Zjednoczonych	2'00
6) „ <i>Inż. St. Świętochowski</i> . — Polska administracja górnicza, 1925 (wyczerp.)	0'30	32) „ XIV — <i>S. Fr. Królikowski</i> . — W sprawie metody obliczania stawek celnych	1'50
7) „ <i>Dr. J. Podkomorski</i> . — Zasadnicze zadania monopolu spirytusowego, 1925	0'20	33) „ XV — <i>St. Starzyński</i> . — Położenie klasy robotniczej po przewrocie majowym	1'20
8) „ <i>Dr. F. Młynarski</i> . — Powrót Anglii do waluty złotej, 1925	1—	34) „ XVI — <i>J. Kulikowski</i> . — Rozbudowa miast i jej finansowanie	2'00
9) „ <i>Inż. Cz. Klarner</i> . — w sprawie programu gospodarczego Rządu, 1925 (wyczerp.)	0'30	35) „ XVI — <i>S. Szwalbe</i> . — Polityka państwa w zakresie obrotu żytem (wyczerpane)	2'00
10) „ <i>Inż. Cz. Klarner</i> . — Rola Polski w obrocie międzynarodowym 1925, (wyczerp.)		36) „ XVII — <i>S. Starzyński</i> . — Stan Finansowy Polski w roku 1927	2'00
11) „ <i>Inż. Cz. Klarner</i> . — Instytut Handlu Zagranicznego, 1925	0'30	37) „ XIX — <i>Józef Kożuchowski</i> . — Kapitał zagraniczny w przemyśle polskim	2'00
12) „ <i>Ad. Rudzki</i> . — Wpływ wyniku rokowań handlowych z Niemcami na kierunek handlu zamorskiego Polski, 1925 (wyczerpane)	0'30	38) „ XX — <i>Henryk Rozenberg</i> . — Polityka Państwa w dziedzinie zaopatrzenia ludności w chleb (wyczerpane)	1'50
13) „ <i>Inż. St. Świętochowski</i> . — Analiza dochodowości państwowych przedsiębiorstw górniczo-hutniczych, 1925	0'20	39) „ XXI — <i>Zygmunt Karpiński</i> . — Waluta złota i pozłacana	1'50
14) „ <i>Inż. K. Bukowski</i> . — Kilka uwag o państwowym przemyśle solnym w Polsce, 1926 (wyczerpane)	0'20	40) „ XXII — <i>Jerzy Lubowicki</i> . — Zasady reformy podatkowej	3'00
15) „ <i>Inż. W. Polkowski</i> . — Sprawa mieszkaniowa w Polsce, 1926	0'20	41) „ XXIII — <i>Marjan Turcki</i> . — Problem aktywizacji bilansu handlowego	3'00
16) „ <i>F. Rostkowski</i> . — Sześć lat polskiej polityki handlowo-morskiej, 1926	0'50	42) „ XXIV — <i>Stefan Konopski</i> . — Ochrona celna w poszczególnych państwach w świetle badań międzynarodowych	1'00
17) „ <i>H. Gliwic</i> . — Nowy bankier świata, 1925	0'50	43) „ XXV — <i>Henryk Romanowski</i> . — Obrót bezgotówkowy (wyczerpane)	1'00
18) bez serji <i>Inż. St. Świętochowski</i> . — Jeszcze w sprawie państwowych przedsiębiorstw górniczo-hutniczych, 1926	0'30	44) „ XXVI — <i>Karol Bajer</i> . — Zarys uprzemysłowienia Woj. Łódzkiego ze specjalnem uwzględnieniem przemysłu włókienniczego	1'50
19) Tom I — <i>J. Kulikowski</i> . — Bankowość polska i problem jej sanacji, 1926	1'20	45) „ XXVII — <i>Dr. Stanisław Wachowiak</i> . — Targi i wystawy w Polsce	1'00
20) „ II — <i>Dr. J. Podkomorski</i> . — O właściwej formie monopolu spirytusowego w Polsce, 1926	0'70	46) „ XXVIII — <i>Jan Miklaszewski</i> . — Ogólny rzut oka na rozwój produkcji leśnej i obrotu drzewnego Polski współczesnej	2'50
21) „ III — <i>Dr. F. Młynarski</i> . — Międzynarodowe znaczenie spadku złotego, 1926	1'50	47) „ XXIX — <i>Inż. Czesław Klarner</i> . — Zagadnienie mieszkaniowe w niepodległej Polsce	2'00
22) „ IV — <i>St. Pszczółkowski</i> . — Stabilizacja kursu złotego, 1926	1'20	48) „ XXX — <i>Inż. Jędrzej Moraczewski</i> . — Roboty publiczne	0'80
23) „ V — <i>Inż. Cz. Klarner</i> . — Dorobek czterech miesięcy (dwie mowy program.), 1926	1'00	49) „ XXXI — <i>Władysław Gieysztor</i> . — Przedsiębiorstwa państwowe	1'00
24) „ VI — <i>Dr. L. Barański</i> . — Uwagi nad obiegiem pieniężnym w Polsce w latach 1924—1926, 1926	1'50	50) „ XXXII — <i>Józef Kożuchowski</i> . — Wojna w życiu gospodarczem Polski	1'00
25) „ VII — <i>F. Prochaska</i> . — Klauzula największego uprzywilejowania	1'50	51) „ XXXIII — <i>Dr. Marcin Szarski</i> . — Bankowość polska	1'50
26) „ VIII — <i>A. Siebeneichen</i> . — Rozwój czy upadek portu gdańskiego	1'20	52) „ XXXIV — <i>Inż. Dr. Stanisław Olszewski</i> . — Fosforyty polskie i ich znaczenie gospodarcze	1'00
		53) „ XXXV — <i>Prof. Dr. Witold Staniewicz</i> . — Uwagi o reformie stosunków rolnych w Polsce	1'50

DO NABYCIA WE WSZYSTKICH KSIĘGARNIACH ORAZ BEZPOŚREDNIO W ADMINISTRACJI TYG.
„PRZEMYSŁ I HANDEL” — WARSZAWA, ELEKTORALNA 2, POK. 26

PAŃSTWOWA FABRYKA
ZWIĄZKÓW AZOTOWYCH
W CHORZOWIE

DOSTARCZA NA DOGODNYCH WARUNKACH:

AZOTNIAK
SALETRE „NITROFOS”
SALETRE AMONOWĄ
SYNTETYCZNA SALETRE SODOWĄ
K W A S A Z O T O W Y
W O D Ę A M O N J A K A L N Ą
A M O N J A K S K R O P L O N Y

AZOTNIAK I SALETRE „NITROFOS” MOŻNA NABYĆ ZA POŚREDNICTWEM
WSZYSTKICH ORGANIZACJI ROLNICZO-HANDLOWYCH W KRAJU

WSZELKICH INFORMACJI UDZIELA:
PAŃSTWOWA FABRYKA ZWIĄZKÓW AZOTOWYCH
W CHORZOWIE

POLSKA GOSPODARCZA

DAWNEJ
PRZEMYSŁ I HANDEL

TYGODNIK WYDAWANY PRZEZ MINISTERSTWO PRZEMYSŁU I HANDLU
PRZY WSPÓŁDZIAŁE MINISTERSTW: SKARBU, ROLNICTWA ORAZ KOMUNIKACJI
WYCHODZI W SOBOTY

TREŚĆ ZESZYTU

	STR.		STR.
RZECZYWISTE PRZYCZYNY TRUDNOŚCI GOSPODAR- CZYCH GDAŃSKA — ANTONI REPEŁCZKO	1267	KRONIKA BIEŻĄCA:	
Z ZAGADNIENIŃ USTAWODAWSTWA AKCYJNEGO — ADOLF PERETZ	1272	PRZEGLĄD USTAW I ROZPORZĄDZEŃ	1300
STAN SPÓŁDZIELCZOŚCI W POLSCE — JANUSZ KWIE- CIŃSKI	1275	NOWE SPÓŁKI AKCYJNE	1300
		NOWE EMISJE W SPÓŁKACH AKCYJNYCH	1300
ŻYCIE GOSPODARCZE:		TERMINY OGÓLNYCH ZEBRAŃ W SPÓŁKACH AKCYJNYCH	1300
GÓRNICTWO I PRZEMYSŁ:		SPRAWY SAMORZĄDOWE	1301
PRZEMYSŁ BUDOWLANY	1279		
Konstrukcje żelazne w nowoczesnym budownictwie — Prof. Dr. St. Kunicki		SKARBOWOŚĆ I FINANSE:	
ROLNICTWO	1282	PODATKI I OPLATY.	1302
Wydatki Min. Rolnictwa na podniesienie hodowli oraz drobnego rolnictwa w okresie 1929/30 — T. Kossakowski		RYNEK DEWIZ I PAPIERÓW PROCENTOWYCH Z BANKU POLSKIEGO	1303 130
HANDEL:		PRZEGLĄD ZAGRANICZNY:	
OKAZJE DO HANDLU Z ZAGRANICĄ	1285	ZAGADNIENIE „TANIEGO PIENIĄDZA” WE FRANCJI— DR. WALERY ZBIJEWSKI	1305
KRAJOWE RYNKI TOWAROWE	1285		
RYNEK AKCYJNY	1287	KRONIKA ZAGRANICZNA:	
CŁA ORAZ REGLAMENTACJA HANDLU ZEWNĘTRZ- NEGO	1288	OGÓLNE	1307
Zwrot cła przy wywozie towarów — Stefan Konopski		FRANCJA	1309
KOMUNIKACJA I TRANSPORT	1294	ANGLJA	1309
Związek przedsiębiorstw komunikacyjnych — J.		STANY ZJEDNOCZONE AM.	1309
ŻEGLUGA I SPRAWY MORSKIE	1296	NIEMCY	1309
PRAWO I SĄD W ŻYCIU GOSPODARCZYM:		HISZPANJA	1310
ORZECZNICTWO SĄDOWE	1299	PERSJA	1310
		SPRAWY CELNE ORAZ REGLAMENTACJA HANDLU ZEWNĘTRZ- NEGO W PAŃSTWACH ZAGRANICZNYCH	1310
		Z RYNKÓW ZAGRANICZNYCH	1311

RZECZYWISTE PRZYCZYNY TRUDNOŚCI GOSPODARCZYCH GDAŃSKA

MEMORJAŁ Senatu Wolnego Miasta Gdańska z dn. 9 maja 1930 r., skierowany do Wysokiego Komisarza Ligi Narodów w Gdańsku, P. Hr. Grawiny, przedstawia w sposób tendencyjny ujemny wpływ portu gdyńskiego na rozwój życia gospodarczego Wolnego Miasta. Memorjał ten dąży do wykazania, że rozwój obrotów przeładunkowych i ruchu handlowego w budującym się porcie i mieście Gdyni jest przyczyną niepomysłnej sytuacji gospodarczej i finansowej Gdańska, która się zaznaczyła w latach ostatnich.

Zapomocą statystyki obrotów portowych i towarowych w Gdańsku i Gdyni — Senat gdański uzasadnia swoje wywody, które dadzą się streścić w następujących ogólnych zdaniach, użytych w memorjale:

„Symptomem powojennego życia gospodarczego Gdańska jest obrót małowartościowymi artykułami, handel którymi leży poza obszarem Gdańska, a które zmusiły port do zainstalowania szeregu kosztownych i ryzykownych urządzeń, korzyści zaś, jakie płyną w wyniku powstawania pewnych gałęzi gospodarczych

związanych z żegluga i ruchem spedycyjnym, żadną miarą nie mogą wyrównać strat, jakie ponosi Gdańsk naskutek wyeliminowania go z wielu dziedzin obrotu towarowego.

Te wszystkie braki, z jakimi Gdańsk musiał się spotkać po wojnie, zastrzyły się w ostatnim czasie wręcz katastrofalnie, tak handel Gdańska, jak i ogólne życie gospodarcze uległy poważnej depresji. Zdaniem Senatu Wolnego Miasta Gdańska, przyczyn tego stanu należy doszukiwać się w tem, że większa część polskiego handlu omija Gdańsk, iż Polska nie rozbuduje w dostatecznej mierze prowadzących do Gdańska dróg wodnych i żelaznych, wreszcie, iż Polska w bezpośrednim sąsiedztwie Gdańska wybudowała własny port w Gdyni (str. 2 i 3 memorjału). W dalszym ciągu Senat stwierdza, że „ujemne skutki rozbudowy Gdyni musiały się odbić na całokształcie zagadnień finansowych i podatkowych Wolnego Miasta: bezrobocie, wychodztwo, likwidacja przedsiębiorstw w Gdańsku pociągnęły za sobą na wszystkich polach w dziedzinie podatków i ubezpieczeń społecznych szereg niedoborów. W ten sposób rozwój Gdyni narusza podstawy i istotę istnienia Wolnego Miasta” (str. 21 memorjału).

Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że wystosowanie przez Senat gdański wymienionego memorjału podyktowane zostało wyłącznie względami politycznymi, a nie gospodarczymi, jak to pragnie upozorować Gdańsk.

Sytuacja gospodarcza Wolnego Miasta w ostatnich latach (1927—1929), t. j. w okresie szybkiego rozwoju portu gdyńskiego, nie wykazała żadnych poważniejszych ujemnych objawów. Nawet na niektórych odcinkach gdańskiego życia gospodarczego zaobserwować można w tym okresie pewne momenty dodatnie w porównaniu z latami ubiegłymi.

Ogólny kryzys gospodarczy, przeżywany obecnie przez poszczególne samodzielne organizmy gospodarcze niemal w całym świecie, jest niewątpliwie jedną z przyczyn przejściowego pogorszenia się sytuacji gospodarczej w Polsce, co w swej konsekwencji mogło również wyrzucić pewien wpływ ujemny na kształtowanie się konjunktury gospodarczej w Wolnym Mieście.

Łączenie jednak tego objawu z faktem eksploatacji budującego się portu w Gdyni nie wytrzymuje żadnej poważniejszej krytyki.

Jednym z ważnych sprawdzianów, który odzwierciedla istotny stan konjunktury gospodarczej, jest niewątpliwie rentowność przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych.

Według opublikowanych danych w „Danziger Wirtschaftszeitung”, urzędowym organie gdańskiej Izby Handlowej¹⁾ gdańskie spółki akcyjne za rok operacyjny 1928/29 wykazały przeciętny zysk netto (po potrąceniu strat) w wysokości 9·56% sumy kapitału zakładowego.

Rentowność 121 samodzielnych gdańskich spółek akcyjnych (bez oddziałów zagranicznych) według grup za okres gospodarczy 1928/29 ilustruje poniższe zestawienie:

	Przedsiębiorstwa pracujące z zyskiem:			Przedsiębiorstwa pracujące ze stratą:		
	kapitały własne		zysk	kapitały własne		zysk
	liczba	tys. guld.	tys. guld.	liczba	tys. guld.	tys. guld.
Banki	18	20.366	1.968	1	275	170
Różne wraz z przedsiębiorstwami maklerskimi	4	592	46	1	3.708	9
Budowlane i handlu nieruch.	5	1.559	43	4	260	26
Linje okrętowe, przeds. składowe i komunikacyjne	10	10.470	1.043	1	570	78
Handlowe	22	7.752	2.823	10	1.683	199
Przemysłowe	28	26.602	3.183	17	8.476	750
Razem:	87	67.341	9.106	34	14.972	1.232

Kapitały własne wynoszą więc ściśle 82,313.009 guld., zysk netto 7,873.961 guld., stąd przeciętna rentowność wynosi 9·56%.

Jeśli uwzględnimy, że przedsiębiorstwa, objęte ostatnimi 4 grupami, spłaciły poza tem raty amortyzacyjne i procenty od 60 miljn. guld. zaciągniętych pożyczek, to wyniki, uzyskane przez spółki akcyjne w Gdańsku za rok operacyjny 1928/29, uznać należy za więcej niż zadowalające.

Stan rynku pracy jest niewątpliwie ważnym wskaźnikiem, odzwierciedlającym sytuację gospodarczą Wolnego Miasta. Z tych też względów posługiwanie się liczbami bezrobotnych, celem wyciągnięcia pewnych, chociażby ogólnych wniosków, wobec braku innych danych jest dopuszczalne.

W okresie od 1922 r. do drugiej połowy 1923 r., bezrobocie w Gdańsku właściwie nie istniało, lecz dawał się nawet odczuwać silny brak wykwalifikowanych robotników. Tłomaczy się to szeregiem czynników. W związku z utworzeniem Wolnego Miasta, włączonego do polskiego obszaru celnego i gospodarczego, Gdańsk oddzielony został granicą celną od niemieckiego rynku. Fakt ten wywołał tworzenie nowych zakładów przemysłowych w Gdańsku, celem wypełnienia powstałej w ten sposób luki na rynku Wolnego Miasta. Oczesnemu ruchowi założycielskiemu sprzyjała w dodatku i ta korzystna sytuacja, że wobec jednakowych kosztów produkcji w Gdańsku i Niemczech, nie opłacało się już, w związku z obciążeniem celnym, sprowadzać z Niemiec szeregu artykułów, oddawna wprowadzonych na rynku gdańskim.

W ten sposób powstały w Gdańsku liczne drobne zakłady przemysłowe, przeważnie oddziały fabryk, położonych w Niemczech, które za opatrwały rynek miejscowy w różne artykuły. Rzecz naturalna, że widoki na zbyt szeregu artykułów w pojemnym rynku polskim odgrywały w tym wypadku duże znaczenie.

Chodziło tu o zbyt tych artykułów przemysłowych, których produkcja nie istniała w Polsce¹⁾.

Rozkwit przemysłu gdańskiego nie był jednak długotrwały, a to z powodu szeregu przyczyn. Najważniejszą przyczyną jest fakt istnienia granicy akcyzowo-monopolowej pomiędzy Polską a Gdańskiem²⁾. Gra-

¹⁾ Süssengut i Wronski w artykule „Industrie” piszą: „Im wesentlichen handelt es sich um solche Industrien, welche in Kongresspolen und Pommerellen überhaupt noch nicht vorhanden waren”.

²⁾ Źródło: „Danziger Wirtschaft und Statistik” Heft 1: „Wirtschaftspolitische Stellung und weltwirtschaftliche Bedeutung der Freien Stadt Danzig” 1923, str. 64.

³⁾ Wskutek odmiennego ustawodawstwa w tej dziedzinie, o czem mowa dalej.

¹⁾ Dr. Henryk Loewenherz: „Die Rentabilität Danziger Aktien-Gesellschaften” („Danziger Wirtschaftszeitung” Nr. 5 z dn. 31/I 1930, str. 106).

nica ta w znacznym stopniu utrudniała zbyt produkcji gdańskiej do Polski. Poza tem nienormalny rozwój produkcji w okresie inflacji walutowej został zahamowany po przeprowadzeniu reformy walutowej.

Również ważnym czynnikiem upadku przemysłu gdańskiego jest odrębność walutowa Gdańska. Z chwilą spadku złotego (w 1925 r.) rynek polski został dla przemysłu gdańskiego przez dłuższy okres czasu niemal zupełnie utracony.

Z tych też względów przemysł gdański, nastawiony już na rynek Polski, musiał w szeregu wypadków znacznie zredukować produkcję, a nieraz nawet zaniechać wogóle produkcji. Tem się też tłumaczy gwałtowny, jak na stosunki gdańskie, wzrost liczby bezrobotnych, poczynając od drugiej połowy 1925 r. (t. j. w okresie, gdy port gdyński nie był jeszcze „groźnym rywalem” portu gdańskiego).

Liczbę zarejestrowanych bezrobotnych na obszarze W. M. Gdańska w okresie lat 1923—1930 podaje poniższe zestawienie (stan przy końcu miesiąca)¹⁾:

Rok i miesiąc	Liczba	1923 = 100
XII 1923	5.129	100·0
I 1924	7.195	140·3
VII "	3.571	69·6
I 1925	8.495	165·6
VII "	6.710	130·8
I 1926	20.715	404·0
VII "	13.536	264·0
I 1927	17.169	334·7
VII "	8.573	167·2
I 1928	16.236	318·6
VII "	7.928	154·6
I 1929	15.778	307·7
IV "	15.011	292·7
VII "	9.007	175·6
X "	10.664	207·8
XII "	16.198	315·8
I 1930	19.282	375·9

Jak wynika z liczb, bezrobocie w Gdańsku jest już objawem normalnym. Pomimo uzyskania przez Wolne Miasto pożyczek zagranicznych²⁾, z których fundusze zużyto na szereg inwestycji w porcie i Wolnym Mieście, bezrobocie nie uległo zmniejszeniu.

Liczby bezrobotnych w Gdańsku za okres ostatnich lat nie wskazują na to, aby sytuacja gospodarcza Wolnego Miasta w latach 1928—1930, t. j. w okresie rozwoju Gdyni była gorsza niż w latach 1925 i 1926, t. j. w okresie, kiedy port w Gdyni nie mógł uchodzić za konkurenta portu gdańskiego.

Z przytoczonych wyżej liczb wynika, że bezrobocie w Gdańsku, jak już zaznaczyliśmy, jest zjawiskiem normalnym, datującym od 1923 r. Zauważyć przytem należy, że przeważająca część bezrobotnych rekrutuje się z przemysłu, natomiast znacznie mniejszą część dostarcza handel, transport i przemysł gospodnioszynkarski. Tłumaczy się to tem, że przemysł gdański, w odróżnieniu od handlu, opartego o naturalne warunki rozwoju, znajduje się w Gdańsku z nielicznymi wyjątkami w warunkach dla siebie niepomyślnych.

Jaskrawym dowodem stopniowego nastawiania się życia gospodarczego Gdańska na handel służą liczby osób zatrudnionych w przedsiębiorstwach gdańskich³⁾.

¹⁾ Według „Danziger Statistische Mitteilungen”.

²⁾ W 1927 r. uzyskała Gdańsk t. zw. pożyczkę sanacyjną w sumie £ 1.900 tys., t. j. 48·5 miljn. guld. gd. W 1927 r. Rada Portu i Dróg Wodnych w Gdańsku uzyskała również pożyczkę w sumie \$ 45 miljn., t. j. 23·4 miljn. guld. gd., na cele inwestycyjne w porcie gdańskim.

³⁾ Według „Statistische Mitteilungen der Freien Stadt Danzig” Nr. 1/1922, str. 3 i 5 oraz Nr. 13-14/1925, str. 78.

R o k	Ogrodnictwo, hodowla i rybostwo		Przemysł, rękodzieła i budownictwo		Handel i transport wraz z przem. hotel.	
	liczby absolutne	%	liczby absolutne	%	liczby absolutne	%
12/VI 1901	1.659	2·6	42.387	67·0	19.214	30·4
1/XII 1923	1.195	1·6	40.554	56·0	30.698	42·4

Wobec braku liczb zatrudnienia w przemyśle gdańskim z okresu lat 1913—1930, ograniczyć się musimy do porównania odnośnych danych z 1907 r. i 1923 r. Nie ulega wątpliwości, że dane z okresu lat 1924—1929 wykazały dalszą poprawę w kierunku większego zajęcia się handlem.

Najbardziej charakterystycznym czynnikiem, odzwierciedlającym sytuację materialną ludności, jest niewątpliwie stan oszczędności. Stan drobnych lokat w kasach oszczędności, w odróżnieniu od wkładów bankowych, jest często używanym miernikiem sytuacji gospodarczej.

Również w tej dziedzinie stosunków w okresie ostatnich lat nie można się dopatrzeć w Gdańsku jakichkolwiek bądź nagłych niekorzystnych przeobrażeń. Naodwrot, stwierdzić tu możemy znaczny postęp.

W jednej tylko Komunalnej Kasie Oszczędności miasta Gdańska stan wkładów za poszczególne lata przedstawia się, jak następuje (w miljn. guld.):

Mie- siące	1913						
	przeciętnie miesięcznie	1925	1926	1927	1928	1929	1930
I		6·0	8·2	13·6	20·3	26·9	34·9
III		7·4	8·7	14·4	21·4	29·1	35·6
VII	14·0	8·1	10·5	16·2	22·7	30·3	

Liczba osób, przewiezionych przez miejską kolej elektryczną Gdańska, obsługującą ponad połowę liczby mieszkańców Wolnego Miasta, wykazuje również, z pewnemi wahaniami, stały wzrost. Analogiczne zjawisko obserwujemy co do ilości prądu, zużytego przez tę kolej.

Analogiczne zjawisko można zanotować i w dziedzinie wzrostu ilości przedsiębiorstw restauracyjnych, kawiarni, lokali rozrywkowych i t. p. lokali, uprawiających handel różnemi napojami, a przede wszystkim alkoholowemi.

I w tym wypadku sądzić należy, że powstawanie nowych przedsiębiorstw tego typu jest wynikiem wzmoczonej frekwencji nietylko ze strony cudzoziemców, lecz również i ludności miejscowej.

Szereg przytoczonych przykładów wskazuje, że życie gospodarcze Wolnego Miasta w okresie ostatnich lat 1927—1929, w okresie rozwoju portu w Gdyni, nie wykazało poważniejszych niepomyślnych objawów w porównaniu z latami 1922—1926.

Niektóre zaś objawy, jak np. wzrost wkładów oszczędnościowych, frekwencji pasażerów w tramwajach miejskich, ilości lokali, uprawiających wyszynk napojów alkoholowych, rentowność przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych — pozwalają wnioskować, że dobrobyt ludności Wolnego Miasta uległ w latach ostatnich nawet pewnej poprawie.

Istnieją jednak pewne czynniki, które wywierają wpływ hamujący na rozwój przemysłu i handlu gdańskiego. Czynniki te jednak z budującym się portem w Gdyni nic wspólnego nie mają.

Czynnikiami temi są:

1) utrzymanie z winy Senatu Wolnego Miasta sztucznej granicy z Polską w formie granicy walutowej, akcyzowo-monopolowej oraz w postaci odręb-

nego ustawodawstwa w szeregu dziedzin gospodarczych;

2) nadmiernie rozrośnięty aparat administracji gdańskiej oraz lekkomyślna gospodarka finansowa Senatu — powodująca w swych skutkach deficyty w gospodarce skarbowej Senatu.

Konwencja paryska nakłada na Gdańsk obowiązek przystosowania ustawodawstwa w zakresie podatków pośrednich do takiegoż ustawodawstwa polskiego. Zasada ta znajduje wyraz również w artykule 207 umowy warszawskiej.

Na okres przejściowy aż do ujednostajnienia ustawodawstwa akcyzowo-monopolowego na obu obszarach (w art. 207—208 oraz załącznik I (cło) umowy warszawskiej) został wprowadzony system przekazywania dla obrotu towarów akcyzowo-monopolowych pomiędzy obu obszarami.

Art. 210 umowy warszawskiej przewiduje zawarcie osobnej umowy w sprawie pomocy prawnej.

Dn. 31 marca 1927 r. została zawarta pomiędzy Polską a W. M. Gdańskiem umowa w sprawie zaprowadzenia monopolu tytoniowego na obszarze W. M. Gdańska.

Dn. 10 maja 1930 r. zawarta została pomiędzy Polską a W. M. Gdańskiem umowa w sprawie zaprowadzenia monopolu zapalczanego na obszarze W. M. Gdańska.

Poza wprowadzeniem monopolu tytoniowego i zapalczanego Gdańsk uchyla się dotąd od wykonania zobowiązań w kierunku dostosowania swego ustawodawstwa akcyzowo-monopolowego do takiegoż ustawodawstwa polskiego, co w znacznej mierze utrudnia obrót towarowy między obszarem Gdańska a Polską.

Wskutek znacznej różnicy stawek akcyzowych w Polsce i Gdańsku, gdzie stawki są znacznie niższe, co przyczynia się do przemykania towarów akcyzowo-monopolowych na obszar polski, rozwinął się swego czasu szmugiel tych towarów do Polski, przynosząc Skarbowi Państwa Polskiego duże straty.

Do walki z przemytnictwem zmuszona była Polska wzmacnić nadzór granicy akcyzowo-monopolowej. W usunięciu tej granicy szczególnie silnie jest zainteresowany szereg gałęzi przemysłu gdańskiego (fabryki wódek, likierów, wszelkich produktów z zawartością spirytusu, cukru i innych artykułów, podlegających w Polsce podatkowi pośrednim).

Rokowania z Gdańskiem o ujednostajnienie odnośnego ustawodawstwa, celem usunięcia hamującej obrót towarowy granicy, a tem samym ściślejszego zespolenia Gdańska z Polską pod względem gospodarczym, wszczęte zostały z inicjatywy Polski jeszcze w lutym 1922 r. Rozbiły się one jednak wkrótce o oporne stanowisko delegatów Wolnego Miasta, którzy dostosowanie ustawodawstwa rozumeli w ten sposób, że Polska winna obniżyć swe stawki podatkowe do norm, obowiązujących w Gdańsku. Gdańsk o ludności niespełna 400 tys. osób dążył do narzucenia państwu 30-miljonowemu swoich stawek, nie odpowiadających w żadnym wypadku polityce skarbowej Polski. Tego rodzaju propozycja musiała być przez Polskę oczywiście odrzucona.

W następnych latach toczyły się dalej rokowania, lecz bez rezultatu. Dopiero w 1927 r. wskutek niepomysłnej sytuacji finansowej Gdańska, Wolne Miasto zawarło z Polską umowę o wprowadzenie monopolu tytoniowego. Układ ten doszedł do skutku jedynie tylko dlatego, że uzyskanie przez Gdańsk zagranicz-

nej pożyczki sanacyjnej uzależnione było od wprowadzenia monopolu tytoniowego.

Analogicznie przedstawia się sytuacja z układem w sprawie monopolu zapalczanego. Gdyby nie uzależnienie udzielania pożyczki od wydzierżawienia monopolu zapalczanego, sprawa wprowadzenia na obszarze W. M. Gdańska tego monopolu nie byłaby do chwili obecnej załatwiona.

Jakkolwiek pewne konkretne rezultaty w ujednostajnieniu gdańskiego ustawodawstwa akcyzowo-monopolowego z ustawodawstwem polskim zostały osiągnięte, tem niemniej jednak pozostaje w tej dziedzinie jeszcze dużo do zrobienia.

Nieunormowane są sprawy monopolów: spirytusowego, soli, lcterji, w dziedzinie zaś podatków pośrednich sprawy: piwa, drożdży, kwasu octowego, wina, cukru oleju mineralnego, kart do gry i zapalniczek.

Jak wynika z powyższego, niechęć Senatu Wolnego Miasta do ujednostajnienia swojego ustawodawstwa z odnośnym ustawodawstwem Polski w poważnej dziedzinie gospodarczej, mającej duże znaczenie dla szeregu gałęzi przemysłu gdańskiego w dużej mierze utrudnia ekspansję tych przemysłów na rynek Polski.

Zaznaczyć należy, że Gdańsk posiada szeroko rozwinięty przemysł, oparty na przeróbce produktów, podlegających w Polsce podatkowi pośrednim lub stanowiących przedmiot monopolu, np. fabryki cukrów, czekolady, pierników, wódek, likierów, lakierów, farb, browary i t. p.

Również opór Senatu Wolnego Miasta w odniesieniu do zawarcia umowy o pomocy prawnej jest jednym z charakterystycznych przykładów niechęci Gdańska w kierunku unormowania i ustabilizowania stosunków gospodarczych z Polską.

Nie ulega wątpliwości, że tego rodzaju polityka Senatu gdańskiego, podyktowana wyłącznie względami politycznymi (chodzi w tym wypadku o zachowanie pozorów suwerenności i odrębnego charakteru Gdańska) wpływa w dużym stopniu hamująco na rozwój całego życia gospodarczego Wolnego Miasta.

We wspomnianym memorjale, wystosowanym przez Senat do Wysokiego Komisarza, Senat gdański uskarża się również na ujemny wpływ rozwijającego się portu w Gdyni na gospodarkę skarbową Gdańska. Twierdzi bowiem w tym memorjale, że „ujemne skutki rozbudowy Gdyni musiały się odbić na całokształcie zagadnień finansowych i podatkowych Wolnego Miasta...”

Twierdzenie powyższe jest zupełnie gołosłowne. Niepomysłna sytuacja finansowa Skarbu Wolnego Miasta jest zjawiskiem starem i datuje się od 1925 r., t. j. z okresu, kiedy rozpoczęto dopiero budowę portu w Gdyni.

Okres silnej depresji gospodarczej w drugiej połowie 1925 r., dający się odczuć nie tylko w Polsce, lecz w całej Europie Środkowej, wpłynął również ujemnie na sytuację finansową Skarbu gdańskiego. Szczególnie duże, jak na stosunki gdańskie, bezrobocie dotkliwie odbiło się na finansach gdańskich, nadwyrężonych w dodatku rozrzutną gospodarką ówczesnych senatów.

Jednak główną przyczyną kryzysu finansowego w Gdańsku, który się rozpoczął w drugiej połowie 1925 r., była nadmierna liczba urzędników, w dodatku wysoko wynagradzanych, oraz wysokie świadczenia socjalne. Organy gdańskiej prasy gospodarczej uskarżały się nieraz na rozrzutną gospodarkę finansową ówczesnych senatów i niejednokrotnie zwracały uwagę,

że Gdańsk nie stać na tak wysokie świadczenia socjalne, a przede wszystkim na tak liczną i kosztowną administrację. Wielce charakterystycznym pod tym względem jest artykuł p. t. „Die renitente Wirtschaft”, umieszczony w oficjalnym piśmie sfer gospodarczych Gdańska „*Danziger Wirtschaftszeitung*” (Nr. 13 z dn. 12/IV 1926 r.). Autor m. in. dowodzi, że kolosalne wydatki na uposażenie urzędnicze nie odpowiadają potrzebom życiowym tak małego obszaru, jakim jest W. Miasto, i kończy swe wywody następującym zdaniem: „Das Strecken nach der Decke” ist nirgends so zu beachten als hier...”.

Dochody i wydatki Gdańska według budżetów i preliminarzy za lata 1924/25 do 1929/30 wyniosły (w tys. guld. gd.):

	Dochody Wydatki	
1924/25	81.132	81.132
1925/26	113.709	113.709
1926/27	112.050	119.145
1927/28	113.209	113.209
1928/29	118.654	118.654
1929/30	127.994	127.994

Plany finansowe Senatu według jego projektów miały być zrównoważone (z wyjątkiem budżetu na rok gospodarczy 1926/27). Ogólne sumy budżetów gdańskich za poszczególne lata wykazują stałą tendencję rozwojową. Analogiczne zjawisko obserwujemy po stronie dochodów.

Wzrost sumy budżetów W. M. Gdańska tłumaczy się przede wszystkim niewspółmiernym wzrostem wydatków. Np. suma wydatków socjalnych i zdrowotnych w okresie omawianych lat wzrosła, jak następuje (w miljn. guld.):

1924/25	12·8
1925/26	20·9
1926/27	33·2
1927/28	34·1
1928/29	34·3
1929/30	36·4

Wzrost wydatków w tym dziale wyniósł więc prawie 290%. O ile wydatki w 1924/25 r. pochłaniały zaledwie 15·8% sumy ogólnych wydatków, to już w 1929/30 r. przeznaczono na ten cel 28·44% sumy ogólnych wydatków.

Oczywiście, że w związku ze wzrostem wydatków należało znaleźć pokrycie, t. j. zwiększyć i dochody. Pokrycie to znaleziono częściowo w dochodach celnych oraz w zaciąganych przez Senat pożyczkach prywatnych.

Wydatki budżetowe Gdańska wzrastały w tempie szybkim w okresie lat 1925/26 także dzięki nadmiernej liczbie urzędników.

Dzięki lekkomyślnej gospodarce skarbowej Senatu na początku 1926 r. wybuchł w Gdańsku kryzys finansowy. W okresie tym Senat pożyczał w prywatnych instytucjach finansowych na wysoki procent miljonowe sumy na wypłacenie pensyj urzędnikom.

Stojąc przed obliczem katastrofy finansowej, Senat zwrócił się wówczas do Ligi Narodów z prośbą o zbadanie przyczyn kryzysu oraz o udzielenie pożyczki.

Komitet Finansowy Ligi Narodów po dokładnym zbadaniu przyczyn kryzysu, już w 1926 r. zalecił przede wszystkim reorganizację aparatu administra-

cyjnego w kierunku redukcji nadmiernej liczby urzędników i ich płac oraz zmniejszenia świadczeń socjalnych¹⁾.

O wysokości świadczeń socjalnych mówią najlepiej następujące liczby osób, które utrzymywane są z zapomóg, udzielanych w różnych postaciach ze Skarbu Wolnego Miasta (według obliczeń eksperta finansowego Ligi Narodów Prof. Janssena, patrz artykuł „Das Janssenske Finanzgutachten” w „*Danziger Neueste Nachrichten*” z dn. 4/IX 1926 r. Nr. 207, str. 6):

	Liczby:	
	pobiera- jących zapo- mogi	wraz z rodziną
Bezrobotni (w lutym 1926 r.)	15.000	50.000
Urzednicy	9.100	28.000
B. urzednicy niemieccy i inwalidzi wojenni		16.000
Drobni rentjerzy		2.000
Osoby, żyjące z zapomóg inwalidz- kich		25.000
Różni spensjonowani		4.000
Razem:		125.000

Jest to prawie 1/3, część ogólnej liczby mieszkańców Wolnego Miasta.

Dopiero po wykonaniu tych zleceń oraz po zawarciu z Polską układu w sprawie podziału dochodów z cel i po wprowadzeniu monopolu tytoniowego uzyskał Gdańsk w 1927 r. pożyczkę sanacyjną.

Uzyskana pożyczka zagraniczna oraz przeprowadzone redukcje wydatków umożliwiły Senatowi przez krótki okres czasu unormować gospodarkę finansową. Zmniejszenie się wydatków uwydatniło się w budżecie 1927/28. Jednak lata następane znowu wykazały tendencję do zwiększania wydatków. Rzecz oczywista, że po wyczerpaniu rezerw finansowych, uzyskanych z pożyczki zagranicznej, Gdańsk po raz drugi znalazł się w r. b. w sytuacji podobnej do 1926 r.

Ostatnio zaciągnięta pożyczka zagraniczna w związku z wydzierżawieniem monopolu zapalczanego zużyta zostanie prawdopodobnie na pokrycie niedoborów w gospodarce finansowej Senatu.

Przedstawiliśmy powyżej gospodarkę i sytuację finansową Senatu gdańskiego. Wynika z tego, że obecny niepomyślny stan Skarbu gdańskiego nie ma nic wspólnego z Gdynią. Przyczyn tego stanu rzeczy szukać należy w wewnętrznych stosunkach Gdańska, a mianowicie w nieogłędnej gospodarce finansowej Senatu.

Reasumując, stwierdzić należy, że: 1) łączenie przez Senat Wolnego Miasta Gdańska rzekomo niepomyślniej sytuacji życia gospodarczego i Skarbu Gdańska ze sprawą Gdyni nie jest uzasadnione; 2) trudności gospodarcze i finansowe Gdańska są jedynie wynikiem tendencyjnej polityki Senatu, który ze względów politycznych uchyla się od ściślejszego zespolenia gospodarczego z Polską.

Antoni Repeczko

¹⁾ Raport Komitetu Finansowego Ligi Narodów (*Société des Nations. Rapport du Comité Financier. Situation Financière de la Ville Libre de Dantzig. Genève, le 9 mars 1927. C.140.1927/II*).

Z ZAGADNIENIŃ USTAWODAWSTWA AKCYJNEGO¹⁾

MAŁO JEST instytucji, któreby w stosunkowo niedługim czasie do tego rozrosły się stopnia i takiej nabrały doniosłości jak spółki akcyjne. Forma ta, ogarnawszy wszystkie gałęzie życia nie tylko gospodarczego, ale wiele innych odmiennych dziedzin pracy ludzkiej, została zastosowana dla najróżnorodniejszych poczynań.

Jakkolwiek prawne ujęcie istoty spółek akcyjnych znajdujemy w ustawodawstwach każdego państwa, to przecież ustawa francuska z 1867 r. (loi sur les sociétés) i ustawa niemiecka z 1874 r., jedna i druga kilkakrotnie zreformowane, uchodziły przez dłuższy czas za najbardziej odpowiadające istniejącym potrzebom; na nich wzorowały się w znacznej mierze ustawodawstwa innych krajów, nie wyłączając polskiego prawa akcyjnego z dnia 22 marca 1928 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 38, poz. 383).

Wszelako życie tak szybko biegnie, wyłaniając coraz nowe zjawiska, których ustawy nie przewidziały, że zbyt często należy nowe pomysły przy ich wykonaniu włożyć w ramy istniejącego prawa — przez dowolną interpretację — albo też stworzyć stan rzeczy ex lex, również niepożądany. Dlatego też zjazd prawników niemieckich jeszcze przed laty utworzył stałą komisję, której zadaniem jest badanie rozwoju spółek akcyjnych i metod, przez te organizacje stosowanych — w niezgodzie z obowiązującymi ustawami. Francja również w ostatnich latach zajęła się rewizją ustawodawstwa akcyjnego pod wrażeniem licznych nadużyć, na tej płaszczyźnie popełnionych. Anglja nowelizowała swe „companies act” w 1928 r., potem Węgry dokonały wielu reform, odbiegających od normalnych ustaw.

Trudności rewizji ustaw akcyjnych wynikają stąd, że między prawnikami a sferami gospodarczymi zachodzą poważne rozbieżności zasadniczej natury.

Gdy prawnicy żądają jasno określonych norm, któreby, obejmując całokształt zagadnienia, najmniej obudzały wątpliwości, sfery kapitalistyczne bronią zasady najdalej idącej swobody, wychodząc z założenia, iż w przeciwnym wypadku ruch ekonomiczny będzie zahamowany za uszczerbkiem dla najżywoźniejszych interesów państwa i społeczeństwa. Parlamenty, zależnie od składu, decydują w jednym lub drugim duchu, nie zapominając nadto o stronie socjalnej.

Co do polskiego prawa akcyjnego, to lubo nie weszło jeszcze w wielu punktach w życie, to jednak choćby wobec nowych prądów, nurtujących w ustawodawstwie akcyjnym, wymagałoby także uzupełnienia. Przytem mieć należy na uwadze, że z wszystkich ustaw, wydanych w niepodległej Polsce od 1919 r., prawo akcyjne było najstaranniej i najwielostronniej opracowane, albowiem powołano także do narad przedstawicieli życia gospodarczego, których głos, jako jednostronny, oczywiście, częściowo tylko mógł być uwzględniony.

¹⁾ *Dokoła norm i przepisów prawa akcyjnego u nas i zagranicą toczy się wciąż ożywiona dyskusja ze względu na związek tego prawa z szybko postępującymi przemianami organizacyjnymi w życiu gospodarczym. Artykuł niniejszy, poruszający szereg zagadnień prawodawstwa akcyjnego, przytacza wiele opinii i doświadczeń, branych pod uwagę przy tworzeniu polskiego prawa akcyjnego, mimo to po gruntownym rozważeniu całego materiału i wszystkich argumentów, nieuwzględnionych przez ustawodawcę. (Red.)*

Przystępując do zobrazowania ważniejszych zmian, projektowanych w ustawodawstwach akcyjnych, mieć będziemy na względzie i stosunki polskie, jako najbliższej nas obchodzące.

Sprawa koncesjonowania spółek akcyjnych nie uległa zmianie; wprowadzona zagranicą podczas wojny, została po zawarciu pokoju skasowana; wystarczy i nadal rejestracja. Wszelako ustawa polska tak stanowczo sprawy nie rozstrzyga; utrzymuje bowiem system koncesyjny „dla przedsiębiorstw, mających znaczenie państwowe lub charakter użyteczności publicznej, oraz dla banków i towarzystw ubezpieczeń”. Koncesjonowanie spółek o znaczeniu państwowym lub użyteczności publicznej nie ulega wątpliwości, natomiast mogłyby podlegać dyskusji ograniczenia, dotyczące banków i spółek asekuracyjnych.

Zwłaszcza w Polsce, gdzie istnieją specjalne urzędy nadzorcze dla banków i towarzystw asekuracyjnych — system koncesyjny w tych wypadkach wydawałby się zbędny.

Dla powołania do życia spółki akcyjnej liczba założycieli, ograniczona do 3 w ustawodawstwie polskim, może być uważana za nie wystarczającą. Minimalna liczba 5 obowiązuje w innych ustawodawstwach, w niektórych nawet 7 (Anglja, Francja).

Niemniej niema w wielu innych ustawach przepisu, dotyczącego wysokości minimalnej kapitału zakładowego, tam zaś, gdzie taki przepis jest (Francja), minimalny kapitał jest niższy (100.000 franków, czyli zł 35 000), gdy w polskiej ustawie najmniejszy kapitał wynosi zł 250.000. Ustawodawcom zależało na utrudnieniu powstawania drobnych spółek akcyjnych, aby na tem podłożu nie wywiązała się niezdrowa spekulacja i konkurencja dla pożyczek państwowych i komunalnych. Z tychże pobudek najniższą wartość nominalną akcji ustalono na zł 100; jedyny wyjątek dopuszczono dla przedsiębiorstw użyteczności publicznej, które mogą emitować akcje 25-złotowe.

Ustawodawstwo angielskie jest o wiele liberalniejsze, dopuszczając akcje nawet jednoszylingowe (około zł 2 gr 25). Nie przemawiając za tak daleko idącymi rozdrobnieniami akcji, zaznaczyłoby należało, iż może 50-złotowe akcje powinny być dopuszczone dla wszystkich przedsiębiorstw. Niemiecki projekt zaleca dla niektórych gatunków akcji 20-markowe odcinki.

Ustawodawstwa wielu krajów nie zabraniają emisji akcji niżej pari w przeciwstawieniu do polskiego prawa, które stanowi inaczej.

Niemniej byłoby wskazane przewidzieć możliwość zamiany obligacji na akcje lub przejście z jednej kategorii do drugiej, co się w ostatnich czasach dosyć często przytrafia.

Co się tyczy akcji uprzywilejowanych, to wysuwa się kwestja tworzenia akcji bez prawa głosu. Skoro przywilej ten polega na pierwszeństwie w dywidendzie oraz w spłacie na wypadek likwidacji, to korzyści te okupione być powinny zrzeczeniem się prawa głosowania. Jednak głosowanie kurjami powinno być przyznane przez czas niewypłacania uprzywilejowanych dywidend.

Praktyka ostatnich lat wyłoniła w Niemczech nowy typ akcji zapasowych (Vorratsactien). Polegają one na tem, że spółka na mocy uchwały walnego zebrania

może wypuścić akcje, pozostające narazie w rozporządzeniu zarządu, który w razie potrzeby je realizuje, poza prawem akcjonariuszów do nowych emisji. Akcje takie nie mogą być na przyszłość wypuszczane drogą uchwały walnego zebrania, ale możliwość emisji ich ma być przewidziana w statucie, wraz z wyłączeniem praw dotychczasowych akcjonariuszów; większość kwalifikowana w takim wypadku jest konieczna.

Poważne głosy podniosły się przeciw pozbawieniu akcjonariuszów prawa do nowych emisji. Projektowana kwalifikowana większość, określenie minimalnego kursu emisyjnego, przyczem wyłączenie dawnych akcjonariuszów nastąpić może tylko z poważnych przyczyn, przy ujawnieniu kursu zbycia emisji. Lecz po długich rozprawach prawnicy stwierdzili, że niema prawnej możliwości uchronić akcjonariuszów od pokrzywdzenia, wypływającego z pozbawienia prawa do nowej emisji. Jedyną klapą bezpieczeństwa byłby przepis, że wniosek o wykluczenie prawa do nowej emisji powinien być ogłoszony na 14 dni przed walnym zebraniem, na którym sprawa ta będzie dyskutowana. Jest to mniej niż półśrodek.

Art. 116 polskiego prawa akcyjnego, mówiąc o nowych emisjach akcji, stanowi, że „w interesie spółki walne zgromadzenie może pozbawić dotychczasowych akcjonariuszów prawa poboru akcji w części lub całości. Uchwała ogólnego zebrania w tej mierze powinna być powzięta większością przynajmniej czterech piątych oddanych głosów i powinna być szczegółowo umotywowana. Wyłączenie przytem dotychczasowych akcjonariuszów od prawa poboru nowych akcji może nastąpić tylko w tym wypadku, jeżeli jest to wyraźnie zapowiedziane na porządku dziennym walnego zgromadzenia”.

Wynika stąd, że uchwały niemieckiego zjazdu prawniczego zostały w polskiej ustawie uwzględnione. Niemniej przeto takie rozwiązanie sprawy nie posuwa jej naprzód.

Akcjonariusze, nie zgadzający się na rezygnację z prawa do nowych akcji, nie mogą dochodzić swojej krzywdy.

Prawa jednak mniejszości korzystają z daleko skuteczniejszej opieki przy zmianie przedmiotu przedsiębiorstwa (art. 69 polskiej ustawy), albowiem akcjonariusze oponujący mają prawo żądania wykupu swych akcji. Należałoby tę zasadę stosować w wypadku, gdy nastąpić ma rezygnacja z nowej emisji.

Co do ceny wykupu, to bardzo trafnie polskie prawo stanowi, że obowiązywać będzie cena giełdowa podług przeciętnego kursu ostatnich 3 miesięcy przed powzięciem uchwały, albo też gdy akcje nie są notowane na giełdzie — po cenie, ustalonej przez komisję polubowną, mianowaną przez sąd rejestrowy w składzie 3 osób.

Sprawa organów spółki akcyjnej przedstawiać się ma w ten sposób, że konieczne są: zarząd (choćby w jednej osobie) i rada nadzorcza. Radzie przysługiwać ma prawo przekazania obowiązków rewizyjnych rzeczoznawcom, pozostającym poza spółką, wówczas odpowiedzialność rady ustaje, ale utrzymuje się gwarancja rady za rewidentów. Zarząd ma obowiązek przynajmniej co 3 miesiące przedstawić radzie sprawozdanie o biegu interesów i położeniu przedsiębiorstwa.

Pod tym względem prawo polskie jest znacznie lepsze. Żąda — obok zarządu — jeszcze organu nadzorczego bądź w postaci rady, bądź komisji rewizyjnej;

przy kapitale akcyjnym od zł 5 miljn. wwyż rada jest organem obowiązkowym. Niemniej na żądanie akcjonariuszów, reprezentujących przynajmniej $\frac{1}{5}$ kapitału akcyjnego, utworzona być powinna rada albo obok rady — komisja rewizyjna.

Niezależnie od tych 2 organów nadzorczych, każda spółka akcyjna powinna corocznie poddać bilans, rachunek zysków i strat, tudzież sprawozdanie, sporządzone przez zarząd, badaniu przez biegłych rewidentów — zarówno pod względem ich zgodności z księgami i dokumentami, jako też faktycznym stanem majątku i interesów spółki. Biegłych wyznaczy sąd rejestrowy (art. 89).

Zatem potrójna rewizja, a właściwie poczwórna, bo najpierw dokonywa jej zarząd, potem komisja rewizyjna, potem biegli i poszczególni akcjonariusze. Art. 175 uzależnia wprowadzenie biegłych od osobnego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, które oznaczać będzie jego moc obowiązującą.

Polska ustawa posunęła się tak daleko, że gwarancja ścisłości bilansu wydaje się bezwzględna. Niemiecki zjazd prawniczy wypowiedział się przeciwko obowiązkowemu sprawdzaniu bilansów przez biegłych. Bilans bowiem zależy od oszacowania inwentarza, którego spis, dokonywany się podczas kilku tradycyjnych dni, nie może być należycie przez rewidentów dopilnowany. Względy te osłabić może wspólna rewizja urzędów skarbowych i rewidentów. Poza tem powątpiewać jednak trzeba, czy istnieje już dostateczna liczba odpowiednich rzeczywiście wyszkolonych rewidentów.

Jeżeli więc znakomici prawnicy niemieccy, z których wielu zajmuje kierownicze stanowiska w instytucjach gospodarczych, wyrażają wątpliwość, ażali znajdzie się dostateczna liczba odpowiednich rewidentów, cóż dopiero sądzić można o wiele mniej licznych polskich biegłych.

Izby przemysłowo-handlowe — z jednej, a związki buchalterów — z drugiej strony — wysunęły mniej lub więcej obszerne listy biegłych w związku z ustawą akcyjną (art. 7 i 89). Wszakże nie uwzględniono, że o ile biegli są fabrykantami lub kupcami lub pracownikami przemysłowo-handlowymi, znajdują się zatem w stosunku konkurencyjnym do rewidowanego przedsiębiorstwa; zachodzi obawa niedyskrecji z nieobliczalnym uszczerbkiem dla strony, będącej przedmiotem rewizji. Zwłaszcza, że kompetencje rewidentów, jak wyżej powiedziano, są bardzo szerokie, bo nie tylko odnoszą się do sprawdzenia zgodności ksiąg z dokumentami, ale także do faktycznego stanu majątku i interesów spółki.

Zatem nie można ukryć przed rewidentem spisu klientów albo kalkulacji, albo tajemnic fabrykacji. Gdy w spółkach akcyjnych na kilkanaście dni przed dorocznym walnym zebraniem każdemu akcjonariuszowi przysługuje prawo wglądu do ksiąg i dokumentów spółki, to sądy niejednokrotnie ograniczyły to prawo, o ile takie sprawdzenie przez poszczególnych akcjonariuszów mogłoby narazić przedsiębiorstwo na straty.

Dlatego projekt niemiecki o wspólnej rewizji organów skarbowych z przysięgłymi rewidentami spółki wydaje się więcej celowym.

Wiadomo, że polskie sfery gospodarcze bronią się przeciwko art. 7 i 89. Sprzeciw ten jest pod niejednym kątem widzenia słuszny, zwłaszcza wobec braku sił rewizyjnych należycie wyrobionych.

Jednym z najbardziej zakwestjonowanych zwyczajów, wprowadzonym do spółek akcyjnych, są akcje z wielokrotnym (pluralnym) prawem głosu.

Zasada polega na tem, że pewnej liczbie akcji przysługuje kilkakrotne prawo głosu (zazwyczaj pięć- do dziesięciokrotnego). Wszakże na tym punkcie zachodzą niezwykle anomalje. W szwedzkim truście zapalczanym (Kreuger i Toll) są akcje mające prawo — każda oddzielnie — do tysiąca głosów! Przeciw takiemu majoryzowaniu większości coraz energiczniejsze podnoszą się głosy, szczególnie we Francji, gdzie nowe akcje pluralne nie są już dozwolone.

Zwolennicy akcji uprzywilejowanych utrzymują, że w ten sposób ochrania się przedsiębiorstwo od „wynarodowienia” (Ueberfremdung) oraz od przypadkowych większości, które mogą wykorzystać tę sposobność na niekorzyść innych akcjonariuszów, stale zainteresowanych w przedsiębiorstwie.

Zgodzono się przeto w Niemczech na taką redakcję:

„Akcje z wielokrotnym prawem głosu mogą po upływie 5 lat od ich powstania, jednak nie wcześniej niż w 5 lat po wejściu w życie odnośnej ustawy, ulec wycofaniu na podstawie uchwały walnego zebrania, zapadłej większością $\frac{3}{4}$ kapitału akcyjnego. Wykup następuje po cenie nominalnej, o ile zaś kurs jest przewidziany w statucie — to po tym ostatnim. O ile akcje pluralne wydane zostały jako odszkodowania specjalnych uprawnień lub świadczeń, to przy ich wykupie należy zapłacić za uprawnienia i świadczenia”.

Liberalizm niemieckich prawników posuwa się jednak tak daleko, iż dopuszczono być ma prawo głosu dla akcji niepełnowpłaconych, o ile odnośna uchwała zapadła większością $\frac{3}{4}$ kapitału akcyjnego. Tym sposobem akcje nieopłacone mogą przeważać szalę na niekorzyść pełnowpłaconych.

Polskie prawo akcyjne dopuszcza akcje uprzywilejowane (art. 39) z wielokrotnym prawem głosu, ograniczonym jednak do 5 głosów. Nie zawiera atoli żadnych przepisów o skupie takich akcji przez spółkę akcyjną.

Nie byłoby wskazane pozostawić to statutowi, ale należałoby w drodze noweli do ustawy zakończyć z akcjami pluralnymi, które składają na czas nieograniczony kierownictwo przedsiębiorstwem w ręce mniejszości.

Szczególny kładzie się też nacisk na konieczność większej jawności ze strony zarządów spółek akcyjnych.

Zarówno bilanse, jak objaśnienia, bardzo skąpo w sprawozdaniach rocznych umieszczane, słabego nawet nie dają pojęcia o położeniu przedsiębiorstwa. Przyczynia się to u nas do odstręczenia kapitalistów od towarzystw akcyjnych, co znowu sprawia to, iż na najpożyteczniejsze nieraz przedsiębiorstwa nie można znaleźć środków.

Punktem szczególnie spornym są tak zwane „ciche rezerwy”, starannie ukrywane przed okiem akcjonariuszów niewtajemniczonych i władz fiskalnych. Bywają to często sumy bardzo znaczne, stanowiące alterum tantum kapitału akcyjnego. Zdania rozchodzą się na tym punkcie, czy rezerwy takie powinny być gromadzone, a jeżeli nawet powinny — to nie mogą być zatajone. Albo nie można nimi rozporządzać się w ukryciu przed akcjonariuszami.

Wszelako praktycy, zwłaszcza bankowi, utrzymują, że „ciche rezerwy” są konieczne jako regulator bilansów. Nie zawsze bowiem można wykazać cały zysk, bo należałoby wydzielić jednorazową nadmierną dywidendę,

co oddziaływałoby na kurs akcji, gdy zaś w razie prawdopodobnie mniejszych zarobków w latach następnych dywidenda byłaby zredukowana, stałoby się to kosztem kursu akcji, kiedy właśnie polityka dywidendowa polega na stabilizacji — celem uniknięcia wahań, niejednokrotnie wywołujących niepożądane komentarze z uszczerbkiem dla przedsiębiorstwa.

Kwestjonowane ukryte rezerwy mają — zdaniem zarządów — tę jeszcze dodatnią stronę, że umożliwiają „wewnętrzne regulowanie” pozycji ujemnych, jak straty na walorach i dłużnikach, których ujawnienie nie jest wskazane. Przenosi się go z jednego rachunku na drugi.

Projektowano jednolity szemat bilansowy — wzorem obowiązującym banki — ale nie byłoby to rozwiązaniem wobec dowolności, jakaby się wytworzyła przy klasyfikacji poszczególnych działów operacyjnych.

Uwydatniono przytem szczegół dla polskich stosunków akcyjnych niezrozumiały, mianowicie posiadanie własnych akcji przez spółki akcyjne. Praktykuje się to widocznie w Niemczech, skoro nie projektuje się zakazu nabywania własnych akcji, bezwzględnie w polskim prawie uwydatnionego, ale wykazywanie tego aktywu w bilansach.

Wszakże stwierdzono bezsilność ustawodawcy w tej dziedzinie. Przepis ustawy zastąpiony być może przez prasę zawodową i przepisami giełdowymi o dopuszczeniu akcji do notowania (Zulassungsstelle).

Środki te w Polsce nie dadzą się zastosować z tej przyczyny, że nie mamy zawodowej prasy finansowej, w zakresie zaś dopuszczenia walorów do notowania giełdowego panuje najdalej idący liberalizm. Dochodzi do tego, że nie żąda się nawet bilansów.

Prawda, że podług wielu statutów akcjonariuszom służy prawo przeglądania ksiąg na pewien krótki czas przed walnym zebraniem, jednakże w ustawie akcyjnej nie zagwarantowano tego prawa.

Artykuł 12 francuskiego prawa o spółkach z 1867 r. brzmi: „Przynajmniej 15 dni przed walnym zebraniem każdy akcjonariusz może żądać osobiście lub przez pełnomocnika, w siedzibie spółki, bilansu, inwentarzy i sprawozdania rady nadzorczej”. Takim przepisem należałoby — mojem zdaniem — uzupełnić polskie prawo akcyjne.

Niemniej obszernie przepisy o odpowiedzialności organów spółki również wymagałyby uzupełnienia. Nie przewidziano często napotykanego faktu, że zarząd lub osoby, blisko niego stojące, znając szczególne fakty, które oddziaływają bądź dodatnio, bądź ujemnie na bieg interesów spółki, wykorzystują tę świadomość zapomocą kupna lub sprzedaży akcji lub wycofania się ze stosunków kredytowych ze spółką kosztem innych nieświadomych akcjonariuszów lub wierzycieli.

Prawo niemieckie nakłada za to surowe kary.

Prawa mniejszości są w polskim prawie daleko uwzględnione, stanowiąc znamienity postęp wobec odnośnych ustaw innych krajów.

Projekty węgierskie idą jeszcze dalej, albowiem żądają, aby mniejszość akcjonariuszów była obowiązkowo reprezentowana w radzie nadzorczej, i aby większość akcjonariuszów była odpowiedzialna za uchwały, powzięte na niekorzyść mniejszości.

Wysunięto również sprawę kumulacji mandatów w spółkach akcyjnych. Zdania się jednak podzieliły. Prawnicy upatrywali w tem łączeniu urzędów, niemo-

ralność, polegającą na tem, iż niepodobna należycie pełnić obowiązków w kilkunastu — często kilkudziesięciu — spółkach, nieraz konkurencyjnych, i że odpowiedzialność materialna, ustawami przewidziana, stałaby się fikcją.

Projektowane więc jest ograniczenie liczby mandatów do 3. Natomiast t. zw. „Finanzjuristen”, czyli prawnicy, specjalizujący porady i urzędy w spółkach akcyjnych, twierdzą, że kumulacja jest bardzo pożądana, gdyż zapewnia organom zawiadowczym i nadzorczym pomoc wytrawnych rzeczoznawców, o wiele pożyteczniejszą niż nowicjuszków lub ludzi niewykształconych. Zgody nie osiągnięto.

Polska ustawa akcyjna stanowi w art. 85, że członkowie zarządu spółki nie mogą bez zezwolenia walnego zgromadzenia zajmować się interesami konkurencyjnego przedsiębiorstwa, też uczestniczyć w jego władzach. Statut może prawo zezwolenia przenieść na radę nadzorczą.

Przepis ten pozostawia więc całą swobodę ruchu piastującym liczne urzędy. Jest to powód niezadowolania na podłożu socjalnem — wobec bardzo znacznych dochodów, osiągniętych z tantjem, przy minimum pracy. Pewnym korektywem byłoby silne opodatkowanie, projektowane w Niemczech, lub wnoszenie tantjem do kasy spółki, co się niekiedy (bardzo rzadko) w Niemczech praktykuje.

Zdawałoby się, iż prawo głosu akcjonariusza jest absolutnie zawarowane, o ile składa w terminie swoje akcje i jest w pełni praw cywilnych.

Ze zdziwieniem przeto czyta się, iż niemieccy prawnicy inne jeszcze pragną wprowadzić ograniczenia do ustawodawstwa akcyjnego. Zaprojektowano bowiem następujący przepis.

„Wykonanie prawa głosu jest niedopuszczalne, jeżeli akcjonariusz tą drogą z naruszeniem widocznych interesów spółki dąży do zapewnienia sobie lub trzeciej osobie poszczególnych korzyści niezgodnych z interesami spółki”.

Jest to bardzo szeroka koncepcja, wywołana niezasadnymi wystąpieniami mniejszości, która w myśl prawa niemieckiego może sędownie zakwestjonować uchwały większości ze skutkiem, powstrzymującym wykonanie. Dlatego dalszy projekt brzmi:

„Głosujący odpowiada wobec spółki za szkodę, przez głosowanie spowodowaną — o ile uczynił to umyślnie”.

Prawnie niełatwo będzie dowieść premedytacji, jak wogóle przytoczone projekty, wrzynając się w prawa własności indywidualnej, nie są życiowe. O ile zachodzi zła wola, obowiązujące przepisy prawa ogólnego są wystarczające. Zatrzymaliśmy się na kilku tylko punktach najbardziej zasadniczych; o innych jeszcze pomówić wypadnie.

Adolf Peretz

STAN SPÓŁDZIELCZOŚCI W POLSCE

TEMPO ROZWOJOWE ruchu spółdzielczego w roku ubiegłym cokolwiek osłabło. Osłabł przede wszystkim ruch założycielski. Gdy bowiem w 1927 r. założono nowych spółdzielni 2.272, w 1928 r. — 2.502, w 1929 r. powołano do życia zaledwie 1.728, czyli o 31% mniej niż w roku poprzednim, przyczem spółdzielni kredytowych założono mniej o 40%, spożywczych — o 19%, mleczarskich — o 55%, rolniczo-handlowych — o 40%, budowlanych i mieszkaniowych — o 10%. Zmalała też w porównaniu z rokiem poprzednim ilość rozwiązań (w 1928 r. rozwiązano 1.882, w 1929 r. — 601), skutkiem czego ogólna ilość spółdzielni z końcem 1929 r. wzrosła o 1.127 (7%) i wynosi obecnie 17.476.

Ruch ilościowy spółdzielni poszczególnych typów według rejestrów Rady Spółdzielczej przedstawiał się w 1929 r., jak następuje:

(p. tablicę obok)

Z 17.476 spółdzielni w Polsce należy do 22 związków wewnętrznych 11.235, czyli 64,3% (w 1928 r. — 62,8%). Najwięcej spółdzielni liczy Związek Spółd. Ukraińskich (2.786), Związek Sp. Rolniczych w Warszawie (1.958) i Patronat Sp. Rolniczych we Lwowie (1.439), a więc związki, rozciągające działalność przeważnie wśród ludności wiejskiej; najmniej spółdzielni zrzeszają: Zw. Sp. Niemieckich w Łodzi (86) i Zw. Niemieckich Sp. Rolniczych we Lwowie (53). Przeciętnie na jeden związek przypada 511 spółdzielni.

Zrewidowano spółdzielni związkowych 8.087 i niezwiązkowych 1.522.

Dane, dotyczące liczby członków w spółdzielniach związkowych oraz stanu gospodarczego tych spółdzielni, odnoszą się do 1928 r. i są zaczerpnięte ze sprawozdań zbiorowych, opracowanych przez związki, a opartych na sprawozdaniach poszczególnych spółdzielni. Znakomita większość związków (18) sprawo-

RODZAJ SPÓŁDZIELNI	Stan z dn. 1 stycznia 1929 r.	Zmiany w 1929 r.					Stan z dn. 31 grudnia 1929 r.
		Zarejestrowano nowych spółdzielni	Ubyło				
			przez rozwiązanie dobrowolne	przez rozwiązanie przymusowe	z powodu połączenia się z innymi spółdzielni	z powodu upadłości	
Kredytowe	6.560	682	113	114	18	3	6.994
Spożywcze	3.137	216	5	127	10		3.211
Mleczarskie	1.512	201	13	9	4		1.687
Rolniczo-handlowe	485	63	6	9	3	2	528
Składnice i sklepy kótek rolniczych	148	4	1		2	1	148
Inne rolnicze	251	141	4	8			380
Budowlane	98	34	1	4	1		126
Mieszkaniowe	676	53		15	1		713
Wytwórcze	138	23	3	6			152
Sp. pracy	51	10	2	5			54
Handlowe i przemysłowe	846	133	35	47	5		892
Różne	2.447	168	6	16	2		2.591
Ogółem:	16.349	1.728	189	360	46	6	17.476

zdania swe (roczniki) wydaje drukiem; w rękopisach nadsyłają Radzie Spółdzielczej sprawozdania: Zw. Sp. Ukraińskich, Ruski Zw. Rewizyjny, Zw. Sp. Wiejskich w Grudziądzu (niem.) i Zw. Sp. Niemieckich w Łodzi.

Z 10.212 spółdzielni związkowych i 67 central, zorganizowanych pod postacią spółdzielni, nadesłało bi-

lanse za 1928 r. 9.057 spółdzielni i 61 central, czyli 88,8% (w roku poprzednim 90%).

Liczba członków w spółdzielniach związkowych zwiększyła się o 300.756 i w dn. 1 stycznia 1929 r. wynosiła 2.475.198. Przyrost stanowi 14% (w 1928 r. 15%). Największy przyrost liczby członków zauważyć się daje w spółdzielniach mleczarskich (25%) i kredytowych (23%), co wskazywałoby, że w tych dwóch dziedzinach potrzeby ludności, zwłaszcza rolniczej, są największe i najpilniejsze. W spółdzielniach mieszkaniowych liczba członków zwiększyła się o 13%. Tutaj napływ członków — z uwagi na głód mieszkaniowy w ośrodkach miejskich — byłby zapewne stosunkowo największy, gdyby członkostwo nie wymagało posiadania znacznych zasobów pieniężnych, idących w tysiące złotych, co — obok trudności kredytowych — stoi na przeszkodzie do wytworzenia masowego ruchu spółdzielczego w tej dziedzinie.

Systematycznie zmniejsza się z każdym rokiem liczba członków w spółdzielniach spożywców, pomimo nawet zwiększania się ilości spółdzielni tego typu. Coprawda ubytek wynosi w ostatnim roku zaledwie 2%, jednakże jako zjawisko — można powiedzieć — stałe, nie wykazujące zmiany na lepsze, pomimo wytężonej propagandy w kierunku zjednywania nowych członków, jest objawem, wymagającym głębszego zastanowienia i zbadania przyczyn.

60% ogółu członków w spółdzielniach składa się z samodzielnych rolników (właściciele gospodarstw), 13% stanowią właściciele przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, 12% — robotnicy rolni i przemysłowi, 6% — urzędnicy, pozostałe zawody 9%. Liczby te odpowiadają mniej więcej ustosunkowaniu wzajemnemu poszczególnych zawodów w ogólnej liczbie ludności kraju, co wskazywałoby, że wszystkie warstwy ludności w jednakowym stopniu są zainteresowane w ruchu spółdzielczym.

Najwięcej członków zrzeszają spółdzielnie kredytowe (53%), drugie miejsce zajmują spółdzielnie rolnicze (23%), trzecie — spożywcze (21%). Przeciętnie na jedną spółdzielnię przypada 269 członków. Normę tę przekraczają spółdzielnie spożywców (437), kredytowe (321) i rolniczo-handlowe (311). Na taką czy inną liczebność członków w poszczególnych spółdzielniach związkowych wpływają głównie 3 czynniki: 1) gęstość zaludnienia na terenie działania spółdzielni, 2) większe lub mniejsze skupienie osób danego zawodu lub narodowości, 3) „polityka” poszczególnych związków, z których jedne przeprowadzają zasadę pewnej centralizacji, polegającej na rzadkiej sieci mocniejszych spółdzielni, drugie decentralizują ruch spółdzielczy, tworząc drobne organizacje nawet w małych wioskach. Wynikiem tych czynników są duże pod względem liczby członków różnice pomiędzy spółdzielniami, należącymi do różnych związków. Gdy bowiem spółdzielnie, należące do Zw. Stowarz. Zarobkowych i Gospodarczych we Lwowie, liczą przeciętnie po 1.136 członków, Zw. Rewiz. Spółdz. Kółek Rolniczych w Krakowie po 848, Zw. Sp. Zarobk. i Gosp. w Poznaniu po 596 i Zw. Sp. Spożywczych R. P. w Warszawie po 469, to z drugiej strony — w 2 związkach ruskich spółdzielnie posiadają przeciętnie po 109 — 124 członków, w 3 związkach niemieckich w woj. zachodnich — 68 — 104, a w zw. niemieckim w Łodzi — po 47.

Podziału członków według narodowości roczniki związków nie uwzględniają, jeżeli jednak przyjmiemy,

że skład członków w spółdzielniach, zgrupowanych w poszczególnych związkach jest pod względem narodowościowym jednolity (co zresztą naogół zarysowują się dosyć wyraźnie), otrzymamy wówczas liczby następujące:

Spółdzielnie	Ilość związków	Ilość spółdzielni uwzględn.	Liczba członków	%
Polskie	13	5.564	1.911.896	77,5
Ruskie	2	2.244	275.570	11
Żydowskie	2	651	226.133	9
Niemieckie	5	741	61.599	2,5
Ogółem:	22	9.200	2.475.198	100

Zauważyć należy, że statystyką objętych jest tylko 9.200 spółdzielni i że brak jeszcze danych odnośnie do 1.012 spółdzielni związkowych, które nie nadesłały sprawozdań, oraz 6.070 spółdzielni niezwiązkowych, co do których wogóle żadnej statystyki się nie prowadzi. Jeżeli przyjmiemy, że w spółdzielniach, nieobjętych statystyką, przeciętna liczba członków jest o połowę mniejsza niż w uwzględnionych spółdzielniach związkowych, otrzymamy w 7.082 spółdz. po 135 czł. = 956.070 czł. Łącznie z uwzględnionymi w 9.200 spółdzielniach 2.475.198 członkami czyni to 3.431.268 osób, czyli około 11% ludności. Mając zaś na uwadze, że do spółdzielni należą przeważnie osoby, prowadzące gospodarstwo i utrzymujące rodziny, składające się co najmniej z 2 osób (prócz żywiciela), otrzymamy zgorą 10 miljn. osób, korzystających z usług spółdzielni. Stanowi to $\frac{1}{3}$ ogółu ludności Polski.

Pracowników najemnych spółdzielnie związkowe zatrudniają 23.129 (pracownicy central gospodarczych i związków rewizyjnych nie są w tej liczbie uwzględnieni).

Ciężkie położenie gospodarcze szerokich warstw ludowych, z których spółdzielczość czerpie materiał ludzki, zarysowało się w 1928 r. dosyć wyraźnie i wpłynąć też musiało niekorzystnie na rozwój stosunków gospodarczych w spółdzielniach.

Dysproporcja pomiędzy produkcją i konsumpcją, a co za tem idzie przeładowanie magazynów w przemyśle i handlu — pociągnęły za sobą długie i łatwe kredyty towarowe, i to zarówno w hurcie, jak w detalu. Szczególniej zębny w następstwach okazuje się ten ostatni. Kredyt konsumpcyjny, realizujący przyszłe ograniczone częstokroć nawet niedociągnięte do poziomu minimum egzystencji dochody warstw pracowniczych, pociągać musi za sobą na długi okres czasu pauperyzację tych warstw. Łatwość korzystania z tego kredytu w społeczeństwie, słabo pod względem gospodarczym wyrobionem, wywołuje nadużywanie kredytu, zębne dla obu stron. Świadome swych celów spółdzielnie nie mogły pójść niezdrową drogą sztucznego podniesienia konsumpcji zapomocą łatwych kredytów, gdyż to skończyłoby się musiało bankructwem. Wolały raczej ograniczyć rozbudowę swych obrotów, przystosowując ją do naturalnego wzrostu siły nabywczej konsumentów, zależnej od powiększenia zarobków lub zniżenia cen. Było to wynikiem niestrudzonej pracy związków spółdzielczych, które, im większą łatwość wykazywało kupiectwo w udzielaniu kredytu konsumpcyjnego, tem większą rozwijały propagandę w kierunku niedopuszczania takich obrotów w spółdzielniach, względnie zaprzestania ich tam, gdzie były one stosowane.

Położenie drobnego rolnictwa, korzystne w pierwszej połowie 1928 r., uległo znacznemu pogorszeniu w drugiej połowie tegoż roku, pomimo dobrych nągół zbiorów. Zarysowująca się coraz wyraźniej niżka cen na płody rolne, potrzeba nakładów celem podniesienia wydajności ziemi i odrestaurowania zniszczonych gospodarstw — wymagały znacznych środków pieniężnych, którym zmniejszona dochodowość gospodarstw rolnych sprostać nie mogła. Szczupłość kredytów i ich drożyzna, brak kredytów długoterminowych, wyjąłowanie ze środków pieniężnych przy jednoczesnej trudności zbytu produktów — osłabiły i w tych warstwach ludności siłę nabywczą, powodując w całokształcie stosunków ekonomicznych poważny zastój, wzbudzając obawę obniżenia się kultury drobnych gospodarstw i troską o przyszłość całego rolnictwa.

Przemysł ludowy (koszykarstwo, kilimkarstwo, prownożnictwo, tkactwo i t. p.), który dla uboższych rolników był znaczną pomocą, pozwalając w okresie zimowym, bez szkody dla podstawowych zajęć, wykorzystać czas i siły bezczynnej ludności — nietylko nie wykazywał żadnego rozwoju, lecz przeciwnie pod wielu względami cofnął się. Powodem tego była głównie trudność zbytu wyrobów skutkiem braku potrzebnych do tego organizacyj.

Oslabienie ekonomiczne drobnego rolnictwa wpłynęło też na pogorszenie stanu drobnej przetwórczości, i bez tego przeżywającej od dłuższego czasu kryzys chroniczny. Przemysł rękodzielniczy nietylko stoi bezradny, lecz systematycznie cofa się pod naporem wytwórczości fabrycznej, a nawet w niektórych działach ustępuje przed przewagą zagranicznej produkcji rzemieślniczej. Winę tego zjawiska w znacznym stopniu przypisać należy zbyt słabemu postępowi w doskonaleniu się tej gałęzi przetwórstwa, jak również brakowi dobrze postawionych organizacyj spółdzielczych, któreby przez połączenie rozstrzelonych sił drobnych wytwórców wyrównywały ich słabość ekonomiczną, stwarzając pewne widoki obrony w walce z przewagą organizacyj kapitalistycznych.

Pomimo tak trudnych warunków ekonomicznych środowiska, na które spółdzielczość działalność swą rozciąga, rozwój ruchu spółdzielczego postępuje w dalszym ciągu, choć nieco mniej intensywnie niż w latach poprzednich.

Pożyczek udzielono członkom na sumę zł 1.311 miljn. (w roku poprz. 786), a saldo z końcem 1928 r. wzrosło z zł 324 do zł 432 miljn. Powiększył się też obrót w spółdzielniach towarowych z zł 691 miljn. w 1927 r. do zł 823 miljn. w 1928 r. Obrót na rachunkach wkładów oszczędnościowych osiągnął kwotę zł 977 miljn. (w r. poprz. 622), a pozostałość z końcem roku podniosła się ze zł 137 do zł 212 miljn. Należy atoli stwierdzić, że przyrost wkładów w porównaniu z latami poprzednimi stracił znacznie na tempie. Gdy bowiem poprzednio wkłady wzrastały z roku na rok o 100%, w 1928 r. powiększyły się tylko o 55%. Pocięszające jest natomiast większe jeszcze osłabienie tempa wzrostu zadłużenia spółdzielń, które podniosło się z zł 389 miljn. do zł 595 miljn., czyli o 53%. Przyrost jest zatem mniejszy niż we wkładach, podczas gdy np. w 1927 r. obserwowaliśmy zjawisko odwrotne (wkłady wzrosły o 100%, a długi o 125%). Jedną z przyczyn słabszego wzrostu zadłużenia były niewątpliwie trudności w uzyskiwaniu kredytu gotówkowego, wywołane ciasnotą na rynku pieniężnym.

Ale ciasnota nie była wyłączną właściwością 1928 r. obserwowaliśmy ją również w latach poprzednich. Dlatego też skuteczniejszej przyczyny dopatrywać się raczej należy w powiększeniu kapitałów obrotowych własnych, co siłą rzeczy zmniejszyć musiało głód kredytowy. Z drugiej strony wpłynął też na to słabszy, niż w latach poprzednich wzrost obrotów, co z kolei pociągnęło za sobą mniejsze zapotrzebowanie kapitałów obrotowych.

Słabszą tendencję do zwiększania obrotów zauważyć można zarówno w spółdzielniach kredytowych (udzielone pożyczki), jak w towarowych (sprzedaż). Gdy bowiem 1927 r. w porównaniu z 1926 r. wykazał zwiększenie obrotu pożyczkowego o 112%, a towarowego o 47%, 1928 r. w stos. do 1927 r. znamionuje wzrost obrotu pożyczkowego zaledwie o 67%, a towarowego o 20%.

Bezpośrednim skutkiem słabszego wzrostu obrotów było niekorzystne ustosunkowanie się kosztów handlowych do obrotu. Stosunek ten w spółdzielniach kredytowych wzrósł z 2·5% do 3·1%, a w towarowych z 8·6% do 8·9%. Ogólna suma kosztów handlowych wynosiła zł 101,571.000, z których przypada na wynagrodzenie zarządu i rady 13%, na płace personelu najemnego 38%, ubezpieczenia 3%, podatki 8%, składki na utrzymanie związków rewizyjnych 3%, pozostałe wydatki 35%. W porównaniu z 1927 r. (zł 82.660 tys.) koszty handlowe wzrosły o 23%, gdy w roku poprzednim przyrost wynosił 52%. Wskazuje to, że spółdzielnie usiłowały przystosować swe koszty do słabszego rozwoju obrotów, co w skutkach dało pomyślniejsze zamknięcie rachunków. Istotnie, gdy w 1927 r. zamknięto bilanse zyskami w 6.026 spółdzielniach (76%), a stratami w 1.723 (22%), w 1928 r. było pierwszych 7.062 (79%), drugich 1.849 (20%). W poszczególnych typach spółdzielń było stratowych zamknięć bilansów: w kredytowych 21%, spożywczych 17%, mleczarskich 32%, rolniczo-handlowych 12% i mieszkaniowych 30%. Stosunek ten w ostatnich latach stale się poprawia; poprawia się nietylko co do ilości spółdzielń, korzystnie zamykających swe bilanse, ale i co do sumy osiągniętych zysków lub strat. W 1928 r. osiągnięto nadwyżki (czystego zysku) zł 17,527.000 (o 27% więcej niż w roku poprzednim), strat zaś poniesiono zł 3,527.000 (o 28% mniej). Nadwyżka zysków nad stratami wynosi zł 14 miljn., co stanowi 0·7% od ogólnego obrotu (w r. poprz. 0·6%), a 1·5% od ogólnego kapitału obrotowego spółdzielń (w r. poprz. 1·3%).

Z nadwyżki bilansowej więcej niż połowę odliczono na powiększenie rezerw, 27% na dywidendę od udziałów i zwroty towarowe, resztę zaś przeznaczono na cele kulturalne i społeczne.

Ogólny kapitał obrotowy (suma bilansowa) w związkowych organizacjach spółdzielczych wzrósł z zł 699 miljn. (w 1927 r.) do zł 1.106 miljn. (w 1928 r.), a we wszystkich instytucjach gospodarczych ruchu spółdzielczego z zł 979 miljn. do zł 1.400 miljn. Wskazuje to, że wszystkie te bardzo nieraz drobne organizacje, razem wzięte, stanowią potężną dźwignię ekonomiczną i kulturalną, bez której życie gospodarcze kraju byłoby dziś już nie do pomyślenia.

Zbiorowe zestawienie niektórych wyników pracy gospodarczej spółdzielń związkowych w 1928 r. przedstawia się, jak następuje:

Członkowie i pracownicy najemni

SPÓŁDZIELNIE	Ilość spółdzielni uwzględnionych	Liczba członków	%	Na jedną spółdz. przypada członków	Podział członków według stanu społecznego					Liczba pracown. najemnych
					właśc. gospod. rolnych	właśc. przedsiębiorstw handl. i przem.	robotn. rolni i przemysłowi	urzędniczy	inni	
Kredytowe	4.112	1.319.694	53·4	321	834.087	281.686	37.638	81.819	75.958	5.863
Spożywcze	1.201	524.973	21·3	437	130.992	9.427	225.489	62.383	96.682	6.066
Mleczarskie	1.331	210.837	8·6	158	198.255	500	7.230	750	3.829	3.824
Rolniczo-handlowe	311	98.054	3·6	311	77.729	3.166	5.405	6.927	4.827	2.292
Inne rolnicze	1.863	258.994	10·5	139	204.322	5.114	9.679	13.467	25.216	2.973
Mieszkania i budowl.	127	12.390	0·5	98	117	563	2.413	5.619	2.338	519
Rzemieślnicze	27	2.954	0·1	109	10	885	1.611	374	74	110
Wytwórcze	23	1.720	0·1	75	20	309	1.055	131	205	538
Różne	205	145.582	1·9	222	16.469	4.522	6.320	10.984	7.287	944
Ogółem:	9.200	2.475.198	100	269	1.462.001 (60%)	306.172 (13%)	296.840 (12%)	182.414 (6%)	217.416 (9%)	23.129

Obroty, Kapitały, zyski, straty i Koszty handlowe spółdzielni

SPÓŁDZIELNIE	Pożyczki udzielone	Towary sprzedane	Kapitały obrotowe			Nadwyżka (czysty zysk)	Straty bilansowe	Koszty handlowe	Stosunek kosztów handl. do obrotu
			własne	obce	stosunek własnych do obcych				
			T y s i ą c e z ł o t y c h						
Kredytowe	1.310.979	—	97.750	441.486	1 : 4·5	7.209	707	27.734	3·1
Spożywcze	—	224.335	17.546	30.990	1 : 1·8	4.133	694	16.545	7·8
Mleczarskie	—	122.380	11.387	13.139	1 : 1·2	1.164	598	13.030	10·6
Rolniczo-handlowe	—	335.958	12.723	94.714	1 : 7·5	1.767	639	14.383	4·3
Inne rolnicze	—	84.553	13.423	33.403	1 : 2·5	1.666	478	19.902	23·4
Mieszk. i budowl.	—	—	28.600	91.934	1 : 3·2	693	243	567	—
Rzemieślnicze	—	5.607	482	1.898	1 : 4·0	80	23	503	4·5
Wytwórcze	—	2.541	1.042	2.352	1 : 2·3	85	49	967	—
Różne	—	47.521	5.355	19.527	1 : 3·6	730	96	7.940	12·8
Ogółem:	1.310.979	822.895	188.308	729.443	1 : 3·9	17.527	3.527	101.571	—

B i l a n s

	S p ó ł d z i e l n i e									Centrale gospodarcze		Ogółem
	kredytowe	spożywcze	mleczarskie	roln.-handlowe	inne rolnicze	mieszkania	rzemieślnicze	wytwórcze	różne	spółdzielcze	akcyjne	
	T y s i ą c e z ł o t y c h											
Stan czynny												
Kasa	16.494	1.941	2.325	1.318	912	599	54	30	552	1.903	8.060	34.188
Lokaty	21.035	180	722	1.264	7.148	1.022	23	12	575	3.434	13.084	48.499
Papiery proc.	12.344	309	1.095	1.693	2.153	16	13	8	188	4.305	11.241	33.365
Pożyczki wekslowe	300.823	—	—	—	—	—	—	—	—	49.904	123.559	474.286
„ w rach. bież.	75.523	—	—	—	—	—	—	—	—	24.164	56.836	156.523
„ inne	55.292	—	—	—	—	—	—	—	—	11.182	4.400	70.874
Towary i surowce	—	21.289	1.272	18.649	9.705	223	976	990	7.648	22.479	2.675	85.906
Weksle towarowe	—	322	12	34.779	387	1.429	165	6	302	9.447	—	46.849
Dłużnicy za towar	—	12.113	3.014	35.269	11.624	7.390	964	1.058	10.045	24.192	31.292	136.961
Nieruchomości	19.534	6.718	5.228	6.713	6.492	100.490	7	427	4.158	11.069	22.405	183.241
Ruchomości	3.797	3.336	8.380	2.440	5.116	285	28	734	1.674	2.053	853	28.696
Inne rachunki	43.687	1.425	1.780	4.676	2.811	8.783	119	37	1.618	12.187	19.324	96.447
Straty	707	1.036	598	639	478	308	31	92	101	229	90	4.309
Razem:	549.236	48.669	24.426	107.440	46.826	120.545	2.380	3.394	26.866	176.548	293.819	1.400.144
Stan bierny												
Udziały (kap. zakł.)	60.089	5.226	4.829	5.103	5.350	3.457	319	649	2.642	10.517	24.000	124.144
Fund. zasobowe	17.863	7.644	3.087	2.979	5.178	1.042	42	221	1.472	4.610	1.755	45.893
„ specjalne	12.440	516	2.306	2.875	1.319	5.972	41	77	1.000	3.059	2.009	31.614
Wkłady	209.917	2.546	—	9	—	—	—	—	—	21.923	153.976	388.371
Długi	202.263	27.494	11.986	91.292	32.015	85.414	1.816	2.333	19.121	121.715	83.180	678.629
Inne rachunki	39.455	1.054	1.054	3.417	1.298	23.746	82	19	1.897	12.934	24.830	109.786
Nadwyżka (zysk)	7.209	4.185	1.164	1.765	1.666	914	80	95	729	1.790	2.106	21.707
Razem:	549.236	48.669	24.426	107.440	46.826	120.545	2.380	3.394	26.861	176.548	293.819	1.400.144

Działalność społeczną i kulturalno-oświatową rozwijały spółdzielnie i związki zapomocą prowadzenia kursów spółdzielczych, urzędzania odczytów, wydawania czasopism (15), książek i broszur, poświęconych sprawom spółdzielczym, utrzymywania bibliotek publicznych, ochron, kolonij letnich dla dzieci członków i t. p. Wydatki spółdzielni na te cele pochłonęły w 1928 r. zł 736.000 (nie licząc wydatków, poniesionych przez związki). Suma ta w rzeczywistości jest znacznie większa, gdyż wiele spółdzielni w sprawozdaniach swych nie wyodrębniło wydatków na ten cel, zaliczając je do „innych”.

Uwagi powyższe oraz bliższe szczegóły, dotyczące działalności spółdzielni, a zamieszczone w ostatnim sprawozdaniu przewodniczącego Rady Spółdzielczej, doprowadzają do wniosku, że pomimo niepomysłnych ogólnych warunków życia gospodarczego ruch spółdzielczy w Polsce rozwija się zdrowo, ogarniając swą opieką coraz szersze koła ludności, organizując ją pod

względem ekonomicznym celem skuteczniejszej walki z przesileniem gospodarczym, jakie przeżywa kraj nasz wraz z całym współczesnym światem cywilizowanym.

W walce tej spółdzielnie — jak się okazuje — przejawiają większą odporność niż przedsiębiorstwa kapitalistyczne (czego dowodem jest znikoma ilość upadłości spółdzielni). Źródło tej odporności spoczywa — z jednej strony — w samym założeniu spółdzielni, która powołana jest do zaspakajania potrzeb członków, a nie do dostarczania zysku przedsiębiorcy, skutkiem czego posiada też większą możność przystosowania swych obrotów i kosztów do warunków bytu; z drugiej strony silne oparcie posiadają spółdzielnie w pierwiastku ideowym, który pociąga do pracy nad ugruntowaniem spółdzielczości liczne szeregi bezinteresownych a oddanych idei pracowników.

Janusz Kwieciński

ŻYCIE GOSPODARCZE

GÓRNICTWO I PRZEMYSŁ

PRZEMYSŁ BUDOWLANY

KONSTRUKCJE ŻELAZNE W NOWOCZESNEM BUDOWNICTWIE. — Jednym z najcięższych skutków wojny światowej okazał się katastrofalny prawie brak domów mieszkalnych, szczególnie w większych miastach i osiedlach.

Przy wszelkich próbach rozwiązania sprawy głodu mieszkaniowego występuje potrzeba racjonalizacji budownictwa tak pod względem gospodarczym, jak i technicznym. Zastanawiając się nad tem, musimy stwierdzić wielką zmianę zapatrywań zarówno na metody budowania, jak również na materiały, używane w nowoczesnym budownictwie. Współcześni fachowcy doszli do przekonania, że celowe rozwiązanie problemu mieszkaniowego może nastąpić jedynie drogą racjonalizacji i mechanizacji metod budowania, drogą potaniaenia jednostki wytwórczości przez masową fabryczną produkcję znormalizowanych elementów budowlanych. W obecnym budownictwie rzuca się nam w oczy zbyt wolne tempo pracy w porównaniu do innych przemysłów oraz zbyt długi czasokres budowy. Warunkiem usunięcia tych niedomagań jest zastosowanie szkieletowego systemu budowy, przy którym przygotowanie części składowych szkieletu wykonywa się na fabrykach, ograniczając proces budowy li tylko do montażu gotowych części. Zapełnienie zaś szkieletu wykonuje się zamiast cegły z lekkich materiałów izolacyjnych, przyczem osiąga się małą grubość i mały ciężar ścian przy własnościach termicznych, nie ustępujących wartości termicznej grubych ścian z cegły. Takie przyspieszenie budowy daje możność szybkiego wycofania tak drogiego w naszych warunkach kapitału z jednej budowy i użycia go w innej. Następnym celem powinno być dalsze zmniejszenie wagi części budowlanych.

W wyniku poszukiwań, zamiast cegły, nowych materiałów izolacyjnych, odpowiadających tym wymo-

gom, zwrócono uwagę na szereg materiałów o odpowiednich wartościach termicznych przy stosunkowo małej wadze i objętości. Zwykłą cegłą w porównaniu z nowoczesnymi materiałami izolacyjnymi niektórzy fachowcy uznają obecnie za materiał nieco przestarzały.

Ściany zewnętrzne z cegły są z konieczności grube, gdyż muszą spełniać podwójne zadanie: 1) stanowią nośną część budynku, t. j. przyjmują na siebie i oddają na fundament ciężar budynku i obciążenia od śniegu, wiatru i obciążenia pożyteczne od stropów, i 2) grają rolę izolacji, zabezpieczającej pomieszczenia wewnętrzne od zimna i wilgoci, t. j. od wpływów atmosferycznych.

W naszym klimacie normalna grubość ścian zewnętrznych z cegły jest przyjęta dla pomieszczeń mieszkalnych 55 cm.

Jeśli zastosować nowoczesne systemy budowania, to bezwarunkowo można znacznie zmniejszyć grubość ścian zewnętrznych, nie naruszając w niczem potrzebnych warunków izolacji pomieszczeń.

Dlatego należy przedewszystkiem nośną część budynku przenieść na szkielet ze słupów i belek, a rolę izolacji od wpływów zewnętrznych pozostawić tylko zapełnieniu tego szkieletu, t. j. właściwym ścianom, używając do tego zapełnienia nowych materiałów izolacyjnych, które, przy znacznie mniejszej grubości, lepiej się nadają do izolacji niż cegła.

Idea budynków szkieletowych nie jest nowa. Już dawno stosowano w budynkach szkielety drewniane, zapełnione murem z cegły, pod nazwą „pruskiego muru”.

Lecz z powodu tego, że drzewo jest łatwopalne, a zarazem podlega gniciu, z biegiem czasu zastąpiono szkielety drewniane — żelaznami, wzgl. stalowami (t. j. z materiału żelaznego kowalnego o większej zawartości węgla i większej wytrzymałości w porównaniu ze zwykłym żelazem zlewem).

Domy i domki szkieletowe stalowe znalazły szerokie zastosowanie w Stanach Zjednoczonych Ameryki, a obecnie są stosowane szeroko w Zachodniej Europie: w Austrii, Angli i Francji, na Śląsku Niemieckim oraz w nadreńskich prowincjach Niemiec. Znane drapacze nieba (sky-scrapers) amerykańskie, których wysokość nieraz przekracza 70 pięter, są to stalowe szkielety, ustawione na głębokich fundamentach i składające się ze słupów i belk stalowych normalnych profili poprzecznych. Tego rodzaju budowle powstały w środkach miast z powodu drożyzny gruntów i dążności do skoncentrowania działalności banków, biur, urzędów jak najbliżej do centralnych punktów życia handlowego.

Naturalnie, szkielety takich budynków przedstawiają mocne wiązania, pracujące na ciężar budynku i na wiatr, i przy znacznych rozpiętościach między słupami, wielkiej wysokości i wielkich obciążeniach mają znaczne wymiary. Używane w takich budynkach belki i słupy składają się z części normalizowanych i standaryzowanych, i wszelkie detale, dotyczące połączeń tych części, są już ustalone i wypracowane szczegółowo.

Przy wyższych budynkach panuje niepodzielnie stalowy szkielet. Ale są wypadki, kiedy i przy stosunkowo niskich budynkach korzystniej jest wykonać szkielet ze stali niż żelazo-betonu. Są to wypadki, kiedy chodzi o najkrótszy czas wykonania robót. Szkielet stalowy może być wykonany w bardzo krótkim czasie i niezależnie od pory roku, nie potrzebuje specjalnie ciepłej pogody, czyli pewnego sezonu robót, jak szkielet żelazo-betonowy. Oprócz tego szkielet stalowy może być znów użyty, w razie rozbiórki budynku, t. j. nie traci na swojej wartości i może być z łatwością wzmocniony w razie potrzeby. Szkielet zaś żelazo-betonowy, w razie rozbiórki budynku, obraca się w gruz. W Polsce już egzystują budynki mieszkaniowe systemu szkieletowego, wybudowane na żelaznych słupach i belkach, a mianowicie:

1. — W Katowicach obecnie buduje się dom dla profesorów szkół zawodowych. Budynek ten obejmuje około 10.000 m³ przy 7 piętrach. Szkielet metalowy waży 24 kg/m³. Przed zimą r. b. w domu tym będzie gotowych do użytku 19 mieszkań 2—4-pokojowych, pokoje kawalerskie oraz lokal restauracyjny.

Poza tem Śląski Urząd Wojewódzki przystępuje do budowy 15-piętrowego gmachu urzędów skarbowych, z czego 13 pięter mieszkalnych. Architektonicznie z nim będzie związany 6-piętrowy gmach, mieszczący biura urzędów skarbowych.

2. — Również szkielet żelazny gmachu Centralnego Telegrafu i Telefonu w Warszawie przy ulicy Poznańskiej jest obecnie w wykonaniu. Cała budowa obejmować będzie około 80.000 m³. Wysokość budynku 40 m, czyli normalnych 10 pięter.

3. — Rozszerzenie budynku P. K. O. w Warszawie, przy ulicy Świętokrzyskiej (drugi dom od rogu Jasnej, w podwórzu), obecnie wykonywane, przedstawia trzy dolne piętra na szkielecie żelaznym, spawanym z wypełnieniem z cegły, a trzy górne piętra — zwykły mur z cegły (bez szkieletu). Spawanie połączeń szkieletu dało 15% oszczędności na ilości materiału żelaznego.

Dalszy rozwój i udoskonalanie spawania połączeń szkieletów obiecuje w przyszłości znaczne korzyści ekonomiczne przy budowie domów szkieletowych.

Wobec faktu, że nie tylko w Ameryce i w Europie Zachodniej, ale i w Polsce budowa na drogich terenach, t. j. w środku miast domów wielopiętrowych na żelaznych lub stalowych szkieletach normalnych profili poprzecznych znalazła zastosowanie i jest uznana przez fachowców za konstrukcję dojrzałą, nie mamy potrzeby bardziej szczegółowo uzasadniać racjonalności tego rodzaju budowli i możemy przejść do innego rodzaju budowli stalowych, a mianowicie do małych domków stalowych.

W krajach Zachodniej Europy rozpowszechniły się obecnie małe domki parterowe, jedno- i dwupiętrowe na stalowych szkieletach, ale innego rodzaju, mianowicie: na szkieletach, składających się z części stalowych o specjalnych, małych profilach poprzecznych przekrojów, gdyż przy małych obciążeniach, którym podlegają szkielety w takich domkach, nie mogłoby się opłacać stosowanie normalnych profili.

Takie domki być może najbardziej nadawałyby się dla zastosowania na terenach tanich w naszych warunkach, t. j. dla masowej produkcji charakteru przemysłowego (fabrycznego) w jak najkrótszym czasie i w jak największej ilości na przedmieściach, w miastach-ogrodach, na wsi i w pobliżu kopalń, gdzie z powodu podziemnych galeryj nie jest dopuszczalne znaczne obciążenie gruntu.

Między kategorią tych małych domków podmiejskich, przeznaczonych dla robotników i mało zamożnej inteligencji, oraz mogących mieć charakter domków wiejskich, najwyżej dwupiętrowych, i między kategorią wysokich domów szkieletowych powyżej 5 pięter opłacają się jeszcze domy, budowane zwykłym sposobem z cegły lub szkieletowe domy spawane, jednak z warunkiem zastosowania lekkich profili.

Jeśli postawimy sobie warunek budowy tanich domków w najkrótszym czasie i w dużej ilości, to łatwo spostrzeżemy, że dotychczasowy sposób budowy domów z cegły w tym wypadku przedstawia dość znaczne niedogodności, a mianowicie:

1) długi okres budowy, ograniczony przytem do wiosennego sezonu budowlanego, powoduje stratę czasu;

2) mały wymiar elementów budowlanych; wiele tysięcy cegieł musi przejść od glinianki do gotowej budowy przez znaczną ilość rąk, aby, po ogromnym zużyciu robocizny, czasu i pieniędzy, dać wreszcie surową budowlę ścian domowych;

3) wielka grubość ścian (t. j. znaczna kubatura), a zatem zmniejszenie pożytecznej powierzchni i pożytecznej objętości budynku. Przy grubości murów ścian zewnętrznych 55 cm powierzchnia ich stanowi do 25% powierzchni zabudowanej, a przy ścianach 20 cm w domach szkieletowych około 10%, t. j. zyskujemy około 15% powiększenia powierzchni użytecznej;

4) niekorzystny stosunek wagi własnej używanego materiału do wagi użytkowej (ciężaru martwego do obciążenia pożytecznego);

5) kosztowne fundamenty wielkiej objętości pod ciężką ścianą na całej jej długości;

6) wysokie wydatki na transport dużych mas materiałów; koszty transportu niektórych materiałów (np. piasku lub żwiru) dochodzą czasem do 50% i więcej ceny materiału loco budowa;

7) znaczna ilość wody, wprowadzonej do budynku, przy stawianiu ścian i stropu i przy ich wyprawianiu, skąd pochodzi opóźnienie oddania domu do użytku,

gdyż należy oczekiwać wyschnięcia budynku; ta okoliczność powoduje straty, wynoszące czasem do 2% ogólnych kosztów budowy.

Natomiast, przy zastosowaniu systemu szkieletowego — stalowego mamy następujące zalety:

1) rozciągnięcie dopuszczalnego czasu budowy na cały rok, a zatem równomierne nieprzerwane zatrudnienie wszystkich gałęzi przemysłu budowlanego i przytem niezależnie od pory roku i pogody;

2) nadzwyczajne skrócenie czasu budowy (stalowy domek próbny, szkieletowy, mieszkalny, parterowy o powierzchni 69 m² został całkowicie zbudowany w Warszawie przy ulicy Grochowskiej w ciągu 3 tygodni, a przy masowej budowie takich domków możnaby czas budowy jeszcze znacznie skrócić); samo zmontowanie na śrubach stalowej konstrukcji szkieletowej ścian wymaga tylko kilku godzin czasu;

3) zmniejszenie grubości ścian przez zastosowanie nowych materiałów izolacyjnych (heraklit, solomit, celolit, gazobeton i t. p.) z 55 cm do 20 cm i nawet do 12 i 10 cm, przyczem wartość termiczna tych cienkich ścian, w zależności od rodzaju zastępczego izolacyjnego materiału, równa się lub przewyższa wartość termiczną muru z cegły grubości 55 cm; otrzymujemy oszczędność na pożytecznej powierzchni budynku od 15 do 20%;

4) zmniejszenie ilości wody, wprowadzonej do budowy, dzięki czemu dom natychmiast po wzniesieniu jest suchy i gotowy do pomalowania;

5) możliwie najdalej idąca normalizacja elementów budowlanych, a zatem fabryczne tańsze ich wykonanie;

6) ponieważ po ustawieniu szkieletu ścian i belek poprzecznych, wiążących ściany, wykonywa się dachowe pokrycie i stawia się odrazu kominy i piece, a izolacyjne wypełnienie ścian wykonuje się po pokryciu budynku dachem, więc zmniejsza się ilość robót w niepokrytych miejscach budowy i w zimnie (gdyż można zaraz opalać);

7) budynek otrzymuje się lekki, ponieważ szkielet stalowy jest złożony z małych (specjalnych) profili i z blach cienkich, a grubość izolacji jest mała (10, 12 lub 20 cm); wskutek tego fundamenty mogą być znacznie mniejszej objętości i można postawić budynek na mało wytrzymałych gruntach; wskutek zaś sztywności konstrukcji budynek jest zabezpieczony od następstw nierównomiernego osiadania się na słabym gruncie; fundamenty można wykonać w tym razie tylko w formie słupków kamiennych lub betonowych — w rogach budynków i, w razie potrzeby w miejscach połączeń ścian poprzecznych i podłużnych, co może dać znaczną oszczędność na fundamentach, stanowiącą około 5% kosztów budowy;

8) stosunkowo małe koszty transportu materiałów budowlanych;

9) uproszczenie obecnie bardzo skomplikowanej współpracy różnych rzemieślników; konstrukcja szkieletowego domku jest o tyle prosta, że może być wykonana przez niewykwalifikowanych robotników;

10) możliwość łatwego przenoszenia takich lekkich budynków w razie potrzeby z miejsca na miejsce, lub rozbierania ich bez straty materiału, a także możliwość łatwego wzmocnienia i rozszerzenia budynków, oraz wymiany oddzielnych części szkieletu w razie potrzeby.

Dla zmniejszenia kosztów takich tanich budynków można robić dachy płaskie.

Jednakże osiągnięcie dodatnich rezultatów zastosowania do budownictwa mieszkaniowego domków stalowych zależy w bardzo dużym stopniu od należytego wyboru rodzaju wypełnienia szkieletu.

Zapełnienie to powinno odpowiadać następującym warunkom:

- 1) mieć mały ciężar na jednostkę objętości;
- 2) być złym przewodnikiem ciepła, t. j. mieć możliwie mały współczynnik przewodnictwa cieplnego;
- 3) być złym przewodnikiem dźwięków;
- 4) być odpornym na wilgoć i na mróz;
- 5) być ogniotrwałym;
- 6) dobrze się łączyć ze szkieletem;
- 7) nie dawać skurczu, szczelin, rysów i pęknięć, które łatwo mogą powstawać wskutek osiadania zapełnienia, przy względnie nieruchomym szkielecie;
- 8) mieć najmniejszą ilość szwów (stosug, fug);
- 9) o ile możności nie wymagać wewnętrznego otynkowania;
- 10) być wykonalnym w jak najkrótszym czasie.

Szkielet żelazny lub stalowy z zapełnieniem materiałami izolacyjnymi, jak np. heraklit, solomit, celolit, gazobeton, z pozostawieniem wewnątrz zapełnienia pewnej warstwy powietrza zwykle od 4 do 5 cm, z poziomymi przegródkami dla osiągnięcia zamkniętych przestrzeni z powietrzem stojącym, przedstawia pewną grupę domków szkieletowych, będących obecnie w użyciu.

Poza tem jest wiele patentowanych systemów domków z stalowymi cienkimi blachami — które łączą się bezpośrednio, lub wstawiają się między słupkami szkieletu. Blachy te stawiają się albo na zewnętrznej powierzchni ściany, formując płaszcz stalowy (jak np. w systemie Blecken'a), lub też wewnątrz izolacji, jak w systemie Böhler'a (Schmidta).

Oprócz szkieletowych domków stalowych egzystują typy takichże domków ramowych (np. niemiecki system Spiegel i francuski system Commentry Oissel).

System Blecken'a, bez specjalnego szkieletu, z elementów z blachy stalowej o grubości 3 mm, z dodatkiem do stali małej ilości miedzi przeciw rdzewieniu, ma, zamiast słupków, zagięte brzegi blachy, łączone zapomocą śrub. Izolacja w tym systemie składa się z warstwy powietrza — 8 cm, z płyty tektonu (lekki beton z domieszką włókien roślinnych) o grubości 4 cm i z wyprawy. Ogólna grubość izolacji wynosi około 13,5 cm. Płyty tektonu przybijają się do drewnianych listw, przyśrubowanych do zagiętych brzegów blach stalowych.

Również jest często używana siatka (métal deployé) rozciągana albo drutowana, przymocowana do szkieletu stalowego. Ta siatka zostaje oblepiona zaprawą cementową w ten sposób, że na deskę obszalowania, ustawioną nazewnątrz za siatką w odległości 2 cm, narzuca się z wewnątrz zapomocą przyrządu „cement gun”, działającego zgęszczonem powietrzem, zaprawa cementowa. Nazywa się to torkretowaniem.

Ten sam sposób używa się we francuskich domkach szkieletowych (maison isotherme, procédé R. Decourt), oraz proponuje w swoich projektach domków szkieletowych stalowych polski inżynier P. Inspektor Konstanty Srokowski.

Domek stalowy próbny, według systemu Böhlera, został wybudowany w Warszawie, przy ul. Grochowskiej.

W tym domku szkielet składa się ze słupków stalowych lekkiego profilu ceowego 80 × 75 × 4 mm,

rozstawionych co 1 m ós od osi, i z blach o grubości 1½ mm, zagiętych i przyśrubowanych do tych słupków śrubami o średnicy $d = 12$ mm, tak, że blacha stalowa znajduje się pośrodku izolacji. Blacha ta nie gra roli izolacji, służy tylko dla połączenia między sobą słupków, formując jakby stężenia wiatrowe.

Izolacją przeciwko wpływom termicznym i wilgoci służą dwie warstwy heraklitu, zewnętrzna o grubości 5 cm i wewnętrzna o grubości 25 cm. Próżna przestrzeń między temi dwiema warstwami zapełnia się wełną drzewną (choć tu mogłaby zostać warstwa powietrza). Z zewnątrz i wewnątrz jest tynk z cementowej zaprawy. Ogólna grubość izolacji w systemie Böhlera stanowi 17,5 cm.

Całkowity koszt takiego stalowego domku o powierzchni 69 m² (4 pokoje z kuchnią i sionką) z pełnym wewnętrznym urządzeniem, według danych wykonawczych, stanowił jeszcze niedawno zł 16.500, a koszt

takiego domku z cegły wyniósłby, według niedawnych cen, około zł 22.000; innemi słowy osiągnięta została oszczędność przeszło zł 5.000 na jednym domku. Obecnie już osiągnięto dalsze znaczne oszczędności przy tego rodzaju budowlach, a przy masowej budowie oszczędności te jeszcze się mogą powiększyć.

Oprócz tego, jak już powiedziano wyżej, osiągnięta została znaczna oszczędność na czasie, gdyż cały domek został wybudowany w ciągu trzech tygodni (21 dni).

Ruch w kierunku budowy stalowych domów szkieletowych w Polsce znacznie się wzmacnia w ostatnich czasach, czego dowodem są przedsięwzięte w wielu miastach i osiedlach Polski budowle oraz ogłoszenia firm budowlanych. Ten ruch potęguje się przez zastosowanie spawania do połączeń stalowych szkieletów.

Prof. Dr. St. Kunicki

ROLNICTWO

POD REDAKCJĄ MINISTERSTWA ROLNICTWA

WYDATKI MIN. ROLNICTWA NA PODNIENIE HODOWLI ORAZ DROBNEGO ROLNICTWA W OKRESIE 1929/30 R. —

Odpowiednia pozycja budżetu Min. Rolnictwa stanowiąca składową część działu „Podniesienie produkcji rolnej” — obejmowała w okresie 1929/30 r.: zasiłki dla izb rolniczych, samorządów terytorjalnych oraz społecznych organizacyj i instytucyj rolniczych na podniesienie hodowli zwierząt gospodarskich (z wyjątkiem koni) oraz rybactwa; zasiłki specjalne na obniżenie oprocentowania od pożyczek, udzielanych przez Państwowy Bank Rolny z własnych funduszy na cele hodowlane; fundusze na uruchomienie i kapitał obrotowy zakładów przetwórczych oraz na budowę chłodni portowej w Gdyni, wreszcie — wydatki, związane z udziałem Państwa w kosztach kupna i utrzymania buhajów w myśl ustawy z dn. 28/X 1925 r. o nadzorze państwowym nad buhajami („Dz. Ust. R. P.” Nr. 121, poz. 868).

W okresie sprawozdawczym (od 1/IV 1929 r. do 31/III 1930 r.) Ministerstwo Rolnictwa było w możności przeznaczyć na cele wymienione ogółem kwotę zł 5,420.000.

W przeznaczaniu powyższej sumy Ministerstwo Rolnictwa kierowało się programem, opartym na zasadniczych wytycznych, wysuniętych przez Państwową Radę Rolniczą w końcu 1925 r., rozszerzonym i uzupełnionym w związku z rozwojem całokształtu naszego życia gospodarczego w ciągu lat ostatnich. Podstawą programu tego było, jak i w latach ubiegłych, dążenie do udoskonalenia organizacji zbytu inwentarza i jego produktów i podniesienia na tej drodze hodowli i wytwórczości zwierzęcej przez zwiększanie jej opłacalności.

Szczegółowe rozdysponowanie kwoty zł 5,420.000 obejmuje niżej zamieszczone zestawienie (w zł):

Utrzymanie personelu w organizacjach i instytucjach rolniczych	1.000.065'00
Koszty rozjazdów personelu	120.122'00
Dokształcanie personelu fachowego.	11.425'00
Kursy hodowlane	80.380'00
Kontrola użytkowości inwentarza	71.804'43
Kupno inwentarza żywego.	12.500'00

Nagradzanie na pokazach i wystawach hodowlanych	301.890'00
Organizacja wystaw hodowlanych	15.000'00
Konkursy hodowlane	98.725'00
Wydatki ogólne Polskiego Towarzystwa Zootechnicznego.	34.000'00
Wydatki, związane z działalnością komitetu dla spraw owczarstwa przy Polskiem Towarzystwie Zootechnicznym	21.000'00
Racjonalizacja żywienia zwierząt i badania nad namiastkami pasz	12.000'00
Wydawnictwa o charakterze stałym	38.400'00
Wydawnictwa inne	42.600'00
Akcje specjalne: drobiarstwo, rybactwo, pszczelnictwo, jedwabnictwo i t. d.	165.724'00
Organizacja i prowadzenie działu hodowli w gospodarstwach przykładowych	68.700'00
Organizacja zbytu i przetwórstwo	2.061.014'71
Obniżanie oprocentowania od pożyczek	1.102.059'29
Organizacja i przeprowadzanie państwowych ocen (konkursów) masła i serów.	30.000'00
Organizacja i przeprowadzanie nadzoru nad zakładami badania masła, wywożonego zagranicę.	45.000'00
Udział Państwa w kosztach nabycia i utrzymania buhajów.	87.590'57
Ogółem:	5.420.000'00

Z subwencji, noszących charakter stały, korzystało w okresie sprawozdawczym 28 organizacyj i instytucyj, mianowicie: Centralne Towarzystwo Rolnicze w Warszawie, Centralny Związek Kółek Rolniczych w Warszawie, Centralne Towarzystwo Organizacyj i Kółek Roln. w Warszawie, Małopolskie Towarzystwo Rolnicze, Oddz. w Krakowie, Małopolskie Towarzystwo Rolnicze, Oddz. we Lwowie, Wielkopolska Izba Rolnicza w Poznaniu, Pomorska Izba Rolnicza w Toruniu, Śląska Izba Rolnicza w Katowicach, Centralny Komitet do spraw hodowli drobiu w Warszawie, Naczelny Związek Organizacyj Pszczelniczych w Warszawie, Polskie Towarzystwo Zootechniczne w Warszawie, Muzeum Przemysłu i Rolnictwa w Warszawie, Związek Organizacyj Rybackich R. P. w Warszawie, Krajowe Towarzystwo Rybackie w Krakowie, Wileńskie Towarzystwo Rybackie w Wilnie, Wielkopolskie i Pomorskie Tow. Ryb. w Bydgoszczy, Związek Hodowców Bydła Polskiego Czerwonego w Białymstoku, Wileńskie Towarzystwo Rolnicze w Wilnie, Związek Kółek i Organizacyj Rolniczych z wileńskiej w Wilnie, Wileńskie Towarzystwo Organizacyj

i Kółek Rolniczych w Wilnie, Nowogródzkie Wojewódzkie Towarzystwo Rolnicze w Baranowiczach, Związek Kółek Rolniczych z Nowogródzkiej w Nowogródku, Wojewódzkie Towarzystwo Organizacji i Kółek Rolniczych w Nowogródku, Poleska Wojewódzka Rada Towarzystw Rolniczych w Brześciu n/B, Poleski Wojewódzki Związek Kółek Rolniczych w Brześciu n/B, Wołyńskie Towarzystwo Rolnicze w Łucku, Związek Kółek Rolniczych woj. wołyńskiego w Łucku, Wojewódzkie Towarzystwo Organizacji i Kółek Rolniczych w Łucku.

Prócz powyższych wymienić należy, jako instytucje, będące w stałym stosunku finansowym z Ministerstwem Rolnictwa w związku z funduszami na podniesienie hodowli — Państwowy Bank Rolny oraz Komitet Państwowych ocen masła i serów.

Pomoc, nosząca charakter doraźny, udzielona została następującym organizacjom i instytucjom: Związkowi Spółdzielni zbytu w Lublinie, Centralnemu Związkowi Osadników w Warszawie, Dyrekcji Powszechnej Wystawy Krajowej w Poznaniu, Związkowi Spółdzielni Polskich w Warszawie, Doświadczalnej Stacji Jedwabniczej w Milanówku, Szkole Rolniczej w Duboi, Towarzystwu Wiosek Kościuszkowskich w Warszawie, Związkowi Hodowców Bydła Niz. Czarnobiałego w Warszawie, Spółdzielczej Przetwórni Mięsnej w Wołkowysku, Zjednoczeniu Związków Spółdzielni Rolniczych w Warszawie.

Wreszcie z funduszy na podniesienie hodowli otwarty został kredyt 6 urzędowi wojewódzkim (Warszawa, Poznań, Toruń, Lwów, Stanisławów, Tarnopol) w związku z wykonaniem ustawy o nadzorze państwowym nad buhajami oraz otwarty kredyt urzędowi wojewódzkiemu w Krakowie — na cele uzdrowienia akcji spółdzielczego zbytu inwentarza na terenie tegoż województwa.

Po tych ogólnych wyjaśnieniach przejść należy obecnie do bardziej szczegółowego omówienia pozycji liczbowych, podanych poniżej.

Zasiłki na utrzymanie personelu w organizacjach i instytucjach, wyrażające się, jak to zaznaczono, kwotą zł 1.000.065⁰⁰, udzielane były wymienionym wyżej, stale subwencjonowanym, organizacjom (prócz Muzeum Przemysłu i Rolnictwa oraz Polskiego Towarzystwa Zootechnicznego).

W stosunku do organizacji, posiadających centrale dla kilku województw (C. T. O. i K. R. oraz M. T. R., Oddział we Lwowie), Ministerstwo Rolnictwa dążyło do silniejszego obsadzenia etatów w poszczególnych organizacjach wojewódzkich, uwzględniając dla samych central te etaty, które z uwagi na organizację pracy należało uznać za niezbędne. W okresie sprawozdawczym Ministerstwo Rolnictwa postawiło sobie za zadanie stopniową redukcję subwencji na utrzymanie powiatowych instruktorów ogólnohodowlanych, wychodząc z założenia, że utrzymywanie tego rodzaju personelu może być stopniowo przenoszone na powiatowe związki samorządu terytorjalnego, względnie organizacje rolniczo-społeczne. Ze swej strony Ministerstwo Rolnictwa w pewnej mierze zwiększyło liczbę subwencjonowanych etatów inspektorów w poszczególnych gałęziach hodowli.

Zasiłki na dokształcanie personelu w zakresie hodowli udzielone były na przygotowanie inspektorów i instruktorów drobiarstwa oraz na uzupełnienie fachowego przygotowania inspektorów hodowli trzody chlewnej.

W dziale subwencjonowanych kursów wymienić należy: kursy mleczarstwa (dla kierowników mleczarni — kształcące i dokształcające, oraz kursy dla instruktorów i lustratorów mleczarni); jajczarstwa — dla instruktorów i organizatorów zbiornic jaj; kursy dla asystentów kontroli obór; kursy dokształcające dla inspektorów i instruktorów hodowlanych, oraz częściowo — dla nauczycieli szkół rolniczych, kursy owczarstwa — wreszcie kursy rybactwa, hodowli drobiu (dla młodzieży męskiej) i pszczelnictwa.

Nadanie akcji kontroli mleczności szerszych rozmiarów i wprowadzenie obowiązkowego oznaczania procentu tłuszczu w mleku krów drobnych rolników skłoniło Ministerstwo Rolnictwa do udzielenia znacznych zapomóg na zakup niezbędnych przyborów i odczynników. Powstające liczne włościńskie kółka kontroli obór nie byłyby w stanie z własnych środków ponosić tego rodzaju wydatków.

Pozycja omawiana mieści w sobie również koszty, związane z opracowaniem wspomnianego wyżej planu, organizacji i przeprowadzania kontroli mleczności na całym terenie Państwa.

Z uwagi na uruchomienie przez Państwowy Bank Rolny kredytów (z obniżeniem oprocentowaniem) na zakup materiału hodowlanego Ministerstwo Rolnictwa ograniczyło się do udzielenia zasiłków na zakup inwentarza w dwóch szkołach rolniczych.

Zasiłki na nagradzanie zwierząt gospodarskich (prócz koni) na przeglądach — odnoszą się do tych przeglądów, które zostały zorganizowane i przeprowadzone na podstawie szczegółowych przepisów, ustalonych przez Ministerstwo Rolnictwa w porozumieniu z organizacjami rolniczymi, a określających zarówno wysokość nagród, jak i warunki, uprawniające do ich przyznania. Wyniki tej akcji zasługują na osobne szczególne przedstawienie po skompletowaniu sprawozdań, składanych przez organizacje i instytucje rolnicze.

Pozycja powyższa obejmuje również specjalne nagrody pieniężne (w sumie zł 12.865), udzielone drobnym rolnikom, wystawcom inwentarza na Powszechnej Wystawie Krajowej w Poznaniu.

Na organizację wystaw hodowlanych Ministerstwo Rolnictwa w okresie sprawozdawczym subwencji zasadniczo nie udzielało. Wyjątek stanowiła subwencja na zobrazowanie hodowli i wytwórczości zwierzęcej na Międzynarodowej Wystawie w Leodjum.

Akcja konkursowa objęła w dziedzinie hodowli i wytwórczości zwierzęcej następujące działy: konkursy wśród samodzielnych gospodarzy na dzienną i roczną wydajność mleka i na wychów cieląt, konkursy wychowu jagniąt, konkursy trzody chlewnej na tucz słoninowy, wreszcie konkursy producentów drobiu. Do działu tego zaliczyć należy zasiłki na częściowe pokrycie kosztów, związanych z akcją przypodobienia rolniczej młodzieży wiejskiej, mianowicie na organizację pokazów eksponatów konkursowych, połączonych z nagradzaniem.

Przy Towarzystwie Zootechnicznym powstał komitet dla spraw owczarstwa, którego zadania polegają na ustalaniu metod pracy w zakresie podniesienia hodowli owiec i organizacji zbytu produktów owczarskich, na kontroli nad wykonaniem ustalonego w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa planu tej akcji wreszcie na badaniu stanu i potrzeb owczarstwa. Subwencje Ministerstwa Rolnictwa udzielone były na utrzymanie kierownika technicznego Komitetu, na wy-

datki administracyjne i kancelaryjne, koszty posiedzeń, wreszcie na koszty rozjazdów kierownika.

Przy pomocy zasiłków Ministerstwa Rolnictwa utrzymywane były następujące wydawnictwa periodyczne: „Przegląd hodowlany” przy Polskim Towarzystwie Zootechnicznym; „Przegląd Rybacki” przy Muzeum Przemysłu i Rolnictwa; „Drób Polski” przy Centralnym Komitecie do spraw hodowli drobiu; i wreszcie „Bartnik Postępowy” przy Małopolskim Towarzystwie Rolniczym we Lwowie.

Subwencje na wydawnictwa doraźne objęły następujące pozycje: druk książek rodowodowych, druki dla kontroli mleczności, ulotki mleczarskie i jajczarskie (w sprawie organizacji zbiornic jaj), wreszcie zasiłki: na obrotowy fundusz wydawniczy z zakresu hodowli, przetwórstwa zwierzęcego i doświadczałnictwa zootechnicznego oraz na osobny fundusz na wydawnictwa z zakresu rybactwa.

W okresie sprawozdawczym Ministerstwo Rolnictwa udzieliło zasiłki na budowę pomieszczeń dla drobiu i ich uposażenie w zakładach hodowli drobiu szkołach rolniczo-hodowlanych. Personel fachowy organizacji rolniczych został przy pomocy Ministerstwa Rolnictwa zaopatrzony w niezbędne pomoce naukowe: modele kurników i gniazd zatraskowych, plakaty i ulotki, ułatwiające zarówno naukę hodowli, jak i propagandę racjonalnego utrzymania drobiu.

Pomoc Ministerstwa Rolnictwa w zakresie rybactwa wyraziła się w okresie sprawozdawczym w udzieleniu subwencji na utworzenie funduszu na akcję zarybieniową jezior i rzek węgorzem i innymi przemysłowymi gatunkami ryb oraz stawów włościańskich — karpim i linem. Następnie udzielone zostały zasiłki na zakupienie tarlaków sandaczy w celu przeprowadzenia praktycznych prób masowej produkcji zarybień tą rybą. Przy pomocy zasiłku Ministerstwa Rolnictwa zostały wreszcie dokonane niezbędne inwestycje w gospodarstwie rybnem w Szkole Rolniczej w Duboi oraz zakupiona dla tegoż gospodarstwa obsada rybna.

W zakresie pszczelnictwa Ministerstwo Rolnictwa ograniczyło swą pomoc (poza utrzymaniem personelu) do udzielenia zasiłków na zakup pasieki i niezbędnych urządzeń dla celów wykładowych i pokazowych, jak również subwencji na ogólne cele podniesienia pszczelnictwa w rejonie działalności spółdzielni pszczelniczej w woj. białostockim. Poza to udzielony został zasiłek na częściowe pokrycie kosztów, związanych z zorganizowaniem Wszechrówniańskiego Zjazdu i Wystawy Pszczelniczej w czasie Powszechnej Wystawy Krajowej w Poznaniu.

Zasiłki na popieranie jedwabnictwa, poza utrzymaniem instruktorów w 3 organizacjach, ograniczyły się do częściowego pokrycia kosztów przeprowadzenia kursu jedwabnictwa oraz kosztów prac nad hodowlą jedwabników dębowych.

Organizowanie sieci gospodarstw przykładowych uznane zostało przez Ministerstwo Rolnictwa za jedną z najbardziej celowych metod, zmierzających do podniesienia produkcji rolnej u drobnej własności rolnej. Akcja ta wymaga specjalnego personelu, któryby umiał wybrane gospodarstwa zorganizować i prowadzić. Przyznane przez Ministerstwo Rolnictwa z funduszy na podniesienie hodowli zasiłki objęły dodatkowe wynagrodzenie dla kierowników okręgów ćwiczebnych, instruktorów-kierowników, instruktorów rejonowych starszych i młodszych, prowadzących prace z zakresu hodowli w okresie, w którym zmniejsza

się natężenie zajęć z zakresu wytwórczości rolniczej.

W zakresie organizacji zbytu inwentarza i przetwórstwa zwierzęcego Ministerstwo Rolnictwa wydatkowało na następujące cele: wykończenie zakładów przetwórczych w Dębicy i Chodorowie i kapitał obrotowy dla obu przetwórn.

Na wykończenie budowy chłodni portowej w Gdyni Ministerstwo Rolnictwa przekazało w okresie sprawozdawczym ostatnią ratę, w związku z czem całość funduszu Min. Rolnictwa na podniesienie hodowli, zaangażowanego w tę budowę, wyraziła się ogólną kwotą zł 4,500.000, co stanowi w przybliżeniu połowę ogólnych kosztów budowy. W dalszym ciągu przyznano subwencję na uruchomienie przetwórn mięsnej (bekoniarni) w Czerniewicach oraz Przetwórn Mięsnej w Wołkowysku; na koszty organizacji spółdzielni zbytu inwentarza (przedewszystkiem trzody chlewnej) w woj. poznańskim, pomorskim i lubelskim, na uzdrowienie akcji spółdzielczego zbytu inwentarza na terenie województwa krakowskiego; na wybudowanie i uruchomienie mleczarni w Gdyni, mającej za zadanie zwiększenie opłacalności produkcji mlecznej w pow. kaszubskich, na dodatkowe urządzenie mleczarni we Wrześni oraz na urządzenie i uruchomienie mleczarni na Śląsku Cieszyńskim.

Państwowy Bank Rolny, udzielając pożyczki z własnych funduszy na cele hodowlane, obniża przy pomocy subwencji Min. Rolnictwa (w miarę przekazywania odpowiednich funduszy) na okres do 5 lat oprocentowanie o 3½% na kapitał obrotowy i o 5½% na inne cele z hodowlą i wytwórczością zwierzęcą związane. Opracowane zostały i całkowicie uzgodnione między Min. Rolnictwa, a Państwowym Bankiem Rolnym regulaminy udzielania pożyczek na przemysł mleczarski oraz na zakup materiału hodowlanego i na niektóre inne cele hodowlane.

Niezależnie od powyższego Ministerstwo Rolnictwa uruchomiło subwencje na dalej idące obniżenie oprocentowania od pożyczek, udzielanych przez Państwowy Bank Rolny na przemysł mleczarski organizacjom spółdzielczym, znajdującym się w specjalnie trudnych warunkach gospodarczych.

Państwowe oceny (konkursy) masła i serów organizowane są na zasadzie rozporządzenia P. Ministra Rolnictwa z dn. 21/VI 1927 r. i przeprowadzane na podstawie szczegółowej instrukcji. Z funduszy Min. Rolnictwa pokrywane są niedobory ocen i nagrody dla mleczarzy, o ile środki, uzyskane ze sprzedaży prób masła, na cel ten nie wystarczą.

Na podstawie rozporządzeń PP. Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dn. 19/IX 1929 r. o ustanowieniu cła wywozowego na masło zorganizowane zostały przy instytucjach spółdzielczych i izbach przemysłowo-handlowych zakłady badania masła eksportowego i ustanowiony zwierzchni nadzór nad działalnością tych zakładów. Nadzór ten przeprowadza z ramienia Ministerstwa Rolnictwa i przy pomocy środków pieniężnych, przez Ministerstwo Rolnictwa dostarczonych, Instytut Przemysłu Fermentacyjnego i Bakterjologii Rolnej przy Muzeum Przemysłu i Rolnictwa.

Ustawa o nadzorze państwowym nad buhajami z dn. 28/X 1925 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 121, poz. 868) przewiduje udział Państwa w kupnie i utrzymaniu buhajów. W związku z wprowadzeniem tej ustawy (rozporządzenia: z dn. 5/IX 1928 r.— „Dz. Ust. R. P.”

Nr. 85, poz. 750, i z dn. 25/III 1929 r. — „Dz. Ust. R. P.” Nr. 20, poz. 211) na terenie 5 pow. woj. poznańskiego, 2 pow. woj. pomorskiego, 1 pow. woj. lwowskiego, 3 pow. woj. tarnopolskiego, 6 pow. woj. stanisławowskiego i 1 gminy w woj. warszawskim, Ministerstwo Rolnictwa przekazało zainteresowanym urzędowi wojewódzkim wymienioną w wykazie sumę, uwzględniając przytem, jako orientacyjne wytyczne: statystykę krów i buhajów na danych terenach, ilość buhajów w związkach hodowlanych i buhajów nielicjonowanych, wreszcie przeciętną cenę buhaja w wysokości zł 1.800.

Powyższe wyjaśnienia obejmują całkowite rozdysponowanie funduszami Min. Rolnictwa na podniesienie hodowli w okresie 1929/30 r. — poza pewnymi przesunięciami w użyciu pozostałości niektórych subwencji, niewydatkowanych w pełnej wysokości, zgodnie z przeznaczeniem pierwotnem.

T. Kossakowski

STAN ZASIEWÓW NA POZĄTKU LIPCA 1930 R. —

Ostatnie dni czerwca oraz pierwsze dni lipca nie zaznaczyły się większymi zmianami w warunkach atmosferycznych w stosunku do okresu z przed dn. 20 czerwca. Temperatura utrzymywała się nadal na wysokim poziomie przy dużej ilości słońca, ilość opadów — minimalna, chociaż nieco większa niż w po-

przednim okresie. Stan wilgoci w roli — niedostateczny. Nadmierna susza, trwająca od kilku tygodni, odbiła się ujemnie na stanie zasiewów; sprawozdania korespondentów rolnych Gł. Urzędu Statystycznego wykazują w okresie po 20 czerwca dalsze pogorszenie stanu zasiewów. Oziminy ucierpiały mniej, gdyż rozwój ich odbywał się w warunkach pomyślnych od jesieni aż do czerwca, ziarno jednakże zapewne będzie drobne. Jare zboża ucierpiały o wiele więcej, gdyż mimo sprzyjającej wiosny na skutek ostatnio kilkotygodniowej suszy nie wyrosły należycie i przedwcześnie dojrzewały. Okopowe, pastewne i jarzyny silnie odczuwały brak wody, zwłaszcza w miejscowościach wyżej położonych.

Omawiane warunki sprawiły, że żniwa rozpoczęły się już w końcu czerwca.

Stan zasiewów w stopniach kwalifikacyjnych (stopień 5 oznacza stan wyborowy, 4 — dobry, 3 — średni, przeciętny, 2 — mierny, 1 — zły) dla całej Polski przedstawiał się następująco:

Koniec czerwca Początek lipca

Pszemica ozima . . .	3·9	3·9
Żyto ozime . . .	3·8	3·7
Jęczmień ozimy . . .	3·4	3·3
Pszemica jara . . .	3·3	3·1
Jęczmień jary . . .	3·1	2·8
Owies	2·9	2·5
Ziemniaki	3·2	2·8
Buraki cukrowe . . .	3·2	2·8

H A N D E L

OKAZJE DO HANDLU Z ZAGRANICĄ

Życzący poznać szczegóły któregokolwiek z wymienionych niżej interesów oraz otrzymać adres odnośnej firmy zagranicznej winni podać Redakcji odpowiedni numer kolejny, umieszczony przy danej wzmiance, oraz załączyć na koszt odpowiedzi sumę zł 1 — w znaczkach pocztowych (od każdego poszczególnego numeru).

Redakcja Tygodnika „Polska Gospodarcza” nie przyjmuje na siebie odpowiedzialności za konsekwencje handlowe zawartych tą drogą interesów.

ZAPYTANIA Z ZAGRANICY:

Nr. 127/A: Amerykańskie przedsiębiorstwo importowe pragnie nawiązać stosunki handlowe z polskimi eksporterami wszelkiego rodzaju pierza nieczyszczonego i przerobionego.

OFERTY FIRM ZAGRANICZNYCH:

Nr. 108/B: Przedsiębiorstwo amerykańskie, produkujące asfalt do układania na zimno, poszukuje odbiorców.

KRAJOWE RYNKI TOWAROWE

NA PODSTAWIE DANYCH MIN. PRZEM. I HANDLU I MIN. ROLNICTWA, DONIESIEN WYDZIAŁÓW PRZEM. WOJEWÓDZTW, ORGANIZACJI SPOŁECZNO-GOSPODARCZYCH, WŁASNYCH KORESPONDENTÓW, DEPE-SZ „PATA” I „AGENCJI WSCHODNIEJ” I T. D.

ZIEMIOPŁODY

RUCH CEN ZBÓŻ

w okresie od 1 do 15 lipca 1930 r.
(za kwintal)

	1 — 8/VII		9 — 15/VII		Różnica w %/100-ach cen z 9 — 15/VII w stos. do cen z 1 — 8/VII
	zł	§	zł	§	
Pszemica					
Warszawa . . .	51·10	5·74	50·88	5·71	— 0·4
Poznań . . .	47·50	5·33	48·00	5·39	+ 1·1
Lwów . . .	44·92	5·04	44·75	5·02½	— 0·4
Średnia giełd krajowych	47·84	5·37	47·88	5·37½	+ 0·1

Żyto					
Warszawa . . .	18·88	2·12	19·56	2·19½	+ 3·6
Poznań . . .	17·08	1·92	17·58	1·97	+ 2·9
Lwów . . .	18·83	2·11	19·31	2·16½	+ 2·5
Średnia giełd krajowych	18·26	2·05	18·82	2·11	— 3·1
Owies					
Warszawa . . .	23·55	2·64	23·50	2·64	— 0·2
Poznań . . .	18·17	2·04	20·50	2·30	+ 12·8
Lwów . . .	18·44	2·07	—	—	—
Średnia giełd krajowych	21·05	2·25	—	—	—
Jęczmień browarowy					
Warszawa . . .	25·00	2·81	25·17	2·82½	+ 0·7
Poznań . . .	—	—	—	—	—
Lwów . . .	—	—	—	—	—
Średnia giełd krajowych	—	—	—	—	—
Jęczmień zwykły					
Warszawa . . .	22·95	2·58	23·25	2·61	+ 1·3
Poznań . . .	18·83	2·11½	18·92	2·12½	+ 0·5
Lwów . . .	19·37	2·17	20·81	2·33½	+ 7·4
Średnia giełd krajowych	20·38	2·29	20·99	2·36	+ 3·0

NOTOWANIA GIEŁDOWE

za okres od 7 do 12 lipca 1930 r.

WARSZAWA. — Zainteresowanie rynkiem zbóż chlebowych było w okresie sprawozdawczym nieco większe przy tendencji naogół utrzymanej. W porównaniu z notowaniami końcowymi okresu poprzedniego ceny nie wykazują niemal różnic, prócz żyta, które nieznacznie się poprawiło. Ceny orientacyjne — w zł za 100 kg franco stacja Warszawa (w nawiasach podane są notowania końcowe z okresu, poprzedzającego sprawozdawczy): pszenica 51·00 — 52·50 (51·00 — 52·00), żyto 19·00 — 19·50 (18·50 — 19·00), jęczmień brow. 24·50 — 26·00, (24·00 — 26·00), — przemiałowy 23·00 — 23·50 (22·50 — 23·50), owies jednolity 23·00 — 24·00 (23·00 — 24·50), otręby pszenne szale 19·00 — 20·00 (19·00 — 20·00), — pszenne średnie 16·00 — 17·00 (16·50 — 17·00), — żytnie 11·00 — 11·50 (10·00 — 10·50).

— Rynek maki nie wykazuje żadnych zmian. Ceny orientacyjne — w zł za 100 kg franco stacja Warszawa (jak wyżej):

mąka pszenna luksusowa 85'00 — 90'00 (85'00 — 90'00), — pszenna 4/0 75'00 — 80'00 (75'00 — 80'00), — żytnia (typ przepisowy) 36'00 — 37'00 (36'00 — 37'00).

POZNAŃ. — Dla zbóż chlebowych panowała w okresie sprawozdawczym nadal tendencja nieco mocniejsza, i ceny nieznacznie się poprawiły; poważniejszą zwyżkę uzyskał owies. Ceny orientacyjne — w zł za 100 kg parytet Poznań (jak wyżej): pszenica 47'50 — 48'50 (47'00 — 48'00), żyto 17'25 — 17'75 (16'75 — 17'25), jęczmień przemiałowy 17'75 — 20'25 (17'50 — 20'00), owies 20'00 — 21'00 (17'50 — 18'50), mąka pszenna 65%-owa wraz z workiem 73'00 — 77'00 (72'50 — 76'50), — żytnia 70%-owa wraz z workiem 31'50 (30'50), otręby pszenne 15'50 — 16'50 (14'00 — 15'00), — żytnie 12'50 — 13'50 (11'25 — 12'25).

LWÓW. — Większość zbóż chlebowych wykazuje w okresie sprawozdawczym dalszą nieznaczna, prócz pszenicy, poprawę. Ceny orientacyjne — w zł za 100 kg parytet Podwołoczyska (jak wyżej): pszenica dworska 42'25 — 43'25 (43'50 — 44'50), — zbiorowa 39'00 — 40'00 (40'50 — 41'50), żyto małopolskie jednolite 16'75 — 17'25 (16'50 — 17'25), — zbiorowe 15'50 — 16'00 (15'25 — 15'75), jęczmień przemiałowy 17'50 — 18'00 (16'50 — 17'00), — pastewny 16'50 — 17'00 (15'50 — 16'00); loco Lwów: mąka pszenna 65%-owa 74'00 — 75'00 (75'00 — 76'00), — żytnia 70%-owa 35'00 — 36'00 (34'50 — 35'50), otręby pszenne 14'75 — 15'25, — żytnie 10'75 — 11'25.

KRAKÓW. — Tendencja nieco słabsza, obroty niewielkie. Ceny orientacyjne — w zł za 100 kg parytet Kraków (jak wyżej): pszenica dworska czerwona stand. 46'50 — 47'00 (47'00 — 48'00), — biała stand. 46'50 — 47'00 (46'50 — 47'00), — targowa stand. 45'50 — 46'00 (46'00 — 46'50), żyto dworskie stand. 18'50 — 19'00 (19'50 — 20'00), — targowe stand. 18'00 — 18'50 (18'50 — 19'00), jęczmień przemiałowy stand. 19'50 — 20'00 (19'50 — 20'00), owies dworski stand. 25'00 — 25'50 (23'00 — 23'50), — targowy stand. 23'50 — 24'50 (20'50 — 21'00), mąka pszenna 65%-owa 75'00 — 77'00 (75'00 — 77'00), — żytnia typowa 34'00 — 34'50 (33'50 — 34'50), otręby pszenne 14'00 — 14'50 (13'00 — 13'50), — żytnie 11'00 — 12'00 (10'50 — 11'50).

WILNO. — Zainteresowanie zbożami chlebowymi niewielkie. Ceny orientacyjne — w zł za 100 kg franco stacja Wilno (jak wyżej): żyto 19'00 — 20'00 (20'00 — 20'50), jęczmień brow. 22'00 — 23'00 (22'00 — 23'00), — przemiałowy 20'00 — 20'50 (20'00 — 21'00), owies 20'00 — 20'50 (20'00 — 21'00), otręby pszenne 13'00 — 14'00 (13'00 — 14'00), — żytnie 10'00 — 11'00 (10'00 — 11'00), makuchy lniane 36'00 — 37'00 (37'00).

PASZA

WARSZAWA. — Ceny orientacyjne — w zł za 100 kg: siano koniczynowe 13'00 — 16'00, — zwykłe, średnie gat. 11'00 — 13'00, słoła prosta (przeważnie żytnia) 8'00 — 10'00; franco wagon stacja załadowania: słoła prasowana 3'80 — 4'20; za 1 tonnę loco cukrownia w Poznaniu: wytloki buraczane \$ 12'00; za 100 kg franco stacja Warszawa: otręby pszenne średnie 16'00 — 17'00, — żytnie 11'00 — 11'50; kuchy zagraniczne — za 100 kg franco skład Warszawa: mączka arachidowa (z orzecha ziemnego) 50% białka i tłuszczu w workach brutto za netto 46'00 — 47'00, kuch sojowy srułowy 46% w workach brutto za netto 43'00, kuchy słonecznikowe w taflach 32'00, — mielone 33'00, — rzepakowe 30'00, — mielone 31'00, — lniane w taflach 37'00 — 42'00, — mielone 43'00.

KRAKÓW. — Ceny orientacyjne — w zł za 100 kg parytet Kraków: siano słodkie nowe 11'00 — 13'00, — średnie gat. 10'00 — 12'00, koniczyna pastewna nowa 13'00 — 14'00, słoła długa 6'00 — 6'50, — mierzwa luzem 4'00 — 4'50, — prasowana 4'50 — 5'00, makuchy lniane 35'00 — 36'00, — słonecznikowe 48% białka i tłuszczu 27'00 — 28'00, otręby pszenne 14'00 — 14'50, — żytnie 11'00 — 12'00.

LWÓW. — Dla siana tendencja mocniejsza. Notowania Centralnej Targowicy — w zł za 100 kg: siano I gat. 8'00 — 10'00, — II gat. 5'00 — 7'00, koniczyna niemłócona 8'00 — 10'00, słoła okładowa 6'00 — 8'00.

KATOWICE. — Obroty paszą niewielkie. Ceny orientacyjne — w zł za 100 kg: siano 8'00, koniczyna 9'00, sieciska 8'25, słoła 7'80 — 8'00.

WARZYWA

WARSZAWA. — Notowania Hurtowego Targu Warzywnego — w zł za 100 kg: groch strączkowy 24'00 — 30'00, ziemniaki młode 20'00 — 23'00, szczaw 18'00 — 24'00, szpinak 18'00; za 1 kg: chrzan 2'00 — 2'50, fasola strączkowa zielona 1'20 — 1'30, — żółta 1'40 — 1'50, pomidory 2'50 — 3'50; za 100 sztuk względnie pięczków: botwina 18'00 — 20'00, cebula młoda I gat. 20'00 — 24'00, — II gat. 12'00 — 18'00, kalafior I gat. 24'00 — 36'00, — II gat. 10'00 — 15'00, — III gat. 3'00 — 6'00, kalarepa 24'00 — 30'00, kapusta biała I gat. 18'00 — 30'00, koperek 15'00 — 20'00, marchew młoda 24'00 — 30'00, ogórki gruntowe 15'00 — 36'00, pietruszka 40'00 — 50'00, pory 20'00 — 25'00, rzodkiew 9'00 — 12'00, rzodkiewka (za koszyk) 2'00 — 3'00, sałata 6'00 — 9'00, szczypior 18'00 — 24'00.

NASIONA

BYDGOSZCZ. — Ceny orientacyjne — w zł za 100 kg: koniczyna czerwona 100'00 — 140'00, — biała 140'00 — 200'00, — szwedzka 160'00 — 200'00, — żółta odłuszczona 80'00 — 100'00, — żółta w łuskach 45'00 — 50'00, inkarnatka 180'00 — 200'00, przelot 80'00 — 90'00, tymotka 30'00 — 40'00, rajgras 160'00 — 180'00, wyka letnia 22'00 — 24'00, — zimowa 60'00 — 70'00, peluszką 21'00 — 22'00, groch polny 22'00 — 26'00, gorczyca 50'00 — 60'00, konopie 70'00 — 80'00, siemię lniane 72'00 — 76'00, — proso żółte 40'00 — 50'00, tatarska 26'00 — 30'00, mak biały 120'00 — 130'00, — niebieski 110'00 — 120'00, łubin żółty 30'00 — 32'00, — niebieski 22'00 — 24'00.

TORUŃ. — Ceny orientacyjne — w zł za 100 kg loco stacja załadowania: koniczyna czerwona 110'00 — 180'00, — biała 150'00 — 260'00, — szwedzka 160'00 — 200'00, — żółta odłuszczona 70'00 — 90'00, — żółta w łuskach 40'00 — 50'00, inkarnatka 160'00 — 190'00, przelot 70'00 — 80'00, rajgras krajowy 170'00 — 200'00, tymotka 35'00 — 50'00, seradela 20'00 — 30'00, wyka letnia 24'00 — 32'00, wiczka zimowa 60'00 — 75'00, peluszką 22'00 — 28'00, groch polny 25'00 — 29'00, gorczyca 50'00 — 65'00, rzepik 80'00 — 85'00, łubin niebieski 24'00 — 26'00, — żółty 28'00 — 32'00, siemię lniane 70'00 — 75'00, — konopie 70'00 — 80'00, mak niebieski 110'00 — 120'00, — biały 120'00 — 130'00, tatarska 25'00 — 30'00, proso 40'00 — 50'00.

KRAKÓW. — Ceny orientacyjne — w zł za 100 kg parytet Kraków: proso 30'00 — 32'00, groch Wiktorja poznański 42'00 — 45'00, — półwiktorja małopolski 32'00 — 38'00, — polny 26'00 — 28'00, peluszką 28'00 — 30'00, bobik pastewny 24'00 — 25'00, wyka siewna 33'00 — 35'00, mak niebieski wraz z workiem 150'00 — 155'00, — szary wraz z workiem 125'00 — 135'00, fasola biała okrągła 54'00 — 58'00, — biała długa 50'00 — 55'00.

SKÓRY

POZNAŃ. — Dla skór surowych tendencja słaba. Ceny orientacyjne — w zł za 1 kg: skóry bydłce 1'10 — 1'20, — skopowe z wełną 1'60, — skopowe suche z wełną 2'40; za 1 sztukę: skóry cielęce 7'00, — końskie I gat. 26'00.

— Na rynku skór gotowych usposobienie spokojne. Ceny orientacyjne — w zł za 1 kg: krupony podeszwowe 10'00 — 12'00, faldry 12'00 — 15'00, pergamin 17'00 — 21'00, boki ciężkie 5'00 — 7'00, — lekkie 7'00 — 9'00, karki lekkie 8'50 — 10'00.

TORUŃ. — Usposobienie słabe dla skór surowych. Ceny orientacyjne — w zł za 1 kg: skóry bydłce bukate solone bez rogów 2'26 — 2'40, — średnie 1'92 — 2'10, — ciężkie 1'70 — 1'92, — skopowe solone wełniste 2'30, — bez wełny 1'82; za 1 sztukę: skóry cielęce solone lekkie 9'20 — 9'70, — ciężkie 12'00 — 12'70, — suche 7'60, — końskie 31'00.

LWÓW. — Notowania skór surowych Centralnej Targowicy — w zł za 1 kg: skóry bydłce lekkie 1'95, — ciężkie 1'95, — cielęce w rzeźni 4'00, — cielęce prowincjonalne 3'00; za 1 sztukę: skóry końskie duże 25'50, — małe 12'90.

KRAKÓW. — Notowania Skór Surowych Centralnej Targowicy — w zł za 1 kg: skóry wołowe 1'70 — 1'80, — krowie 1'40 — 1'50, — z jałowek 1'70; za 1 sztukę: skóry cielęce 11'00 — 12'00.

RYBY

WARSZAWA. — Tendencja naogół utrzymana, obroty niewielkie. Notowano — w zł za 1 kg franco wagon Warszawa: karpie żywe 4'40 — 4'60; orientacyjne ceny detaliczne: karpie

żywe 5'50, — śnięte 3'00 — 3'50, liny żywe 4'00 — 6'00, — śnięte 3'00 — 4'00, karasie żywe 5'00 — 6'00, — śnięte 3'00 — 4'00, łososie 12'00 — 13'00, węgorze 5'00 — 6'00, sandacze rosyjskie 4'50, leszcze rosyjskie 4'00, sumy krajane 4'00 — 5'00, szczupaki śnięte 3'00 — 5'00, średnica 2'00 — 3'00.

TŁUSZCZE I OLEJE

KATOWICE. — Obroty nieco żywsze. Ceny orientacyjne — w \mathcal{Z} za 1 kg loco skład Katowice: olej lniany techniczny I gat. 2'80, — II gat. 2'50, — III gat. 2'20, klej kostny 2'95, — biały 6'00, — skórný I gat. 5'40, — II gat. 4'25, — III gat. 4'15, klej do pasów 6'00, klej zimny 6'00, klej malarski 2'20, — suchy 2'00, — introligatorski 2'20, — przemysłowy 2'60, pokost 3'20, olej rzepakowy 2'83, — rycynowy 4'00, — arachidowy z orzecha ziemnego 2'95, — Soja 2'82, oliwa włoska 5'60, łój techniczny 1'87, olej palmowy 1'95, — kokosowy 1'85 — 2'00.

WARSZAWA. — Notowania Syndykatu Rafinerji — w \mathcal{Z} za 1 kg: olej Soja (w blaszankach po 10 kg) 2'74; ceny orientacyjne — w \mathcal{Z} za 1 kg loco skład: olej lniany 2'20, — rzepakowy 1'75, — słonecznikowy 1'85.

— Ceny orientacyjne tłuszców technicznych — w \mathcal{Z} za 1 kg franco wagon stacja odbiorcza P. K. P.: klej kostny „Strem”, „Ceres”, „Urodzaj”, „Dr. R. May” przy odbiorze do 1.000 kg 2'65, — przy odbiorze powyżej 1.000 kg 2'55, — przy odbiorze wagonowym 2'40, klej kostny biały „Strem” w workach po 50 kg brutto za netto 2'65, klej skórný „Extra I” i „Ceres” w workach po 50 kg brutto za netto 4'00, — „Extra II” 3'80, gliceryna chemiczna czysta 30 Bé 95% w blaszankach netto 3'05, — 28 Bé 90% 2'85, gliceryna techniczna biała 85/88% (w beczkach żelaznych do zwrotu) netto 1'75, — żółta 85% (w beczkach żelaznych do zwrotu) netto 1'65, oleina destylat (w beczkach drewnianych po 170 kg) netto 2'80, oleina saponificat (w beczkach drewnianych po 170 kg) netto 2'70, stearyna w workach po 100 kg brutto za netto 2'85, gudron stearynowy w beczkach brutto za netto 0'60; loco skład Warszawa: lanolina bezwodna „Croda” w bębnoch po 50 kg 4'00, — w blaszankach po 1 kg 4'40, wosk twardy dla celów garbarskich „Carrauba” 6'00, guma arabska 5'50.

CHEMIKALJA

WARSZAWA. — Ceny orientacyjne — w \mathcal{Z} za 100 kg loco fabryka bez opakowania: aceton 560'00, alkohol metylowy techniczny 230'00, — czysty 99% 330'00, amoniak skroplony za 1 kg HN_3 (wraz z opakowaniem) 1'80, azotniak mielony za 1 kg N_2 (wraz z opakowaniem) 1'80, — granulowany za 1 kg N_2 (wraz z opakowaniem) 2'00, azotan amonu 103'60, benzen handlowy 90% 90'50, — czysty 105'00, bisulfat (kw. siarczanu sodu) 20'00, chlorek cynku (ług 50%) 55'00, chlorek wapna bielący 40'00, chlorek wapnia (Ca Cl_2) 20'00 — 22'00, chloroform czysty 900'00, — „pro narcosi” 1.800'00, fenol czysty 300'00, formalina 30% 250'00, gliceryna farmaceutyczna 30° Bé 305'00, — techniczna 175'00, karbid 75'00 — 80'00, karbolineum 45'00, klej kostny 240'00, klej skórný 400'00, krezol 140'00, kwas azotowy 30° Bé w przel. na 100% HNO_3 (wraz z opakowaniem) 110'00, kwas mrówkowy 85% 241'00, kwas siarkowy 60° Bé 7'74, kwas solny bez arsenu 14'00, kwas octowy techn. 30% 110'00, fosforyty rachowskie surowe 3'50 — 4'00, mączka fosforytowa rachowska 16'5% P_2O_5 7'20 — 8'25, — kostna odklejona 30% P_2O_5 17'00, naftalen surowy prasowany 34'50, — czysty w łuskach 68'00, octan sodu 160'00, — ołowiu 260'00, oleina zwierzęca destylat 290'00, — saponificat 280'00, oleum 20% 20'85, pirydyna czysta za 1 kg 12'00, smoła preparowana 19'95, siarczan amonu 43'00, siarczek sodu 60/62% (wraz z opakowaniem) 70'00, soda amonjakalna 25'00, — kaustyczna 60'00, sól glauberska kalcynowana niemielona 16'00, stearyna 285'00, superfosfat 16% 13'76 — 15'20, toluen czysty 120'00, żelatyna techniczna 450'00.

— Ceny orientacyjne — w \mathcal{Z} za 1 kg loco skład Warszawa: biel ołowiana 2'10, glejta ołowiana 1'50, minja ołowiana chemicznie czysta 1'60, biel cynkowa chemicznie czysta I gat. 1'42, — II gat. 1'40, siarczan miedzi techniczny 99'5% (na beczki) 1'70, siarczan miedzi rolniczy 1'60, licopodium 15'00, esencja octowa 3'10.

KATOWICE. — Zapotrzebowanie na kwas węglowy dla celów spożywczych duże. Ceny orientacyjne — w \mathcal{Z} za 100 kg loco skład Katowice: minja ołowiana 161'00, glejta ołowiana 161'00, biel cynkowa 151'00 — 152'00, biel ołowiana w proszku 240'00; za 100 kg franco wagon stacja odbiorcza (w ładunkach wagonowych): Karbid drobnej granulacji 71'00, — grubej granulacji 75'00; za 10 kg loco skład Katowice: kwas węglowy w patronach fabrycznych 14'00, — w patronach odbiorców

13'25; we frankach szwajc. za 1 tonnę loco huta: kwas siarkowy 60 Be 45'00, — 66 Be 92/93% 87'20, — 97/98% 98'00, oleum 121'20.

DRZEWO

WARSZAWA. — Ceny orientacyjne — w \mathcal{Z} za 1 tonnę franco stacja Warszawa-Wileńska: drzewo opałowe sosnowe I gat. piekarskie 50'00 — 60'00, — dębowe twarde 40'00.

— Ceny orientacyjne — w \mathcal{Z} za 100 kg, franco skład Warszawa: wiklina zielona niekorowana 5'00 — 7'00, — biała okorowana niesortowana 45'00 — 55'00, — biała kulturka 55'00 — 65'00, — amerykańska kulturowana do 70'00, kije wiklinowe białe (za kopę) 6'00 — 8'00.

MATERJAŁY BUDOWLANE

WARSZAWA. — Ceny orientacyjne — w \mathcal{Z} za 1.000 sztuk: cegła loco cegielnia podmiejska 65'00 — 75'00, — loco budowa 90'00 — 100'00, cegła górnośląska loco cegielnia na G. Śląsku 56'00 — 60'00, — loco budowa 100'00 — 105'00, cegła dziurawka franco budowa 102'00 — 110'00, dachówka karpiówka franco budowa 160'00 — 175'00; za 1 sztukę loco skład Warszawa: kafle białe środkowe I gat. 0'50, — narożne I gat. 1'00, — karnesy środkowe 0'75, — narożne 1'50; za 100 kg: cement franco wagon Warszawa 9'50, — za beczkę 200 kg loco skład 26'00, — za beczkę 180 kg loco skład 24'00, wapno franco wagon Warszawa: Kadzielnia kielecka I gat. 6'00, — II gat. 5'40, — III gat. 5'00, Jaworznia kielecka 5'40, Zagórze kieleckie 5'00, Wietrznia kielecka 5'20, Chęciny kieleckie 5'40, Rudniki-Rędziny częstochowskie 4'75, — sosnowieckie 4'60 — 4'80, Piechcin poznański 4'85; za 1 m³: wapno lasowane loco budowa 45'00 — 50'00; za 100 kg loco skład: gips solvayski murarski 11'00, — sztukatorski 12'00, — modelowy 13'00, — alabastrowy 17'00.

POZNAŃ. — Ceny orientacyjne — w \mathcal{Z} za 1.000 sztuk loco wagon cegielnia z opakowaniem: cegła 65'00 — 85'00, tonówka I kl. 70'00 — 85'00, licówka 90'00 — 110'00, dachówka 124'00 — 150'00, kliniery czarne 350'00, — budowlane 175'00, sączki 1½ cala 65'00 — 70'00, — 2 cale 90'00 — 100'00, — 3 cale 175'00 — 180'00, — 4 cale 275'00 — 280'00, — 5 cali 460'00 — 475'00, — 6 cali 625'00 — 650'00, — 7 cali 1.000'00, — 8 cali 1.350'00 — 1.500'00.

METALE I WYROBY METALOWE

WARSZAWA. — Notowania Centralnego Biura Polskich Fabryk Gwoździ i Drutu — w \mathcal{Z} za 100 kg loco stacja odbiorcza: gwoździe 65'00, drut ocynkowany 97'00, inne druty 80'00, dopłaty za wymiar i gatunek według specjalnych cenników.

KATOWICE. — Ceny orientacyjne odlewów — w \mathcal{Z} za 1 kg loco odlewnia Katowice: miedz pręty 2'90, — tuleje i inne odlewy 3'00, mosiądz kujny pręty 3'60, — tuleje i inne odlewy 3'90, bronz fosforowy pręty 3'20, — tuleje i inne odlewy 3'30, bronz fosforowy Dr. Kinzela pręty 4'20, — tuleje i inne odlewy 4'30, bronz specjalny pręty 3'00, — tuleje i inne odlewy 3'10, bronz manganowy kujny 3'80, — wytrzyma. 50 kg/mm² 4'60, bronz stalowy kujny 5'70, bronz aluminowy A wytrzyma. 70 kg/mm² 10'10, — B wytrzyma. 60 kg/mm² 8'80, miedz elektrolityczna kuta w sztabach grubości ponad 20 mm franków szwajc. 3'20, — 15 do 19 mm fr. szwajc. 3'70, — od 14 mm fr. szwajc. 4'60.

RYNEK AKCYJNY

za okres od 7 do 12 lipca 1930 r.

— Na giełdzie warszawskiej zainteresowanie rynkiem akcyjnym było nadal bardzo niewielkie. Przy silnie zmniejszonej ilości notowanych akcji oraz ograniczonych obrotach kursy przeważnie kształtowały się zniżkowo, jakkolwiek niektóre akcje wykazują poprawę. Gwałtowna zniżka akcji Banku Zachodniego i Spiessa tłumaczyć się może jedynie bardzo silną podażą materiału przy zupełnym braku odbiorców.

Do najbardziej ożywionych należała nadal grupa akcji bankowych, z pośród których jedynie Bank Dyskontowy wykazuje nieznaczną poprawę kursu; Bank Polski oraz Bank Zachodni zniżkowały, przyczem ten ostatni ceniony był w porównaniu z notowaniami końcowymi okresu poprzedniego o \mathcal{Z} 8 niżej.

Z pośród akcji przedsiębiorstw chemicznych notowano jedynie akcje Spiessa; kurs—jak wyżej wspomniano — bardzo silnie się obniżył, powracając do poziomu z przed 2 tygodni.

Akcjami przedsiębiorstw interesowano się w okresie sprawozdawczym niewiele — do notowań nie doszło.

W grupie akcji przedsiębiorstw cukrowniczych obracano jedynie akcjami Warsz. T-wa Fabryk Cukru — po kursie nieco niższym.

Bez notowań pozostały w okresie sprawozdawczym akcje przedsiębiorstw węglowych i naftowych.

Dla akcji przedsiębiorstw metalurgicznych zainteresowanie niewielkie, nieco wyżej kształtowały się kursy Lilpota i Starachowic, obniżył się nieco Ostrowiec.

W pozostałych grupach sytuacja nie uległa zupełnie zmianie. Sporadyczne transakcje zawierano jedynie akcjami Haberbuscha i Schielego po kursie dotychczasowym. Z dn. 8/VII akcje Warszawskiego Towarzystwa Ubezpieczeń notowane są bez kuponu za 1929 r. wartości 12%.

Na prowincjonalnych rynkach akcyjnych panował w okresie sprawozdawczym niemal zupełny zastój.

GIEŁDA WARSZAWSKA

	Wartość nominalna	Kurs naj-wyższy	Kurs naj-niższy	Kurs w dn. 11/VII
Bank Polski	zł 100	168.75	167.00	167.50-167.00
„ Dyskontowy	zł 100	117.00	116.00	—

Handl. w Warsz.	zł 100	110.00	110.00	—
Polski Bank Przemysłowy	zł 100	85.00	85.00	—
Bank Zachodni	zł 100	65.00	65.00	65.00
Spiess	zł 100	80.00	78.00	—
Warsz. T-wo Fabryk Cukru	zł 100	31.25	30.50	—
Cegielski	zł 100	52.00	52.00	—
Lilpop	zł 25	25.00	25.00	25.00
Ostrowiec — serja B I — III em.	zł 50	55.00	54.00	—
Starachowice	zł 50	16.00	15.50	16.00
Haberbusch i Schiele	zł 100	110.00	110.00	—

GIEŁDA KRAKOWSKA

Akcje (w dn. 11/VII — w zł): Zieleniewski — 34.00.

GIEŁDA LWOWSKA

Akcje (w dn. 10/VII — w zł): Bank Polski—168.00—169.00.

GIEŁDA POZNAŃSKA

Akcje (w dn. 11/VII — w zł): Bank Polski—165.00, Herzfeld i Victorius — 26.00.

CŁA ORAZ REGLAMENTACJA HANDLU ZEWN.

ZWROT CŁA PRZY WYWOZIE TOWARÓW.—

Wykaz towarów, korzystających przy wywozie ze zwrotu cła od użytych przy ich wyrobieniu surowców, półfabrykatów lub materiałów pomocniczych względnie środków produkcji, przedstawia się następująco (podług stanu w dn. 10 lipca r. b.):

(p. tablicę na następujących stronach)

W stosunku do wykazu towarów, korzystających ze zwrotu cła w dn. 1 lipca 1929 r.¹⁾, system zwrotu cła rozwinął się znacznie w ciągu rocznego okresu czasu zarówno co do ilości towarów nowych, wprowadzonych na listę artykułów, korzystających ze zwrotu cła, jak też wysokości norm zwrotu. I tak w dziedzinie wytworów rolnych i spożywczych zostały wprowadzone nowe zwroty ceł przy wywozie żyta, pszenicy, owsa, jęczmienia, mąki, kaszy jęczmiennej i słodu, następnie lnu, masła oraz wszelkiego rodzaju przetworów mięsnych, słoniny i smalcu.

W dziale przemysłu włókienniczego i konfekcyjnego wprowadzono nowe zwroty ceł w drugiej połowie 1929 r. przy wywozie odzieży bawełnianej, wełnianej i półwełnianej, dywanów i chodników z juty, następnie na podstawie rozporządzenia z dn. 28 maja 1930 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 43, poz. 371) wprowadzono poważną rozbudowę zwrotów ceł dla przemysłu bawełnianego przez ustalenie norm zwrotu, obliczonych od przędzy względnie od przędzy i barwników, oraz przez zastosowanie bardzo daleko posuniętego zróżniczkowania zwrotów ceł w zależności od gatunku towarów. Omawiane zwroty ceł dla przemysłu baweł-

nianego dotyczą następujących kategorii towarów: płócien i tkanin, aksamitów, welwetów, materiałów i wyrobów dzianych i pończoszniczych, nieprzybranych i przybranych, oraz firanek i tiulu²⁾. Poza tem wprowadzono zwrot cła przy wywozie filców wełnianych kolorowych.

W grupie towarów hutniczych i metalowych wprowadzone zostały nowe zwroty ceł dla stali szlachetnej w prętach, kręgach i profilach, blach ze stali szlachetnej, odlewów ze stali szlachetnej, wyrobów kutek, tłoczonych i wyciskanych ze stali szlachetnej, następnie dla rur, oraz stalówek, pluskiewek, spinaczy biurowych i t. p. Rozszerzono istniejący zwrot ceł dla maszyn włókienniczych również na maszyny włókiennicze pomocnicze żakardowe i nicielnicowe, oraz podwyższono normę zwrotu cła ze zł 4.70 na zł 14 od 100 kg dla butli stalowych.

W zakresie przemysłu chemicznego rozszerzono zwrot ceł dla materiałów wybuchowych przez włączenie do nich wszelkich prochów czarnych oraz bawełny strzelniczej oraz przedłużono rozporządzenie przy wywozie żelazocjanków i cjanków potasowych i sodowych oraz błękitów i ługu potasowego. Poza tem wprowadzono częściowe zmiany w rozporządzeniu o zwrocie cła przy wywozie ceraty przez zróżniczkowanie norm zwrotu cła w zależności od tego, czy cerata jest wykonana na tkaninie jutowej czy też na tkaninie innej.

²⁾ Sprawa nowych zwrotów ceł dla przemysłu włókienniczego została szczegółowo omówiona w artykule P. St. Konopskiego p. t. „Eksport włókienniczy a zwrot ceł”, drukowanym w tyg. „Polska Gospodarcza” Nr. 21/1930, str. 925.

¹⁾ P. tyg. „Przemysł i Handel” zes. 28/1929, str. 1228.

Towary, korzystające ze zwrotu cła	Wysokość zwrotu cła zł od 100 kg	Instytucje, uprawnione do wystawiania zaświadczeń eksportowych	Czas trwania zwrotu cła	Rozporządzenia i obwieszczenia	
Wyroby włókniste i konfekcyjne:					
przędza wełniana barwiona	78·50	Związek Eksportowy Polskiego Przemysłu Włókienniczego w Ło- dźi oraz Związek Eks- porterów Przemysłu Włókienniczego w Biel- sku	Do odwołania	„Dz. Ust. R. P.” Nr. 47/1928, poz. 469	
przędza wełniana barwiona z domieszką przędzy bawełnianej barwionej	69—			„Dz. Ust. R. P.” Nr. 76/1928, poz. 679	
przędza bawełniana barwiona	34—			„Mon. Pol.” Nr. 98/1927, poz. 240	
przędza wiganiowa barwiona	34—			„Mon. Pol.” Nr. 95/1927, poz. 232	
przędza wiganiowa z domieszką wełny (nie wyżej 50%)	45—			„Mon. Pol.” Nr. 147/1927, poz. 382	
przędza kolodjonowa niebarwiona	201·50			„Mon. Pol.” Nr. 194/1927, poz. 491	
przędza kolodjonowa barwiona	227—			„Dz. Ust. R. P.” Nr. 76/1928, poz. 684	
przędza wiskozowa niebarwiona	70—			„Mon. Pol.” Nr. 211/1928, poz. 487	
przędza wiskozowa barwiona	96—			„Mon. Pol.” Nr. 239/1928, poz. 548	
tkaniny bawełniane, które w 1 kg wagi zawierają powyżej 15 m ² :				Sekcja Eksportowa przy Związku Przemysłu Che- micznego Rz. P. w War- szawie	„Mon. Pol.” Nr. 26/1928, poz. 33
a) zawierające w 1 cm ² osnowy i wątku razem do 40 nici włącznie:					
białe	100—				
barwione	150—				
b) zawierające w 1 cm ² osnowy i wątku razem pow. 40 do 70 nici włącznie:					
białe	300—				
barwione	350—				
c) zawierające w 1 cm ² osnowy i wątku razem pow. 70 nici:					
białe	450—				
barwione	500—				
tkaniny bawełniane, które w 1 kg wagi zawierają pow. 10 do 15 m ² włącznie:					
a) zawierające w 1 cm ² osnowy i wątku razem do 70 nici włącznie:					
białe	150—				
barwione	200—				
b) zawierające w 1 cm ² osnowy i wątku razem pow. 70 nici:					
białe	250—				
barwione	300—				
tkaniny bawełniane, które w 1 kg zawie- rają pow. 4 do 10 m ² włącznie:					
a) zawierające w 1 cm ² osnowy i wątku razem do 50 nici włącznie:		Związek Eksportowy Polskiego Przemysłu Włókienniczego w Ło- dźi, Związek Eksporte- rów Przemysłu Włókien- niczego w Bielsku oraz Izba Przemysłowo-Han- dlowa we Lwowie (tyl- ko dla kilimów)	D o d n. 31 m a r c a 1931 r.	„Dz. Ust. R. P.” Nr. 59/1929, poz. 464	
białe	70—			„Dz. Ust. R. P.” Nr. 43/1930, poz. 371	
barwione	120—			„Mon. Pol.” Nr. 218/1929, poz. 512	
b) zawierające w 1 cm ² osnowy i wątku razem pow. 50 nici:				„Dz. Ust. R. P.” Nr. 73/1925, poz. 509	
białe	120—				
barwione	170—				
tkaniny bawełniane, które w 1 kg wagi zawierają do 4 m ² :					
białe	50—				
barwione	90—				
tkaniny bawełniane prążkowane i wzo- rzyste:					
białe	100—				
barwione	160—				
aksamity bawełniane gładkie:					
białe	200—				
barwione	250—				
materiały bawełniane dziane metrowe:					
a) wykonane z przędzy do Nr. 38 włącznie:					
białe	80—				
barwione	130—				
b) wykonane z przędzy pow. Nr. 38 do Nr. 60 włącznie:					
białe	140—				
barwione	190—				
c) wykonane z przędzy pow. Nr. 60 włącznie:					
białe	220—				
barwione	270—				

gotowe wyroby bawełniane dziane bez dodatków:			
a) wykonane z przędzy do Nr. 38 włącznie:			
białe	130—		
barwione	180—		
b) wykonane z przędzy pow. Nr. 38 do Nr. 60 włącznie:			
białe	180—		
barwione	230—		
c) wykonane z przędzy pow. Nr. 60 do Nr. 80 włącznie:			
białe	250—		
barwione	300—		
d) wykonane z przędzy pow. Nr. 80:			
białe	450—		
barwione	500—		
gotowe wyroby bawełniane dziane z dodatkami tkanin, guzików i t. p.:			
a) wykonane z przędzy do Nr. 38 włącznie:			
białe	150—		
barwione	200—		
b) wykonane z przędzy pow. Nr. 38 do Nr. 60 włącznie:			
białe	200—		
barwione	250—		
c) wykonane z przędzy pow. Nr. 60:			
białe	280—		
barwione	330—		
firanki bawełniane	260—		
tiul bawełniany:			
a) o wadze 1 m ² do 50 g wł.	520—		
b) „ 1 m ² pow. 50 do 75 g wł.	270—		
c) „ 1 m ² pow. 75 g	240—		
tkaniny wełniane kolorowe	95—		
tkaniny półwełniane kolorowe	69'30		
tkaniny z jedwabiu sztucznego kolorowe	51'50		
tkaniny półjedwabne kolorowe	51'50		
dywany i chodniki z juty kolorowe	44—		
wyroby dziane wełniane kolorowe	95—		
wyroby dziane półwełniane kolorowe	69'30		
wyroby dziane z jedwabiu sztucznego kolorowe	51'50		
wyroby dziane półjedwabne kolorowe	51'50		
odzież bawełniana kolorowa	51'50		
odzież wełniana kolorowa	95—		
odzież półwełniana kolorowa	69'30		
materiały filcowe wełniane metrowe barwione	85—		
kapelusze i stożki wojskowe (wełniane) barwione	82'50		
Wyroby hutnicze i metalowe:			
żelazo i stal: płaskie (oprócz taśmowego) o szerokości powyżej 13 mm do 200 mm włącznie i o grubości powyżej 3½ mm; kwadratowe i okrągłe o średnicy pow. 13 mm do 100 mm; kątowe o szerokości pow. 40 mm	3'50		
szyny kolejowe o wysokości pow. 90 mm, również z końcami frezowanymi i otworami	2'90		
żelazo i stal: kwadratowe i okrągłe o średnicy lub szerokości powyżej 100 mm; kątowe o szerokości 40 mm i mniej; kształtowniki (Teowe, dwu-Teowe, Ceowe, Zetowe, Tepkowe, owalne, półokrągłe, okienne, poręczowe, trapezowe oraz o innych t. p. skomplikowanych profilach) powyżej 40 mm w największym wymiarze; szyny kolejowe o wysokości 90 mm i mniej, również z końcami frezowanymi i otworami; łubki (złącza), podkładki, blacha o grubości 5 mm i wyżej	3'50		
		Związek Eksportowy Polskiego Przemysłu Włókienniczego w Łodzi, Związek Eksporterów Przemysłu Włókienniczego w Bielsku oraz Izba Przemysłowo-Handlowa we Lwowie (tylko dla kilimów)	
			„Dz. Ust. R. P.” Nr. 59/1929, poz. 464 „Dz. Ust. R. P.” Nr. 43/1930, poz. 371 „Mon. Pol.” Nr. 218/1929, poz. 512 „Dz. Ust. R. P.” Nr. 73/1925, poz. 509
			Do odwołania
			Do odwołania
		Związek Eksportowy Polskiego Przemysłu Włókienniczego w Łodzi oraz Związek Eksporterów Przemysłu Włókienniczego w Bielsku	
			„Dz. Ust. R. P.” Nr. 74/1927, poz. 650 „Dz. Ust. R. P.” Nr. 47/1928, poz. 468 „Mon. Pol.” Nr. 219/1927, poz. 559 „Mon. Pol.” Nr. 245/1927, poz. 668 „Mon. Pol.” Nr. 280/1927, poz. 769 „Mon. Pol.” Nr. 26/1928, poz. 33
			Do odwołania
		Związek Eksportowy Polskich Hut Żelaznych w Warszawie oraz Związek Eksportowy Przemysłu Metalowego Przewodniczącego w Warszawie	
			„Dz. Ust. R. P.” Nr. 8/1930, poz. 62 „Mon. Pol.” Nr. 183/1927, poz. 463 „Mon. Pol.” Nr. 247/1928, poz. 575 „Mon. Pol.” Nr. 69/1930, poz. 107 „Mon. Pol.” Nr. 223/1929, poz. 517

r.

1931

a

r

c

m

a

r

c

a

31

D

o

d

n.

D

o

o

d

o

o

o

o

o

o

o

o

o

o

o

o

o

o

o

o

o

żelazo i stal: drobnowymiarowe o szerokości od 13 do 6½ mm w kręgach i nie kręgach	4'—
żelazo i stal: kształtowniki (Teowe, dwuteowe, Ceowe, Zetowe, Tepkowe, owalne, półokrągłe, okienne, poręczowe, trapezowe oraz o innych t. p. skomplikowanych profilach) o szerokości w największym wymiarze 40 mm i mniej; płaskie, taśmowe, o grubości od 3½ do 1½ mm; uniwersalne (płaskie o szerokości powyżej 200 mm) wszelkiej grubości; blacha o grubości poniżej 5 mm do 1 mm włącznie	4'—
żelazo i stal: taśmowe o grubości poniżej 1½ mm, blacha o grubości poniżej 1 mm	5'30
stal szlachetna w prętach, w kręgach, profilach, blacha ze stali szlachetnej; odlewy ze stali szlachetnej; wyroby kute tłoczone (prasowane) i wyciskane (sztanconwane) ze stali szlachetnej	9'—
blacha żelazna i stalowa, pokryta cynkiem	5'—
wyroby kotlarskie; zbiorniki, rezerwoary, konstrukcje żelazne, dźwigary mostowe, baseny, skrzynie i t. p. wyroby z blachy żelaznej i stalowej oprócz wymien. w poz. 154 Tar. Cel.	5'40
siatki jednolite (Streckmetall, métal deployé)	6'90
wiadra, beczki, puszki i t. p. naczynia z blachy żelaznej, lub stalowej o grubości poniżej 4 mm, również cynkowanej, cynowanej lub powleczonej innymi nieszlachetnymi metalami, lakierowanej, malowanej lub drukowanej	5'50
naczynia blaszane emaljowane	26'—
druk żelazny i stalowy o szerokości lub średnicy 6½ mm i mniej, również cynkowany, cynowany lub pokryty innymi nieszlachetnymi metalami	4'20
druk kolczasty, żelazny i stalowy również cynkowany	4'30
gwoździe żelazne i stalowe	4'30
wyroby żelazne i stalowe, polerowane, szlifowane lub inaczej obrobione, również z dodatkiem drzewa, miedzi i jej stopów np. nity, śruby, nakrętki, łańcuchy, młotki, siekiery i t. p. z wyjątkiem butli stalowych	4'70
butle stalowe	14'—
hacele do podków końskich	5'40
łopaty, chociażby z drewnianymi rączkami	5'—
widły, rydle, motyki, grabie, sapy, oskardy, kilofy, chociażby z drewnianymi rączkami	4'80
wagony kolejowe towarowe	5'50
parowozy	14'—
części parowozowe specjalne, jako to: kotły i ich części kompletnie przystosowane (np. skrzynie paleniskowe, rury kotłowe z końcówkami miedzianymi i t. p.), armatury kotłowe, przegrzewacze pary, odgrzewacze i oczyszczacze wody, cylindry parowe, obrobione, mechanizmy ruchu, stawidła, hamulce i t. p.	14'—
części wagonów, tendrów i parowozów, jako to: ostojnice, czołownice zderzakowe, skrzynie sprzęgłowe, zderzaki, trzony zderzakowe, sprężyny i kosze zderzakowe, haki wszelkie, ciągła, sprzęgi, resory wszelkie, zestawy kołowe oraz osie, koła i obręcze, maźnice i widły maźnicze, wózki jedno i dwuosiove i ich części, hamulce wagonowe i t. p.	6'—

Związek Eksportowy
Polskich Hut Żelaznych
w Warszawie oraz Związek
Eksportowy Przemysłu
Metalowego Przetwórczego
w Warszawie

„Dz. Ust. R. P.” Nr. 8/1930, poz. 62
„Mon. Pol.” Nr. 183/1927, poz. 463
„Mon. Pol.” Nr. 247/1928, poz. 575
„Mon. Pol.” Nr. 69/1930, poz. 107
„Mon. Pol.” Nr. 223/1929, poz. 517

D O O D W O I A I A I A

tendry całkowite	6—		
rury żelazne i stalowe spawane lub ciągnięte o średnicy wewnętrznej do 321 mm z wyjątkiem rur wiertniczych	2'50		
rury-przewody z blachy żelaznej lub stalowej wyginanej i spawanej o grubości powyżej 4 mm i średnicy powyżej 500 mm	5'40	Związek Eksportowy Polskich Hut Żelaznych w Warszawie oraz Związek Eksportowy Przemysłu Metalowego Przetwórczego w Warszawie	"Dz. Ust. R. P." Nr. 8/1930 poz. 62 "Mon. Pol." Nr. 183/1927, poz. 463 "Mon. Pol." Nr. 247/1928, poz. 575 "Mon. Pol." Nr. 69/1930, poz. 107 "Mon. Pol." Nr. 223/1929, poz. 517
pióra do pisania (stałówki), linje biurowe z blachy stalowej	60—		
szpilki biurowe do torebek, pluskiewki i maszynki do segregatorów biurowych	8—		
spinacze biurowe z drutu żelaznego	30—		
Odlewy żeliwne:			
wszelkie oprócz osobno wymienionych, nieobrobione o wadze sztuki: 100 kg i wyżej poniżej 100 do 40 kg włącznie poniżej 40 do 5 kg włącznie poniżej 5 kg nieobrobione rury i kształtowniki nieobrobione części do ogrzewania centralnego: rury żebrowe, radiatory i części kotłów żeliwne walce utwardzane: nieobrobione; ze zgrubą obdatą powierzchnią i wykończonymi czopami i rozetami; obrobione (polerowane, profilowane, nacinane i t. p.) żeliwne naczynia surowe i emaljowane wyroby żeliwne malowane, bronzowane, pobielane, lakierowane, emaljowane (oprócz naczyń), pokryte cynkiem lub innymi nieszlachetnymi metalami, również z dodatkiem drewna, miedzi i jej stopów: piece żeliwne o wadze sztuki: 5 kg i wyżej poniżej 5 kg wszelkie inne wyroby o wadze sztuki: 5 kg i wyżej poniżej 5 kg takież wyroby obrobione (toczone, wiercone, frezowane, heblowane, polerowane, szlifowane) oprócz osobno wymienionych: piece żeliwne o wadze sztuki: 5 kg i wyżej poniżej 5 kg wszelkie inne wyroby o wadze sztuki: 5 kg i wyżej poniżej 5 kg części do ogrzewania żeliwne obrobione: rury żebrowe i kształtki, radiatory pojedyncze lub zmontowane w baterje: jedno- lub dwukolumnowe, trzy- lub więcej kolumnowe kotły lane o wadze sztuki: 2.000 kg i wyżej poniżej 2.000 do 1.000 kg włącznie poniżej 1.000 kg	5—	Związek Eksportowy Przemysłu Metalowego Przetwórczego w Warszawie	"Dz. Ust. R. P." Nr. 76/1928, poz. 683 "Mon. Pol." 242/1928, poz. 553
Maszyny włókiennicze oraz ich części:			
maszyny tkackie (krosna mechaniczne) bez maszyn pomocniczych oraz z maszynami pomocniczymi (żakardowymi lub nicielnicowymi)	29—		
maszyny pomocnicze (żakardowe i nicielnicowe)	29—	Związek Eksportowy Przemysłu Metalowego Przetwórczego w Warszawie	"Dz. Ust. R. P." Nr. 96/1928, poz. 851 "Dz. Ust. R. P." Nr. 36/1929, poz. 325 "Dz. Ust. R. P." Nr. 1/1930, poz. 3 "Mon. Pol." Nr. 296/1928, poz. 729 "Mon. Pol." Nr. 27/1929, poz. 48
zgrzeblarki z przynależnymi aparatami, zgrzeblarki stożkowe do wyrobu kapeluszy, wilki zgrzeblące, szarpaki i szarpaki dodatkowe	29—		
przędzalnice wózkowe (selfaktory) oraz ciągle, obrączkowe, skrzydełkowe i ręczne, samoprzędzalnice puszkowe; niciarki obrączkowe, talerzowe i wszelkie wrzecienice	29—		

maszyny włókiennicze do wykańczania: pralnice, oprócz osobno wymienionych, prasy hydrauliczne z przyborami, foli- sze, maszyny do krochmalenia	29'—	Związek Eksportowy Przemysłu Metalowego Przetwórczego w War- szawie	Do odwołania	„Dz. Ust. R. P.” Nr. 96/1928, poz. 851
wirówki, maszyny ssące, aparaty farbiar- skie czesarki sukna, maszyny do kar- bonizacji, pralnie szerokie i suszarki do towarów manufakturowych	29'—			„Dz. Ust. R. P.” Nr. 36/1929, poz. 325
maszyny do strzyżenia, czesania, kartaczo- wania, gładzenia; aparaty do parowa- nia, składania, zwijania i mierzenia sukna do dekatyzowania i gumowania	29'—			„Dz. Ust. R. P.” Nr. 1/1930, poz. 3
prasy korytkowe oraz wykładzarki	29'—			„Mon. Pol.” Nr. 296/1928, poz. 729 „Mon. Pol.” Nr. 27/1929, poz. 48
Maszyny i narzędzia rolnicze	13'—	Związek Eksportowy Przemysłu Metalowego Przetwórczego w War- szawie	Do odwo- łania	„Dz. Ust. R. P.” Nr. 123/1925, poz. 880 „Dz. Ust. R. P.” Nr. 76/1928, poz. 680 „Mon. Pol.” Nr. 295/1925, poz. 1254 „Mon. Pol.” Nr. 50/1926, poz. 150
Silniki spalinowe	25'—	Związek Eksportowy Przemysłu Metalowego Przetwórczego w War- szawie	Do odwo- łania	„Dz. Ust. R. P.” Nr. 76/1928, poz. 682 „Mon. Pol.” Nr. 211/1928, poz. 485 „Mon. Pol.” Nr. 243/1928, poz. 556
Obrobiarki:				
a) do metali: tokarki, różne prasy, młoty (parowe, powietrzne i inne), frezarki, szlifiarki, walcarki, wiertarki, spawarki, gwincjarki, strugarki, heblarki, kuź- niarki, piły do metali, dłutownice, cią- garki, nitownice, dziurkarki, ostrzarki, gwoździarki, tłocznie, wytaczarki, pla- nierki i t. p.	26'—	Związek Eksportowy Przemysłu Metalowego Przetwórczego w War- szawie	Do dn. 31 grudnia 1930 r.	„Dz. Ust. R. P.” Nr. 9/1929, poz. 78 „Dz. Ust. R. P.” Nr. 91/1929, poz. 682 „Mon. Pol.” Nr. 26/1929, poz. 314 „Mon. Pol.” Nr. 278/1927, poz. 762
b) do drzewa: piły taśmowe i okrągłe, traki ramowe, heblarki, gryzarki, warsztaty stolarskie i t. p.	26'—			
Wyroby chemiczne:				
cjanki i żelazocjanki potasowe	17:80	Sekcja Eksportowa przy Związku Przemysłu Che- micznego Rzeczypospo- litej Polskiej w War- szawie	Do odwo- łania	„Dz. Ust. R. P.” Nr. 5/1930, poz. 44
cjanki i żelazocjanki sodowe	12:50			„Mon. Pol.” Nr. 118/1929, poz. 296
błękity: paryski i „Milorii”	24'—			„Mon. Pol.” Nr. 45/1930, poz. 72
ług potasowy	2:10			„Mon. Pol.” Nr. 59/1930, poz. 87
Materiały wybuchowe:				
wszelkie prochy czarne	9'—	Sekcja Eksportowa przy Związku Przemysłu Che- micznego Rzeczypospo- litej Polskiej w War- szawie	Do odwo- łania	„Dz. Ust. R. P.” Nr. 27/1928, poz. 255
saletry wybuchowe, lignozyt etc.	26'—			„Dz. Ust. R. P.” Nr. 64/1928, poz. 586
lonty	45:50			„Dz. Ust. R. P.” Nr. 83/1929, poz. 619
kapsle	104'—			„Dz. Ust. R. P.” Nr. 45/1930, poz. 383
dynamit	28:50			„Mon. Pol.” Nr. 83/1928, poz. 132
nitrogliceryna	41:50			„Mon. Pol.” Nr. 158/1928, poz. 279
trotyl	32:50			„Mon. Pol.” Nr. 22/1929, poz. 34
proch bezdymny	260'—			
bawełna strzelnicza	93'—			
Biel cynkowa	1:50			Sekcja Eksportowa przy Związku Przemysłu Che- micznego Rzeczypospo- litej Polskiej w War- szawie
Litopon	3'—			
Chloran potasu	5'—	Sekcja Eksportowa przy Związku Przemysłu Che- micznego Rzeczypospo- litej Polskiej w War- szawie	Do odwo- łania	„Dz. Ust. R. P.” Nr. 91/1928, poz. 799 „Mon. Pol.” Nr. 269/1928, poz. 665 „Mon. Pol.” Nr. 286/1928, poz. 695
Cerata (chodniki ceratowe) na tkaninie jutowej	50'—	Sekcja Eksportowa przy Związku Przemysłu Che- micznego Rzeczypospo- litej Polskiej w War- szawie	Do odwo- łania	„Dz. Ust. R. P.” Nr. 10/1929, poz. 82
Cerata na tkaninie innej	125'—			„Dz. Ust. R. P.” Nr. 34/1930, poz. 278 „Mon. Pol.” Nr. 57/1929, poz. 110 „Mon. Pol.” Nr. 77/1929, poz. 183
Wyroby szklane:				
szkło tafłowe	2'—	Sekcja Eksportowa przy Związku Hut Szklanych w Polsce w Warszawie	Do odwo- łania	„Dz. Ust. R. P.” Nr. 103/1928, poz. 920
wyroby i naczynia ze szkła prasowanego, lanego lub dętego, również obrobione	3'—			„Mon. Pol.” Nr. 55/1929, poz. 107 „Mon. Pol.” Nr. 82/1929, poz. 184

Wyroby drzewne:

meble gięte	2'20	Związek Eksportowy Fabryk Mebli Giętych w Polsce w Krakowie	Do odwo- łania	„Dz. Ust. R. P.” Nr. 84/1928, poz. 742 „Mon. Pol.” Nr. 267/1928, poz. 658 „Mon. Pol.” Nr. 82/1929, poz. 183
Artykuły rolne i spożywcze:				
bekony i szynki, również w opakowaniu hermetycznym	15—	Ministerstwo Przemysłu i Handlu	Do odwo- łania	„Dz. Ust. R. P.” Nr. 4/1929, poz. 39 „Dz. Ust. R. P.” Nr. 39/1930, poz. 348 „Mon. Pol.” Nr. 41/1929, poz. 82 „Mon. Pol.” Nr. 61/1930, poz. 92
wszelkiego rodzaju przetwory mięsne: so- lone, peklowane, wędzone, suszone lub konserwowane, również w puszkach; słonina solona lub wędzona; smalec — wszystko łącznie z wagą bezpośrednie- go opakowania	15—	Ministerstwo Przemysłu i Handlu	Do odwo- łania	„Dz. Ust. R. P.” Nr. 2/1930, poz. 10 „Mon. Pol.” Nr. 89/1930, poz. 132
masło naturalne (niefałszowane) krowie	20—	Izby Przemysłowo- Handlowe oraz Związek Spółdzielni Mleczar- skich i Jajczarskich w Warszawie	Do 1 w zesz- nia 1930 r.	„Dz. Ust. R. P.” Nr. 71/1929, poz. 539 „Dz. Ust. R. P.” Nr. 74/1929, poz. 564 „Dz. Ust. R. P.” Nr. 42/1930, poz. 364 „Mon. Pol.” Nr. 246/1929, poz. 574 „Mon. Pol.” Nr. 247/1929, poz. 579 „Mon. Pol.” Nr. 273/1929, poz. 629
ryż wyłuszczonej polerowany, mąka ry- żowa wszelkich gatunków, grysik oraz puder ryżowy	0'56	Sekcja Eksportowa Pol- skiego Przemysłu Ry- żowego w Krakowie	Do odwo- łania	„Dz. Ust. R. P.” Nr. 39/1929, poz. 340 „Mon. Pol.” Nr. 144/1929, poz. 366 „Mon. Pol.” Nr. 170/1929, poz. 427
len trzepany	10—	Ministerstwo Przemysłu i Handlu	Do odwo- łania	„Dz. Ust. R. P.” Nr. 41/1930, poz. 355 „Mon. Pol.” Nr. 129/1930, poz. 188 „Mon. Pol.” Nr. 152/1930, poz. 230
pakęły lniane trzepane	5—			
żyto i pszenica	6—	Ministerstwo Przemysłu i Handlu	Do 31 lipca 1930 r.	„Dz. Ust. R. P.” Nr. 76/1929, poz. 574 „Dz. Ust. R. P.” Nr. 26/1930, poz. 229 „Mon. Pol.” Nr. 263/1929, poz. 613 „Mon. Pol.” Nr. 264/1929, poz. 618 „Mon. Pol.” Nr. 44/1930, poz. 71
owies i jęczmień	4—			
mąka (poz. 3 p. 1 tar. cel.), kasza jęcz- mienna (poz. 3 p. 2 lit. a tar. cel.) oraz słód (poz. 3 p. 3 tar. cel.)	9—			

Poza obowiązującymi zwrotami ceł dla towarów, wymienionych w powyższej liście w opracowaniu są obecnie nowe zwroty ceł przy wywozie maszyn do wyrobu cementu, karbidu (zwrot cła od opakowań blaszanych), maszyn włókienniczych (dalsze rozszerzenie dotychczasowego wykazu maszyn włókienniczych, korzystających ze zwrotu cła), barwników oraz płatków owsianych. Przystąpiono też do zbierania materiałów w sprawie zwrotów ceł przy wywozie konfekcji, obuwia, niektórych wyrobów metalowych oraz soli potasowych, jak też do badań w związku z projektowaną rewizją rozporządzeń, dotyczących zwrotów ceł przy wywozie zbóż i artykułów przemiału oraz beko-

nów, szynek i przetworów mięsnych. Poza tem przewiduje się nieznaczne obniżenie normy zwrotu cła (ze \bar{x} 34 na \bar{x} 30) dla przędzy wigoniowej.

W związku z rozpoczętymi obecnie pracami nad kodyfikacją rozporządzeń celnych, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu przystępuje w najbliższym czasie do opracowania projektu rozporządzenia unifikacyjnego w sprawie zwrotów ceł, któreby obejmowało wszystkie zwroty ceł i weszło w życie na miejsce dotychczas obowiązujących rozporządzeń, ogłoszonych w kilkudziesięciu „Dziennikach Ustaw R. P.”.

St. K.

KOMUNIKACJA I TRANSPORT

POD REDAKCJĄ MINISTERSTWA KOMUNIKACJI

ZWIĄZEK PRZEDSIĘBIORSTW KOMUNIKACYJNYCH. — Pod tą nazwą istnieje u nas od szeregu lat organizacja, łącząca przedsiębiorstwa tramwajów miejskich, kolei dojazdowych oraz autobusów, a będąca sama członkiem Związku Międzynarodowego „Union Internationale de Tramways, de Chemins de fer d'intérêt local et de Transports publics Automobiles” z siedzibą w Brukseli.

Przed paru tygodniami z inicjatywy związku polskiego odbył się w Warszawie XXII Kongres Międzynarodowy w sprawach Tramwajów, Kolei Dojazdowych i Autobusów, który zgromadził przedstawicieli kilkudziesięciu krajów europejskich i pozaeuropejskich i załatwił szereg spraw, dotyczących najbardziej aktualnych zagadnień z dziedziny komunikacji lokalnej.

Tutaj pragnęlibyśmy przedstawić działalność Związku na terenie miejscowym, korzystając ze sprawozdania za 1929 r., złożonego przez Prezesa Związku Inż. J. Budkiewicza Ogólnemu Zgromadzeniu Członków Związku.

Zrzeszone przedsiębiorstwa tramwajowe przewiozły w 1929 r. 465·1 miljn. osób, mniej niż w roku poprzednim o 3 miljn. Zmniejszenie to spowodowane zostało wyłącznie przez tramwaje Warszawskie, które po 28% -owym skoku w 1928 r. wykazały w roku sprawozdawczym spadek o 10%, z 277·2 miljn. do 248·8 miljn. osób. Ponieważ udział tramwajów warszawskich stanowi 53% ogólnej liczby podróży, przeto zmniejszenie przewozów nie mogło być wyrównane w całości przez zwykłą frekwencję na tramwajach innych miast,

aczkolwiek np. w Poznaniu ruch zwiększył się dzięki P. W. K. o 18%. W dwóch latach poprzednich ruch przewozowy na liniach tramwajowych przedsiębiorstw zrzeszonych wykazywał stale wzrost, stanowiący w 1927 r. — 17%, w 1928 r. — 23%.

Wskaźniki liczbowe przeciętnego napełnienia wykazały w roku minionym tendencję do wyrównania się na poziomie przeciętnym 6 osób na wozokilometr. Największy wskaźnik napełnienia miały tramwaje łódzkie — 7, następnie Warszawa = 6·6 i Poznań — 6·4.

Całkowity wpływ roczny z ruchu osobowego, osiągnięty przez 9 zrzeszonych przedsiębiorstw tramwajowych, wyniósł w r. ub. Z 95·3 miljn., czyli o 14% więcej niż w 1928 r. Z kwoty tej na Warszawę przypada Z 54·4 miljn. wobec Z 47·2 miljn., osiągniętych w 1928 r. Wpływy na jedną przewiezioną osobę wahały się w granicach od gr 15·1 (w Grudziądzu) do gr 21·9 (w Warszawie), stanowiąc przeciętnie gr 19·1. W zależności od tego i wpływy na 1 wozokilometr, osiągnięte w poszczególnych przedsiębiorstwach, ulegały wahaniom od gr 95 w Bydgoszczy do Z 1·45 w Warszawie, dając liczbę przeciętną Z 1·19, wyższą od osiągniętej w 1928 r. o 6%.

Równocześnie jednak wzrosły ogólnie i wydatki eksploatacyjne na 1 wozokilometr o 5% do 26%. Potaniecie eksploatacji widzimy tylko na kolejach elektrycznych krakowskich i poznańskich. Nieuniknionem następstwem podrozenia eksploatacji bez równoważnika w postaci odpowiedniego podniesienia taryf jest spadek rentowności tramwajów, wyrażający się wzrostem współczynnika eksploatacyjnego, t. j. stosunku wydatków do dochodu, który spadł dla tramwajów w Bielsku-Białej z 59 do 70, w Grudziądzu z 89 do 94, we Lwowie z 74 do 92, w Łodzi z 68 do 83, w Toruniu z 83 do 95. Pomyślnym współczynnikiem mogły się wykazać jedynie tramwaje warszawskie — 63, oraz poznańskie, gdzie współczynnik stanowił nawet 54.

Z pośród 9 przedsiębiorstw tramwajowych, należących do Związku, 5, a mianowicie w Bielsku-Białej, Krakowie, Lwowie, Poznaniu i Warszawie, eksploatują własne linie autobusowe, będące uzupełnieniem ruchu tramwajowego w obrębie miast i na przedmieściach. Przeciętna lista osób, przypadająca na wozokilometr autobusowy, w Warszawie stanowiła w 1929 r. 15·5, wówczas gdy w 4 pozostałych miastach tylko od 2·4 do 3·2. Tłomaczy się to odrębnym charakterem ruchu autobusów w Warszawie, które przebiegają wzdłuż najruchliwszych ulic śródmieścia. Dzięki dużemu napełnieniu autobusów dały one bardzo wysoką liczbę wpływu na 1 wozokilometr, mianowicie Z 2·39 wobec Z 1·45, osiąganego w tramwajach. W innych miastach wpływy autobusowe znajdują się na poziomie wpływów z ruchu tramwajowego.

Wydatki eksploatacyjne na wozokilometr autobusowy stanowiły w Warszawie Z 1·78 i były prawie 2 razy większe, niż wydatki w tramwajach. Współczynniki eksploatacyjne ruchu autobusowego obracają się w granicach od 75 do 84, są zatem gorsze niż w ruchu tramwajowym.

Co się tyczy kolejek dojazdowych, to w zależności od warunków eksploatacji kolejki zrzeszone mogą być podzielone na 3 grupy.

Do pierwszej grupy należą kolejki powiatowe b. zaboru pruskiego, jak: wyrzyskie, bydgoskie, jarocińska, krotoszyńsko-pleszewska, sredska, wrzesińska i żnińska oraz kolejka kalisko-turecka. Są one prze-

znaczone przede wszystkim dla ruchu towarowego, zaspokajającego potrzeby rolnictwa.

Ruch osobowy, mający zresztą dla tych kolejek znaczenie drugorzędne, zmniejszył się na wszystkich kolejkach, z wyjątkiem sredskiej, co wyraża się spadkiem ogólnej liczby przewiezionych osób z 1.013 tys. do 793 tys., t. j. o 22%, liczby zaś przejechanych wagono-kilometrów osobowych o 18%.

Przewozy towarowe spadły na kolejkach krotoszyńsko-pleszewskiej, wrzesińskiej i kalisko-tureckiej, na pozostałych kolejkach wzrosły, na niektórych nawet znacznie, np. na kol. jarocińskiej o 21%, na wyrzyskich o 17% i t. p., a w sumie dla całej grupy wzrosły z 959 tys. t w 1928 r. do 1.053 tys. t w roku sprawozdawczym, czyli o 10%.

Dochód brutto z przewozów tak osobowych, jak i towarowych wyniósł w 1929 r. dla całej grupy kolejek Z 4.540 tys., t. j. więcej o 5% niż w roku poprzednim. Ponieważ jednak równolegle postępował i wzrost wydatków, przeto rentowność przedsiębiorstw pierwszej grupy kolejek była nie zadowolająca i wyrażała się w współczynnikach eksploatacyjnych bardzo wysokich, mianowicie od 87 do 102, przy średnim współczynniku dla wszystkich kolejek 95.

Jako drugą grupę można wyodrębnić kolejki, mające charakter tramwajów podmiejskich lub międzymiastowych o trakcji elektrycznej i o ruchu prawie wyłącznie osobowym. Należą tu: łódzkie kol. elektr., tramwaje w zagłębiu dąbrowskim i kolejki śląskie, oraz linia Warszawa-Grodzisk.

Pierwsza z tych kolejek, łódzkie kol. elektr., doznały w 1929 r. znacznego pogorszenia wskutek konkurencji autobusowej, która odebrała przeszło 10% liczby pasażerów. Śląsko-dąbrowskie kolejki zwiększyły przewóz osób z 25·0 miljn. do 33·2 miljn., czyli o 33%, wykazując wzrost wpływów kasowych o 30% przy współczynniku eksploatacyjnym 63.

Na kolei Warszawa-Grodzisk wzmożła się frekwencja z 759 tys. do 1.129 tys. osób (o 57%), a wpływ kasowy o 52%.

Do trzeciej grupy zaliczyć należy nieelektryfikowane koleje dojazdowe węzła warszawskiego, oparte na ruchu zarówno osobowym, jak towarowym, mianowicie linie: grójecką, wilanowską i Jabłonna-Karczew Warszawskich Dróg Dojazdowych oraz kolej marecką.

W grupie tej stwierdzić należy wzrost przewozów osobowych: na warszawskich drogach dojazdowych o 9% (pomimo silnej konkurencji autobusowej) i na mareckiej o 15%, spadek przewozów towarowych o 14—15%, i słaby wzrost wpływów kasowych. Współczynnik eksploatacji warszawskich dróg dojazdowych zmniejszył się ze 100 do 94, na kolei mareckiej wzrósł z 67 do 87.

Traktując koleje dojazdowe wszystkich 3 grup jako całość, stwierdzić możemy w roku sprawozdawczym następujące wyniki eksploatacji:

osób przewieziono 49·9 miljn., więcej o 23% niż w 1928 r.; towarów przewieziono 1·6 miljn. t, t. j. o 0·4% mniej niż w roku poprzednim; wpływ kasowy stanowił Z 29·9 miljn., t. j. o 11% więcej niż w 1928 r.

J.

NOWE POLSKO-NIEMIECKIE TARYFY OSOBOWE.—W dn. 9—11 lipca r. b. odbyła się w Dreźnie przy udziale przedstawicieli Ministerstwa Komunikacji i delegatów D. O. K. P. polsko-niemiecka konferencja taryfowa w sprawie bezpośredniej komunikacji

osobowej, bagażowej i ekspresowej. Na konferencji tej uzgodniono zasadnicze kwestje, które dotąd pozostały nierozstrzygnięte, poczem przejrano i zatwierdzono projekty nowej taryfy na przewóz osób i bagażu, osobnej taryfy na przewóz przesyłek ekspresowych oraz odnośne przepisy ekspedycyjne. Nowa taryfa osobowa i bagażowa wejdzie w życie z dniem 1 listopada r. b., ekspresowa zaś już z dniem 1 września r. b.

Według nowej taryfy komunikacja polsko-niemiecka odbywać się będzie nietylko przez bezpośrednie polsko-niemieckie przejścia graniczne, lecz także tranzytem przez Czechosłowację oraz Czechosłowację i Austrię. Rozszerzenie komunikacji nastąpiło na wniosek P. K. P. w celu zadośćuczynienia życzeniom publiczności, podróżującej z Polski do Niemiec południowych, która dotychczas dla braku odpowiedniej taryfy bezpośredniej nie mogła być odprawiana drogą, prowadzącą przez tak utarte szlaki turystyczne, jakimi są linje kolejowe, prowadzące przez Czechosłowację i Austrię.

Jako dalsze ułatwienie bezpośredniej odprawy tak osób i bagażu, jakoteż przesyłek ekspresowych, usuwające błędy w obliczeniu opłaty przewozowej, zmie-

niono zasadniczo układ taryfy, ustalając w zależności od kierunku przewozu opłatę za całą drogę w jednej walucie, t. j. z Polski w złotych, a z Niemiec w markach niemieckich.

Jako nowość, uchwalono wprowadzić ulgi przejazdowe dla grup podróżnych od 25 osób w pociągach planowych i nadzwyczajnych z tem dalszem udogodnieniem, że przewodnik grupy jedzie bezpłatnie. Nadto w komunikacji bezpośredniej przez polsko-niemieckie przejścia graniczne, wprowadzono ulgi przejazdowe dla młodzieży, uczącej się w wyższych zakładach. Wreszcie ustalono w tej komunikacji ulgi dla grup robotników rolnych. W komunikacji bagażowej zgodzono się na przyjmowanie do przewozu bez okazania biletu na przejazd, co ma szczególne znaczenie dla podróżnych, korzystających z komunikacji lotniczej lub innej.

W dziedzinie przewozu przesyłek ekspresowych wprowadzono nowe udogodnienia, jak rozszerzenie przewozu na wszystkie relacje, wyszczególnione w taryfie, deklarowanie wartości dostawy i t. p.

Prace, związane z wykonaniem powyższych uchwał konferencyjnych, przeprowadza komisja urzędnicza polsko-niemiecka, która bezpośrednio po konferencji rozpoczęła swe czynności.

ŻEGLUGA I SPRAWY MORSKIE

UROCZYSTOŚCI GDYŃSKIE.—Dn. 13 lipca r. b. odbyły się w Gdyni, jak to zapowiadaliśmy w poprzednim zeszycie¹⁾, w obecności P. Ministra E. Kwiatkowskiego, który reprezentował Pana Prezydenta Rzeczypospolitej, trzy uroczyste akty, dokumentujące kolejno zdobycze w naszym dorobku morskim.

Tak więc zrana Pomorski Komitet Floty Narodowej przekazywał uroczystie Panu Ministrowi Przemysłu i Handlu dla Szkoły Morskiej nabyty przez społeczeństwo pomorskie nowy statek szkolny „Dar Pomorza”. Zasłużony „Lwów” zakończył już swoją pracę i zostanie użyty do innego celu. Nowy statek jest, tak samo jak „Lwów”, dużym trzymasztowym żaglowcem. Jest to dawny niemiecki statek szkolny, przejęty po wojnie przez Francję i stamtąd obecnie kupiony. Okręt został świeżo wyremontowany w Danii i dn. 23 lipca odpłynie w pierwszą podróż szkolną do Belgii, Francji, Anglii i Norwegii.

Po południu odbyło się poświęcenie chłodni portowej²⁾, oddanej do użytku już przed miesiącem.

Wreszcie założono kamień węgielny pod gmach Państwowego Banku Rolnego w Gdyni, nawprost dworca kolejowego.

W uroczystościach poza P. Ministrem E. Kwiatkowskim uczestniczyli: P. Minister Rolnictwa L. Janta-Polczyński, P. Minister Reform Rolnych W. Staniewicz, P. Prezes Państw. Banku Rolnego S. Ludkiewicz, PP. Posłowie Belgijski i Norweski, Dyrektor Departamentu Morskiego M. P. i H. T. Nosowicz, Dyrektor Naczelny Państw. Banku Rolnego W. Staniszewski, Dyrektor Departamentu Rolnictwa M. Roln. St. Królikowski, Wojewoda Pomorski J. Lamot, wreszcie liczni przedstawiciele miejscowych i wojewódzkich władz administracyjnych, wojskowych, tudzież instytucji i kół gospodarczych.

POŻYCZKA ELEKTRYCZNA M. GDYNI.—

Dn. 1 lipca r. b. Magistrat m. Gdyni zatwierdził warunki pożyczki w kwocie fr. szwajc. 4,000.000, zaciąganej przez miasto w „Schweizerische Bankgesellschaft” w Zurychu na cele elektryfikacji miasta. Pożyczka jest 10-letnia, w sierpniu r. b. ma miejsce pierwsza wpłata w kwocie fr. szw. 1,600.000, następne zaś kwoty, po fr. szw. 600.000, płatne są każdego 1 kwietnia kolejnego roku, t. j. do roku 1934. Dn. 1 października 1935 r. zaczyna się spłata pożyczki, w sześciu ratach rocznych, przyczem pierwsza rata wynosi fr. szw. 500.000, następne zaś po fr. szw. 700.000. Dopuszczalna jest spłata przedterminowa. Oprocentowanie kapitału wynosi 7% w stos. rocznym, procenty płatne są w ratach kwartalnych. Komisowe pożyczki wynosi 0.25% kwartalnie, kurs emisyjny — 95.5. Wymagalna jest gwarancja Skarbu Państwa. Przewidziana jest jurysdykcja polska. Podatki polskie opłaca m. Gdynia, podatki szwajcarskie — bank. Przy zamawianiu przez miasto towarów, potrzebnych do rozbudowy urządzeń elektrycznych, a sprowadzanych z zagranicy, wyroby szwajcarskie, w wypadkach równego gatunku i ceny, mają pierwszeństwo przed innymi.

Uzyskiwane tą drogą pieniądze m. Gdynia ma użyć na skablowanie całego terenu miejskiego, na uporządkowanie i rozbudowę sieci przewodów elektrycznych, wreszcie na uruchomienie komunikacji trolleybusowej (tramwaje elektryczne bez szyn).

HANDEL POLSKI Z AMERYKĄ PRZEZ GDYNIĘ.—

W związku z istnieniem w Gdyni od roku linii regularnej komunikacji towarowej do Stanów Zjednoczonych Am. i Kanady — American Scantic Line, oraz w związku ze spodziewanem już w najbliższym czasie zachodzeniem do Gdyni statków Polskiego Transatlantyckiego T-wa Okrętowego — może być ciekawe przyjrzenie się dotychczasowym liczbom obrotu towarowego pomiędzy Polską a Ameryką Północną,

¹⁾ P. zesz. 28/1930, str. 1248.

²⁾ Szczegóły — p. zesz. 27/1930, str. 1206.

kierowanego przez port w Gdyni. Ilustruje to zestawienie następujące (w tonnach):

Eksport z Polski		
	1929	I półr. 1930
Wytlaki buraczane	2.333	8.346
Mączka kostna	45	127
Olej kostny	—	22
Skóry	—	155
Węgiel bunkrowy	1.263	—
Drobnica	58	49
Razem:	3.699	8.699
poza tem poczta (worków):	15.430	12.882
Import do Polski		
Mąka	15	59
Szmaliec	—	74
Tytoń	443	314
Soda	—	33
Asfalt	—	730
Złom	3.353	3.454
Miedź	—	60
Samochody	35	162
Wyżymaczki	—	15
Szmaty	—	152
Drobnica	891	815
Razem:	4.737	5.864

W porównaniu do możliwości obrotu z olbrzymim rynkiem amerykańskim, przytoczone liczby są oczywiście zupełnie znikome. Tem samym są ilustracją rozmiaru zadań, jakie stają przed naszymi dwoma linjami okrętowymi do Ameryki.

RUCH PORTOWY W CZERWCU 1930 R.¹⁾ — Czerwiec, w zestawieniu z miesiącem poprzednim, nie wykazał radykalnych zmian w pracy obu naszych portów. Zwrócić jednak należy uwagę na pewien moment dodatni — mianowicie na zwiększenie ruchu statków na wejściu w stosunku do statków na wyjściu. Różnica na korzyść pierwszych liczb jest zawsze zapowiedzią pewnego ożywienia ruchu w porcie, oznacza bowiem, że przy końcu okresu sprawozdawczego zawinęła do portu szczególnie duża ilość statków, które nie zdążyły jeszcze wyjść z portu. Potwierdzają to zresztą w danym wypadku dodatkowe dzienne statystyki ruchu okrętów i przeładunku.

Naogół jednak, zwłaszcza uwzględniając poczynione ostatnio w obu naszych portach inwestycje, obrót portowy nie osiągnął dotąd tych poziomów, które musiałyby osiągnąć, gdyby nie ciążył tak bardzo na całym naszym życiu gospodarczym, a nie mniej na międzynarodowym handlu morskim — dotkliwy kryzys gospodarczy. Fakt, że mimo to ruch w portach Polski nie zmniejsza się, świadczy skądinąd o ich żywotności.

Do Gdyni przyszły w czerwcu 193 statki (w maju 195) o pojemności 176.206 n. r. t. (158.077), natomiast opuściły port 182 okręty (201) o pojemności 165.966 n. r. t. (166.966). Szczegóły ruchu okrętów w porcie gdyni, z wykazaniem udziału poszczególnych bander, ilustruje zestawienie następujące:

	Przyszło		Wyszło	
	statków	n. r. t.	statków	n. r. t.
Polska	29	26.279	24	23.583
W. M. Gdańsk	14	2.279	12	2.875
Szwecja	58	40.297	52	36.197
Dania	13	17.887	13	16.906
Stany Zj. Am.	4	12.317	4	12.317
Niemcy	31	22.383	33	22.591
Francja	5	15.603	5	15.603
Norwegia	12	9.433	13	10.221
Anglja	7	11.113	7	8.784
Łotwa	8	9.993	7	8.267
Estonja	6	3.119	6	3.119
Finlandja	3	3.235	3	3.235
Belgia	2	1.623	2	1.683
Litwa	1	585	1	585
Razem:	193	176.206	182	165.966

Zasługuje na podkreślenie znamieny fakt: znaczny w porównaniu do poprzedniego miesiąca wzrost ilości statków polskich, zawijających do Gdyni, dzięki czemu bandera polska, zajmująca jeszcze w maju piąte miejsce wśród innych bander, skoczyła od razu na drugie miejsce, ustępując palmę pierwszeństwa jedynie Szwecji, a pozostawiając za sobą, w kolejności: Niemcy (także wzrost w porównaniu do poprzedniego miesiąca), Danię (poważny spadek), Francję, Stany Zjedn. Am. i t. d. Zwiększenie ruchu statków polskich (o 40% w porównaniu do maja) tłumaczy się przedewszystkiem rozpoczęciem w czerwcu przez Polsko-Brytyjskie Tow. Okrętowe regularnych kursów z Gdyni do Londynu i do Hull.

Obrót towarowy przez port w Gdyni wyniósł w czerwcu 280.779 t, t. j. cokolwiek mniej niż w maju (283.049 t), przy czym wywóz zmniejszył się z 243.482 t do 232.721 t, przywóz zaś zwiększył się z 39.567 t do 48.058 t, a więc dosyć poważnie.

W szczegółach liczby obrotu towarowego wypadły w czerwcu, jak następuje (w tonnach):

Wywóz:	Wywóz:	
	Maj	Czerwiec
Węgiel:		
eksportowy	227.968	207.039
bunkrowy	12.474	11.436
Cukier	1.070	9.842
Wytlaki buraczane	352	853
Ryż polerowany	304	1.766
Mąka ryżowa	1.032	1.010
Masło	—	211
Jaja	—	5
Bekony	—	223
Szynki	—	14
Koks	19	135
Owce	1	—
Drobnica	263	188
Razem:	243.482	232.721
Przywóz:		
Rudy	5.614	8.402
Żelastwo (złom)	20.976	18.456
Miedź	—	10
Tomasyna	1.996	11.150
Asfalt	731	—
Kamienie brukowe	1.316	796
Ryż surowy	7.163	7.825
Cukier	151	—
Szmaliec	1.196	768
Słonina	—	288
Drobnica	424	363
Razem:	39.567	48.058

Podane wyżej liczby dostarczają tym razem dosyć dużo ciekawych materiałów do obserwacji. Zauważyć przedewszystkiem należy, że zarówno ogólne liczby obrotu towarowego Gdyni, jak też specjalnie liczby wywozu przez Gdynię — zawsze wymagają korektywy specjalnej przez wydzielenie z nich liczb eksportu węgla, który wciąż dominuje i prawdopodobnie zawsze dominować będzie w obrocie portu. Wskutek takiego stanu rzeczy nieraz nawet stosunkowo nieduże wahanie liczb eksportu węglowego może zaciemnić obraz wahań obrotu innymi artykułami. Dlatego też trzeba zawsze zwracać do liczb bardziej szczegółowych. Liczby te dla czerwca wykażą np., że — pomimo pozornie niezmienną liczbę obrotu ogólnego — w charakterze samego obrotu zaszły poważne zmiany, ilustrujące osiągnięte postępy: wzrósł więc eksport cukru, wytlaków buraczanych, ryżu łuszczonego, rozpoczął się, w związku z uruchomieniem chłodni portowej i zainstalowaniem się w Gdyni Polsko-Brytyjskiego T-wa Okrętowego — nowy dla Gdyni eksport artykułów chłodzonych: masła, jaj i bekonów. W imporcie wzrosły pozycje rud i tomasyny, tej ostatniej nawet bardzo poważnie. To są główne ilustracje zmian obrotu towarowego przez Gdynię

¹⁾ Dane za maj — p. zesz. 26/1930, str. 1156.

w czerwcu: nowe pozycje importu i eksportu, dotąd przeważnie nieznaczne, zaczynają nabierać coraz większego znaczenia.

Ruch pasażerów przez Gdynię, jak zwykle latem, wzrósł w czerwcu w porównaniu do maja: przyjechało 1.649 pasażerów (w maju 389), wyjechało 1.783 (1.764).

Do Gdańska w maju zawinęło 513 statków (w kwietniu 514) o pojemności 356.532 n. r. t. (328.985), wyszło zaś 487 statków (555) o pojemności 335.698 n. r. t. (373.343).

Ruch statków podług bander był następujący:

	Przyszło		Wyszło	
	statków	n. r. t.	statków	n. r. t.
Polska	13	17.300	15	20.265
W. M. Gdańsk	7	4.690	8	5.550
Niemcy	158	83.532	150	85.034
Szwecja	117	72.093	108	56.759
Danja	103	79.132	104	76.785
Łotwa	33	20.700	28	18.379
Anglia	15	14.930	15	14.915
Norwegia	17	14.77	13	10.262
Finlandja	15	15.993	14	13.719
Holandja	13	7.122	10	5.400
Grecja	7	15.028	8	17.308
Francja	2	2.294	3	3.130
Estonja	7	2.143	6	1.710
Litwa	2	1.224	2	1.224
Z. S. R. R.	1	780	1	780
Włochy	2	4.478	2	4.478
Persja	1	116	—	—
Razem:	513	356.532	487	335.698

Kolejność miejsc poszczególnych państw w powyższym zestawieniu jest prawie ta sama, co w maju: Niemcy, Danja, Szwecja, Łotwa, Polska i t. d. Niemiecka bandera kroczy stale na czele; w następnej parze konkurentów Danja tym razem prześcignęła Szwecję, Polska zaś wciąż nie może dogonić Łotwy. Ilościowo przytem ruch statków polskich w porcie Gdańskim zmalał w czerwcu znacznie w porównaniu z majem: z 56.068 n. r. t. na 37.565 n. r. t. Jest to jednak niższa raczej przypadkowa, zaś zmiana w kursach statków Polsko-Brytyjskiego T-wa Okrętowego nie mogła tu odegrać roli, statki tego towarzystwa bowiem, mimo że zaczęły chodzić do Gdyni, w dalszym ciągu zachodzą również do Gdańska.

Obrót towarowy w Gdańsku uległ w czerwcu, w porównaniu do maja, zmniejszeniu, zarówno po stronie eksportu, jak i importu. Liczby globalne wyniosły: wywóz 535.932 t (w maju 584.383¹⁾ t), przywóz 66.276 t (99.750). Są to dane tymczasowe, opracowywane przez Dyрекcję K. P. w Gdańsku. W szczególności obrót ten przedstawia się, jak następuje (w tonnach):

W y w ó z :

	maj	czerwiec
Węgiel eksportowy	426.544	396.906
Zboże	15.970	9.155
Cukier	1.860 ¹⁾	1.980
Drzewo	105.464 ¹⁾	100.040
Cement	7.012	3.825
Żelazo	1.096	485
Prod. naftowe	3.585	5.649
Inne towary	22.852	17.892
Razem:	584.383¹⁾	535.932

P r z y w ó z :

	maj	czerwiec
Ruda żelazna	66.775	42.611
Żelastwo (żłom)	1.730	2.510
Żelazo	171	140
Nawozy sztuczne	15.373	4.896
Inne towary	15.701	16.119
Razem:	99.750	66.276

Zmiany na gorsze, które pozornie wykazują podane wyżej liczby, mają przeważnie charakter przejściowy i dadzą wyłomaczyć się w każdym wypadku przyczynami gospodarczej na-

tury. Tak więc mniejsza liczba wywozu uwarunkowana jest prawie całkowicie obrotem węgla. Pod tym względem zaszkłe zmiany nic nie znaczą, gdyż różnica tu stanowi zaledwie 7%. Natomiast wobec wysokich absolutnych liczb przeładunku węgla, ta mała stosunkowo różnica oddziaływała na wynik końcowy zestawienia. Poza węglem uległo w eksporcie poważniejszemu spadkowi także zboże, co znowu należy wyłomaczyć przednówkiem. Zniżka liczb importu musi być położona na karb kryzysu, a więc znowu ma charakter przejściowy. Mianowicie ucierpiał głównie rudy i nawozy sztuczne (fosforyty i tomasyna)—pierwsze z racji zastoju w hutnictwie żelaznym, drugie z racji fatalnego stanu rolnictwa, no i rozpoczynającego się martwego sezonu w handlu nawozami sztucznymi.

Obrót pasażerski wzrósł w Gdańsku bardzo wydatnie i wyniósł w czerwcu (razem z ruchem przybrzeżnym): 5.048 osób przybyłych (w maju 920) oraz 10.951 (5.296) osób, które wyjechały.

BAŁTYCKI RYNEK FRACHTOWY. — Tydzień od 7 do 12 lipca wykazywał w dalszym ciągu wybitnie słabą tendencję, i frachty utrzymywały się nadal na bardzo niskim poziomie.

W ostatnim naszym sprawozdaniu zaznaczyliśmy, że stawki frachtowe na rynku zbożowym La Plata cokolwiek się poprawiły. Przywiązujemy dużą wagę do sytuacji na rynku La Plata, gdyż, jak przypomniemy sobie, we wrześniu r. ub. spadek stawek frachtowych na tym rynku wpłynął na obniżenie się frachtów w innych kierunkach, obecna więc poprawa tamtych stawek może ewentualnie przyczynić się do pewnej tendencji zwykłej na innych rynkach. Stawki frachtowe na przewóz zboża z La Plata do U.K./Cont. wynosiły w czerwcu 1929 r. 22/3, a obecna stawka wynosi 11/6 do 12 za t. Jeśli się weźmie pod uwagę, że podróż okrętu 6—7.000 t z węglem z Anglii do La Plata a z powrotem ze zbożem przynosi stratę £ 1.500 do £ 2.500, to nasuwa się pytanie, na które jednak odpowiedzieć nie możemy; skąd się biorą kapitały, które podobne straty w ostatnich miesiącach finansowały i nadal w tej polityce stratnych interesów biorą udział.

Biorąc pod uwagę obecną ogólną sytuację na rynku, którą charakteryzuje nadmiar tonnażu okrętowego, dochodzimy do wniosku, że w najbliższych 6 miesiącach żadne zasadnicze zmiany stawek frachtowych nie będą raczej miały miejsca, chociaż niektóre czynniki przywiązują wielką wagę do zwykłej frachtów na rynku La Plata.

Węgiel. — Orientacyjne stawki na przywóz węgla z Gdańska/Gdyni w stronę krajów skandynawskich, Francji, Włoch, które podaliśmy w naszym ostatnim sprawozdaniu, nie uległy zmianom.

Eksport węgla ożywia się w związku ze zbliżającym się sezonem zimowym, z powodu jednak nadmiernej podaży tonnażu, okrętowego, który przekracza znacznie zapotrzebowanie, stawki frachtowe nie poprawiły się.

Tomasyna. — Zapotrzebowanie tonnażu na transporty przeznaczone do Gdyni i Gdańska na obecny sezon, zostały już pokryte. W zeszłym tygodniu cyrkulowano jedynie 2 małe ordery z Antwerpii/Gandawy po stawce 5 wzgl. 5/3.

Złom. — Z dostawą z Francji i Belgii przez Gdynię zakupiono dla przemysłu górnośląskiego c.a 12.000 t z dostawą sierpień/październik. Ponieważ tomasyna już nie wchodzi w rachubę jako ładunek powrotny dla okrętów, przewożących węgiel z Gdyni/Gdańska do Francji, odnośni armatorzy interesują się transportami złomu. W ostatnich dniach cyrkulowano następujące ordery:

400 t Aarhus — Gdynia/Gdańsk	3/6 f. i. o.
600 t Kopenhaga — Gdynia/Gdańsk	3/6 f. i. o.
600 t Kopenhaga — Gdynia	4/6 usual conditions
1.000 t Gandawa — Gdynia	4/- f. i. o.

¹⁾ Liczby poprawione.

Rudy. — Sfery żeglugowe interesują się porozumieniem, które niedawno doszło do skutku pomiędzy Ministerstwem Komunikacji a ciężkim przemysłem w Czechosłowacji w sprawie kontyngentu tranzytowego na rudę, importowaną do Czechosłowacji przez Gdańsk i Gdynię. Odnośne transporty przedstawiają interesujący ładunek powrotny dla okrętów, przewożących węgiel do Szwecji. Dostyc znaczna część tych transportów rudy zostanie niewątpliwie przejęta przez P. P. „Żegluga Polska”. Orientacyjny fracht z Lulea Kr. 4:10, z portów Stockholm Raüge Kr. 3.00.

Drzewo. — Daje się zauważyć w porcie gdańskim, że na składach drzewnych leżą dosyć poważne ilości materiału eksportowego różnych gatunków. Zbyt jednak na drzewo z powodu niekorzystnej konjunktury na rynkach zagranicznych jest utrudniony. Na Martwej Wiśle leżą bardzo poważne ilości sleeprow i podkładów kolejowych. Sleepry, które przeznaczone są dla rynku angielskiego, sprzedaje się prawie wyłącznie na warunkach f. o. b., tak że frachtowanie leży w rękach angielskiego importera, który pokrywa swoje zapotrzebowanie na rynku angielskim. Zafrachtowano statek 350 stds z Gdańska do Tyne-dock po 34 za std D. B. B.

RUCH STATKÓW P. P. „ŻEGLUGA POLSKA”, podług sprawozdań, otrzymanych w tygodniu od 7 do 13 lipca 1930 r., był następujący:

T r a m p y :

- S/S. „K a t o w i c e” — dn. 8/VII odpłynął z Rotterdamu (Holandia) do Gdyni z ładunkiem 2.800 t tomasyny, do Gdyni przybył dn. 12/VII i rozpoczął wyładunek;
- S/S. „K r a k ó w” — dn. 8/VII przybył z Rotterdamu (Holandia) do Gdyni z ładunkiem 2.800 t tomasyny, którą wyładowuje;
- S/S. „N i e m e n” — jest w drodze z Bone (Algier) do Gdyni z ładunkiem 4.300 t fosforytów, 468 t tytoniu;
- S/S. „P o z n a ń” — zakończył dn. 9/VII wyładunek w Gdyni złomu, przeszedł do Gdańska, załadował tam 2.585 t węgla i dn. 11/VII odpłynął do Rouen (Francja).
- S/S. „T o r u ń” — dn. 8/VII, przybył z Gdyni do Stockholmu, wyładował tu 2.775 t węgla, poczem dn. 12/VII odpłynął do Lulea (Szwecja) po rudę;
- S/S. „W a r t a” — dn. 10/VII odpłynął z Gandawy (Belgia) do Gdyni z ładunkiem 3.875 t złomu;
- S/S. „W i l n o” — po zakończeniu w Gdyni wyładunku 2.847 t rudy z Lulea (Szwecja) i załadowaniu 2.713 t węgla, dn. 9 odpłynął

z Gdyni do Norrköping (Szwecja), dokąd przybył dn. 11/VII;

S/S. „W i s ł a”

— dn. 12/VII w drodze z Casablanca (Marokko) do Gdańska via Szczecin z ładunkiem 4.200 t fosforytów i 597 t trawy morskiej — minął Kanał Kiloński.

L i n j a B a ł t y c k a :

S/S. „C h o r z ó w”

— po zakończeniu w Helsingforsie (Finlandja) wyładunku 260 t zboża i drobnicy oraz załadunku 100 t złomu, dn. 8/VII opuścił ten port i dn. 10/VII przybył do Gdyni, gdzie wyładowuje 274 t złomu;

S/S. „T c z e w”

— po wyładowaniu w Windawie (Łotwa) 100 t cukru, dn. 7/VII odpłynął do Rygi (Łotwa), przybył tu dn. 8/VII, zaś dn. 13/VII odpłynął z Rygi do Parnawy (Estonja).

S t a t e k d z i e r ż a w i o n y :

S/S. „K o p e r n i k” (właśc. firma „Polryż”) — jest w drodze z Gdyni do Liverpoolu (Anglja) z ładunkiem 626 t mąki ryżowej.

OSTATNIE WIADOMOSCI Z NAD MORZA. — Poniżej podajemy w paru wierszach garść krótkich informacji aktualnych. Ciekawsze sprawy poruszemy poza tem w najbliższych zeszytach oddzielnie, bardziej wyczerpująco.

W porcie gdyńskim w ostatnich dniach czerwca Bank Cukrownictwa rozpoczął budowę pierwszego (z 2 projektowanych) magazynu cukrowego.

Została podpisana umowa o budowę t. zw. „hotelu świńskiego” w Gdyni, t. j. urządzeń dla eksportu żywego bydła. Budynki stanąć mają do wiosny r. p. na nadbrzeżu Indyjskiem koło budującej się olejarni. Przypuszczalny eksport — 100.000 szt. bydła rocznie. Minimum umowne — 60.000 szt.

Port w Gdyni zabezpieczył sobie dalsze transporty fosforytów afrykańskich.

Magistrat m. Gdyni wyasfaltował pierwszą ulicę w mieście — ulicę 10 Lutego.

Firma „Polskarob” dn. 5/VII poświęciła swój nowy statek węglowy „Robur VI” o pojemności 1.252 n.r.t. Tegoz dnia statek przyjął swój pierwszy ładunek węgla.

Odbyło się dn. 28/VI poświęcenie nowej przystani i pawilonu P. P. „Żegluga Polska” w Jastarni.

Palsko-Brytyjskie Tow. Okrętowe organizuje oddział w Warszawie. Dyrektorem oddziału został P. Al. Leszczyński, doświadczony kupiec. Odtąd można w Warszawie załatwiać sprawy wszelkich ekspedycji do Anglii.

W pracy żeglugowej nastąpiły zmiany personalne. Ustąpił mianowicie zastępca dyrektora naczelnego P. P. „Żegluga Polska” P. K. Rothert. Jego stanowisko objął P. H. Pistel, dotychczasowy Naczelnik Wydziału Żeglugowego w M. P. i H., sam z kolei ustępując swoje dotychczasowe stanowisko P. F. Rostkowskiemu, Naczelnikowi Urzędu Marynarki Handlowej w Gdańsku.

PRAWO I SĄD W ŻYCIU GOSPODARCZYM

ORZECZNICTWO SĄDOWE

KRAWACIARSTWO A PRZEPISY ART. 8 PUNKT 5 USTAWY O PODATKU PRZEMYSŁOWYM. — Komisja Odwoławcza w motywach decyzji wypowiedziała, iż art. 8 p. 5 ustawy o podatku przemysłowym nie mógł być zastosowany do skarżącego, ponieważ przewidziana w nim ulga dotyczy rzemiosł, wyszczególnionych taksatywnie w art. 142 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dn. 7/VI 1927 r. o prawie przemysłowym, gdy tymczasem zajęcie podatnika, t. j. krawaciarstwo, jako tam nie wymienione, nie podlega zwolnieniu od podatku.

Płatnik natomiast twierdzi, że powołane rozporządzenie weszło w życie dopiero po wydaniu zaskarżonej decyzji, służy do celów reglamentacji rzemiosła i wylicza rzemiosła nie taksatywnie, lecz demonstratywnie.

W związku z tym zarzutem Najwyższy Trybunał Administracyjny zważył, iż wedle art. 8 p. 5 wymienionej ustawy pracownie i zajęcia rzemieślnicze, rękodzielnicze, o ile są prowadzone przez właścicieli przy współudziale najwyższej jednego

członka rodziny lub jednej najmniejszej siły pomocniczej, opłacają podatek przemysłowy tylko w formie świadectwa przemysłowego.

Ustawa ta nie wyszczególnia rzemiosł i rękodzieł, słusznie więc podnosi skarżący, iż powołane rozporządzenie, pomijając nawet, iż weszło w życie po wydaniu decyzji, służy do innych celów, określonych tem rozporządzeniem, a nie do kwalifikowania rzemiosł w celach podatkowych.

Okólnik Ministerstwa Skarbu z dn. 27/IX 1926 r. L. D. P. O. 12288/III, na który Komisja Odwoławcza się powołuje, mówi tylko, iż do rzemiosł, wyliczonych w art. 142 cytowanego rozporządzenia, należy stosować przepis art. 8 p. 5 ustawy, o ile zachodzą ku temu warunki ustawowe. Ministerstwo Skarbu już samo widocznie nie uważa wyliczenia rzemiosł w art. 142 za taksatywnie, skoro z wyliczonych rzemiosł wyłącza kilka, kwalifikuje je odmiennie i na innych zasadach dla celów podatkowych. Art. 8 p. 5 mówi o rzemiosłach i rękodzielnictwach wogóle, a nie mówi o rzemiosłach, wyliczonych w art. 142 cytowanego rozporządzenia. Bezwzględne trzymanie się nomenklatury, wprowadzonej w prawie przemysłowym, doprowadziłoby w wielu wypadkach do interpretacji, krzywdzącej podatników i niezgodnej z duchem ustawy.

Biorąc więc pod uwagę krawaciarstwo, już z samej istoty rzeczy wynika, że jest to gałąź rzemiosła pokrewna z krawiectwem i, jak wywodzi skarżący, polega na krajaniu tkanin i tworzeniu z nich części ubrania. Uzasadniony jest zatem zarzut skargi, iż Komisja Odwoławcza winna była merytorycznie rozstrzygnąć, czy zajęcie płatnika ma cechy rzemiosła, czy zatem żądanie jego, zgłoszone w odwołaniu, oczywiście w granicach petitum odwołania, jest uzasadnione, czy też nie. W związku z powyższym uznał Najwyższy Trybunał Administracyjny za uzasadniony również zarzut skargi, że dla ustalenia obowiązku podatkowego są miarodajne nie domniemania, lecz stan faktyczny. Słusznie bowiem twierdzi skarżący, iż z faktu wykupienia świadectwa przemysłowego VII kategorii nie może płynąć skuteczne domniemanie, o ilości faktycznie zatrudnionych w przedsiębiorstwie pracowników, gdyż kategoria świadectwa, obrana przed rozpoczęciem działalności, świadczy

tylko o zamiarach i przewidywaniach płatnika, a nie faktycznej ilości później zatrudnionych robotników.

Jak ujawniono w protokóle lustracyjnym, płatnik pracował sam i zatrudniał 1 robotnika, i ustalenie to pokrywa się z zarzutem odwołania, w którym płatnik zaznacza, że nie uciekał się nawet do siły najemnej. O ile więc Komisja Odwoławcza miała jeszcze w tym kierunku wątpliwości, przysługiwało jej prawo w myśl art. 88 wzgl. art. 89 ustawy o podatku przemysłowym przeprowadzić uzupełniające dochodzenia. W nierozprawieniu się Komisji Odwoławczej z tym konkretnym zarzutem odwołania, Najwyższy Trybunał Administracyjny dopatrywał się dalszego naruszenia form postępowania administracyjnego.

Wobec powyższego N. T. A. uchylił zaskarżone orzeczenie z powodu wadliwości postępowania. (Wyrok N. T. A. L. Rej. 4760/27 w sprawie skargi Bera Sznura).

KRONIKA BIEŻĄCA

PRZEGLĄD USTAW I ROZPORZĄDZEŃ

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW:

Nowy podział obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej — rozp. z dn. 27/VI 1930 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 50, poz. 418).

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Taryfy telefoniczne, obowiązujące na sieciach, eksploatowanych przez Polską Akcyjną Spółkę Telefoniczną — rozp. Ministra Poczty i Telegrafów z dn. 17/VI 1930 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 49, poz. 411).

Zmiany do ustaw probierczych, obowiązujących na terenie b. zaboru rosyjskiego — rozp. Ministra Przem. i Han. w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dn. 11/VI 1930 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 49, poz. 412).

Lichwa pieniężna — rozp. Ministrów: Skarbu i Sprawiedliwości z dn. 15/VII 1930 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 50, poz. 424).

NOWE SPÓŁKI AKCYJNE

— „**Towarzystwo Solomit**”, S. A. z siedzibą w Warszawie, ul. Śniadeckich 6: kap. zakł. zł 250.000; założyciele: 1) Inżynier Stanisław Piłsudski, działający osobiście oraz w imieniu i na rzecz firmy Budownictwo i Przemysł, Polska Spółka Udziałowa, Budowlano-Przemysłowa, Mierniczo-leśny, sp. z ogr. odp. z siedzibą w Wilnie, ul. Mickiewicza Nr. 62, — 2) Inżynier Teodor Tepicyn, ul. Filtrów Nr. 67 i 3) Inżynier Edward Bosiacki, ul. Śniadeckich Nr. 21; akt notarialny zeznany przed notariuszem Antonim Szymańskim w Warszawie dn. 23 lipca 1929 r. za Nr. Rep. 1.574.

— „**Tissages et Manufacture de Soieries, Tkalnia i Manufaktura Jedwabi**”, S. A. z siedzibą w Warszawie, ul. Leszno 12: kap. zakł. zł 350.000; założyciele: André Moussy, zam. w Lyonie, Ludwik Wachtel, Warszawa, ul. Mazowiecka 3, Natan Reinherts, Warszawa, ul. Leszno 12, i Bernard Wachtel, Warszawa, ul. Mazowiecka 3; akt notarialny zeznany przed notariuszem Romanem Jelnickim dn. 31 maja 1930 r. Nr. Rep. 1.030.

NOWE EMISJE W SPÓŁKACH AKCYJNYCH

zatwierdzone w dniu:

26 czerwca:

— „**Polskie Zakłady Skody**”, S. A. z siedzibą w Warszawie; pow. kap. zakł. o zł 12.000.000, czyli do zł 15.000.000, drogą IV emisji akcji, nominalnej wart. zł 100; cena emisyjna zł 110.

30 czerwca:

— **Fabryka Maszyn Rolniczych „Odlew**”, S. A. w Krakowie; pow. kap. zakł. o zł 420.000, czyli do zł 525.000, drogą II emisji akcji, nom. wart. zł 15; cena emisyjna zł 15.40.

— „**Wydawnictwo i Księgarnia Trzaska, Ewert i Michalski**”, S. A. z siedzibą w Warszawie; pow. kap. zakł. o zł 126.000, czyli do zł 252.000, drogą III emisji akcji, nom. wart. zł 15; cena emisyjna zł 15.50.

TERMINY OGÓLNYCH ZEBRAŃ W SPÓŁKACH AKCYJNYCH

21 lipca:

— **Towarzystwo Akcyjne Fabryki Superfosfatów i Przetworów Chemicznych „Strzemieszyce**”: zebra. likwid. — o godz. 17 w lokalu S. A. „Ludwik Spiess i Syn” w Warszawie, ul. Daniłowiczowska 16.

22 lipca:

— **Towarzystwo Robót Kolejowych i Budowlanych „Tor**”, S. A.: zebra. nadzwycz. (zm. stat., pow. kap. zakł.) — o godz. 18 w lokalu S-ki w Warszawie, ul. Elektoralna 6 (ew. II termin — dn. 15 sierpnia).

— **Zakłady Przemysłu Włókienniczego „C. G. Schön**”, S. A.: zebra. zwycz. (zm. stat.) — o godz. 11 w lokalu S-ki w Sosnowcu (ew. II termin — dn. 5 sierpnia).

— **Dom Handlowo-Komisowy „Sair**”, S. A.: zebra. zwycz. (zm. stat.) — o godz. 18 w lokalu S-ki w Warszawie, Plac Żelaznej Bramy 2 (ew. II termin — dn. 10 sierpnia).

25 lipca:

— „**Polfa**”, **Spółka Akcyjna Przetworów Chemicznych i Farmaceutycznych w Czechowicach**: zebra. zwycz. — o godz. 15 w lokalu S-ki w Czechowicach.

— **Towarzystwo Górniczo-Przemysłowe „Saturn**”, S. A.: zebra. zwycz. (II termin) — o godz. 11 w Centrali Banku Handlowego w Łodzi.

— „**Bazar Poznański**” S. A.: zebra. zwycz. (zm. stat.) — o godz. 17 min. 30 w lokalu S-ki w Poznaniu.

— „**Wschodnio-Europejskie Towarzystwo Ekspedycyjne**”, S. A.: zebra. zwycz. (pow. kap. akc., zm. stat.) — o godz. 18 w lokalu S-ki w Warszawie, ul. Marszałkowska 137 (ew. II termin — dn. 10 sierpnia).

— „**Częstochowska Fabryka Wyrobów Celluloidowych**” S. A.: zebra. zwycz. — o godz. 18 w lokalu S-ki w Warszawie, ul. Chmielna 32 m. 22.

— „**Lesienicka Fabryka Drożdży Prasowanych i Spirytusu**”, S. A. w Lesienicach pod Lwowem: zebra. nadzwycz. (fuzja z Pierwszą Krajową Fabryką Spirytusu i Drożdży Spirytusowych, S. A. w Zamarstynowie) — o godz. 16 w Sali Konferencyjnej Banku Dyskontowego Warszawskiego, Oddział we Lwowie, ul. 3 Maja 14 (wejście ul. Kościuszki 7).

— „**Pierwsza Polska Fabryka Spirytusu i Drożdży Spirytusowych**”, S. A. w Zamarstynowie: zebra. nadzwycz. (fuzja z Lesienicką Fabryką Drożdży Prasowanych i Spirytusu, S. A. w Lesienicach pod Lwowem) — o godz. 16 min. 30 w Sali Konferencyjnej Banku Dyskontowego Warszawskiego, Oddział we Lwowie, ul. 3 Maja 14 (wejście ul. Kościuszki 7).

26 lipca:

— **Polskie Towarzystwo Samochodowe „Saint-Didier**”, S. A.: zebra. nadzwycz. — o godz. 17 w lokalu S-ki w Warszawie, ul. Mazowiecka 9.

— **Spółka Akcyjna Wyrobów Bawełnianych „I. K. Poznańskiego**”: zebra. nadzwycz. (pow. kap. zakł., zm. stat.) — o godz. 11 w lokalu S-ki w Łodzi, ul. Ogrodowa 17.

— „**Cukrownia Kościańska**”, S. A.: zebra. nadzwycz. (zm. stat.) — o godz. 12 w lokalu S-ki w Kościanie.

— „Lloyd Bydgoski”, dawniej Bromberger Schlepsschiffahrt, S. A.: zebr. nadzwycz. — o godz. 16 w siedzibie S-ki w Bydgoszczy, ul. Grodzka 28.

29 lipca:

— Zakłady Ceramiczne „Rumaki” S. A.: zebr. nadzwycz. (pow. kap. akc.) — o godz. 15 w lokalu S-ki w Rumakach.

2 sierpnia:

— Starzycka Fabryka Wyrobów Sukiennych „Z. Bornstein”, S. A.: zebr. zwycz. (zm. stat.) — o godz. 18 w lokalu S-ki w Tomaszowie Mazowieckim, ul. Warszawska Szosa 59/71.

— „Fr. Karpiński”, S. A.: zebr. nadzwycz. — o godz. 18 w lokalu S-ki w Warszawie, ul. Wolność 9 (ew. II termin — dn. 9 sierpnia).

4 sierpnia:

— Zakłady Przemysłu Drzewnego „Wiór”, S. A.: zebr. nadzwycz. (likwidacja) — o godz. 18 w lokalu S-ki w Warszawie, ul. Wolność 4 (ew. II termin — dn. 18 sierpnia).

5 sierpnia:

— „Bank Handlowy w Łodzi”, S. A.: zebr. zwycz. (zm. stat.) — o godz. 17 w gmachu Banku w Łodzi, al. Tadeusza Kościuszki 15 (ew. II termin — dn. 19 sierpnia).

— „Gnom”, Zakłady Przemysłu Drzewnego w Warszawie, S. A.: zebr. zwycz. (zm. stat.) — o godz. 18 w lokalu Banku Ziemiańskiego w Warszawie, ul. Kredytowa 1 (ew. II termin — dn. 26 sierpnia).

— „Przemysł Szklany w Polsce”, S. A.: zebr. zwycz. (zm. stat.) — o godz. 17 min. 30 w lokalu S-ki w Warszawie, ul. Zgoda 7.

— „Granum”, S. A. zebr. likwid. — o godz. 18 w lokalu S-ki w Warszawie, pl. Napoleona 6.

7 sierpnia:

— Fabryka Aparatów Optycznych i Precyzyjnych „H. Kolberg i S-ka”, S. A.: zebr. nadzwycz. (zm. stat.) — o godz. 17 w gmachu Stowarzyszenia Techników w Warszawie, ul. Czackiego 5.

8 sierpnia:

— „Towarzystwo Budowy i Eksploatacji Domów”, S. A.: zebr. nadzwycz. (zm. stat.) — o godz. 17 w lokalu S-ki w Warszawie, ul. Nowy Zjazd 1.

9 sierpnia:

— „Quebracho”, Blunck, Dubosc, Renner i S-ka w Warszawie, S. A.: zebr. zwycz. (pow. kap. zakł.) — o godz. 13 w kancelarii adwokata M. Endelmana w Warszawie, ul. Elekoralna 4.

14 sierpnia:

— „Cukrownia Wierzchosławicka-Actien-Zuckerfabrik Wierzchosławice”, S. A.: zebr. zwycz. — o godz. 10 w sali posiedzeń S-ki w Wierzchosławicach.

— „Widzewska Manufaktura w Łodzi”, S. A.: zebr. zwycz. — o godz. 16 w lokalu S-ki w Łodzi, ul. Cegielniana 20 (ew. II termin — dn. 29 sierpnia).

SPRAWY SAMORZĄDOWE

KONCENTRACJA ZARZĄDU KOMUNALNEGO. — Na Zachodzie coraz częściej dają się słyszeć opinie o strukturze państwa jako związku związków komunalnych. Gminy, obejmujące niejednokrotnie nie więcej jak kilkuset mieszkańców, nie mogły wyzyskać w całej pełni nowoczesnych zdobyczy w zakresie urządzeń komunalnych, wobec braku środków finansowych i fachowego czynnika. Nawet wydatne rozszerzenie kompetencji gminy i zwolnienie jej od zbytnej opieki i nadzoru państwa nie zastąpi naturalnego prawa poszczególnych związków komunalnych do zrzeszania się, celem przedsięwzięcia wspólnymi środkami dzieł użyteczności publicznej na wielką skalę.

Idea zrzeszania gmin jest równie żywotna, jak idea usamodzielnienia samorządu terytorjalnego wbrew długoletniej praktyce komunalnej, idącej w kierunku indywidualistycznym; koncentracja związków komunalnych byłaby najlepszym wyjściem

dla szeregu mniejszych związków komunalnych, skazanych przymusowo na bezczynność wobec braku sił i środków dla wypełnienia ciężących na nich zadań. Zasada koncentracji pozwala samorządowi terytorjalnemu na rozwinięcie pełnej działalności i żywotnej ekspansji, krępowanej dotąd zbyt niemiernym rozdrobieniem i rozproszkowaniem na małe i nieżywotne związki komunalne. Specjalnie komunalne zakłady użyteczności publicznej nie mogą rozwinąć się w gminach o niedostatecznej gęstości zaludnienia, zarówno w środowiskach rolniczych, jak i miejskich. Urządzenia sanitarne, komunikacyjne i t. d. mają pomyślne warunki rozwoju jedynie przez zrzeszenie małych samorządów lokalnych w jeden zarząd centralny. Wiemy, iż rolę tę odgrywają do pewnego stopnia związki celowe. Nie więc celowe związki gmin, zatrzymujących swą odrębność administracyjną, lecz centralny zarząd gminy, pochłaniającej mniejsze ośrodki lokalne, winny być wedle nowszej nauki francuskiej celem dążeń samorządowców. Koncentracja zarządu samorządowego wpłynie, zdaniem przedstawicieli tej nauki, nie tylko na usprawnienie administracji lokalnej, lecz i na ożywienie ogólnego tempa życia państwowego. Jednolita gmina, mająca centralny zarząd, wchodzi więc w miejsce dawniej samoistnych zarządów poszczególnych gmin. Przeciwno tej konstrukcji przemawia w miarę zwiększenia okręgów administracyjnych samorządu terytorjalnego fakt rozluźnienia miejscowych węzłów, jakie łączy obywateli danego miasta czy gminy. Węzły te stają się już na terytorjum większych miast, a co dopiero wielomilionowych stolic i okręgów, raczej pozorne i formalne, usuwając najistotniejsze podstawy zainteresowania, współpracy i odpowiedzialności za sprawy samorządowe. Poszczególne gminy stają się organami wykonawczymi centralnego zarządu komunalnego, co osłabia ich inicjatywę, samodzielność, oraz poczucie odpowiedzialności — istotne cechy administracji komunalnej. Zwłaszcza miasta niewydzielone, włączone w samorządową administrację powiatową czy okręgową, cierpią wielce na tym układzie stosunków, nie znajdując często w centralnym zarządzie samorządu wyższego stopnia, złożonym przeważnie z rolników, odpowiedniego zrozumienia potrzeb miejskiej ludności.

Z drugiej strony pęd ku wydzieleniu ze strony małych miast niezawsze był i jest uzasadniony w warunkach gospodarczych i kulturalnych. Specjalnie w Niemczech obejmuje okrąg ziemski, odpowiadający naszemu związkowi powiatowemu, niejednokrotnie gminy o zupełnie odrębnej strukturze ekonomicznej i administracyjnej. I tak, do 418 pruskich okręgów ziemskich „Landkreise” należy 50.000 gmin i 12.000 obecnie zniesionych obszarów dworskich. Liczba gmin w obrębie okręgu waha się od 14 do 365, obszar od 47 do 2.230 km². Na 418 okręgów jest 17 wyłącznie przemysłowych, 289 rolnych i 112 mieszanych. Gęstość ludności waha się od 26 do kilkuset na 1 km². Sprowadzenie do wspólnego mianownika wszystkich tych wielce odrębnych potrzeb i urządzeń jest w wielu związkach komunalnych wyższego rzędu, obejmujących szereg najzupełniej różnych organizmów gminnych, wielce utrudnione także i dla naszych stosunków, wykazujących znaczne różnice w zakresie gospodarczym i kulturalnym, tem bardziej, iż nie sprzyja temu, jak na terenie gmin i miast, silne i skupiające poczucie wspólnego pochodzenia z danego miasta czy wsi, najbliższego sąsiedztwa i t. d.

Ze stanowiska gospodarczej sprawności i uproszczenia administracji komunalnej nie przedstawia system koncentracji zadań samorządowych o tyle istotnych zalet, iż samorządy wyższego stopnia muszą się najczęściej oprzeć, jeśli chodzi o miejscowe sprawy administracyjne, o zarządy gmin, jako organy wykonawcze.

Wytworzyć się może w ten sposób często niepożądana dwutorowość administracji, szkodliwa zarówno dla administracji samorządowej, jak państwowej — ze względu na koszty, nieustalone kompetencje i t. d.

Oczywiście, rozstrzygnięcie kwestji koncentracji czy dekoncentracji samorządu terytorjalnego musi być oparte na dokładnym uwzględnieniu miejscowych warunków gospodarczych, kulturalnych i prawno-administracyjnych. Gminy małe i słabe finansowo, pozbawione fachowych i specjalnych organów, nie mogą w naszych warunkach, przy niewyszkoleniu nadto materiału urzędniczego w gminach wiejskich i małomiasteczkowych, prowadzić racjonalnie opieki społecznej, szpitalnictwa, budownictwa, i t. d., tak iż niezbędne jest tu przesunięcie pewnych zadań administracyjnych na wyższorzędne związki komunalne, rozporządzające odpowiednimi środkami finansowymi oraz dostatecznie wyspecjalizowanym materiałem urzędniczym, tem bardziej, iż przewodnictwo wydziałów wykonawczych, leżące w ręku organów państwowych, ułatwia jednolitość administracji i szybką egzekutywę zarządzeń samorządowych. W wielu powiatach o zaniedbanej kulturalnie i gospodarczo ludności inicjatywa w zakresie podniesienia rolnictwa i oświaty zawodowej, opieki społecznej i zdrowotności idzie wobec inercji miejscowych zarządów gminnych „z góry”, t. j. od powiatowych związków komunalnych, więc od sejmiku, względnie wydziału powiatowego i jego przewodniczącego, zarazem starosty, o ile ten ostatni ma talent organizacyjny.

Jest to okres niewątpliwie przejściowy, zadaniem bowiem samorządu terytorjalnego wyższego rzędu nie jest bynajmniej skupienie w swem ręku jak największej ilości agend administracji gminnej, lecz stopniowe pobudzenie miejscowej ludności do istotnego zajęcia się lokalnymi sprawami administracji gminnej. Działalność wychowawcza samorządu terytorjalnego wyższego stopnia jest w tym kierunku szczególnie doniosła w okręgach o słabem wyrobieniu polityczno-prawnym i obywatelskiem ludności małomiasteczkowej i wiejskiej. W szeregu przedsiębiorstw komunalnych, opłacalność zakładów, należących do większych jednostek komunalnych, jest niewątpliwa, tak, iż rozpraszanie się na małe przedsiębiorstwa poszczególnych zarządów gminnych jest często niecelowe i deficytowe, nie mówiąc już o tem, iż zbyt małe gminy nie mogą wogóle kusić się

o uruchomienie zakładów użyteczności publicznej, obliczonych z natury rzeczy na pewien minimalny obszar i liczbę stałych odbiorców. Coprawda wchodzi tu w rachubę przede wszystkim związki celowe. Podobnie jak w problemie — państwo czy samorząd, tak i w zagadnieniu — samorząd gminny czy powiatowy, wojewódzki i t. d. — należy unikać wszelkich pozorów wzajemnego przeciwstawienia; administracja publiczna musi być bowiem na każdym stopniu jednolita, służąc temu samemu celowi. Zasadniczo gmina jest, a raczej winna być niezależnym organem całej miejscowej administracji zarówno w stosunku do państwa (decentralizacja przez samorząd), jak i w stosunku do samorządów wyższych stopni.

Powyższa konstrukcja samorządu gminnego, jako zasadniczej komórki administracji publicznej, wymaga wyrobienia obywatelskiego ludności, przywiązanej do gminy, jako terenu całej miejscowej administracji. Tam, gdzie — jak u nas — samorząd gminny nie zawsze jest na wysokości zadania, nie rozporządzając odpowiednim aparatem osobowym i rzeczowym, musi być zakres działania samorządu terytorjalnego wyższego rzędu odpowiednio rozszerzony, obejmując niejednokrotnie wyłączną kompetencję w pewnych sprawach administracyjnych, o ile jest to niezbędne dla urzędów i instytucji samorządu powiatowego, a urządzenia i instytucje gminne nie są w tej mierze wystarczające.

Oczywiście, wzajemne jak najdalej idące porozumienie samorządów różnego typu jest tu nieodzowne, zastępując niezawsze skuteczną drogą jednostronnego załatwienia ustawowego „z góry”.

Podobnie jak między państwem i samorządem, tak między samorządami różnego typu i rzędu winna znaleźć pełne zastoso-
wanie współpraca i współodpowiedzialność, oparta na ścisłym określeniu kompetencji i zakresu działania oraz lojalnym uwzględnieniu odrębnych potrzeb. Na tej drodze należy szukać racjonalnego ujęcia koncentracji czy dekoncentracji samorządu terytorjalnego.

L. Wł. B.

SKARBOWOŚĆ I FINANSE

PODATKI I OPŁATY

ULGI W PODATKU PRZEMYSŁOWYM DLA CUKROWNI, ZAJMUJĄCYCH SIĘ SPRZEDAŻĄ NAWOZÓW SZTUCZNYCH. — Okólnikiem z dn. 5 stycznia 1928 r. L. D. V 4292/4/30 Ministerstwo Skarbu wyjaśniło, że cukrownie, zajmujące się sprzedażą węgla, nawozów sztucznych lub nasion buraczanych dla plantatorów, winny wykupić odrębne świadectwa przemysłowe na handel towarowy, o ile na powyższych sprzedażach osiągają zysk, względnie o ile do cen, wyłożonych na zakup wymienionych towarów, doliczają swoje koszty handlowe. Tem samem Ministerstwo Skarbu zwolniło od wykupna świadectw przemysłowych na handel towarowy te cukrownie, które na powyższych sprzedażach nie osiągają zysku, ani też do ceny nabycia nawozów sztucznych, węgla i nasion buraczanych nie doliczają swoich własnych kosztów handlowych.

Powyższa ulga dotyczyła wyłącznie świadectw przemysłowych, nie odnosiła się natomiast do podatku od obrotu, który cukrownie od sprzedaży nasion, nawozów i węgla obowiązane są opłacać zgodnie z przepisami ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

Obecnie mając na uwadze, że opłacanie podatku od obrotu nawozami sztucznymi, dostarczanymi przez cukrownie bez zysku plantatorom, mogłoby zniechęcić cukrownie do zajmowania się tego rodzaju dostawami, co w konsekwencji mogłoby się odbić ujemnie na kulturze rolnej i spowodować skutki niekorzystne dla rolnictwa, — Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dn. 1 lipca 1930 r. L. D. V 4292/4/30 zarządziło, aby począwszy od 1 stycznia 1930 r. cukrownie nie były pociągane do opłaty podatku od obrotu od sprzedaży nawozów sztucznych plantatorom, o ile na

sprzedażach tych nie osiągają one zysku i nie doliczają do cen nabycia nawozów sztucznych własnych kosztów handlowych.

TERMINY PŁATNOŚCI PODATKU DOCHODOWEGO OD UPOSAŻEŃ SŁUŻBOWYCH. — Na skutek podniesionych wątpliwości co do terminu płatności potrącanego przez służbodawców podatku dochodowego od uposażeń służbowych oraz co do stosowania 14-dniowego terminu ulgowego przy wpłacie tego podatku do kasy skarbowej — Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dn. 4 lipca 1930 r. L. D. V 10.872/1/30 wyjaśniło, co następuje:

Jakkolwiek między postanowieniami art. 112 ustęp 2 ustawy o państw. podatku dochodowym a postanowieniami § 157 rozporządzenia wykonawczego do wspomnianej ustawy zachodzi pewna — pozorna zresztą — sprzeczność, to jednak z uwagi na postanowienia ustępu 2 art. 120 ustawy, upoważniające Ministra Skarbu do przesuwania wszelkich terminów ustawowych, należy uznać za obowiązujący termin, określony w powołanym § 157 rozp. wyk., w którym potrącone przez służbodawcę kwoty podatku dochodowego od uposażeń winny być wpłacone do kasy skarbowej.

WYJAŚNIENIA W SPRAWIE OPŁAT STEMPLOWYCH. — Stawka ulgowa opłaty stemplowej w wysokości 0,5% (art. 58 Ustawy o opłatach stemplowych) nie ma zastosowania, jeżeli osoba, która niewydzieloną (idealną) część nieruchomości nabyła drogą dziedziczenia, zapisu lub darowizny, sprzedaje ją osobie, która na tej samej nieruchomości ma użytkowanie na mocy rozporządzenia ostatniej woli lub na mocy przepisów kodeksu cywilnego o prawie spadkowym. W tym

bowiem wypadku kupujący nie ma „udziału” w nieruchomości, lecz ma prawo rzecz we na niej, jako na rzeczy cudzej.

Podanie, od którego opłaty stempłowej nie uiszczono, ma być mimo to załatwione, jeżeli urząd, do którego zostało wniesione, jest zdania, iż załatwienie jest konieczne w interesie publicznym, t. j. jeżeli urząd upatruje w załatwieniu podania korzyść powszechną.

Jeżeli w przypadku powyższym załatwienie podania ma jednocześnie znaczenie dla petenta ze względu na jego interes indywidualny, ujawniony w sprawie konkretnej, jeszcze nierozstrzygniętej, to należy jednocześnie z załatwieniem zażądać dodatkowego uiszczenia opłaty stempłowej (art. 152 p. a oraz ustęp 2 ustawy o opłatach stempłowych i § 170 rozp. wykon.).

Jeżeli natomiast w przypadku, określonym w ustępie pierwszym niniejszej wykładni, podanie nie ujawnia sprawy konkretnej, z którą wiąże się indywidualny interes petenta, a jeszcze nierozstrzygniętej, to podanie jest wogóle wolne od opłaty, a mianowicie na mocy art. 142 p. 1 ustawy o opłatach stempłowych h; nie należy więc żądać opłaty ani przed załatwieniem podania ani po załatwieniu.

GRODZKIE URZĘDY SKARBOWE AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH W WARSZAWIE. — Z dniem 31 lipca r. b. zostanie zwinęty Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w Warszawie, a na jego miejsce zostaną z dniem 1 sierpnia r. b. utworzone: I Grodzki Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych dla obszaru Starostwa Grodzkiego Warszawa — Południe, oraz II Grodzki Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych — dla obszaru starostw grodzkich Warszawa — Północ oraz Warszawa — Praga.

RYNEK DEWIZ I PAPIERÓW PROCENTOWYCH

GIEŁDA WARSZAWSKA

za okres od 7 do 12 lipca 1930 r.

— Okres sprawozdawczy minął przy tendencji słabszej dla olbrzymiej większości notowanych walut; w porównaniu z notowaniami końcowymi okresu poprzedniego zniżki kursowe wykazują dolary, funty szterlingów, korony czeskosłowackie, szylingi austriackie, liry włoskie, floreny holenderskie, korony szwedzkie i duńskie oraz guldeny gdańskie, zwykowały jedynie franki francuskie i szwajcarskie, pengő węgierskie zaś i leje rumuńskie notowane były po kursach dotychczasowych.

Zapotrzebowanie na dolary gotówkowe nieco wzrosło, podniósł się również nieznacznie ich kurs—do zł 8'89 za \$ 1. Taka sytuacja miała miejsce na rynku prywatnym, gdzie zwykła wyniosła $\frac{1}{2}$ — do zł 8'895 za \$ 1.

Wysokość dziennego zapotrzebowania walut wzrosła, przekraczając nieco poziom ostatnich tygodni.

	Kurs najwyższy	Kurs najniższy	Kurs w dn. 11/VII ¹⁾
Dolary St. Zjedn. \$ 1	8'907	8'904	8'904
„ „ „ telegr. \$ 1	8'919	8'916	8'916
Funty szterlingów £ 1	43'38 $\frac{1}{2}$	43'36 $\frac{1}{2}$	43'37
Franki francuskie 100 fr.	35'08	35'06 $\frac{1}{2}$	35'08
Franki szwajcarskie . . . 100 fr.	173'22	173'09 $\frac{1}{2}$	173'22
Belgi 100 blg.	124'61	124'54	124'54
Korony czeskosłowackie 100 kor.	26'45 $\frac{3}{4}$	26'45	26'45
Szylingi austriackie . . . 100 szyl.	125'94 $\frac{1}{2}$	125'90	125'91
Liry włoskie 100 lir.	46'72	46'70	46'70 $\frac{1}{2}$
Floreny holenderskie . . 100 fl.	358'77	358'55	358'65
Korony szwedzkie 100 kor.	239'69	239'55	239'62
Korony duńskie 100 kor.	238'80	238'80	—
Korony norweskie 100 kor.	238'80	238'80	—
Guldeny gdańskie 100 gld.	173'40	173'32	173'35
Pengő węgierskie 100 png.	156'05	156'05	—
Leje rumuńskie 100 lei	5'30	5'30	—

Obroty papierami lokacyjnymi państwowymi były w okresie sprawozdawczym nieco mniejsze. Z notowanych papierów tej grupy niewielką poprawę uzyskały 6% Pożyczka Dolarowa oraz 10% Pożyczka Kolejowa. Z pożyczek premjowych 4% Pożyczka Inwestycyjna nie cieszyła się zainteresowaniem, ponosząc niewielką stratę kursową, natomiast dla 5% Pożyczki

Premiowej panowała tendencja nieco mocniejsza. Bez zmiany pozostały kursy listów zastawnych i obligacji banków państwowych, jak również oddawna nienotowanych 8% Obligacji Polskiego Banku Komunalnego II i III.

Kursy listów zastawnych kształtowały się w okresie sprawozdawczym dość niejednolicie, przyczem wskutek zwiększonej podaży większość ich w porównaniu z notowaniami okresu poprzedniego ceniona była nieco niżej.

Dość silnie wzrosły obroty listami zastawnymi w walucie obcej — tendencja utrzymana.

Dział obligacji był mało ożywiony przy tendencji utrzymane.

	Wartość nominalna	Kurs naj- wyższy w %	Kurs naj- niższy w %	Kurs w dn. 11/VII ¹⁾ nominalu
5% Pożyczka Konwersyjna	zł 100	55'75	55'75	55'75
6% „ Dolarowa	\$ 100	78'00	77'00	77'50
10% „ Kolejowa	fr. w zł. 100	103'00	102'50	103'00
7% L. Z. Państ. Banku Roln.	zł w zł. 100	83'25	83'25	83'25
8% „ „ „ „	zł w zł. 100	94'00	94'00	94'00
7% L. Z. Banku Gosp. Kraj.	zł w zł. 100	83'25	83'25	83'25
7% Obl. „ „ „	zł w zł. 100	83'25	83'25	83'25
8% Obl. Bud. „ „ „	zł w zł. 100	93'00	93'00	93'00
8% L. Z. Banku Gosp. Kraj.	zł w zł. 100	94'00	94'00	94'00
8% Obl. „ „ „	zł w zł. 100	94'00	94'00	94'00
8% Obl. Polskiego Banku Komunalnego III em.	zł w zł. 100	93'00	93'00	93'00
7% L. Z. T-wa Kredytowego Przemysłu Polskiego ²⁾	£ 1	76'50	76'50	—
8% L. Z. T-wa Kredytowego Przemysłu Polskiego ²⁾	£ 1	87'50	85'00	—
7% L. Z. T-wa Kredytow. Ziems. w Warszawie, serja 1928 r.	\$ 1	76'00	76'00	—
8% L. Z. T-wa Kredytow. Ziems. w Warsz., serja 1924 r.	\$ 1	88'00	88'00	—
4% Poż. Inwestycyjna	zł w zł. 100	111'00	110'25	—
5% „ Premjowa	\$ 5	63'00	60'00	63'00
4% L. Z. T-wa Kred. Ziems.	zł 100	57'00	56'00	56'00
4% „ „ „ „ m. Warsz.	zł 100	55'50	55'50	—
5% „ „ „ „ „	zł 100	60'25	59'35	60'00
8% „ „ „ „ „	zł 100	77'50	76'50	77'00
8% L. Z. T-wa Kred. Częstochowy	zł 100	69'50	68'75	—
8% „ „ „ „ Kalisza	zł 100	69'00	69'00	—
8% „ „ „ „ Łodzi	zł 100	72'25	71'75	71'75
8% „ „ „ „ Piotrkowa	zł 100	69'50	68'50	68'50
5% „ „ „ „ Radomia	zł 100	50'00	50'00	—
10% „ „ „ „ „	zł 100	84'00	82'00	82'00
10% „ „ „ „ „	zł 100	83'00	82'00	82'00
VI (%) Obl. Pożyczki Konwersyjnej m. Warszawy 1926 r.	zł 100	60'00	59'75	—
8% Obl. Polskiego Banku Komunalnego II em.	zł 100	81'50	81'50	81'50

ZŁOTY ZAGRANICĄ

1930 r.	Gdańsk ³⁾	Berlin ³⁾	Wiedeń ³⁾	Paryż ³⁾	Zurych ³⁾
7/VII	57'59—57'74	46'90 —47'10	79'20 —79'48	—	57'80
8/ „	57'58—57'72	46'85 —47'05	79'205—79'485	—	57'75
9/ „	57'59—57'73	46'875—47'075	79'19 —79'47	—	—
10/ „	57'79—57'74	„ „	„ „	—	57'70
11/ „	„ „	„ „	„ „	285'50	—
12/ „	„ „	„ „	„ „	—	57'75
1930 r.	Łondyn ¹⁾	Praga ³⁾	New-York ³⁾	Amsterdam ³⁾	
7/VII	43'39	—	11'23	—	—
8/ „	43'40	—	„	—	—
9/ „	„	—	„	—	—
10/ „	„	—	„	—	—
11/ „	43'39	—	„	—	—
12/ „	43'38	—	„	—	—

¹⁾ W sobotę dn. 12/VII giełda nieczynna.

²⁾ Gwarantowane przez Skarb Państwa.

³⁾ Za zł 100.

⁴⁾ Za £ 1.

¹⁾ W sobotę dn. 12/VII giełda nieczynna,

POŻYCZKI POLSKIE NA GIEŁDACH ZAGRANICZNYCH

	Kurs najwyż- szy	Kurs najniż- szy	Kurs ultimo	Obroty
	(w %/o * 100 o b n o m i n a ł u)			
Giełda w New-York'u				
6% pożyczka dolarowa z 1920 r. \$				
23—28/VI	75½	75	75	37.000
30/VI—5/VII	76½	74	75	22.000
7—12/VII	76	74½/8	75	20.000
8% pożyczka z 1925 r. (Dillon, Read & Co.)				
23—28/VI	93 ⁷ / ₈	92	93 ⁷ / ₈	60.000
30/VI—5/VII	95	94	94½	58.000
7—12/VII	94¾	94	94¾	87.000
7% pożyczka stabilizacyjna z 1927 r.				
23—28/VI	85¼	84	85	202.000
30/VI—5/VII	85	84½	85	54.000
7—12/VII	85	84	84 ⁵ / ₈	107.000
7% pożyczka m. Warszawy z 1928 r.				
23—28/VI	72¾	70½	72	34.000
30/VI—5/VII	75 ¹ / ₈	72	75	17.000
7—12/VII	75 ⁵ / ₈	74	75	16.000
7% pożyczka śląska z 1928 r.				
23—28/VI	75½	71	71	24.000
30/VI—5/VII	71½	70	71	42.000
7—12/VII	71½	70 ¹ / ₈	71 ¹ / ₈	41.000

Giełda w Londynie

7% pożyczka stabilizacyjna z 1927 r.				
23—28/VI	89:35	87:10	89:10	
30/VI—5/VII	89:25	88:75	89:00	
7—12/VII	89:05	88:05	88:30	

Giełda w Zurychu

7% pożyczka stabilizacyjna z 1927 r.				
23—28/VI	87:50	86:50		
30/VI—5/VII	87:00	86:00		
7—12/VII	86:00	85:50		

Giełda w Sztokholmie

7% pożyczka stabilizacyjna z 1927 r.				
Maj 1930	85½	85	85	18.000
Czerwiec "	89½	85	85	3.000

Giełda w Paryżu

7% pożyczka stabilizacyjna z 1927 r.				
23—28/VI	105:85	104:85		
30/VI—5/VII	105:75	105:35		
7—12/VII	105:90	105:15		

Giełda w Medjolanie

7% pożyczka włoska z 1924 r. Liry				
23—28/VI	99:60	99:50	99:55	120.000
30/VI—5/VII	99:50	99:45	99:50	87.500
7—12/VII	99:50	99:35	99:40	450.000

Z BANKU POLSKIEGO

STAN RACHUNKÓW BANKU POLSKIEGO W DN. 30 CZERWCA 1930 R.

— Pierwsza dekada czerwca wykazała przepływ walut do Banku, ale 2 następne były pod względem walutowym ujemne. W ciągu miesięcznego okresu przeważa sprzedaż dewiz przez Bank nad ich skupem wyniosła zł 26 miljn. i spowodowała odpowiednie zmniejszenie się rezerw walutowych. Deficyt walutowy był w czerwcu mniejszy niż w maju, a to dlatego, że dość silnie spadła sprzedaż, a w mniejszym stopniu skup walut. W zakresie sprzedaży szczególnie poważnie zmniejszyło się zapotrzebowanie urzędów o zł 23:7 miljn.), które w maju — w związku z rozpoczęciem

w r. b. obsługi skonsolidowanego długu amerykańskiego w zwiększonych rozmiarach — znacznie wzrosło.

Rezerwy walutowe zmniejszyły się w ciągu czerwca z zł 380:0 miljn. do zł 353:6 miljn., a mianowicie w I dekadzie wzrosły o zł 1:0 miljn., w II dekadzie spadły o zł 17:6 miljn., w III dekadzie — w dalszym ciągu o zł 9:7 miljn. Część rezerw walutowych, przyjęta w skład pokrycia obiegu biletów i natychmiast płatnych zobowiązań, zmniejszyła się w czerwcu z zł 270:1 miljn. do zł 241:4 miljn. (w I dekadzie o zł 3:1 miljn., w II dekadzie o zł 15:3 miljn. i w III dekadzie o zł 10:2 miljn.), natomiast pozostała część rezerw, niezaliczona do pokrycia, zwiększyła się z zł 109:9 miljn. do zł 112:2 miljn. (w I dekadzie wzrosła o zł 4:1 miljn., w II dekadzie zmniejszyła się o zł 2:3 miljn. i w III dekadzie wzrosła o zł 0:5 miljn.).

Zapasy złota wzrastały w czerwcu jedynie dzięki drobnemu skupowi (głównie w monetach), dokonywanemu przez oddziały Banku. Wzrost w ciągu całego miesiąca wyniósł zł 0:5 miljn., mianowicie w I dekadzie zł 0:1 miljn., w II dekadzie zł 0:2 miljn. i w III dekadzie zł 0:2 miljn. Cała zwyżka przypadła, oczywiście, na zapas złota w skarbcach Banku, który podniósł się w czerwcu z zł 483:3 miljn. do zł 483:8 miljn., podczas gdy zapas złota zagranicą pozostał niezmienny w wys. zł 219:0 miljn. (od 20/III r. b.).

Zmiany w stanie rezerw złoto-walutowych Banku w ciągu czerwca r. b. ilustruje następujące zestawienie (w tys. zł):

	30/V	10/VI	20/VI	30/VI
Złoto	702.355	702.459	702.633	702.814
Waluty i dewizy netto	270.090	266.946	251.628	241.443
Razem:	972.444	969.406	954.260	944.257

W stosunku do sumy obiegu biletów oraz natychmiast płatnych zobowiązań Banku powyższe pokrycie złoto-walutowe stanowiło w dn. 31/V 61:35%, w dn. 10/VI 61:81%, w dn. 20/VI 62:04% i w dn. 30/VI 60:97% (statutowe minimum 40%). Samo pokrycie złotem wynosiło w dn. 31/V 44:31%, w dn. 10/VI 44:79%, w dn. 20/VI 45:68%, w dn. 30/VI 45:17% (statutowe minimum 30%).

Stosunkowo słabszy spadek w czerwcu procentu pokrycia niż sumy pokrycia (rezerw złoto-walutowych) tłumaczy się jednoczesnym zmniejszeniem się sumy obiegu biletów bankowych i natychmiast płatnych zobowiązań, mianowicie z zł 1.585:1 miljn. do zł 1.554:5 miljn. Zmniejszenie wykazały oba składniki powyższej sumy, mianowicie: obieg biletów bankowych — z zł 1.332:7 miljn. do zł 1.317:4 miljn., oraz natychmiast płatne zobowiązania — z zł 252:4 miljn. do zł 237:1 miljn. Wahania obiegu w ciągu czerwca były następujące: w I dekadzie — spadek do zł 1.260:3 miljn., w II dekadzie — spadek do zł 1.207:1 miljn., w III dekadzie — wzrost do zł 1.317:4 miljn.

Spadek natychmiast płatnych zobowiązań w czerwcu dotyczy wyłącznie lokat na rachunkach żyrowych, gdyż z pozostałych pozycji jedynie saldo państwowego funduszu kredytowego nieznacznie zmniejszyło się — z zł 4:2 miljn. do zł 3:2 miljn., gdy jednocześnie silnie wzrosło saldo pozycji „różne rachunki” — z zł 9:0 miljn. do zł 15:9 miljn., a saldo rachunku zakupu srebra pozostało w dalszym ciągu bez zmiany w wys. zł 13:0 miljn. Lokaty żyrowe zmniejszyły się w miesiącu sprawozdawczym z zł 226:3 miljn. do zł 205:0 miljn., przyczem w I dekadzie wzrosły o zł 52:2 miljn., w II dekadzie zwiększyły się o zł 23:0 miljn. i dopiero w III dekadzie spadły o zł 96:6 miljn. Zniżkę w czerwcu wykazały właściwie tylko pozostałości na rachunkach żyrowych kas państwowych — z zł 104:3 miljn. do zł 79:3 miljn., podczas gdy pozostałości na rachunkach prywatnych wykazały nieznaczny wzrost — z zł 121:9 miljn. do zł 125:7 miljn.

Silny wzrost obiegu banknotów, jaki nastąpił w III dekadzie czerwca — mimo jednoczesnego skurczenia się rezerw waluto-

wych, stanowi przedewszystkiem odpowiednik odpływu lokat z rachunków żywych, poza tem wiąże się z dość silnym wzrostem kredytów Banku. Mianowicie, suma kredytów dyskontowych wykorzystanych (suma weksli w portfelu) zwiększyła się w dekadzie ultimowej o zł 172 miljn. do zł 581'4 miljn., suma zaś pożyczek zastawowych podniosła się o zł 1'1 miljn. do zł 73'0 miljn. W ciągu całego miesiąca czerwca kredyty dyskontowe spadły z zł 594'4 miljn. do zł 581'4 miljn. (w I dekadzie spadek o zł 20'6 miljn., w II—o zł 9'6 miljn.), kredyty zaś zastawowe — z zł 78'1 miljn. do zł 73'0 miljn.

Co do innych pozycji bankowego pokrycia obiegu i zobowiązań, to zapas monet srebrnych i bilonu, skupionych przez Bank na własność, wzrósł w czerwcu z zł 0'6 miljn. do zł 1'0 miljn. (w ostatniej dekadzie o zł 0'5 miljn.), zapas papierów procentowych własnych wzrósł z zł 9'4 miljn. do zł 9'7 miljn., (w ostatniej dekadzie spadł o zł 0'8 miljn.), dług Skarbu Państwa (kredyt bezprocentowy) trwał w dalszym ciągu niezmiennym w wys. zł 25'0 miljn.

Całe pokrycie bankowe obiegu banknotów i natychmiast płatnych zobowiązań w ciągu czerwca zmieniało się w sposób następujący (w tys. zł):

	31/V	10/VI	20/VI	30/VI
Weksle	594.354	573.752	564.186	581.352
Polskie monety srebrne i bilon	594	500	479	983
Pożyczki, zabezpieczone zastawami	78.051	71.608	71.874	73.020
Papiery proc. własne	9.367	10.880	10.586	9.741
Zobowiązania Skarbu Państwa	25.000	25.000	25.000	25.000
Razem:	707.366	681.740	672.126	690.096

Obieg pieniędzy skarbowych zmniejszył się w ciągu czerwca (podobnie jak obieg biletów bankowych) z zł 226'6 miljn. do zł 221'7 miljn., przyczem w dn. 10/VI wynosił zł 217'9 miljn., a w dn. 20/VI zł 216'9 miljn. Skład obiegu w poszczególnych dekadach czerwca przedstawiał się następująco (w miljn. zł):

	31/V	10/VI	20/VI	30/VI
Bilety państwowe (5-złotowe)	19'7	17'6	14'7	12'2
Bilety zdawkowe (5- i 2-złotowe)	1'1	1'1	1'1	1'1
Monety srebrne (5-, 2- i 1-złotowe)	134'5	133'5	130'8	136'3
Bilon niklowy i brązowy,	71'4	71'1	70'2	72'0
Razem:	226'6	223'3	216'9	221'7

Jak wiadomo, z dniem 30 czerwca r. b. zostały wycofane z obiegu 5-złotowe bilety państwowe (pozycja pierwsza).

AKTYWA

ZŁOTO w skarbcu	zł 483,768,942'59	
„ zagranicą	„ 219,045,501'15	
	zł 702,814,443'74	
PIENIĄDZE I NALEŻN. ZAGRAN.	zł 241,442,660'21	zł 944,257,103'95
PIENIĄDZE I NALEŻN. ZAGR., niezaliczone do pokrycia	„ 112,160,971'38	
POLSKIE MONETY SREBRNE I BILON	„ 982,595'33	
PORTFEL WEKSLOWY	„ 581,352,426'07	
POŻYCZKI ZASTAWOWE	„ 78,019,934'83	
PAPIERY PROCENTOWE WŁASNE	„ 9,740,688'72	
PAPIERY FUNDUSZU ZAPASOWEGO	„ 84,899,345'60	
DŁUG SKARBU PAŃSTWA	„ 25,100,000'—	
NIERUCHOMOŚCI	„ 20,000,000'—	
INNE AKTYWA	„ 139,904,722'56	
	zł 1,991,317,788'44	

PASYWA

KAPITAŁ ZAKŁADOWY	zł 150,000,000'—
FUNDUSZ ZAPASOWY	„ 110,000,000'—
NATYCHM. PŁATNE ZOBOWIĄZANIA:	
a) rachunki żywe kas państwowych	zł 79,314,272'08
b) pozostałe rachunki żywe	„ 125,655,917'40
c) rachunek zakupu srebra	„ 13,000,000'—
d) rachunek państw. funduszu kredyt.	„ 3,183,862'42
e) różne rachunki	„ 15,921,099'50
	zł 237,075,151'40

OBIEG BILETÓW BANKOWYCH **zł 1,317,433,980'—** **zł 1,554,509,131'40**

RACHUNEK SPECJALNY SKARBU PAŃSTWA	„ 75,000,000'—
INNE PASYWA	„ 101,808,657'04
	zł 1,991,317,788'44

PRZEGLĄD ZAGRANICZNY

ZAGADNIENIE „TANIEGO PIENIĄDZA” WE FRANCJI

ZGODNIE z długoletnią tradycją przedwojenną Francja posiada z pośród wszystkich państw najniższą oficjalną stopę dyskontową. Wprawdzie w pierwszych dniach czerwca r. b. Bank Federalny w New-York'u, podobnie jak Bank Francuski, obniżył swą stopę do 2½%, to jednak pozostałe banki federalne nie poszły za tym przykładem i stosują nadal 3—4% w stosunku rocznym. Przyczem tak w Stanach Zjednoczonych, jak również w Anglii, gdzie Bank Anglii stosuje 3% w stosunku rocznym, wystąpiły symptomy, które mogą uniemożliwić utrzymanie stóp oficjalnych w tych krajach na obecnym niskim poziomie. Tymczasem we Francji w dalszym ciągu istnieje możliwość dalszej obniżki stopy banku centralnego, mimo że znalazła się ona na niebywale niskim poziomie, nienotowanym od lat kilkudziesięciu.

Niski poziom stopy oficjalnej we Francji obecnie, jak i przed wojną, znalazł silne zabezpieczenie w polityce banku centralnego. W ciągu kilkudziesięciu lat przed wojną światową Bank Francuski unikał podwyższania stopy dyskontowej, głównie dzięki stosowaniu t. zw. polityki premjowej w stosunku do wymieniających banknoty na złoto; obecnie polityka premjowa zastąpiona została przez jeszcze bardziej skuteczną „politykę dewizową”. Polega ona na tem, że zamiast podwyższania stopy dyskontowej dla zahamowania ewentualnego odpływu złota Bank Francuski dokonywa sprzedaży dewiz. Tym sposobem kurs franka zostaje szybko podnoszony do poziomu, przy którym eksport złota przestaje się opłacać. Polityka dewizowa jest o tyle dogodniejsza od polityki premjowej, że może ona zastąpić podwyżkę stopy oficjalne

również w razie konieczności przeciwdziałania trudnościom ściśle wewnętrznym. Np. gdyby rozwój sytuacji gospodarczej wymagał zmniejszenia ilości środków płatniczych, Bank Francuski będzie mógł wycofać znaczną ilość banknotów drogą sprzedaży posiadanych dewiz zagranicznych, bez potrzeby uciekania się do restrykcji kredytowych. Wobec możliwości wielostronnego stosowania polityki dewizowej, wysoki poziom rezerwy dewizowej stanowi silną gwarancję stałości i niskiego poziomu stopy dyskontowej Banku Francuskiego. Oczywiście, analogiczne znaczenie w tym względzie posiada również olbrzymia rezerwa kruszcowa Banku, która pozwala na rozległe zaspokojenie potrzeb kredytowych i umożliwia utrzymywanie stopy na niezmiennym poziomie, nawet mimo przejściowo niekorzystnego kształtowania się bilansu płatniczego kraju.

Rezerwa kruszcowa Banku Francuskiego, która w połowie czerwca dosięgnęła sumy 43·9 milj. fr., przekraczając 2½-krotnie wysokość rezerwy przedwojennej, objawia stałą tendencję do dalszego wzrostu pod wpływem dodatniego kształtowania się bilansu płatniczego. Zaledwie skończył się okres silnego importu złotego kruszcu do Francji w związku z przeprowadzaniem subskrypcji na akcje Banku Rozrachunków Międzynarodowych i na obligacje pożyczki reparacyjnej, a już rozpoczęła się nowa fala napływu złota w związku z otwarciem sezonu turystycznego; w ten sposób od początku maja rezerwa kruszcowa Banku Francuskiego wzrosła z górą o 1½ milj. fr. W najbliższym czasie rezerwa ta zasilona zostanie poważnie w wyniku repartycji wpływów z pożyczki reparacyjnej, gdyż Francja uzyska z tej pożyczki o około \$ 50 milj. więcej, aniżeli wynosiła suma obligacji, nabytych przez subskrybentów francuskich. Stały wzrost rezerw kruszczowych znajduje podstawę przedewszystkiem w znacznych krótkoterminowych lokatach zagranicznych kapitału francuskiego, które w dużej mierze powstały jeszcze przed ustabilizowaniem waluty francuskiej, a które obecnie pozostają w stanie powolnej, ale trwałej repatracji. Poza tem na zwiększenie się dodatniego salda płatniczego wpływa również spadek deficytu bilansu handlu zagranicznego, jaki zaznaczył się w ciągu ostatnich kilku miesięcy.

Wysoki poziom i stały wzrost rezerwy kruszczowo-dewizowej nie tylko wpływa bezpośrednio na utrzymanie stopy dyskontowej Banku Francuskiego na niskim poziomie, ale jest również główną podstawą niebywalej płynności, jaka panuje na francuskim rynku kredytowym. Wślad bowiem za wzrostem rezerwy kruszczowej wzrasta obieg banknotów, powiększając w sposób wydatny ogół środków płatniczych, jakimi rynek pieniędzy rozporządza.

Wybitna płynność na rynku kredytowym znajduje podstawę nie tylko w działalności banku centralnego, ale również w poczynaniach Rządu, Kasy Amortyzacyjnej i banków francuskich.

Polityka zmniejszenia obciążenia podatkowego, jaką zaczął stosować Rząd francuski, nie może pozostać bez wpływu na zasobność rynku pieniężnego; w wyniku przeprowadzenia już zdecydowanych ulg podatkowych o 5·5 milj. fr. zwiększą się odpowiednio środki dyspozycyjne rynku. Obniżenie ciężarów fiskalnych będzie mogło być dokonane tem pewniej, że, począwszy od nowego roku budżetowego, zaczną napływać spłaty ze strony Niemiec, zagwarantowane przez plan Young'a. W budżecie, obecnie wykonywanym,

przewidziana jest pierwsza spłata z tego tytułu w wysokości 1·8 milj. fr.

Równolegle do systematycznego obniżania świadczeń fiskalnych, Kasa Autonomiczna prowadzi energiczną akcję amortyzacyjną, która w sposób bezpośredni wpływa na zwiększenie płynności na rynku kredytowym. Począwszy od dn. 1 października 1926 r. Kasa Autonomiczna wykupiła zobowiązań państwowych na sumę ponad 20 milj. fr., a w najbliższym czasie wpłynie do Kasy z tytułu repartycji wpływów z pożyczki reparacyjnej poważna suma około \$ 132 milj., która poświęcona będzie wyłącznie na dalszą amortyzację długów państwowych. Jest rzeczą jasną, że rentjer, który wzamian za wylosowaną obligację otrzyma gotowiznę, tylko w rzadkich wypadkach poświęci ją na cele konsumpcyjne, najczęściej zaś starać się będzie o znalezienie dla niej nowej lokaty.

Wreszcie, obok akcji Rządu i Kasy Amortyzacyjnej, również poczynania banków francuskich przyczyniły się do ugruntowania płynności na rynku kredytowym. W 1929 r. znakomita większość banków akcyjnych podniosła wydatnie kapitały własne drogą wypuszczenia nowych emisji akcji. W ten sposób banki zaabsorbowały całoroczny przyrost wkładów, które wobec tego nie uległy zwiększeniu, ale jednocześnie przygotowały się do znacznego rozszerzenia operacji akceptowych i finansowych, gdyż kapitały własne banków wzrosły w ciągu roku z 2.221 na 4.002 milj. fr. W roku bieżącym, wobec zakończenia procesu powiększania kapitałów własnych przez banki, wkłady wszelakiego typu zaczęły zwiększać się i wzrost ich w ciągu I kwartału r. b. wyniósł około 1 milj. fr.; jednocześnie zaznaczył się silny wzrost wkładów w kasach oszczędności.

Tymczasem, gdy płynność rynku zaczęła wzmacniać się, a wzmocnienie sytuacji banków przygotowało je do szerszej ekspansji kredytowej, zapotrzebowanie na kredyt nagle znacznie obniżyło się pod wpływem pewnego cofnięcia się konjunktury gospodarczej kraju. Nadprodukcja, spadek cen i idące wślad za tem zmniejszenie się obrotów gospodarczych oraz długotrwała baisse'a giełdowa — przyczyniły się do zmniejszenia popytu na kredyt. Nastąpiło znaczne zmniejszenie portfela wekslowego w Banku Centralnym i w bankach akcyjnych; w tych ostatnich w ciągu I kwartału r. b. portfel wekslowy zmniejszył się równo o 1 milj. fr., a jednocześnie pogotowie gotówkowe wzrosło o 1·3 milj. fr.

W wyniku tego rodzaju kształtowania się sytuacji rynkowa stopa dyskontowa obniżyła się do 2% w stosunku rocznym, a pieniądz dzienny w praktyce nie znajduje lokaty; ostatnio oddawano go przy stopie 1% w stosunku rocznym, co jest objawem anormalnym, dotychczas nienotowanym.

Jedynym wyjściem z tej wyjątkowej sytuacji, według opinii sfer fachowych, jest rozwój ekspansji kapitału francuskiego zagranicę — przez wprowadzenie na rynek francuski zagranicznych papierów wartościowych lub też drogą szerokiego otwarcia rynku francuskiego dla emisji obligacji zagranicznych, a ewentualnie drogą bezpośredniej akcji finansowej banków francuskich.

Ekspert kapitałów może położyć kres ciągłemu spadkowi oprocentowania, który osłabia tempo kapitalizacji i wpływa hamująco na pęd ku oszczędności.

Rozwój lokat zagranicznych jest jedynym sposobem wstrzymania nieustannego napływu złotego kruszcu do Francji, co byłoby wielce pożądane chociażby z tego względu, że kruszec ten nie przynosi krajowi żadnego dochodu, gdy tymczasem poświęcony na sfinansowanie pożyczek zagranicznych może przynosić poważne odsetki. Dalszy import kruszcu mógłby wywołać trudności na rynkach zagranicznych, co niewątpliwie w perspektywie pewnego czasu wywarłoby wpływ ujemny na kształtowanie się sytuacji gospodarczej Francji.

Działając w kierunku zmniejszenia rezerwy kruszcowej eksport kapitałów może przyczynić się do skurczenia nadmiernego obiegu banknotów, którego wysokość przybiera rozmiary niepokojące. W połowie czerwca r. b. obieg biletów Banku Francuskiego osiągnął nigdy dotychczas nienotowaną wysokość 71·9 milj. fr., co jest prawie dokładnym odpowiednikiem rezerwy kruszcowej i dewizowej Banku, która wynosi 69·3 milj. fr. Jeśli uwzględnić, że w końcu 1913 r. obieg banknotów wynosił 60 milj. fr., to nawet, biorąc pod uwagę wskaźnik deprecjacji walutowej, wypadnie stwierdzić, że obecna wysokość obiegu jest nadmierna, chociażby z tego względu, że w międzyczasie rozwinął się znacznie obrót bezgotówkowy. Nadmierna ilość znaków płatniczych w obiegu może stać się przyczyną, jeśli nie wzrostu cen, to zahamowania ich tendencji spadkowej, co wywołałoby szkodliwą dla życia gospodarczego dysproporcję między poziomem cen we Francji i zagranicą.

Rozwój lokat zagranicznych kapitału francuskiego uważany jest za skuteczny sposób utorowania drogi towarom francuskim zagranicę. Wiadomo bowiem, że towary idą wślad za kapitałami, i że przy okazji udzielania kredytów można wyrobić dla eksporterów cenne przywileje i udogodnienia.

Mimo istnienia tych licznych argumentów, dowodzących, że eksport kapitałów zagranicę jest dla Francji rzeczywistą koniecznością gospodarczą, nie przybrał on dotychczas większych rozmiarów, ale przeciwnie napotyka jeszcze obecnie na wiele trudności.

Przez szereg lat rozwój lokat zagranicznych unie możliwiony był przez wysokie opodatkowanie emisji zagranicznych (4%) oraz dochodu od zagranicznych walorów (25%). Wprawdzie w II połowie r. ub. Parlament francuski powyższe stawki podatkowe obniżył, ale przedewszystkiem obniżka ta w praktyce okazała się niezupełnie dostateczna (2% i 18%), a następnie Rząd francuski jedynie w wyjątkowych wypadkach udzielał pozwoleń na emisje zagraniczne, pragnąc zachować pożądaną płynność rynku kredytowego do czasu przeprowadzenia subskrypcji na obligacje pożyczki reparacyjnej, na której powodzeniu specjalnie mu zależało.

Istniały także inne względy, dla których czynniki oficjalne uznały utrzymywanie płynności na rynku kre-

dytowym za celowe. W dużej mierze dzięki tej płynności Francja, jak wiadomo, uniknęła kryzysu gospodarczego. Tempo produkcji nie doznało naogół osłabienia, a jedynym refleksem przewlekłego międzynarodowego przesilenia gospodarczego jest powolny spadek cen i trudności w niektórych dziedzinach zbytu. Zamiast kryzysu we Francji dało się odczuć zaledwie pewnego rodzaju osłabienie konjunktury.

Ten pomyślny fakt okazał się szczególnie korzystnym dla Rządu francuskiego, gdyż wpływy podatkowe przewyższyły poziom z lat ubiegłych, a nadwyżki budżetowe stały się zjawiskiem powszednim. Korzystając z jednej strony ze wzrostu wpływów skarbowych i z drugiej strony z wyjątkowej płynności na rynku kredytowym, Rząd francuski dokonał szeregu bardzo pomyślnych konwersyj i spłat, co wydatnie poprawiło stan finansów państwowych.

Można było również spodziewać się, że stale zwiększająca się zasobność rynku kredytowego wpłynie na przełamanie słabej od dłuższego czasu tendencji giełdowej, tem bardziej, że w miarę obniżania się kursów, przeciętna rentowność papierów wartościowych zaczęła się powiększać. Tymczasem jednak okazało się, że giełda jest w większym stopniu niż jakkolwiek inna dziedzina życia gospodarczego zależna od tendencji na rynkach zagranicznych. Pomimo dużej płynności na rynku wewnętrzym, kursy giełdowe nie poprawiają się, przyczem znamieny jest fakt, że ogólna suma nowych emisji uległa w ostatnich miesiącach znacznemu zmniejszeniu.

Brak korzystnych i solidnych lokat w kraju jest rozstrzygającym czynnikiem, który czyni aktualnym zagadnienie rozwoju lokat zagranicznych kapitału francuskiego. Ogólne uznanie zyskało hasło, że Paryż winien stać się światowym rynkiem finansowym. Na drodze ku jego realizacji obniżone zostało opodatkowanie walorów zagranicznych oraz utworzony został wspólnymi siłami najpoważniejszych banków francuskich Bank Akceptowy. Właściwym jednak momentem, od którego zapewne rozpocznie się na szerszą skalę zakrojona ekspansja kapitału francuskiego, jest ostateczne pomyślnie zakończenie subskrypcji na akcje Banku Rozrachunków Międzynarodowych i na obligacje pożyczki, opartej na planie Young'a. Pierwszą z tych emisji subskrybenci pokryli 158-krotnie, drugą — zgóry 3-krotnie. Kapitały, które przy subskrypcjach tych nie zostały uwzględnione, zaciążyły na rynku kredytowym. Część z nich, według ostatnich wiadomości, skierowała się do Niemiec, gdzie nabyto na rachunek kapitalistów francuskich większe ilości akcji przemysłowych i papierów o stałym oprocentowaniu. Inna część tych kapitałów znajduje lokatę w emisjach zagranicznych, jakie przygotowywane są na rynku francuskim. Zainteresowanie walorami zagranicznymi stale wzrasta, czego dowodem jest podniesienie się wskaźnika ich kursu na giełdzie paryskiej.

Dr. Walery Zbijewski

KRONIKA ZAGRANICZNA

M. IN. NA PODSTAWIE RAPORTÓW I DONIESIEN POLSKICH PLACÓWEK ZAGRANICZNYCH

OGÓLNE

BAŁTYCKA I MIĘDZYNARODOWA KONFERENCJA ŻEGLUGOWA. — W dn. 29 maja zostały otwarte w Kop enhadze dorocznne obrady Bałtyc-

kiej i Międzynarodowej Konferencji Żeglugaowej, obchodzącej w r. b. 25-lecie swego istnienia.

Porządek dzienny m. in. obejmował: przemówienie prezesa, sprawozdanie zarządu oraz sprawy: 1) granic celnych

i rozejmu celnego, 2) nadmiernych kosztów żeglugowych, 3) kosztów utrzymania urzędników celnych, 4) międzynarodowej konwencji sanitarnej, świadectw o zniszczeniu szturów, 5) subwencji rządowych dla żeglugi, 6) dokumentów han-

dłowo-morskich, 7) kosztów przeładunku w portach angielskich.

Zagajając obrady, Prezes Konferencji, P. W. A. Souter, w dłuższym przemówieniu scharakteryzował wyniki 25-letniej pracy oraz obecną sytuację w dziedzinie żeglugi, które podajemy niżej w streszczeniu:

Konferencja powstała w 1905 r., w czasie, kiedy sytuacja na rynku żeglugowym była bardzo ciężka. Pierwszym jej krokiem było ustalenie minimalnych stawek frachtowych, przede wszystkim dla Bałtyku i morza Białego. W ciągu istnienia Konferencja rozszerzyła swą działalność na cały szereg dziedzin żeglugowych, wprowadzając m. in. kilka typów certyfikatów, jak np. Baltcon, Balttime i Gencon, które dla swych wysokich zalet zostały przyjęte zarówno przez armatorów, jak i odnajemców.

Liczba członków Konferencji wzrosła z 223 do 618, ilość krajów reprezentowanych z 11 do 21, tonnaż zaś z 997.053 b. r. t. do 9.958.222 b. r. t., czyli dziesięciokrotnie.

Tonnaż poszczególnych krajów, reprezentowanych w Konferencji wynosi obecnie:

	Parowce	B. r. t.
Niemcy	989	2,586.657
Anglia	473	1,480.020
Holandja	322	1,354.294
Norwegja	449	1,270.167
Szwecja	431	955.656
Danja	356	719.432
Francja	137	410.366
Włochy	83	403.156
Hiszpanja	89	305.408
Belgia	52	143.484
Finlandja	53	77.391
St. Zjedn. Am.	13	70.244
Irlandja	16	56.194
Łotwa	18	42.780
Polska	17	32.044
Estonja	17	25.288
Jugosławja	4	12.201
Gdańsk	8	6.396
Grecja	3	5.645
Litwa	2	2.019
Razem:	3.532	9,958.822

Kryzys, przeżywany obecnie przez żeglugę morską, ma swoją przyczynę m. in. w nadmiernym przyroście tonnażu światowego, który (licząc tylko statki parowe i motorowe) wynosił w czerwcu: 1899 r.—20,878.000 t, 1905 r.—29,963.000 t, 1914 r.—45,404.000 t i 1929 r.—66,407.000 t.

Jak widać z powyższego, powojenny przyrost był nieco powolniejszy i wyniósł 21 miljn. t, czyli 46% przedwojennego tonnażu o napędzie mechanicznym. Z przyrostu tego 5,592.000 t przypada na statki zbiornikowe i 3,300.000 t na starsze nad lat 25. Jeżeli prócz statków zbiornikowych i starszych wyłączymy jeszcze 2 miljn. t unieruchomionego tonnażu amerykańskiego, to otrzymamy powojenny przyrost w wysokości 10,1 miljn. t, jeżeli zaś wyłączymy tylko starsze statki, przyrost wyniesie 13,4 miljn. t, czyli 30,5%.

Wyrażając ubolewanie z powodu tego, że nowy Prezes Konferencji stanie do pracy w czasie, kiedy nad żeglugą zawisły tak ciężkie chmury, P. Souter oświadczył, że w ciągu jego 34-letniego doświadczenia w dziedzinie żeglugi nie spotykał się z depresją tak silną i powszechną jak obecna. Historia żeglugi notuje jeden tylko wypadek sytuacji podobnie ciężkiej, a mianowicie 1882/83 r.

przyczem godnym uwagi jest fakt, że poprzednia depresja zdarzyła się w 12 lat po wojnie prusko-francuskiej, gdy obecny kryzys przeżywamy także w 12 lat po zakończeniu wojny. Zdaniem mówcy, głębokość obecnej depresji w wielkim stopniu jest spowodowana bezpośrednio i pośrednimi skutkami Wielkiej Wojny. Ogromny wzrost ułatwień dla budownictwa okrętowego zarówno w krajach, które już dawniej przemysł ten miały silnie rozwinęły, jak również w krajach, które ostatnio dopiero zwróciły wielką uwagę na budownictwo dla własnych potrzeb — jest wynikiem tej wojny.

Niebywała rozbudowa tonnażu handlowego Stanów Zjedn. Ameryki, które ponoszą odpowiedzialność za ogromną część wzrostu tonnażu, obecnie pływającego, w porównaniu z 1914 r., jest znowu bezpośrednim wynikiem wojny. Zubożenie krajów i ogromny rozrost podatków osłabiły siłę nabywczą narodów i stanęły na przeszkodzie naturalnej ekspansji interesów, która w innym wypadku miałaby miejsce. Poza tem wynikiem wojny jest wzrost nacjonalizmu na całym świecie, który zmierza przede wszystkim do samowystarczalności.

Niezwykłe urodzaje w Europie w 1928 r. i specjalnie w 1929 r. ograniczyły import zamorski o 1/3. Odbiło się to nie tylko na krajach importujących, ale i eksportujących, a głównie na krajach naddunajskich. Od tegorocznych urodzajów w Europie zależeć będą w wielkim stopniu warunki, w jakich w najbliższej przyszłości znajdzie się rynek frachtowy.

Jakie, jeśli istnieją, znaleźć środki na impas, w którym znalazł się przemysł żeglugowy? Zdaniem P. Soutera, system unieruchamiania tonnażu mógłby dotyczyć jedynie tonnażu już obecnie unieruchomionego. Tonnaż ten wynosi przeszło 800 statków o 4,500 000 t nośności. Lecz unieruchamianie tonnażu jest w najlepszym wypadku środkiem paljatywnym, przynoszącym korzyści tylko czasowo. Z chwilą gdy na rynku frachtowym nastąpi najłżejsza zwyżka, tonnaż ten zjawi się znowu na rynku i znowu wpłynie na obniżenie cen. Zdaniem mówcy, propozycja, która miałaby największą rację bytu i która wydaje się być najbardziej godna przyjęcia, jest wyeliminowanie starego, mało wydajnego tonnażu, liczącego nad 25 lat. Taki krok byłby w zgodzie ze współczesną metodą, stosowaną przez inne przemysły; jest on jednym z procesów, pokrywających się z pojęciem racjonalizacji. Z punktu widzenia armatorów byłoby oczywiście pożądane, aby budowa nowych statków została wstrzymana do czasu, póki światowy popyt na tonnaż przewyższy jego podaż, która obecnie jest niewspółmiernie wielka do istniejącego zapotrzebowania; takie jednak życzenie byłoby rujnujące dla przemysłu budowy okrętów. Stwierdzić należy, że ostatnio obserwuje się duże zmniejszenie ilości obstatunków na nowy tonnaż, stan ten jednak należy uważać za przejściowy, ponieważ postęp techniki w dziedzinie budowy statków w stosunku do kształtu kadłuba i siły napędowej, stwarzając typy statków bardziej ekonomiczne w eksploatacji, bezwzględnie spowoduje budowę nowych jednostek. Przemysł budowy okrętów, przywiązując wielką wagę do kwestii racjonalizacji, na polu tem osiągnął już dość znaczne sukcesy, w szczególności w Niemczech i W. Brytanii.

Cechą charakterystyczną powojennego rozwoju przemysłu i handlu jest zdecydo-

wana centralizacja. Armator stale napotyka na frusty, porozumienia, unje i t. d., które dyktują mu frachty oraz wyznaczają ceny na węgiel, płynne paliwo, smary, asekuracje i t. p., stawiając go w bardzo trudnych warunkach. To też w ciągu obrad przedstawiciel Finlandji składa wnioszek o wyrażenie przez Konferencję energicznego protestu przeciw tej monopolistycznej kontroli.

W związku z trudnościami, na jakie napotyka handel międzynarodowy w postaci barjer celnych, uchwalono rezolucję, potwierdzającą rezolucje, przyjęte na Walnych Zebraniach, odbytych w Paryżu i Hamburgu w latach 1927 i 1928 odnośnie konieczności uwolnienia handlu międzynarodowego od wszelkich sztucznych przeszkód, ze względu na zasadnicze znaczenie tego dla ekonomicznego odrodzenia.

Omawiając sprawę niepomierne wysokości opłat portowych i opłat za usługi, stosowanych względem obcych statków przez niektóre państwa, wymieniono jako najbardziej typowe przykłady w tym względzie Hiszpanję i Portugalję, które straty swych armatorów, powstałe na skutek wojny, starają się obecnie wyrównać drogą subwencji, przyczem fundusze subwencyjne czerpią z pobierania od obcych statków nadmiernych opłat, nie pozostających w żadnym stosunku do świadczeń. W sprawie tej zdecydowano podjąć odpowiednie kroki. Takich krajów jest więcej, gdyż również Finlandja i Szwecja ściągają dodatkowe opłaty na fundusz emerytalny dla marynarzy.

W stosunku do duńskich portów stwierdzono, że pod względem opłat pozostawiają one dużo do życzenia, szczególnie zaś porty prowincjonalne, które po zainwestowaniu dużych sum na rozbudowę i ulepszenia portowe, starają się obecnie z opłat statkowych zwiększyć dochody na amortyzację tych wydatków. Odnośnie portu w Rönne (Bornholm) zauważono, że ustanowiono tam bardzo wysokie stawki za pilotaż.

Ponieważ żegluga jest najbardziej międzynarodowym przemysłem, przeto leży w interesach wszystkich krajów, by opłaty były umiarkowane i możliwie jednolite. Dla osiągnięcia rezultatu w tym kierunku, Konferencja upoważniła Komitet Wykonawczy do podjęcia wszelkich kroków, potrzebnych do przeprowadzenia tego punktu widzenia u czynników decydujących.

W sprawie opłat celnych uchwalono rezolucję, zmierzającą do zniesienia opłat za utrzymanie celnika na statku podczas postoju w porcie. Konferencja nie widzi racji ponoszenia tych ciężarów przez armatorów, którzy nie są zainteresowani w ochronie celnej, a przeciwnie uważa, że obowiązek ponoszenia tych kosztów leży na państwie, w którego interesach celnicy występują.

W sprawie certyfikatów o zniszczeniu szczerów przyjęto rezolucję, zalecającą stosowanie przez wszystkie statki środków, zalecanych przez Międzynarodową Kowencję Sanitarną. Przyniesie to duże ułatwienia w postaci wzajemnego uznawania świadectw sanitarnych. Konferencja wyraziła życzenie, ażeby wzory takich świadectw (opracowane przez Międzynarodowe Biuro Zdrowia) były akceptowane przez władze wszystkich krajów, należących do Konferencji.

Przeciw akcji subwencyjnej rządów w dziedzinie żeglugi morskiej i budownictwa okrętowego przyjęto wnioszek przy

3 głosach sprzeciwu ze strony przedstawicieli Stanów Zjednoczonych Ameryki. kraju, gdzie subwencjonowanie przyjęło najbardziej wybujały charakter. Konferencja uważa objaw subwencjonowania za niezdrowy, uniemożliwiający poza tem normalną konkurencję.

Poruszana na zeszłorocznym zebraniu w Newcastle sprawa kosztów układania załadowywanego i wyładowywanego towaru w portach angielskich została oświetlona nowymi materiałami. Koszta te w portach angielskich mają bardzo dużą rozpiętość, np. gdy w Sharpness wynoszą one dla desek i bali sh 3 za std, to w Garston aż sh 11. Dodać należy, że w wielu portach układanie jest zmonopolizowane. Po dyskusji sprawę kosztów układania ładunków przekazano Komitetowi Wykonawczemu.

Obrazy Konferencji ukończone zostały w dn. 31 maja. Interesy polskich armatorów reprezentowali PP.: J. Rummel, Dyrektor Zarządzający P. P. „Żegluga Polska”, H. Pistel, Naczelnik Wydziału Żeglugowego Min. P. i H. oraz F. Kollath, Dyrektor Polskiej Agencji Morskiej.

FRANCJA

IMPORT ZŁOTA. — Większość ostatniego transportu złota południowo-afrykańskiego, w wysokości £ 1'1 miljn., zakupiona została na rynku londyńskim przez Francję, niezależnie od sumy £ 200.000, dostarczanej codziennie w kruszcu przez Bank Angielski do Francji, począwszy od 1 lipca r. b. Kurs franka w Londynie wynosi około 123'72, jest więc blizki londyńskiego punktu złotego, wynoszącego około 123'65, co czyni import złota z Anglii kalkulacyjnym. Wytłomaczenie słabego kursu funta ang. wobec franka jest trudne; przypuszczenie, że oddziaływa tu odpyły kapitałów francuskich na ultimo, okazało się błędem, pozostaje więc przypuszczać, że przyczyną jest zapotrzebowanie turystów angielskich, względnie iż następuje repatriacja via Londyn lokat francuskich w N. Yorku, oba jednak te czynniki nie tłumaczą zjawiska dostatecznie. Zaznaczyć należy, że analogiczny stan rzeczy pojawił się ostatnio w stosunku do Niemiec, z których począł płynąć strumień złota do Francji. W ostatecznej konsekwencji Bank Francuski na dz. 4 b. m. wykazuje zapas złota w wysokości fr. 44.170 miljn. wobec tr. 36.650 miljn. w dn. 5/VII 1929 r.

ANGLJA

REFLEKSY DEKLARACJI PROTEKCJONISTYCZNEJ BANKIERÓW ANGIELSKICH. — Deklaracja przodujących banków i przedsiębiorstw angielskich¹⁾, wypowiadających się za protekcjonizmem w granicach Imperjum Brytyjskiego, wywołała duże zainteresowanie w Niemczech i w Stanach Zjednoczonych Am.

Prasa niemiecka zupełnie wyraźnie objawia swe zaniepokojenie, zwłaszcza zaś „Berliner Tageblatt” określa wspomnianą deklarację jako wypadek szczególnej wagi dla polityki i gospodarki światowej, podkreślając, że do ostatnich czasów banki angielskie, należące do „Big Five”, stanowiły ostoję liberalizmu handlowego. Zmiana poglądów, uzewnętrzniła przez wydanie

omawianej deklaracji, oznacza, że W. Brytania zamierza przewyższyć swych kapitałów lokować w krajach Imperjum, co należy uważać niejako za fakt dokonany, niezależnie od ewentualnych zmian w polityce handlowej Rządu; konsekwencje zaś takiego stanowiska kapitału angielskiego mogą się okazać wielce niebezpiecznymi dla Europy.

„New York Times” zwraca uwagę, że Imperjum Brytyjskie obejmuje 40% eksportu i 30% importu Stanów, a co za tem idzie zrealizowanie koncepcji City zacieśnienia i uprzywilejowania obrotów handlowych między krajami Imperjum — musi wywrzeć doniosły wpływ na handel zagraniczny amerykański. Z drugiej strony jednak „Herald Tribune” uważa, że poglądy bankierów angielskich nie mogą obecnie liczyć na ich zrealizowanie, gdyż Imperjum Brytyjskie nie jest przygotowane do przetworzenia się na zwartą jednostkę gospodarczą, odgradzoną od reszty świata. Dowodem tego jest Australia, która zmieniła ostatnio swą taryfę celną w sensie poważnego ograniczenia importu z Metropoli. Temu pogładowi dziennika amerykańskiego przeciwstawić jednak można ostatnie posunięcia celne Kanady, idące po linii protekcjonizmu imperialnego, a wywołane głównie podwyżką ceł amerykańskich.

STANY ZJEDNOCZONE AMERYKI

WYRÓWNANIE PŁAC ROBOTNICZYCH W ZAKŁADACH FORDA NA CAŁYM ŚWIECIE. — W celu procentowego wyrównania płac robotniczych we wszystkich swych zakładach samochodowych na świecie, firma „Ford Motor Company” zwróciła się do Federalnego Departamentu Pracy z prośbą o dokładne zbadanie stopy życiowej robotników fabrycznych, zatrudnionych w centrali fabrycznej firmy „Ford Motor Company” w Dearborn (Michigan).

Specjalni eksperci rzeczonego Departamentu studjowali powyższe zagadnienie w ciągu 5-miesięcznego czasokresu i obecnie opublikowali w streszczeniu następujące wyniki:

Badania ograniczone zostały do robotników, otrzymujących w fabryce Forda minimalną stopę płac, t. j. \$ 7 dziennie, i zatrudnionych przez rzeczoną fabrykę najmniej 225 dni w ciągu ostatniego roku.

Rodzina robotnika musiała s łądać się: z niego samego, z żony, z nie mniej niż 2 i nie więcej niż z 3 dzieci. Żadne dziecko nie miało ukończonych 16 lat. Żadnych innych krewnych lub znajomych robotnik, którego stopa życiowa podlegała badaniom, nie powinien był posiadać na swem utrzymaniu bezpośrednio lub pośrednio. Poza tem eksperci Departamentu Pracy interesowali się tylko takim robotnikiem, który żadnych pobocznych dochodów — ani on sam, ani żaden z członków jego bezpośredniej rodziny — nie otrzymywał, d lej, rodzina winna była zamieszkiwać we wynajmowanym jednofamiliowym domu lub też w mieszkaniu w kamienicy. Rodziny, kupujące na spłaty domy jednofamiliowe, tylko podówczas brane były pod uwagę, o ile miesięczne spłaty za dom równały się mniej więcej wysokości komornego za mieszkanie, o którym powyżej mowa.

Studjum objęło ogółem 100 rodzin i trwało, jak było zaznaczone na wstępie,

przez przeciąg 5 miesięcy. Mężowie we wszystkich tych rodzinach, jak już wyżej zaznaczono, zarabiali \$ 7 dziennie i zatrudnieni byli przez firmę „Ford Motor Company” przeciętnie 250 dni w ciągu 1929 r. Przeciętny ich zarobek wyniósł przez ciąg 1929 r. \$ 1.750. Rodziny te wydatkowały w tymże czasokresie przeciętnie po \$ 1.719'83.

Każdy przedmiot i artykuł spożywczy, zakupione w ciągu okresu studjów przez badane 100 rodzin, podlegały stosunkowej ocenie, tak co do gatunku, jak i co do zdrowotności, w rezultacie czego podział wydatkowanej przez jedną rodzinę w ciągu roku sumy \$ 1.719'83 okazał się w przecięciu następujący:

	Roczny wydatek \$	Stosunek do zarobku %
Wyżywienie	556'12	32'3
Ubranie	210'67	12'2
Mieszkanie	388'81	22'6
Opał i światło	103'20	6'0
Umeblowanie	88'55	5'2
Różne	372'48	21'7

Następnie zostało ustalone, iż każda ze stu rodzin zajmowała 4- lub 5-pokojowe mieszkanie, z łazienką, wygodami i z kuchnią. Wszystkie mieszkania połączone były z wodociągami miejskimi i z kanalizacją. Jeden lub więcej pokoiów, w każdym wypadku, przypadł na 1 osobę. Wszystkie domy, w których 100 rzeczonych rodzin zamieszkiwało, wychodziły frontem na brukowaną, oświetloną ulicę. Wszystkie domy posiadały elektryczność i gaz. W większości wypadków, ogrzewanie w domach tych odbywało się z pomocą pieców żelaznych w mieszkaniu, jednak centralne ogrzewanie nie należało do rzadkości. Wszyscy robotnicy posiadali niewygasłe polisy ubezpieczeniowe na wypadek kalectwa lub śmierci.

Szczegółowe sprawozdanie, charakteryzujące najdokładniej każdy artykuł spożywczy z punktu widzenia jego gatunku i zdrowotności, jak również każdy przedmiot, zakupiony przez poddane badaniom rodziny, zostanie przedłożone przez Federalny Departament Pracy Międzynarodowemu Departamentowi Pracy przy Lidze Narodów w Genewie, z prośbą o ustalenie, co wyniosłoby utrzymanie takiejże rodziny na podobnej stopie życia w miastach, w których firma „Ford Motor Company” posiada, względnie zamierza w niedalekiej przyszłości uruchomić swe filje, a mianowicie, w miastach: Manchester, London, Cork, Paryż, Marsylja, Berlin, Frankfurt, Antwerpja, Rotterdam, Helsingfors, Kopenhaga, Stockholm, Triest, Genewa, Barcelona, Warszawa oraz Konstantynopol.

NIEMCY

NOWY BANK EKSPORTOWY. — Projekt ustawy o „Golddiskontobank'u”, przyjęty ostatnio przez Rząd i przedłożony Radzie Państwa, przewiduje dla tej instytucji bardzo szerokie ramy działalności, co najważniejsze zaś — nadaje jej duże znaczenie w dziedzinie finansowania eksportu. Utworzona ma być — wedle ostatnich informacji — specjalna rada, składająca się z 15 reprezentantów sfery eksportowych, która ma być obdarzona poważnym wpływem na bieg interesów banku. Ustawa określa zadania banku dosyć ogólnikowo, głównym jednak jego celem

¹⁾ P. tyg. „Polska Gospodarcza” zesz. 28/1930, str. 1263.

będzie popieranie eksportu niemieckiego drogą udzielania kredytów średnioterminowych, choć również i kredyty krótkoterminowe nie będą wykluczone. Dla potania kredytu bank ma dyskontować weksle o dwu podpisach, uchylając tem potrzebę uzyskiwania zryba bankowego, praktycznie niezbędnego przy dyskoncie w Reichsbanku. „Golddiskontobank” ma mieć prawo emisji obligacji aż do pięciokrotnej wysokości kapitału i rezerw, t. zn. do wysokości RM 1.500 miljn., niezależnie od czego prowadzić będzie redyskonto zagraniczne. Zasadniczo „Golddiskontobank” będzie zupełnie niezależny od Reichsbanku, jed akowóz dla celów oszczędnościowych nie będzie posiadać własnych filij i posiłkować się będzie filjami Reichsbanku; wpływ Rządu będzie najzupełniej ograniczony.

HISZPANJA

SPADEK KURSU PESETY. — Kurs waluty hiszpańskiej jest, jak wiadomo, zupełnie niestabilizowany i wykazuje ostatnio silne wahania w dół; miarodajna w tym wypadku giełda londyńska notowała pesetę w końcu r. ub. około 35 (paritet wynosi 25:225), w przeciągu zaś r. b. kurs stopniowo spadał, dochodząc do 40 w początku marca, a po krótkim utrzymaniu się na tym poziomie spadł do 44 w czerwcu, obecnie zaś wynosi około 43, przy wahaniami gwałtownych i nie znajdujących uzasadnienia w wysokości dokonywanych transakcji, kurs pesety pozostawał — jak wiadomo — w pewnym związku z sytuacją polityczną Hiszpanji. Zasadniczo istnieją pełne możliwości dla uporządkowania sytuacji walutowej, przedewszystkiem bardzo poważne zapasy złota, wynoszące 2'46 milj. ptas, przy obieg równym 4'4 milj. ptas; przyczyną zaś istniejącej dziś sytuacji jest niewłaściwa polityka Rządu względnie instytucji emisyjnej, przedewszystkiem zaś brak konsekwencji w tej polityce. Parokrotnie już zmieniano poglądy co do tego, czy ma być przeprowadzona rewaloryzacja pesety, czy też jej stabilizacja na kursie faktycznym, ostatecznie zaś nie realizowano żadnych z zapadających decyzji, a kredyty, przeznaczone na obronę waluty, były używane bez żadnych właściwie efektów, wskutek braku wyraźnej i zdecydowanej linii postępowania; w dodatku energicznie forsowana idea gospodarczego uniezależnienia się od zagranicy okazała się szkodliwą, powodując odpływ kapitałów zagranicznych, inwestowanych w Hiszpanji. W międzyczasie powołano jako eksperta walutowego P. Rista, którego raport dotąd jednak nie został w całości opublikowany, a w braku scałkowanego planu finansowego posiłkowano się komunikatami o nastrojach wyraźnie optymistycznych, mających oddziaływać na giełdę, a w rzeczywistości zbiegających się prawie zawsze z osłabieniem kursu.

Ostatnio dopiero przedsięwzięto kroki, które faktycznie doprowadzić mogą do uzdrowienia sytuacji, przyczem zasadą ma być stabilizacja, a nie rewaloryzacja. Rząd przyjął plan sanowania waluty, przedłożony przez Ministra Finansów, przyczem poszczególne etapy procesu stabilizacyjnego mają być ustalone w porozumieniu z wielkimi bankami i reprezentantami życia gospodarczego. Przedewszystkiem ma nastąpić zunifikowanie nader rozczłonkowanego dotąd budżetu, przyczem

wszystkie wydatki będą musiały być ściśle pokryte dochodami zwyczajnymi, przyczem wysokość budżetu będzie w jak najdalszym stopniu zredukowana; m. in. zlikwidowany będzie specjalny budżet kolei, a wydatki na budowę nowych linii będą włączone do budżetu Departamentu Pracy. Według ostatnich telegramów Ministra finansów zwołał już komisję bankierów, przewidzianą w planie stabilizacyjnym.

PERSJA

ROZWÓJ PRZEMYSŁU NAFTOWEGO.

— Perski przemysł naftowy należy do najstarszych w świecie. Daty historyczne stwierdzają, że mieszkańcy Persji używali już w najdawniejszych czasach ropy do różnych celów. Dwudziestemu stuleciu dane było odkryć prawdziwe bogactwa tego produktu naturalnego. Wprawdzie już dawno wiadano, że w Persji znajduje się ropa, lecz nie znalazł się nikt, ktoby na odkrycie złóż naftowych chciał inwestować potrzebny kapitał. Pierwsze próby w tym kierunku podjął w 1872 r. baron J. de Reuter, wprawdzie bez rezultatu. W 1901 r. udało się Anglikowi M. William Knox d'Arcy, który wzbogacił się na australijskich polach złotoosnych, uzyskać od Rządu perskiego koncesję na wydobywanie ropy naftowej, gazu ziemnego, asfaltu i wosku na całym obszarze Persji, z wyłączeniem 5 prowincji, położonych nad wybrzeżem morza Kaspijskiego. Koncesja ta stanowi prawdopodobnie początek rozwoju perskiego przemysłu naftowego. Wprawdzie zdarzało się, że szczęście nie sprzyjało również P. M. William Knox d'Arcy; dowierciwszy się bowiem w 1904 r. 2 otworów, uzyskał produkcję, która jednak wobec małej wydajności i odległego położenia od rynków zbytu nie dawała zachęty do dalszej eksploatacji.

Dalsze próbnе wiercenia w okolicach Mamatain w pobliżu Ahwaz, nad rzeką Karun, okazały się jeszcze mniej rentujące się. Ostatnią próbę poczyniono na odległym podgórzu Bakhtiari koło niżu t. zw. „Templum Salomoni” w rejonie, w którym liczne ślady wskazywały na istnienie złóż ropnych. W maju 1908 r. przyszedł pierwszy otwór samoczynny, który zapewnił przyszłość perskiego przemysłu naftowego. Dalsze odkrycia złóż ropnych w Mesjid-Sulaiman, stworzenie Towarzystwa Anglo-Persian Oil Comp. i odwiercenie dalszych wydatnych szybów zdawały się stwarzać dla przemysłu tego solidną podstawę. W każdym razie pozostało jeszcze wiele do przedsięwzięcia. Przedewszystkiem musiano założyć rurociąg do brzegów spławnych rzek z łuki perskiej długości około 145 mil, zbudowano rafinerję przy zastosowaniu najnowszych metod przeróbki surowca, oraz stworzono t. zw. park cysternowy, jak również organizację dla zbytu przetworów naftowych.

To wszystko pochłonęło wiele czasu i kapitału, a z powodu wybuchu wojny światowej musiano przewyżczyć różne trudności w dostawie materiałów wiertniczych i doboru odpowiedniego personelu. Dzisiaj stoi Persja pod względem produkcji ropy na 5-tem miejscu światowego wydobycia ropy naftowej z roczną produkcją około 5.600.000 t.

Jak już wspomniano, eksploatację całego terenu naftowego prowadzi Tow. Anglo-Persian Oil Comp, na obszarze

około 50 mil². Ilość czynnych otworów wynosi około 100, a 50 otworów znajduje się w wierceniu. Ilość odwierconych metrów przekroczyła już 120.000. Do największej znanych szybów samoczynnych należy otwór F 7, który w okresie od listopada 1911 r. do marca 1926 r. wydał przeszło 7.000.000 t ropy, dalej otwór B 188 z przeciętną miesięczną produkcją 600.000 galonów, a więc z produkcją, która przewyższa nawet otwór F 7, oraz wiele innych o bardzo wielkiej wydajności. Wyprodukowaną ropę naftową przetłacza się rurociągami do zbiorników w Tembi i Abadan o pojemności 244.000 tonn. W związku z wydobywaniem ropy eksploatuje się również gaz ziemny, który sposobem absorpcji z olejem gazowym przetwarzany jest na gazolinę, następnie gazolinę przetłacza się specjalnym rurociągiem do rafinerji w Abadan, a odgazolinowany gaz używa się do opału kotłów na kopalniach i tłoczniach.

Produkcję ropy naftowej w Persji ilustruje poniższe zestawienie (w tonnach);

1911/1912	43.773	1920/1921	1.771.454
1912/1913	82.093	1921/1922	2.364.457
1913/1914	278.013	1922/1923	3.006.372
1914/1915	381.994	1923/1924	3.773.643
1915/1916	456.585	1924/1925	4.404.276
1916/1917	654.380	1925/1926	4.649.056
1917/1918	911.761	1926/1927	4.876.800
1918/1919	1.124.127	1927/1928	5.385.000
1919/1920	1.406.466	1928/1929	5.588.000

Na same Tow. Anglo-Persian Oil Comp. przypadało w latach 1928/29 5.300.000 t. Towarzystwo posiada stację wodną o elektrycznym popędzie, o wydajności 1.000.000 galonów wody na godzinę, która zasila kopalnię.

Liczba zajętego w przedsiębiorstwie personelu wynosi obecnie 10.500 ludzi, z czego Persów 10.000, Europejczyków 500.

Wydobyta ropę naftową przerabia się w rafinerji w Abadan, urządzonej według najnowszych wymagań technicznych, a mogącej przerobić dziennie 3.000.000 galonów surowca na wszelkie gatunki benzynu, nafty, olejów, smarów i pozostałości.

Poważna część wydobytej ropy zostaje tankami przewożona do Anglii, celem zasilenia rafinerji w Llandarcy i Grange-mouth.

Abadan stanowi obecnie jeden z najważniejszych portów naftowych na świecie.

Dla robotników i urzędników wybudowano higieniczne mieszkania, prócz tego utrzymuje towarzystwo około 30 szpitali, szkoły niższe i zawodowe dla wykształcenia mechaników, wiertaczy i t. p. Towarzystwo posiada swoją własną kolejkę około 100 mil długości. Najważniejsza linja kolejowa łączy Dar-i-Khazinah z polami naftowymi w głębi kraju. Ośrodkiem całego ruchu jest Abadan. Wspomniane towarzystwo rozwija się coraz lepiej, przyczyniając się do rozwoju tego narodowego bogactwa naturalnego i doznając zrozumienia i przychylności ze strony miarodajnych czynników rządowych.

SPRAWY CELNE ORAZ REGLAMENTACJA HANDLU ZEWN. W PAŃSTW. ZAGR.

ANCLJA — Zniesienie cła na kornki. — Z dniem 1 lipca r. b. zostało zniesione cło na kornki i wstawki.

ANGLJA.—Znakowanie towarów.—

Rozporządzenie królewskie w sprawie wprowadzenia przymusu znakowania przy imporcie pasów napędnych (maszynny belting) w dn. 13 czerwca 1930 r. nabrało mocy prawnej. Wobec tego pasy wymienione muszą przy imporcie do Anglii, poczynając od daty wwiezienia w dn. 13 września 1930 r., posiadać znak, wskazujący kraj pochodzenia towaru. Jednocześnie nabrało mocy prawnej rozporządzenie królewskie z tejże daty, dotyczące wprowadzenia przymusu znakowania przy imporcie tafli kamiennych, kafli do pieca i innych materiałów budowlanych.

W izbie gmin poddano dyskusji wniosek o wprowadzenie przymusu znakowania przy imporcie do Anglii żelazek do prasowania metalowych lub z metalu w połączeniu z innym materiałem. Poza tem w stadium rozważania przez stały urząd do spraw znakowania towarów znajduje się kwestja wprowadzenia przymusu znakowania dla artykułów następujących: a) mączka kostna, surowa, odłuszczona lub odklejona; b) mączka rogowa, z kopyt i mieszana z tych substancji; c) mączka mięsna, również mączka z padliny; d) krew suszona (w proszku lub w kawalkach).

AUSTRIA.—Rokowania austriacko-węgierskie w sprawie rewidowania umowy handlowej dobiegły końca. W dniu 31 maja 1930 r. w Budapeszcie został parafowany układ, uwzględniający żądania Austrii co do podwyżki ceł na zboże i mąkę.

— Zwyżka cła na dykty. — Nowela celna przewiduje podwyżkę cła na dykty z Kor. zł. 10 na Kor. zł. 15 od 100 kg. Zaznaczyć jednak należy, że w traktacie austriacko-jugosłowiańskim fiksona jest dotychczasowa stawka. Ponieważ rokowania o nowy traktat utknęły, i niewiadomo, czy rząd jugosłowiański zgodzi się na zawarcie nowej konwencji i na jakich zasadach, eksporterzy winni się liczyć z tem, że obecnie obowiązująca konwencja pozostaje w mocy do dn. 30 września 1930 r., a postanowienia jej mogłyby ulec zmianie jedynie przez podpisanie nowej umowy.

CZECOSŁOWACJA.—Umowa z Rumunją. — W dn. 27 czerwca podpisana została umowa czeskosłowacko-rumunjska. Składa się ona z części ogólnej, 3 list celnych i układu weterynaryjnego. Rumunia zgodziła się na utrzymanie cel czeskosłowackich na zwierzęta, wzajemnie za co otrzymała obniżkę cła na swinie wagi ponad 120 kg z 300 Kcz. na 80 Kcz. (od 100 kg) wraz z opłatami dodatkowymi w wysokości 40 wzgl. 60 Kcz. w razie spadku cen poniżej ustalonego poziomu. Czechosłowacja uzyskała dla szeregu swych artykułów przyznanie stawek taryfy minimalnej: fiksację ceł, zwłaszcza w zakresie wyrobów włókienniczych, skór, rękawiczek, chmielu, papieru, konfekcji i innych.

EGIPT.—Odroczenie wejścia w życie dopłaty celnej. — Termin wprowadzenia 100% dopłaty celnej na towary, pochodzące z państw nietraktatowych, został przedłużony do dn. 17 lipca r. b. Należy zaznaczyć, iż Polska w dn. 22 kwietnia r. b. podpisała prowizoryczną umowę handlową z Egiptem, opartą na klauzuli największego uprzywilejowania. Umowa ta jeszcze nie weszła w życie.

Z RYNKÓW ZAGRANICZNYCH

ARTYKUŁY SPOŻYWCZE I KOLONJALNE

ZE ŚWIATOWYCH RYNKÓW ZBOŻOWYCH. — Ceny w okresie od dn. 1 do 15 lipca 1930 r. kształtowały się następująco (za kwintal):

	1 — 8/VII		9 — 15/VII		Różnica (w %-ach) cen z 9 — 15/VII w stos. do cen z 1 — 8/VII
	w walucie krajowej	w \$	w walucie krajowej	w \$	
Pszemica:					
Berlin	28'73	6'84	28'65	6'82½	— 0'3
Praga	165'70	4'91½	164'00	4'87½	— 1'0
Chicago	—	3'68	—	3'40	— 7'6
Buenos Aires	—	4'07	—	4'04	— 0'7
Liverpool	—	3'98½	—	3'92	— 1'6
Wiedeń	31'90	4'48	31'15	4'37	— 2'4
Hamburg	9'50	3'82	9'32½	3'75	— 1'8
Zyto:					
Berlin	17'45	4'15½	17'45	4'15½	0'0
Praga	90'00	2'67	88'00	2'61	— 2'2
Chicago	—	1'87	—	1'86	— 0'5
Wiedeń	19'90	2'79½	19'55	2'74½	— 1'8
Hamburg	—	—	—	—	—
Owies:					
Berlin	15'78	3'76	16'30	3'88	+ 3'3
Praga	108'00	3'20	114'00	3'38	+ 5'5
Chicago	—	2'56	—	2'53	— 1'2
Buenos Aires	—	1'76	—	1'81	+ 2'8
Liverpool	—	2'47	—	2'47	0'0
Wiedeń	22'37½	3'14	23'56	3'31	+ 5'3
Hamburg	4'60	1'86	4'72	1'91	+ 2'6
Jęczmień browarowy:					
Berlin	—	—	—	—	—
Praga	137'00	4'06	137'00	4'06	0'0
Wiedeń	29'50	4'14½	29'50	4'14½	0'0
Hamburg	4'84	1'96	5'05	2'04	+ 4'3
Jęczmień zwykły:					
Berlin	17'72½	4'22	17'83	4'24	+ 0'6
Chicago	—	2'26	—	2'30	+ 1'3

ANGLJA. — W tygodniu od 7 do 12 lipca sytuacja na rynku była następująca:

Cukier. — Obróty na dostawy z terminami na koniec stycznia i na wiosnę przy cenie £ 0.73 za cwt były ożywione. Dostawy październikowe buraczanego 88%-owego miały cenę £ 0.6 do £ 0.6.1, a grudniowe — cukru białego £ 0.8.9 do £ 0.8.10 za cwt. Transakcje na towar na miejscu były małe. Oficjalne notowania cen gatunków typowych bez zmiany: trzcinowy (z cłem opłaconem) kostkowy £ 1.5.3, najlepszy granulowany £ 1.2, kryształ zachodnio-indyjski £ 1.1.3; buraczany: zwyczajny granulowany spadł do £ 0.9, 96%-owy nowy standard £ 0.7, 88%-owy typu przedwojennego £ 0.5.9 za cwt.

Mąka. — Ceny chleba spadły do £ 0.18.8 za cwt, a młynarze mają trudność przystosowania obecnie do odpowiedniego poziomu cen mąki i produktów pobocznych. Sytuację ich utrudnia jeszcze ogromny import mąki. Oficjalne notowania cen były następujące: dobra kanadyjska £ 0.16.9, domowa przemiału londyńskiego £ 0.16, angielska czysta £ 0.15.3 za worek 140-funtowy.

Ryż. — Kuba oferowała ryż po £ 0.12 za cwt c.i.f. Londyn. Poza tem sprzedaż obejmowała tapiokę po £ 0.12.3 i mączkę sago po £ 0.10 c.i.f. z Singapuru do Londynu. Oficjalne notowania cen bez zmiany: oryginalny Carolina £ 32.10, imitacja Caroliny £ 24.10, Patna £ 23.10, hiszpański £ 14.10, birmański £ 12.10 za tonnę.

Kawa. — Cena kawy w Rio spadła z 13.950 punktów do 13.625 punktów

w ciągu tygodnia. Santos spadła w Londynie do £ 3, Kenya osłabła średnio o sh 5 na cwt, Uganda do £ 3, a Toro do £ 3.8 za cwt. Oficjalne notowania cen były następujące: Jamajka bez zmiany £ 10, Costa Rica osłabła do £ 6.15, Kenya dobra średnia do £ 5.10, brazylijska Santos do £ 3 za cwt.

Herbata. — Obróty ostatnie obejmowały gatunki następujące: północno-indyjską po 12'77 d, południowo-indyjską po 14'69 d, cejlońską po 17'31 d, jawajską po 10'03 d, Sumatrę po 11'70 d, Niasę po 9'82 d, Darjeeling po 19'05 d za funt. Handel ma rozmiary powyżej przeciętnych, ale spadek cen w ciągu sezonu średnio o 2½ d na funcie stanowi stratę poważną.

Kakao. — Umowy przyszłe wzbudzały więcej zainteresowania niż obroty na towar na miejscu. Dostawy grudniowe i marcowe kakao zachodnio-afrykańskiego miały cenę £ 3.6.3 za cwt, co dowodzi dość znacznej siły rynku w porównaniu do ubiegłej zimy. Oficjalne notowania cen gatunków typowych bez zmiany: Trinidad £ 3.2.9, Grenada przednie £ 2.12.6, Accra standardowe £ 2.15 za cwt.

BYDŁO I MIĘSO

— Naogół obecny stan rynku europejskiego nierogacizny charakteryzuje się niższymi w r. ub. cenami na skutek wyraźnego wzrostu podaży. W wielu krajach produkujących nastąpiło przesunięcie hodowli z kierunku tłuszczowego na mięsny. Zja-

wisko powyższe odbija się niekorzystnie na eksporcie polskim ze względu na rosnącą konkurencję na nielicznych rynkach odbiorczych.

W Austrii na rynku wiedeńskim w II połowie czerwca panowała niżkowa tendencja cen przy rosnących dowozach. Szczególnie niebezpieczne dla eksportu polskiego są dowozy trzody niemieckiej, jednakże od pewnego czasu wykazują one ustabilizowanie.

Podobnie w Czechosłowacji nastąpił wzrost podaży trzody zagranicznej na wszystkich większych targowiskach państwa, jednakże wobec bardziej utrzymanego zapotrzebowania ceny w Pradze Czeskiej wykazują większą stabilizację niż na rynku wiedeńskim.

W Anglii na rynku bekonowym panowała w okresie spraw zdawczym tendencja niekorzystna, szczególnie dla towaru pochodzenia polskiego i bałtyckiego. Zarówno trudności techniczne produkcji dobrego towaru jak i obecnej, jak i większe zapotrzebowanie odbiorców na towar chudy I gatunku sprawiają, iż kształtowanie się cen bekonów polskich jest silnie niżkowe.

W Niemczech na skutek większej nieunormowanej podaży ceny spadły dość silnie, wyrządzając poważne straty sferom handlującym.

WIEDEN. — Notowano — w szyl. austr. za 1 kg żywej wagi: słoninowe prima 1'50 do 1'55, angielskie krzyżówki 1'60—1'70, chłopskie 1'45 — 1'60, stare 1'40 — 1'45, mięsne 1'65 — 2'00. Tendencja słaba.

PRAGA. — W jatkach Praga VII płacono — w Kcz. za 1 kg bitej wagi łącznie z podatkiem: cielęta 8'50 — 13, — polskie 7 — 10, świnie krajowe 11'50 — 13'25, świnie polskie 13'75 — 14'50, bałony jugosłow. 8'50 — 10. Na targowicy żywca płacono — w Kcz. za 1 kg żywej wagi: woły kraj. 5'60 — 6'00, stadniki prima 5'75 — 7'50, krowy 4'75 — 7'50, jałówki 5'40 — 7'50, polskie woły 5'70, — stadniki 5'75 — 7'00, — krowy 5'40 — 5'80, — jałówki 5'70 — 6'80; świnie krajowe 8'50 — 10'25, — polskie 8'25 — 9'50, — rumuńskie 7'90 — 9'50, bałony słowackie 7'50 — 7'75, — jugosłowiańskie 7'25 — 7'75, — węgierskie 7'30 — 8'20. Tendencja ogólna słaba.

LONDYN. — Na rynku bekonów notowano oficjalnie — w sh za 1 cwt: bekony duńskie Nr. 1 sizeable 104, — Nr. 2 100, — Nr. 3 96, — ciężkie Nr. 1 99—101, szóstki 101, — Nr. 2 96, ciężkie Nr. 1 100 — 101, — Nr. 2 96, polskie najchudsze 76 — 80, — chude 70 — 75, — prima 68 — 70, — szóstki 70 — 72, rosyjskie najchudsze 73 — 74, — chude 73. Tendencja na towar polski bardzo słaba.

BERLIN. — Urzędowe notowania — w RM za 50 kg żywej wagi: woły I gat. 58 — 59, — III gat. 55 — 57, — gorsze 52 — 54, stadniki I gat. 56 — 57, — II gat. 54 — 55, — III gat. 51 — 53, — gorsze 48 — 50, krowy I gat. 44 — 49, — II gat. 38 — 43, — III gat. 33 — 37, — gorsze 26 — 30, jałówki I gat. 54 — 56, — II gat. 50 — 53, — III gat. 44 — 44, cielęta III gat. 44 — 48, świnie I gat. 60 — 61, — II gat. 62 — 63, — III gat. 62 — 63, maciory 53 — 54. Tendencja utrzymana.

MASŁO

— W II połowie czerwca ceny masła na rynkach zagranicznych wyka-

zują pewną poprawę. Wpłynęła na to susza, trwająca dłuższy czas niemal w całej Europie, brak paszy zielonej, a w związku z tem zmniejszona wydajność krów. Również słaby urodzaj siana łąkowego, jak i koniczyn, oraz zły stan okopowych, każą przypuszczać, iż w zimie będzie brak paszy, w związku z tem więc w nadziei na lepsze ceny w okresie zimowym, hurtownicy magazynują zapasy masła w chłodniach, co powoduje duże zapotrzebowanie towaru, nawet wobec zmniejszonej w okresie sprawozdawczym konsumpcji.

Rynek niemiecki silnie reaguje na wymienione wyżej horoskopy i w okresie sprawozdawczym w Berlinie czterokrotnie podwyższano notowania.

W Anglii wobec niskich cen daje się zauważyć zwiększone spożycie masła, jednak dowozy są dostateczne; przy wyższych cenach obecny rozmiar zapotrzebowania nie da się utrzymać.

BERLIN. — Notowano — w RM za 50 kg: I gat. 124—127—132—136—140, — II gat. 114—117—122—126—130, — III gat. 98—101—106—110—114.

LONDYN. — Notowano — w sh za 1 cwt: nowozelandzkie najlepsze 34 — 136, australijskie najlepsze 130 — 34, argentyńskie niesolone 128 — 130, polskie 136, polskie 106—118—120.

JAJA

— Jeszcze w początku okresu sprawozdawczego międzynarodowy rynek jajczarski charakteryzowały nagle zapotrzebowanie oraz trudny zbyt. Bardzo niski jednak poziom, do którego spadły ceny w następstwie braku zapotrzebowania i częściowego ukończenia kampanji konserwacyjnej, spowodował rozszerzenie konsumpcji i wzrost zapotrzebowania. W ostatnich dniach okresu sprawozdawczego pod wpływem zwiększonego zapotrzebowania ceny w wielu krajach wyżkowały. Kraje konsumpcyjne wykazują znaczne zainteresowanie towarem polskim, a to tem większe, że dowozy z Rosji sowieckiej zawiodły prawie zupełnie.

Na rynku niemieckim usposobienie żywsze, ceny ostatnio wyżkowały o ¼—½ feniga na sztuce, zapotrzebowanie większe, szczególnie dla gatunków droższych, dowozy dość znaczne.

Na rynku angielskim również nastrój mocniejszy, ceny podniosły się o kilka punktów, zapotrzebowanie średnie, lecz i dowozy nie są zbyt duże.

Na rynku austriackim nastrój dość słaby, zbyt utrudniony.

Na rynku czeskosłowackim nastrój dość słaby, zbyt utrudniony.

Na rynku francuskim panuje spokój, nieco większym popytem cieszy się jedynie rzeczywiście świeży towar, jednak w sterach kupieckich liczą się z poprawą sytuacji już w najbliższej przyszłości, ponieważ dowozy dość pokaźnie maleją.

Na rynku włoskim usposobienie żywsze, ceny jednak pozostają na niezmiennym poziomie.

Na rynku duńskim i holenderskim daje się zauważyć dość wyraźne zwiększenie popytu ze strony krajów odbiorczych.

BERLIN. — W ostatnim tygodniu czerwca notowano w fenigach za 1 szt. franco wa-

gon Berlin: niemieckie do picia stempowane ponad 65 g 12, niemieckie świeże 53 g 9, 18 lbs duńskie 11½—12, holenderskie 60 — 66 g 10¼ — 11, rosyjskie normalne 8 — 8¼.

LONDYN. — Notowano — w sh za 120 szt.: angielskie 9/9—16/9, 18 lbs duńskie 12/6, 18 lbs holenderskie brunatne 13/6 — 14/0, polskie niebieskie 6/6 — 7/3, — czerwone 5/9—6/0, rosyjskie 6/0 — 8/6.

WIEDEN. — Notowano — w groszach austr. za sztukę: prima jugosłowiańskie i węgierskie 10¼ — 10½, — oryginalne 10 — 10¼, polskie 8½ — 9½ zależnie od wielkości gatunku.

REICHENBERG (Czechosł.). — Notowano — w Kcz. za kopę: jaja czeskosłowackiej krajowej produkcji 34 — 35, jaja polskie gat 51/54 kg 29.

METALE

Z RYNKÓW ŚWIATOWYCH. — Ceny wywozowe żelaza z większych wytwórców europejskich: Anglii, Belgii wraz z Luksemburkiem i Francji — w £ f. o. b. port — notowane były w dn. 10 lipca 1930 r., jak następuje:

	Wielka Brytania za 1.016 kg	Belgia i Luksemburg za 1.000 kg	Francja
Surówka:			
odlewn. Nr. III (25-30% Si)	3. 76	3. 40	3. 10
tomasowska	—	2.18.0	—
hematytowa	3.11.0	—	—
ferromangan	10.15.0	—	—
Półwytwór:			
kęsy	6. 26	4.10.0	4.10.0
platyn	5.15.0	4.10.0	4.10.0
Wytwory gotowe:			
żelazo sztabowe	7. 50	4.17.6	4.17.6
belki	7. 26	4.15.0	4.15.0
kątowniki	7. 26	—	—
blacha okrętowa, rezerwoarowa i t. p.	7.10.0	—	—
szyny stalowe	7.15.0	6.10.0	6.10.0
bednarka	8.10.0	5.12.6	5.12.6
druk-walcówka	7.12.6	—	—
blacha tomasowska	9.15.0	5.19.6	5.19.0
blacha czarna (24 gage)	9.15.0	—	—
druk ocynkow.	13. 0.0	7.15.0	7.15.0
gwoździe druc.	10. 0.0	6. 7.6	6. 7.6

Położenie na rynku starego żelastwa w tygodniu sprawozdawczym od 6 do 14 lipca r. b. pozostało bez zmiany.

Ceny utrzymywały się na poprzednim poziomie lub obniżyły się, zależnie od ilości zamówień, wpływających na giełdę.

Na rynku niemieckim ceny na stare żelastwo naogół pozostały bez zmiany, i tylko żelastwo kupne straciło w zestawieniu z poprzednim tygodniem RM 2 na tonnie. Oficjalnie notowane ceny starego żelastwa — w RM za 1.000 kg loco huta reńsko-westfalska przedstawiały się, jak następuje:

	1/VII	12/VII
Staliwo	41/43	41/43
Żelastwo I gatunku	38/40	38/40
Pakiety z blachy czarn.	38	38
Żelastwo wielkopiecowe	—	—
Otoczki	27/28	27/28
Żelastwo mieszan.	27/28	27/28
Żeliwo maszynowe tłucz.	58/60	58/60
„ kupne	48/50	46/48

Dla scharakteryzowania baisse'y na rynku niemieckim przytaczamy zestawienie przeciętnych miesięcznych cen na staliwo, począwszy od kwietnia r. b. Wynosiły one: w kwietniu 1930 r. RM 50'86 za tonnę, w maju RM 48'70, w czerwcu RM 45'00, w dn. 8 lipca RM 42'00 loco huta reńsko-westfalska (w/g „Stahl und Eisen” Nr. 27/1930.)

Na rynku belgijskim położenie pozostawało bez większych zmian.

Natomiast ceny starego żelastwa we Francji, która w mniejszym od innych państw europejskich stopniu odczuwa obecny kryzys w przemyśle żelazno-hutniczym, ceny na stare żelastwo uległy dalszej niższe. Oficjalnie notowane ceny — we fr. fr. loco Longwy za 1.000 kg przedstawiały się, jak następuje:

	28/VI	5/VII
Staliwo	210/220	200/210
Żelastwo I gatunku	190/200	180/190
Odpadki blachy niesort. 60/70	60/70	60/70
„ pakiet. 120/130	120/130	120/130
Otoczki	140/150	130/140
Żelastwo mieszane	150/160	130/140
Żeliwo maszyn. tłucz.	320/330	320/330

Ceny rynkowe starych metali przedstawiały się, jak następuje (w Niemczech loco Berlin i we Francji loco miejsce spożycia, wzgl. loco granica — za 1.000 kg):

	Niemcy		Francja
	8.VII	11/VII	5.VII
	RM	RM	Fr fr.
Miedź — odpadki grube	103	103	680/690
Bronz — odpadki grube	92	93	600/610
Mosiądz — odp. gr.	72	72	430/440
Cynk stary	24	23	135/145
Ołów mięk. stary	32	34	195/205

ANGLJA. — Na angielskim rynku metalowym ogólna sytuacja w tygodniu sprawozdawczym od 6 do 14 lipca przedstawiała się niepomyślnie. Na rynku miedzi zniżkowała zarówno miedź standard, jak również elektrolityczna i rafinowana; jedynie blacha miedziana utrzymała się na poziomie uprzednich swoich notowań.

Ceny na cynę, które wobec systematycznego spadku stały się obiektem ogólnego zainteresowania giełdy, obniżyły się w dalszym ciągu, zarówno w obrotach kasowych, jak i terminowych.

Na r nku cynku panowała w dalszym ciągu depresja, i ceny spadły zarówno przy transakcjach gotówkowych, jak i terminowych. Nadzieje na utrzymanie się cen na poziomie £ 16 za tonnę angielską zawiodły, i w ostatnim dniu tygodnia cynk osiągnął kurs £ 15½, dotychczas jeszcze nie notowany.

Zwiększa to w dalszym ciągu straty przedsiębiorstw cynkowych a niektórym z nich, zwłaszcza eksploatującym złoża rud biedniejszych, grozi koniecznością zatrzymania produkcji. To też europejski przemysł cynkowy z naprężeniem oczekuje wyniku pertraktacji, które mają się odbyć w połowie b. m. w Ostendzie w sprawie utworzenia kartelu cynkowego, uświadamiając sobie dobrze, że tylko drogą planowego zmniejszenia wytwórczości da się utrzymać ceny na poziomie, umożliwiającym pracę bez większych strat.

Na rynku ołowiu dała się zanotować w tygodniu sprawozdawczym nieznaczna poprawa.

To samo daje się zanotować w stosunku do srebra, którego notowania za-

równo przy sprzedaży za gotówkę, jak w obrotach terminowych, nieco się poprawiły.

Z innych metali zwyżkowały nieco rtęć i złoto.

Natomiast ruda wolframowa poniosła w dalszym ciągu dotkliwą stratę.

Ruch cen poszczególnych metali przedstawia się w tygodniu sprawozdawczym, jak następuje:

M i e d ź standard wykazała zniżkę ceny przy operacjach kasowych — £ 1½ na tonnie i przy obrotach terminowych — £ 13/16. Jednocześnie nastąpiła zniżka cen na miedź elektrolityczną i rafinowaną. W tygodniu sprawozdawczym pierwsza z nich straciła £ 2 na tonnie i druga £ 7/8. Na poziomie uprzednich swoich notowań £ 83 za tonnę utrzymała się tylko blacha miedziana.

C y n a uległa w sprawozdawczym tygodniu dalszej niższe, wynoszącej £ 111/16 na tonnie przy operacjach kasowych i £ 11/16 przy operacjach terminowych.

O ł ó w zamknął swój tydzień z zyskiem, wynoszącym £ 1/8 na tonnie zarówno przy sprzedaży za gotówkę, jak i przy transakcjach terminowych.

C y n k stracił £ 5/16 na tonnie przy operacjach kasowych i £ 3/8 przy transakcjach terminowych.

G l i n i n i k i e l pozostały bez zmiany zarówno przy sprzedaży krajowej, jak i zagranicznej.

A n t y m o n utrzymał się na poziomie uprzednich swoich notowań.

B l a c h a b i a ł a pozostała bez zmiany. R t ę ć zyskała w ciągu tygodnia £ 1/8 na butli.

R u d a w o l f r a m o w a w dalszym ciągu straciła sh 17/8 na 1% w tonnie.

P l a t y n a „Spong” pozostała na poziomie swoich uprzednich notowań.

S r e b r o, którego kurs stale się obniżał od dłuższego już czasu, wykazało w tygodniu sprawozdawczym niewielką poprawę, wynoszącą ¼ d na uncji przy obrotach kasowych i ½ d na uncji przy operacjach terminowych.

Z ł o t o po pewnych nieznacznych wahanach uzyskało w rezultacie tygodniowym 1/8 d na uncji.

W poniższym zestawieniu podane są ceny wymienionych metali (w £ za 1.016 kg z wyjątkiem: rtęci, która notowana jest w £ za butle, rudy wolframowej — w sh za 1% w tonnie, platyny — w £ za uncję, srebra — w d za uncję, złota — w sh za uncję i blachy białej — w sh za skrzynkę o 112 arkuszach 24 gage)

Poprzed. Tydz. sprawozdawczy:

Metali	tydz. ultimo	maksy- mum	mini- mum	ulti- mo
M i e d ź:				
standard				
kasa	49-49½/16	48¾	477/16	477/16-3/16
term.	48-48½/8	48	475/16	475/16-3/8
elektrol.	54½-56½	56½	52½	52½-54½
rafinow.	54¼-55½	55½	52½	52½-53¼
blacha miedz.	83	83	83	83
C y n a:				
kasa	135½-¾	1321/8	130¾	1337/8-134
term.	137¼-3/8	137	1321/8	135¾-¾
O ł ó w:				
kasa	181/16	183/16	18	183/16
term.	1715/16	181/16	177/8	181/16
C y n k:				
kasa	161/16	1515/16	153/8	15¾
term.	16¾	165/8	16¼	163/8
G l i n:				
dla kraju	95	95	95	95
„ zaogr.	100	100	100	100

Antymon 46-46½/2	46½/2	46	46-46½/2
B l a c h a			
biała	181/8	181/8	181/8
R t ę ć	22¾	227/8	22¾
N i k i e l:			
dla kraju	175	175	175
„ zaogr.	175	175	175
R u d a			
wolfram. 15	14½	13½/8	13½/8
P l a t y n a			
„Spong” 8¾/4	8¾/4	8¾/4	8¾/4
S r e b r o:			
kasa	153/8	161/8	15¾
term.	15½	16	1511/16
Z ł o t o	85.05/8	85.0¾	85.0½

— W e w n ę t r z n e c e n y ż e ł a z a — w £ za 1.016 kg loco huta wysyłająca — przedstawiały się w następujący sposób:

	7/VII	30/VII
Surówka odl. Nr. III (25—3'0% Si)	3.7.6—3.18.6	3.7.6—3.18.6
Surówka		
marten. zasadowa	3.3.0—3.10.6	3.3.0—3.11.6
Kęsy	5.17.6—6.7.6	6.0.0—6.10.0
Szyny	8.10.0	8.10.0
Żelazo sztabowe	7.17.6—8.10.0	8.0.0—8.10.0
Żelazokształ.	8.10.0	8.10.0
Blacha okrętowa, mostowa i t. p.	8.15.0—8.17.6	8.15.0—8.17.6
Blacha czarna (24 gage)	9.15.0	9.15.0
Blacha ocynkowa. (24 g.)	11.17.6	11.17.6
Drut - walcówka	8.0.0	8.0.0
Bednarka	9.5.0—9.15.0	9.5.0—9.15.0

SUROWCE I PÓLPRODUKTY WŁÓKNISTE

ANGLJA. — W tygodniu od 5 do 12 lipca sytuacja na rynku była następująca:

B a w e ł n a. — Ceny bardzo mało różniły się od zesłotygodniowych, a stała tendencja tem bardziej jest zadziwiająca, że handel tekstylny nigdzie na świecie nie wykazał poprawy. Obroty są w dalszym ciągu małe, a w Manchesterze zastój trwa. Cena bawełny surowej amerykańskiej „middling” w dniu 12 lipca wyniosła 7'60 d za funt; przędzy bawełnianej: amerykańskiej 11½ d, egipskiej 20 d za funt.

W e ł n a. — Aukcja lipcowa rozpoczęła się dn. 8 lipca przy nastroju gotowości przyjmowania cen umiarkowanych zarówno za merynosy jak i krzyżówkę. Może ceny wełny południowo-afrykańskiej będą się utrzymywały, ale wówczas niezwykle tania południowo-amerykańska zaspokoi cały popyt. Rozmiary aukcji są znaczne: w Shrewsbury zgłoszono 65.000 run, w Oswestry—45.000 run, w Winchester—51.000 run. Ceny wszędzie są równomiernie niskie. Oficjalne notowania bez zmiany: Queensland merynosowa myta £ 0.2.9, śnieżno-biała z przylądka Dobrej Nadziei £ 0.2.2, Victoria tłusta merynosowa £ 0.1.6; krzyżówka: australijska przednia £ 0.1.8, średnia £ 0.1.2, mierna £ 0.0.11 za funt. Topsy typ „64” £ 0.2.4 za funt.

J u t a. — Całe zainteresowanie rynku zwrócone jest na nowe zbiory, na które dokonywano następujących transakcji:

na jutę przednią po £ 21, „lightnings” po £ 19.10 do £ 20, na „hearts” po £ 18.17.6 do £ 19 za tonnę z dostawą we wrześniu. W Kalkucie ceny juty spadły do 41 rupij wobec 56 rupij za tonnę w dn. 1 stycznia r. b. Oficjalne notowania cen wykazują zwyzkę: przednia podniosła się do £ 22, „lightnings” do £ 20.10, „hearts” do £ 19.5 za tonnę.

Konopie. — Nastrój rynku poprawił się zwłaszcza dla Kenya i Manila. Dobry sisal z Tanganiki w reeksporcie uzyskiwał cenę £ 25.10 za tonnę. Włókno nowozelandzkie miało poziom poprzedni.

Oficjalne notowania cen były następujące: sisal przedni podniósł się do £ 25.10, manilskie gatunku „J” do £ 24, miękkie północno-włoskie Cannabis bez zmiany £ 49 za tonnę.

Len. — Obroty były małe. Len sowiecki osiągał cenę £ 63 za tonnę, przędza lniana — £ 0.36 za 3 funty. Oficjalne notowania cen bez zmiany: przedni £ 105, średni £ 80, lichej £ 60 za tonnę.

Jedwab. — Spadek cen jedwabiu chińskiego pociągnął za sobą osłabienie rynku na indyjski tussore. Oficjalne notowania cen 3 gatunków orjentacyjnych były następujące: włoski £ 0.13, japoński £ 0.13, chiński £ 0.10.6 za funt.

FRACHTY MORSKIE

MORZE PÓŁNOCNE I BAŁTYK. — Mimo że właściwy sezon żeglugowy na morzach północnych jest już w całej pełni, oczekiwana poprawa sytuacji na poszczególnych rynkach frachtów morskich nie nastąpiła. Kiedy jeszcze przed paru tygodniami były widoki na ożywienie się interesów, to niestety trzeba stwierdzić, że dzisiaj już niema żadnych prognozyków na chwilową choćby poprawę sytuacji. Po zakontraktowaniu przez odnajemców rosyjskich większej liczby statków pod przewóz zboża z Leningradu, ostatnio popyt na tonnaż znowu spadł bardzo poważnie. Popytu na statki pod przewóz tartych materiałów drzewnych, jak również zboża, prawie niema zupełnie, natomiast zakontraktowano ostatnio kilka statków pod przewóz papierówki i kopalniaków. Płacono za pa-

pierówkę z Leningradu do Rotterdamu około sh 28/- (koszty załadowania i opłaty portowe ponosi armator), dalej sh 22/6 do sh 22/9 z Leningradu do Rotterdamu, na podstawie zwolnienia armatora od opłat i kosztów w porcie załadowania. Za przewóz kopalniaków z Leningradu do portów angielskich, przyjmując jako podstawę West Hartlepool, płacono po sh 33/6, 34/- i 34/3 za sążeń sześć, w zależności od wielkości i pozycji ładunku. Pewien tolewski parowiec o ładowności 1.200 sążni został zakontraktowany pod 2—4 bieżące podróże z papierówką z Leningradu do Norwegii Wschodniej po sh 37/- od sążnia (przy kosztach ładowania sh 7/6 od sążnia).

Z Archangielska donoszą o paru nowych zleceniach, przeważnie dla statków o ładowności 3.000—4.000 tonn, jakie pojawiły się ostatnio na rynku. Zostały one jednak w krótkim czasie rozchwytane.

Na angielskim rynku drzewnym panowała w ostatnim okresie niezwykła cisza. Pojawiły się tylko nieliczne nowe zlecenia. Poszukiwany był między innymi parowiec o ładowności 580—600 std na podróż z Kotka do Londynu. Zgłosił się jeden parowiec, który zażądał sh 34/6. Odnajemca dawał stawkę frachtową sh 32/-. Z uwagi na tego rodzaju sytuację na rynku frachtowym niektórzy armatorzy postanowili unieruchomić dalsze ilości swego tonnażu, wychodząc z założenia, że lepiej kalkuluje się im ponosić koszty unieruchomienia statków niż odbywać tego rodzaju deficytowe podróże. Z pośród innych tranzakcji, ostatnio zawartych, wymienić należy: 515 std Trangsund i Fredrikshamn — Londyn sh 35/-, 640 std Hangö-Southampton term. sierpień sh 38/9, 640 std Veitsiluoto-Southampton term. 10 września sh 41/3, 400 std Hakkala — Bristol term. 1 sierpnia sh 50/-, 600 std Kotka — Londyn term. sierpień sh 33/6, 850 sążni kopalniaków Finlandja Południowa — porty węglowe wschodniego wybrzeża Anglii sh 31/-, 1.400 sążni kopalniaków Finlandja Południowa (z 2 miejsc ładowania) — porty węglowe wschodniego wy-

brzeża Anglii sh 31/-, 1.500 sążni kopalniaków Jacobstad — Grangemouth sh 32/-, 550 std Sävenäs, Mo i Dal — Londyn sh 41/-.

Podobna sytuacja była na rynkach kontynentu. Udało się jednak pewnemu parowcowi o ładowności 400 std uzyskać za przewóz drzewa z Sundsvall i Söderhamn do Amsterdamu stosunkowo dobrą stawkę 25 1/2 gld., z dodatkiem 4 gld. od std za część ładunku firewood. Poza tem płacono: 550 std Trangsund-Dunkierka sh 33/-, 233 std D. B. B. Sundsvall-Rouen sh 42/6, 500 std Lovisa-Antwerpja term. koniec lipca sh 34/6, 850 std Finlandja Południowa (z 2 miejsc ład.) — Gandawa term. 15 sierpnia sh 33/-, 1.500 sążni kopalniaków Kotka—Gandawa term. sierpień sh 30/-, 600 sążni kopalniaków Björkö—Gandawa sh 33/-, 675 sążni kopalniaków Ijo Røyttæ-Rotterdam albo Emden term. sierpień 19/85 gld., 685 sążni papierówki Finlandja Południowa (z 2 miejsc ład.) — Rotterdam 17 1/2 gld.

Sytuacja na angielskim rynku frachtów węglowych nadal bez zmiany. Płacono ostatnio: 1) z Tyne: 5.000 t Stockholm sh 4/-, 3.500 t Królewiec sh 4/-, 1.700 t Mariager sh 4/6, 2.800 t Landskrona sh 4/6, 1.000 t Grenaa sh 5/6, 2.500 t Randers sh 4/6, 1.000 t ujście Elby sh 4/3, 3.000 t Harstad sh 5/9, 2.000 t Drontheim sh 6/-, 2.700 t Landskrona sh 4/6, 2.300 t Randers 4/3, 2.000 t Kolding sh 4/9; 2) z Forth: 1.000 t Wasa sh 7/-, 1.400 t Stolpmünde sh 4/9, 1.200 t Emden — ujście Wezery sh 4/9, 2.500 t Gandawa sh 2/9, 1.800 t Rochefort sh 4/6.

W Rotterdamie poszukiwany jest znowu tonnaż pod koks do Finlandji, jednak z terminem załadowania nie wcześniej jak w sierpniu.

Sytuację na rynku frachtowym w Gdańsku podajemy na innym miejscu w tym zeszytce.

Z Kopenhagi donoszą, że poczynając od 1 lipca r. b. obniżone zostały w tym porcie opłaty portowe. Obniżone zostały mianowicie z 15 do 10 öre opłaty od każdej załadowanej wzgl. wyladowanej tonny (1.000 kg) towarów. Stanowi to dla statku węglowego o ładowności 3.000 t oszczędność około £ 27.

PRZEDRUK DOZWOLONY, LECZ Z PODANIEM ŹRÓDŁA

REDAKCJA I ADMINISTRACJA:

ELEKTORALNA 2, pokój 26 (parter)

telefony:

412-66 (Red.), 412-73 (Adm.) i 412-68 (Druk.)

Biura czynne od godziny 9 do 3 po południu

KONTO CZEKOWE P. K. O. 701

PRENUMERATA

w kraju:

kwartalnie—zł 15, półrocznie—zł 30, rocznie—zł 60

z granicą:

kwartalnie—zł 25, półrocznie—zł 50, rocznie—zł 100

CENY OGŁOSZEŃ

w zeszytach zwykłych:

IV str. okładki—zł 1.200; II i III str. okł.—zł 900;

1/2 str.—zł 500; strony zwyczajne — zł 600,

1/4 str.—zł 350, 1/8 str.—zł 200, 1/16 str.—zł 110

Przy ogłoszeniach kombinacyjnych, petitowych oraz tabelarycznych do cen powyższych dolicza się 30%

Redaktor Naczelny: **CZESŁAW PECHE**

Redaktor: **WAĆLAW SZURIG**

Redaktor działu finansowo-skarbowego:
PAWEŁ MICHALSKI

Redaktor działu rolniczego:
LEONARD KRAWULSKI

Redaktor działu komunikacyjnego:
JÓZEF GIEYSZTOR

Wydawca: **MINISTERSTWO PRZEMYSŁU I HANDLU**

WPISY DO REJESTRU HANDLOWEGO SĄDU OKRĘGOWEGO W WARSZAWIE

A. — FIRMY JEDNOOSOBOWE, SPÓŁKI FIRMOWE I KOMANDYTOWE

R. H. A XXVIII 54: „Tricotderma“ Tauba Weksberg w Warszawie, Nalewki 15. Firma obecnie brzmi: „Tricotderma Tauba Gutfrajd“. Właścicielka firmy Tauba-Chaja Weksberg wysłała zamąż i nosi obecnie nazwisko Gutfrajd. Pomiędzy właścicielką firmy a małżonkiem jej Janklem-Mendlem Gutfrajdem nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 8 lutego 1930 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 78: „S. Laumberg i B. Baskind“ w Warszawie, Gęsia 14. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24/26 marca 1930 r. udzielone zostało Szymonowi Laumbergowi i Berowi Baskindowi handlującym pod firmą: „S. Laumberg i B. Baskind“ odroczenie wypłat na termin trzymiesięczny od daty wyroku. Sędzią komisarzem mianowany został sędzia handlowy Tadeusz Krafft, nadzorcą zaś sądowym adwokat Paweł Orzech z Warszawy. Nadzór sądowy upoważnił do podpisywania wszelkich zobowiązań, czeków, żyr i kwitów każdego ze współników oddzielnie za kontrasygnatą nadzorcę sądowego.

R. H. A XXVIII 246: „Biuro Techniczno-Handlowe Kazimierz Krawczyk i S-ka w Warszawie“ w Warszawie, ul. Krucza 16. Reprezentowanie firm krajowych i zagranicznych. Wspólnicy: Kazimierz Krawczyk i Stanisław Okoński, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 1 stycznia 1930 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są obaj współnicy. Firmę spółki podpisuje pod jej stemplem każdy ze współników samodzielnie.

R. H. A XXVIII 247: „Kazimierz Krawczyk“ w Warszawie, Traugutta 2. Przedstawicielstwo samochodów. Istnieje od 1930 r. Właściciel Kazimierz Krawczyk z Warszawy.

R. H. A XXVIII 249: „Dawid Judaszko“ w Warszawie, Twarda 8. Drobna sprzedaż galanterji i konfekcji. Istnieje od 1925 r. Właściciel Dawid Judaszko z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Chają-Surą, z domu Mark, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 14 lutego 1930 roku, ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 250: „Arx“ Abram Grynberg w Warszawie, Miodowa 27. Perfumerja. Istnieje od 1930 r. Właściciel Abram Grynberg z Warszawy.

R. H. A XXVIII 251: Zakład Fotograficzny „Epoka“ Henryk Lewin w Warszawie, Florjańska 12. Istnieje od 1930 r. Właściciel Henryk Lewin z Warszawy.

R. H. A XXVIII 252: Fabryka Czekolady „Alpina“ Dawid Goldman w Warszawie, Nowolipie 58. Istnieje od 1930 r. Właściciel Dawid Goldman z Warszawy.

R. H. A XXVIII 255: „M. Krajewski i H. Malanowski, Biuro Parcelacyjno-Miernicze“ w Warszawie, Targowa 48. Prowadzenie biura komisowego, parcelacji gruntów, czynności pomiarowych i temu podobnych. Wspólnicy: Mieczysław Krajewski, Henryk Malanowski, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 28 marca 1930 r. Do reprezentacji spółki upoważnieni są obaj współnicy. Weksle, żyra na wekslach, akty notarialne i hipoteczne podpisują obaj współnicy łącznie. Wszelkie inne pisma, umowy, kon-

trakty prywatne, pełnomocnictwa, rachunki pokwitowania z odbioru pieniędzy, przesyłek i wszelkiej korespondencji podpisuje każdy ze współników samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

R. H. A XXVIII 256: „Sprzedaż Jedwabiu i Manufaktury Chaim Kitajewicz i S-ka“ w Warszawie, Nalewki 15, m. 1. Sprzedaż jedwabiu i manufaktury. Wspólnicy: Chaim Kitajewicz, Elimejlech Trepman, Symcha-Binem Kaplan, wszyscy z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 1 kwietnia 1930 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są wszyscy współnicy. Czeki, weksle, trały, wszelkiego rodzaju akty urzędowe i wszelkie zobowiązania podpisują Kitajewicz i Trepman łącznie. Rachunki, korespondencję, pełnomocnictwa, pokwitowania z odbioru pieniędzy, wszelkiej korespondencji, przekazów, przesyłek i towarów podpisuje każdy ze współników samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Pomiędzy Chaimem Kitajewiczem i Elimejlechem Trepmanem a ich małżonkami nastąpiły układy na mocy intercyzy, ustalające wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 257: „Abraham-Szymon Rosmarin i S-wie“ w Warszawie, Przejazd 5. Handel skórami. Wspólnicy: Abraham-Szymon Rosmarin, Izrael-Lejb Rosmarin, Leon Kirschenbaum, wszyscy z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dn. 19 listopada 1929 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są wszyscy współnicy. Wszelkie zobowiązania, umowy, weksle, żyra i pełnomocnictwa podpisuje Leon Kirschenbaum łącznie z jednym z pozostałych współników. Czeki, korespondencję zwykłą, pokwitowania z odbioru towarów i pieniędzy podpisuje każdy ze współników samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

R. H. A XXVIII 258: „Szajndla Rasner“ w Warszawie, Nalewki 27. Pracownia lasek i parasoli. Istnieje od 1930 r. Właścicielka Szajndla Rasner z Warszawy.

R. H. A XXVIII 259: „Jakób-Chaim Karelicki“ w Piaszczynie, Rynkowa 9. Drobna sprzedaż towarów łokciowych. Istnieje od 1930 r. Właściciel Jakób-Chaim Karelicki z Warszawy.

R. H. A XXVIII 260: „Goldman i Waks“ w Warszawie, Gęsia 12. Sprzedaż wyrobów włóknistych. Wspólnicy: Srulem-Chaim Goldman, Dawid Waks, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 10 sierpnia 1929 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są obaj współnicy. Weksle, kontrakty i wszelkie zobowiązania podpisują obaj współnicy łącznie. Korespondencję, pokwitowania z odbioru korespondencji, towarów i przesyłek podpisuje każdy ze współników samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Pomiędzy Srulem-Chaimem Goldmanem i Dawidem Waksem a małżonkami ich nastąpiły układy na mocy intercyzy, ustalające wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 261: „Lejzor vel Leopold Aronson“ w Warszawie, Gęsia 3 (Nalewki 29). Skład komisowy. Istnieje od 1930 r. Właściciel Lejzor vel Leopold Aronson z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Leją-Gitlą, z domu Brill, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 7 marca 1918 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 262: „Gustaw Schwarzwald“ w Pradze Czeskiej I. Oddział w Warszawie, Leszno 8. Zastępstwa wy-

robów gumowych i kolonialnych. Właścicielka Eleonora Schwarzwaldowa z Pragi Czeskiej. Isaiaśowi Rappowi z Warszawy udzielono prokury. Firma zarejestrowana w Pradze Czeskiej A. XVIII, str. 162.

R. H. A XXVIII 263: „Polsuk“ Benjamin Miller w Warszawie, Gęsia 6. Sprzedaż manufaktury. Istnieje od 1930 r. Właściciel Benjamin Miller z Warszawy.

R. H. A XXVIII 264: „Zyskind Szpiro“ w Warszawie, Gęsia 4 m. 43. Drobną sprzedaż towarów łokciowych. Istnieje od 1930 r. Właściciel Zyskind Szpiro z Warszawy.

R. H. A XXVIII 265: „Szulim Grünglas“ w Warszawie, Podwale 32. Drobną sprzedaż ubiorów męskich i okryć damskich. Istnieje od 1929 r. Właściciel Majer-Szulim Grünglas z Warszawy. Pomiedzy właścicielem firmy a małżonką jego Szajndlą, z domu Radzyńska, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 19 czerwca 1928 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 266: „Jan Fujarski“ w Cechówce, gm. Okuniew, powiat warszawski. Skład apteczny. Istnieje od 1930 r. Właściciel Jan Fujarski z Warszawy.

R. H. A XXVIII 267: „Zbigniew Karwowski“ w Warszawie, Stalowa 5. Betoniarńia i sprzedaż materiałów budowlanych i opałowych. Istnieje od 1930 r. Właściciel Zbigniew Karwowski z Warszawy.

R. H. A XXVIII 268: „Mojżesz Bochenek“ w Warszawie, Wilcza 26a. Zakład fryzjerski. Istnieje od 1929 r. Właściciel Mojżesz Bochenek z Warszawy. Pomiedzy właścicielem firmy a małżonką jego Rywką, z domu Besser, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 25 lutego 1930 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 269: „Towarzystwo Kolejowo-Budowlane Inżynier Stanisław Dworakowski i S-ka“ w Warszawie, Al. Ujazdowskie 18. Prowadzenie wszelkich robót i prac wchodzących w zakres budownictwa i inżynierji, oraz wyrobu, kupna i sprzedaży materiałów budowlanych. Wspólnicy: Stanisław Dworakowski, Kazimierz Tyszka, Ezekiel Grynberg, wszyscy z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 19 marca 1930 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są wszyscy wspólnicy. Weksle, żyra, czeki, umowy, przekazy, pełnomocnictwa, akty notarialne i hipoteczne i wszelkie zobowiązania podpisują dwaj wspólnicy łącznie lub jeden ze wspólników łącznie z prokurentem. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, sum pieniężnych, przesyłek towarów i ładunków podpisuje jeden ze wspólników lub prokurent samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

R. H. A XXVIII 270: „Abram Grynberg“ w Warszawie, Franciszkańska 27. Sprzedaż skór wyrobionych. Istnieje od 1930 r. Właściciel Abram Grynberg z Warszawy.

R. H. A XXVIII 271: „Wytwórnia Płaszczy Damskich Majer Sztejn i S-ka“ w Warszawie, Miodowa 27. Prowadzenie wytwórni płaszczy damskich. Wspólnicy: Majer Sztejn, Icek-Lejb Goldfajer, Herman Rajner, wszyscy z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 15 kwietnia 1930 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są wszyscy wspólnicy. Weksle, czeki, traty, pokwitowania z odbioru pieniędzy, rachunki, akty urzędowe, pełnomocnictwa, umowy w przedmiocie kupna i sprzedaży towarów i wszelkie zobowiązania podpisuje Majer Sztejn łącznie z jednym z pozostałych wspólników. Pokwitowania z odbioru wszelkiego rodzaju korespondencji, przekazów, przesyłek i towarów podpisuje jeden ze wspólników. Podpisy winny być kładzione pod stem-

plem firmy. Pomiedzy Hermanem Rajnerem a małżonką jego Ruchlą, z domu Merenholz, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 18 lutego 1929 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 273: „Grocher i Rotsztejn“ w Warszawie, Nalewki 15, sklep nr. 43. Pracownia kapeluszy i trykotaży. Wspólnicy: Herszko-Nusko Rotsztejn, Chaim-Mordka Grocher, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 1 stycznia 1930 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są obaj wspólnicy. Weksle oraz wszelkie zobowiązania pieniężne podpisują obaj wspólnicy łącznie pod stemplem firmy. Pomiedzy Herszkiem-Nuskim Rotsztejnem a małżonką jego Hindą, z domu Podolak, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 30 grudnia 1929 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 274: „Wytwórnia Rymarska i Wyrób Pa-sów Transmisyjnych Edward Stelmach“ w Warszawie, Próżna 8. Istnieje od 1930 r. Właściciel Edward Stelmach z Warszawy.

R. H. A XXVIII 275: „Henryk Kwapisiewicz“ w Grodzisku Mazowieckim, Przechodnia 9. Młyn motorowy. Istnieje od 1929 r. Właściciel Henryk-Jan Kwapisiewicz w Grodzisku Mazowieckim.

R. H. A XXVIII 276: „Jakób-Nuchim Szenicer“ w Warszawie, Grzybowska 5. Drobną sprzedaż mięsa i drobiu. Istnieje od 1927 r. Właściciel Jakób-Nuchim Szenicer z Warszawy. Pomiedzy właścicielem firmy a małżonką jego Rywką, z domu Ziemba, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 19 listopada 1929 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 277: „Stanisława Przeździecka“ w Rembertowie. Skład apteczny. Właścicielka Stanisława-Marcelina Przeździecka z Rembertowa.

R. H. A XXVIII 279: „Szymon Sztajenberg“ w Warszawie, Senatorska 22. Wydawnictwo Biblioteka Prawnicza. Istnieje od 1930 r. Właściciel Szymon Sztajenberg z Warszawy.

R. H. A XXVIII 280: „Feliks Bąk i B-cia Szymański“ w Pruszkowie, Brzezińskiego 20. Prowadzenie młyna w Pruszkowie i piekarni w Brwinowie oraz zakup zboża i sprzedaż mąki. Wspólnicy: Feliks Bąk, Stanisław Szymański, obaj z Pruszkowa, Kazimierz Szymański z Brwinowa. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 8 maja 1930 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są wszyscy wspólnicy. Wszelkie zobowiązania, umowy, weksle, żyra na wekslach i czekach, pełnomocnictwa i prokury podpisuje Feliks Bąk łącznie z jednym z pozostałych wspólników. Pokwitowania z odbioru wszelkiego rodzaju korespondencji, przekazów pieniężnych, przesyłek i towarów podpisuje jeden ze wspólników. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

R. H. A XXVIII 282: Kawiarnia Gastronomiczna „Kujawianka“ Teofil Olechnowicz i S-ka w Warszawie, Leszczyńska 10. Prowadzenie kawiarni. Wspólnicy: Józef Sarczewicz z Warszawy, Teofil Olechnowicz z Miłosny, pow. warszawskiego. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 15 lutego 1930 r. Do reprezentowania spółki upoważniony jest Józef Sarczewicz. Weksle, akty urzędowe, prokury, pełnomocnictwa, kontrakty i wogóle wszelkie zobowiązania pieniężne podpisują obaj wspólnicy łącznie. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru towarów, wszelkiego rodzaju korespondencji i pieniędzy podpisuje jeden ze wspólników. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

R. H. A XXVIII 283: „Uszer Lewinson“ w Warszawie, Dzielna 36. Drobną sprzedaż galanterji, wyrobów tytoniowych i przyborów kamaszniczych. Istnieje od 1913 r. Właściciel Uszer Lewinson z Warszawy. Pomiedzy właścicielem firmy a małżonką jego Gelą, z domu Koper, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 28 maja 1913 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 284: „Wolf-Ber Mikielberg“ w Warszawie, Nalewki 16. Drobną sprzedaż bawełny. Istnieje od 1912 r. Właściciel Wolf-Ber Mikielberg z Warszawy. Pomiedzy właścicielem firmy a małżonką jego Dyną-Rywą, z domu Grynberg, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 10 stycznia 1913 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 285: „Bracia Elfman i M. Zylbersztejn“ w Warszawie, Nalewki 37. Handel suszonymi grzybami oraz artykułami pokrewnymi. Wspólnicy: Mordchel Elfman, Ililel Elfman, Majer Elfman, Mejer Zylbersztejn, wszyscy z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 29 kwietnia 1930 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są wszyscy wspólnicy. Wszelkie zobowiązania, weksle, żyra na wekslach, czeki, umowy, pełnomocnictwa z wyjątkiem sądowych i wszelkiego rodzaju korespondencję podpisują dwaj wspólnicy łącznie. Pokwitowania z odbioru towarów, ładunków, posylek, pieniędzy i wogóle wszelkich należności podpisuje jeden ze wspólników. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

R. H. A XXVIII 286: Jadalnia „Alia“ Sruł Sznajder w Warszawie, Marszałkowska 111. Istnieje od 1930 r. Właściciel Sruł Sznajder z Warszawy.

R. H. A XXVIII 287: „Inżynier Henryk Gajewski“ w Warszawie, Jerozolimska 103. Budowa domów stalowych. Istnieje od 1930 r. Właściciel Henryk Gajewski z Warszawy.

R. H. A XXVIII 288: „Froim Goldsztejn“ w Warszawie, Przechodnia 1. Detaliczna sprzedaż owoców suszonych i towarów kolonialnych. Istnieje od 1925 r. Właściciel Froim Goldsztejn z Warszawy. Pomiedzy właścicielem firmy a małżonką jego Elką vel Elą, z domu Tran, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 24 czerwca 1919 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 289: „Jadwiga Jesionowska“ w Warszawie, Marszałka Focha 5/7 Sklep pościelowy. Istnieje od 1927 roku. Właścicielka Jadwiga - Apolonia Jesionowska z Warszawy.

R. H. A XXVIII 290: „Jerzy Teichert“ w Warszawie, Wileńska 27. Handel winno-kolonjalny. Istnieje od 1930 r. Właściciel Jerzy-Gustaw Teichert z Warszawy. Pomiedzy właścicielem firmy a małżonką jego Natalją, z domu Just, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 11 lutego 1930 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 291: „Jakób Elgrad“ w Warszawie, Bagno 8, sklep 115. Drobną sprzedaż używanych mebli. Istnieje od 1930 r. Właściciel Jakób Elgrad z Warszawy. Pomiedzy właścicielem firmy a małżonką jego Marjem, z domu Kaczor, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 14 marca 1930 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 293: „Centralne Laboratorium Chemiczne Antoni Czekay“ w Warszawie, Marszałkowska 9. Istnieje od 1930 r. Właściciel Antoni Czekay z Warszawy.

R. H. A XXVIII 299: „Pejsach Mendel Grycman“ w Warszawie, Pawia 11a. Drobną sprzedaż materiałów piśmiennych

i zabawek dzieciennych. Istnieje od 1925 r. Właściciel Pejsach-Mendel Grycman z Warszawy. Pomiedzy właścicielem firmy a małżonką jego Chają-Łają, z domu Furmańska, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 7 maja 1929 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVII 311: „Jakób Braunsztejn“ w Warszawie, Żelazna 87. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

R. H. A XXV 33: „Tarkos“ Wanda Kossecka w Warszawie, Chłodna 29 m. 28. Michałowi Tarnowskiemu, Karolowi Mańkowskiemu, Kazimierzowi Czerwińskiemu i Janowi Tarnowskiemu, wszystkim z Warszawy, udzielono prokury z prawem podpisywania we dwóch łącznie.

R. H. A XXV 253: „Izraelski i Rotszyld“ w Warszawie, Zielna 20. Wspólnik Chaim Rotszyld mieszka obecnie przy ulicy Śliskiej 48. Pomiedzy Chaimem Rotszyldem a małżonką jego Chaną, z domu Sztokfeder, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 3 stycznia 1930 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXIV 2: „Abram Mendelson i S-ka“ w Warszawie, Nalewki 36. Mindli Mendelson z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie ze współnikiem Chaimem Żychlińskim.

R. H. A XXIV 170: Fabryka Waty Hygroskopijnej „Valetudo“ Dzierżawca Jonas Grynszpan w osadzie Zapole, gminy Grodzisk. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

R. H. A XXIII 133: „Warszawska Fabryka Fosforbronzu i Fosforbabitów K. K. Mieszczański-Spadekbierycy“ w Warszawie, Leszno 119. Józefowi Mieszczańskiemu z Warszawy udzielono prokury z prawem wystawiania i żyrowania weksli łącznie z jednym ze współników oraz z prawem samodzielnego podpisywania umów, pokwitowań z odbioru pieniędzy z banków i instytucji kredytowych, jak również wszelkich innych dokumentów.

R. H. A XXIII 178: „Bracia Cukierman i S-ka“ w Warszawie, Muranowska 44. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Bonifratskiej 11/13.

R. H. A XXIII 205: „Ber vel Bernard Goldsztejn“ w Warszawie, Długa 50. Pomiedzy właścicielem firmy a małżonką jego Bassewą, z domu Halperin, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 3 grudnia 1929 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXII 126: „Libson, Kowalski i Szulc“ w Warszawie, Długa 39. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 grudnia 1929 r. ogłoszona została upadłość firmy „Libson, Kowalski i Szulc“ w osobach Hermana-Maksa Libsona, Abrama Kowalskiego i Eluzora Szulca, wyrokiem zaś tegoż Sądu z dnia 20 stycznia 1930 r. ogłoszona została upadłość Szmula Goldmana. Sędzią komisarzem mianowany został sędzia handlowy Natan Wohl, kuratorem zaś adwokat Józef Centnerszwer z Warszawy, który obecnie jest syndykiem tymczasowym.

R. H. A XXII 487: „Tajcz i Fenigsztejn“ w Warszawie, S-to Jerska 30. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Kosteckim w Warszawie dnia 4 lutego 1930 r. za nr. 540, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zlikwidowane.

R. H. A XX 199: „Drukarnia Wielkopolska Telesfor Waczyński“ w Warszawie, Ogrodowa 10. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

R. H. A XX 266: „Ergos“ Przedstawicielstwo Firm Zagranicznych Chemiczno-Farmaceutycznych Edmund Sternberg w Warszawie, Marszałkowska 62. Firma obecnie brzmi: „Ergos“ Właściciel Edmund Sternberg, Hurtowy Skład Apteczny — Przedstawicielstwo Firm Zagranicznych Chemiczno-Farmaceutycznych“.

R. H. A XIX 192: „Symcha Laumberg“ w Warszawie, Długa 50 m. 46. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

R. H. A XIX 348: „Inżynier Jan Abratański i S-ka“ w Rembertowie pod Warszawą. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Dowbór-Muśnickim w Warszawie dnia 15 marca 1930 r. za nr. 211, wspólnik komandytowy Jerzy Gyurkowicz ze spółki wystąpił, cedując swój udział wartości zł. 5.000 nowoprzyjętej spółnicy komandytowej Olimpij Abratańskiej.

R. H. A XIX 474: Zakłady żelazne i Papiernia „Bodzechów“ Edward Jankowski i Spółka w Warszawie, Moniuszki 12. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25/26 stycznia 1927 r. Edwardowi Jankowskiemu odjęte zostało prawo zarządu majątkiem żony Wandy Jankowskiej, przysługujące mu z mocy art. 192 i 193 K. C. P.

R. H. A XVII 134: „Drukarnia Literacka wł. dr. Adam Doboszyński“ w Warszawie, Nowy-Świat 22. Właściciel inż. Adam Doboszyński z Warszawy. W wyniku postępowania spadkowego po zmarłym d-rze Adamie Doboszyńskim przeprowadzonego w Sądzie Grodzkim Oddział Cyw. X w Krakowie (X. A. 297/29) przedsiębiorstwo stanowi wyłączną własność inż. Adama Doboszyńskiego. Wpis powyższy w dniu 9 maja 1930 r. uzupełniony został dopełnieniem: Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 2 kwietnia 1930 r. za nr. 1670, w celu dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa zawarta została spółka pod firmą: „Drukarnia Literacka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“.

R. H. A XVI 136: „Bracia J. i S. Schönberg“ w Warszawie, Gęsia 8. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

R. H. A XV 92: „Szejnman, Kowarski i Chmielnicki“ w Warszawie, Nalewki 32. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 14 marca 1930 r. firmie: „Szejnman, Kowarski i Chmielnicki“ w osobach Dawida Szejnmana, Mirona Kowarskiego, Jakóba Chmielnickiego vel Chmilnickiego i Izraela-Dawida Chmilnickiego ogłoszona została upadłość. Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Franciszek Kryt, kuratorem zaś adwokat Ignacy Baumberg z Warszawy.

R. H. A XV 235: „Goldflam i Zolberg“ w Warszawie, Chmielna 138. Firma obecnie brzmi: „Zolberg i Goldflam“ w Warszawie, Muranowska 13. Jehudzie Lejbie Goldflamowi z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania pod stemplem firmy weksli, żyr, czeków, przekazów, pełnomocnictw i wogóle wszelkich zobowiązań łącznie z Chaimem-Mordką Zolbergiem oraz z prawem samodzielnego podpisywania wszelkiej korespondencji, niezawierającej zobowiązań, i innych dokumentów.

R. H. A XV 392: „Wytwórnia Pudełek, Plakatów i Pieczętek J. Puget i S-wie“ w Warszawie, Marjensztadt 16. Wspólnicy: Jan Puget, Wacław Wroczyński, Marja Puget, wszyscy z Warszawy. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Pomykałskim w Warszawie dnia 31 marca 1930 r. za nr. 244, do spółki przyjęci zostali: Jan Puget, Wacław Wroczyński i Marja Puget. Weksle, czeki, pełnomocnictwa, prokury, umowy, akty i wszelkie zobowiązania podpisują pod stemplem firmy Jadwiga Pugetowa i Wacław Wroczyński łącznie lub jedno z nich łącznie z Tadeuszem Pugetem lub Janem Pugetem. Korespondencje, niezawierającą zobowią-

zań, pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, przesyłek, towarów, sum pieniężnych i wszelkich wartości podpisuje jeden ze współników.

R. H. A XV 470: „T. Zamojski, W. Wojnarowski i S-ka“ w Warszawie, Lwowska 11. Spadkobiercy Tomasza Zamojskiego: Stefan Zamojski, Tadeusz Zamojski, Włodzimierz-Tomasz Zamojski, Janina-Eugenja Mysłakowska, Zofja-Ludwika Woydyło i wdowa Eugenja-Marja Zamojska. Tomasz Zamojski zmarł. Do reprezentowania praw spadkobierców po zmarłym Tomaszu Zamojskim upoważniony jest Stefan Zamojski.

R. H. A XIV 145: „Majer Herzig“ w Warszawie, Złota 26. Firma obecnie brzmi: „Chemiczna Fabryka „Etest“ Majer Herzig“ w Warszawie, Leszno 140.

R. H. A XIV 52: Bernard Rojzen, Wyłączna Wytwórnia Wyrobów Kosmetycznych Marki „Konik“, Jeneralna Reprezentacja Perfumerji i Fabryki Mydeł Toaletowych „Bergman und Comp. Radebeul-Dresden“, oraz Parowa Fabryka Mydeł i Perfum „Nestor“ w Warszawie, Grodzieńska 51. Firma obecnie brzmi: „Bernard Rojzen — Wyłączna Wytwórnia Wyrobów Kosmetycznych Marki „Konik“, Jeneralna Reprezentacja Perfumerji i Fabryki Mydeł Toaletowych „Bergman & Co. Radebeul-Dresden“ oraz Parowa Fabryka Mydeł i Perfum „Nestor“.

R. H. A XIV 306: „Henryk Totenberg“ w Warszawie, Marszałkowska 124. Prokura Gdali Wąszula ustała. Wpis powyższy w dniu 4 sierpnia 1927 r. uzupełniony został dopełnieniem: Prokura Stanisława-Andrzeja Landau ustała. Wpis powyższy w dniu 2 czerwca 1928 r. uzupełniony został dopełnieniem: Maksowi Totenbergowi z Warszawy udzielono samodzielnej prokury.

R. H. A XIII 532: „M. i Ch. Szafran“ w Warszawie, Elektoralna 13. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Tyborowskim w Warszawie z dnia 26 kwietnia 1929 r. za nr. 1958, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo przeszło na wyłączną własność Chaj Szafran, która nadal takowe prowadzi jednoosobowo pod firmą: „Chaja Szafran“.

R. H. A XIII 543: „Juljan Glass“ Składy żelaza w Warszawie, Jerozolimka 41. Otwarto Oddział w Łodzi.

R. H. A XII 531: „Ilja Bielousow“ w Warszawie, Dobra 27. Siedziba firmy znajduje się obecnie w Płudach gminy Jabłonna.

R. II. A XI 495: „Laboratorjum Kosmetyczne Franciszek Marynowski i S-ka“ w Warszawie, Żórawia 9. Wspólniczki nieletnie: Janina-Szczęśna Marynowska i Bożenna-Krystyna Marynowska. Na mocy aktów, zezanych przed notariuszem Śleszyńskim w Warszawie dnia 29 grudnia 1927 r. za nr. 1753 i 1754, Feliks Wojciechowski ze spółki wystąpił, cedując swój udział na rzecz Franciszka Marynowskiego, zaś Helena Marynowska wystąpiła ze spółki, darując swój udział na rzecz nieletnich córek swoich Janiny-Szczęśnej i Bożenny-Krystyny. Do reprezentowania spółki i samodzielnego podpisywania firmy do pełnoletności nieletnich Janiny-Szczęśnej i Bożenny-Krystyny Marynowskich upoważniony został Franciszek Marynowski.

R. H. A X 456: „Dom Handlowy B. Borenstein i Ferster“ w Warszawie, Rysia 1. Prokurent Abram Borman zmarł.

R. H. A IX 199: „Centralne Laboratorium Chemiczne Czeka i Krysiewicz” w Warszawie, Marszałkowska 9. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Wyganowskim w Warszawie dnia 12 kwietnia 1930 r. za nr. 583, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zaś przeszło na wyłączną własność Antoniego Czeka, który nadal takowe prowadzi jednoosobowo pod firmą: „Centralne Laboratorium Chemiczne Antoni Czeka”.

R. H. A IX 243: „Bar Demokratyczny” Stanisław Gromiec w Warszawie, Jerozolimska 54. Firma obecnie brzmi: „Bar Zdrój”.

R. H. A B. 77: „S. Bednarski” w Warszawie, Krucza 44. Siedziba firmy mieści się przy ulicy Przyokopowej 1. Otwarto sklep przy ul. Prądzyńskiego 28.

R. H. A G. 59: „Litografia Artystyczna W. Głowczewski” w Warszawie, Chmielna 18. Prokura Hugona Zachert-Okrzanowskiego i Henryka Potockiego ustala. Józefie Głowczewskiej z Warszawy udzielono samodzielnej prokury. Leonowi Lewandowskiemu i Józefowi Wrońskiemu, obydwom z Warszawy, udzielono prokury z prawem podpisywania we dwóch łącznie lub każdego z nich łącznie z dotychczasowymi prokurentami Janiną Janowską i Zdzisławem Korwin-Kossakowskim. Stosownie do postanowienia Nadzoru Sądowego wszystkie zobowiązania wekslowe podpisywane przez prokurentów, jakoteż korespondencja handlowa, zawierająca zobowiązania, winny być zaopatrzone również i podpisem nadzorczy sądowego. Decyzją Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 marca 1930 r. zarządzone zostało otwarcie postępowania układowego firmy z jej wierzycielami.

R. H. A P. 16: „Progress” w Warszawie, Al. Jerozolimskie 29. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Różyckim w Piasecznie dnia 23 kwietnia 1930 r. za nr. 917, w celu dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa zawarta została spółka pod firmą: „Biuro Kinematograficzne „Progress” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”.

R. H. A XXVIII 125: „Kolektura Państwowej Loterii Klasowej Nr. 96 J. Kleniewski i A. Zieliński” w Warszawie. Piekna 58. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dnia 9 kwietnia 1930 r. za nr. 2458, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo przeszło na własność Augusta Zielińskiego, który nadal prowadzi takowe jednoosobowo i jako drobnohandlujący przepisom dekretno o rejestrze handlowym nie podlega.

R. H. A XXVIII 281: „Wytwórnia Mebli J. Płeck i S. Romanowicz” w Warszawie, Chłodna 15. Wyrób i sprzedaż mebli. Wspólnicy: Józef Płeck, Stanisław Romanowicz, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 2 września 1929 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są obaj wspólnicy. Wszelkie zobowiązania pieniężne, weksle, czeki, indosy i korespondencje, zawierające zobowiązania, podpisują obaj wspólnicy łącznie. Pokwitowania z odbioru korespondencji, przekazów, towarów i należności pieniężnych podpisuje jeden ze wspólników. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

R. H. A XXVIII 295: „Henryk Serafin i S-ka, Handel Drzewny” w Warszawie, Rakowiecka 15. Wspólnicy: Tadeusz Brożek, Karol Napieralski, obaj z Warszawy, Henryk Serafin ze Skarżyska. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 8 maja 1930 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są wszyscy wspólnicy. Weksle, umowy i wszelkie zobowiązania podpisują dwaj wspólnicy łącznie. Rachunki i wszelka korespondencja podpisuje jeden ze wspólników. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

R. H. A XXVIII 296: „Tobiasz Fligeltaub” w Warszawie, Pawia 10 m. 3. Skup zawodowy starych szmat i pośredniczenie w dostawie kości. Istnieje od 1900 r. Właściciel Chaim-Tobiasz Fligeltaub z Warszawy.

R. H. A XXVIII 298: „Chaim-Jechijel Holender” w Miedzeszynie. Drobna sprzedaż desek. Istnieje od 1930 r. Właściciel Chaim-Jechijel Holender z Warszawy.

R. H. A XXVIII 300: „Bronisława Netzer i S-ka” w Warszawie, Marszałkowska 48. Cukiernia i handel wyrobami cukierniczymi. Wspólnicy: Józef Sarcewicz, Helena-Bronisława Netzerowa, oboje z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 21 maja 1930 r. Do reprezentowania spółki upoważniony jest Józef Sarcewicz. Wszelkie umowy, zobowiązania, czeki, weksle, akty wszelkiego rodzaju podpisuje Józef Sarcewicz samodzielnie. Pełnomocnictwa, upoważnienia do odbioru pieniędzy z poczty, z instytucji bankowych, kredytowych i państwowych, korespondencje, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru towarów i pieniędzy podpisuje każdy ze wspólników samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Pomiędzy Jerzym Netzerem a małżonką jego Heleną-Bronisławą, z domu Sarcewicz, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 16 kwietnia 1930 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 301: „Leonard Sarcewicz i S-ka” w Warszawie, Wspólna 46. Fabryka cukrów i czekolady. Wspólnicy: Leonard Sarcewicz, Wincenty Kowalewski, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 21 maja 1930 r. Do reprezentowania spółki upoważniony jest Leonard Sarcewicz. Wszelkie umowy, zobowiązania, czeki, weksle i akty wszelkiego rodzaju podpisuje Leonard Sarcewicz samodzielnie. Pełnomocnictwa, upoważnienia do odbioru pieniędzy z poczty, z instytucji bankowych, kredytowych i państwowych, korespondencje, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru towarów i pieniędzy podpisuje każdy ze wspólników samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Pomiędzy Leonardem Sarcewiczem a małżonką jego Marią, z domu Kowalewską, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 10 grudnia 1927 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 302: „Szulzinger i Abiajer” w Warszawie, Wronia 37. Skład desek stolarskich i budowlanych. Wspólnicy: Szmul-Gdajla Szulzinger, Pelta Abiajer, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 1 kwietnia 1928 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są obaj wspólnicy. Weksle i wszelkiego rodzaju zobowiązania podpisują obaj wspólnicy łącznie. Pokwitowania z odbioru pieniędzy i wszelkiej korespondencji podpisuje jeden ze wspólników. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

R. H. A XXVIII 303: „Józef Wajda” w Warszawie, Elektra 29. Fabryka pończoch. Istnieje od 1930 r. Właściciel Józef Wajda z Warszawy.

R. H. A XXVIII 304: Polska Wytwórnia Zegarków „Perfectwatch” Judka Jakubowicz w Warszawie, Sienna 27. Istnieje od 1930 r. Właściciel Judka Jakubowicz z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Małką, z domu Zylbersztęja, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 7 czerwca 1910 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 305: „Drobna Sprzedaż Towarów Galanteryjnych Jura Sytten i Nechama Rotberg” w Warszawie, Tamka 21. Wspólnicy: Jura Sytten, Nechama Rotberg, obie z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 1 kwietnia 1930 r. Do reprezentowania spółki i podpisywania firmy pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i do-

kumentach upoważniona jest Jura Sytten. Pomiędzy Jan-
klem-Fajwlem Syttenem a małżonką jego Jurą, z domu Rot-
berg, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 26 czerwca
1916 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 306: „Alfol“ Mowsza Elperin w Warsza-
wie, Chmielna 44. Wytwórnia papieru metalowego do opa-
kowania herbaty, cukierków, serów i t. p. Istnieje od 1930 r.
Właściciel Mowsza Elperin z Warszawy.

R. H. A XXVIII 307: „Z. Zipser i T. Fuchs Spółka Firmowa“
w Rembertowie. Fabryka giętych mebli. Wspólnicy: Stefan-
Zygmunt Zipser, Tobij-Giejnuch Fuchs, obaj z Zamościa Lu-
belskiego. Spółka rozpoczęła czynności dnia 25 kwietnia 1930
roku. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważ-
nieni są obaj wspólnicy. Wszelkie zobowiązania, weksle, in-
doso weksłowe, umowy, pełnomocnictwa podpisują obaj
wspólnicy łącznie. Rachunki za sprzedany towar, czeki, ko-
respondencje, pokwitowania z odbioru należności, wszelkiej
korespondencji, towarów, pieniędzy za przekazami i zaliczeń
podpisuje jeden ze wspólników. Podpisy winny być kładzio-
ne pod stemplem firmy.

R. H. A XXVIII 308: „Szlama Winny“ w Warszawie, Gę-
sia 20. Pracownia krawiecka. Istnieje od 1920 r. Właściciel
Szlama Winny z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy a
małżonką jego Łają, z domu Brajtmann, nastąpił układ na
mocy intercyzy z dnia 25 lutego 1930 r., ustalający wyłącz-
ność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 309: „Marja Bujanowska“ w Warszawie,
Marszałka Focha 12. Drobna sprzedaż konfekcji bieliznia-
nej. Istnieje od 1930 r. Właścicielka Marja-Stanisława Bu-
janowska z Warszawy.

R. H. A XXVIII 310: „Kino Lira“ Aleksander Zieliński
w Warszawie, Zabkowska 37. Istnieje od 1929 r. Właściciel
Aleksander Zieliński z Warszawy. Pomiędzy właścicielem
firmy a małżonką jego Katarzyną, z domu Antonowicz, na-
stąpił układ na mocy intercyzy z dnia 4 września 1910 r.,
ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 311: „Przedsiębiorstwo Budowlane Józef
Bekta“ w Warszawie, Zamojskiego 20. Istnieje od 1907 r.
Właściciel Józef Bekta z Warszawy.

R. H. A XXVIII 312: „Jan Orlikowski“ w Warszawie, Tar-
gowa 54. Drobna sprzedaż artykułów spożywczo-kolonjal-
nych. Istnieje od 1916 r. Właściciel Jan-Piotr Orlikowski
z Warszawy.

R. H. A XXVIII 313: „Mordechaj Drachman“ w Warszawie,
Nalewki 30. Drobna sprzedaż odpadków skórzanych i skór
na branzle i zakładki. Istnieje od 1930 r. Właściciel Morde-
chaj Drachman z Warszawy.

R. H. A XXVIII 314: „Techniczne Biuro Meljoracji Gospo-
darczych Inż. Teodor Cichocki i Kazimierz Czarnecki“
w Warszawie, Wspólna 32 m. 4. Wspólnicy: Teodor Ci-
chocki, Kazimierz Czarnecki, obaj z Warszawy. Spółka fir-
mowa rozpoczęła czynności dnia 26 maja 1930 r. Do zastę-
powania spółki wobec władz i osób upoważnieni są obaj
wspólnicy. Firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zo-
bowiązaniach i dokumentach podpisują obaj wspólnicy
łącznie.

R. H. A XXVIII 315: „Alojzy Lenczewski i S-ka“ w War-
szawie, Biała 8. Pracownia tapicerska. Wspólnicy: Alojzy
Lenczewski, Wacław Japkowski, obaj z Warszawy. Spółka
firmowa rozpoczęła czynności dnia 24 maja 1930 r. Do za-

stępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są obaj
wspólnicy. Wszelkie zobowiązania podpisują obaj wspólnicy
łącznie pod stemplem firmy.

R. H. A XXVIII 316: „Szymon Ben“ w Warszawie, Mie-
dziana 6. Skup zawodowy w celu odprzedaży materiałów
opałowych na st. towarowej Warszawa-Główna. Istnieje od
1926 r. Właściciel Szymon Ben z Warszawy. Pomiędzy wła-
ścicielem firmy a małżonką jego Dwojra-Rywką, z domu Caj-
tung, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 27 kwietnia
1904 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność do-
robku.

R. H. A XXVIII 317: „Inż. Michał Hertz“ w Warszawie,
Kilińskiego 3. Biuro pośrednictwa handlowego. Istnieje od
1929 r. Właściciel Michał Hertz z Warszawy. Pomiędzy wła-
ścicielem firmy a małżonką jego Pauliną, z domu Turower,
nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 29 listopada 1912 r.,
ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 319: „Pracownia Ortopedyczna Ignacy Ja-
worski“ w Warszawie, Targowa 38. Istnieje od 1930 r. Wła-
ściciel Ignacy Jaworski z Warszawy.

R. H. A XXVIII 320: „Biuro Techniczno-Samochodowe Ka-
zimierz Żółtowski i S-ka“ w Warszawie, Szpitalna 4. Pro-
wadzenie biura techniczno-samochodowego. Wspólnicy: Ka-
zimierz Żółtowski, Stefan Rostkowski, obaj z Warszawy.
Zofji Żółtowskiej z Warszawy udzielono łącznej prokury.
Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 11 kwietnia 1930
roku. Do reprezentowania spółki upoważnieni są obaj wspólni-
cy. Wszelkie zobowiązania, umowy, weksle, czeki, żyra na
wekslach i czekach, pełnomocnictwa i prokury podpisują
obaj wspólnicy łącznie lub jeden ze wspólników łącznie z
prokurentem. Zwykłą korespondencję, pokwitowania z od-
bioru korespondencji, pieniądze, przesyłek i towarów pod-
pisuje jeden ze wspólników. Podpisy winny być kładzione
pod stemplem firmy. Pomiędzy właścicielem firmy a małżon-
ką jego Zofją, z domu Rostkowską, nastąpił układ na mocy
intercyzy z dnia 17 sierpnia 1922 r., ustalający wyłączność
majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 327: „Jan Wojtasiewicz“ w Warszawie,
Tamka 31. Drobna sprzedaż materiałów aptecznych. Istnieje
od 1930 r. Właściciel Jan Robert Wojtasiewicz z Warszawy.

R. H. A XXVIII 328: „Izrael-Mordka Pell“ w Warszawie,
Towarowa 70. Drobna sprzedaż artykułów mydlarskich. Ist-
nieje od 1930 r. Właściciel Izrael-Mordka Pell z Warszawy.
Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Chają, z domu
Kuperberg, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 22 mar-
ca 1930 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność do-
robku.

R. H. A XXVIII 60: „Pracownia Ortopedyczna Ignacy Ja-
worski i Jan Pyrek“ w Warszawie, Targowa 38. Na mocy
aktu, zeznanego przed notariuszem Małkowskim w Warsza-
wie dnia 8 lutego 1930 r. za nr. 355, spółka została rozwią-
zana, przedsiębiorstwo zaś przeszło na wyłączną własność
Ignacego Jaworskiego, który nadal takowe prowadzi jedno-
osobowo pod firmą: „Pracownia Ortopedyczna Ignacy Ja-
worski“.

R. H. A XXVII 330: „Fabryka Kas Pancernych Stalo-Beto-
nowych Z. Zwierzchowski i Syn“ w Warszawie, Warecka 9.
Alfredowi-Tadeuszowi Zwierzchowskiemu z Warszawy u-
dzielono samodzielnej prokury.

R. H. A XXVI 226: „Warszawska Fabryka Izolacji Korko-
wej Władysław Wierusz-Kowalski i S-ka“ w Warszawie,

Dworska 14/16. Inż. Wincentemu-Zygmuntowi Krysińskiemu z Warszawy udzielono łącznej prokury.

R. H. A XVI 348: **Eksplotacja Leśna „Jablonna” Bieżyński, Ladecki, Rozenowicz i S-ka** w Warszawie, Wilcza 68 m. 7. Firma obecnie brzmi: „Eksplotacja Leśna „Jablonna” Bieżyński, Rozenowicz, Trylnik i S-ka”. Wspólnik Benedykt Trylnik z Warszawy. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Tyborowskim w Warszawie dnia 2 października 1929 roku za nr. 4557, Juda-Mowsza Ladecki ze spółki wystąpił, cedując swój udział nowoprzyjętemu wspólnikowi Benedyktowi Trylnikowi. Weksle, umowy i zobowiązania pieniężne podpisują Bieżyński i Rozenowicz łącznie z pozostałych wspólników. Żyra weksli i pełnomocnictwa podpisują Bieżyński i Rozenowicz łącznie. Pomiędzy Benedyktem Trylnikiem a małżonką jego Rebeką, z domu Ejges, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 14 września 1927 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXII 268: **„K. Arkuszewski i S-ka”** w Warszawie, Wąski Dunaj 12. Inżynierowi Stanisławowi Buyno i inż. Tadeuszowi Piaseckiemu, obydwom z Warszawy, udzielono prokury z prawem podpisywania weksli i żyr we dwóch łącznie.

R. H. A XXII 293: **„Rubin Sp”rytus”** w Warszawie, Elektoralna 20. Właściciel przedsiębiorstwa zamieszkuje obecnie przy ul. Orlej 11. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Natalją, z domu Lothe vel Lotte, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 15 listopada 1929 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXI 153: **„Elektryczne Instalacje Samochodowe „Elis” Bobrowscy i Słubicki”** w Warszawie, Kazimierowska 74. Firma obecnie brzmi: „Elektryczne Instalacje Samochodowe „Elis” Bracia Jan i Feliks Bobrowscy”. Na mocy umowy z dnia 31 grudnia 1928 r. Bohdan Słubicki ze spółki wystąpił, cedując swój udział na rzecz pozostałych wspólników.

R. H. A XXI 194: **H. Potocki i M. Dono, Consortium de Representations Francaises en Pologne „Corefa”** w Warszawie, Wilcza 33. Na mocy umowy z dn. 29 września 1928 r. spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo prowadzone jest nadal przez Henryka Potockiego.

R. H. A XX 315: **„Fabryka Obuwia Mechanicznego Józef Czernski”** w Warszawie, Kopernika 26. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 marca 1930 r. Józefowi Władysławowi Czernskiemu handlującemu pod firmą: „Fabryka Obuwia Mechanicznego Józef Czernski” udzielono odroczenia wypłat na termin trzymiesięczny od daty wyroku. Sędzią komisarzem mianowany został sędzia handlowy Henryk Neuman, nadzorcą sądowym adwokat Alfred Bursche. Nadzór sądowy upoważnił Józefa Czernskiego do zwykłego zarządu interesami firmy z tem jednak zastrzeżeniem, że wszystkie bez wyjątku zarządzenia jego winny być wyrażone na piśmie i zaopatrzone w piśmienną aprobatę nadzorczy sądowego. Wszelkie zaś bez wyjątku zobowiązania, a zwłaszcza umowy, pełnomocnictwa, weksle, czeki, żyra, zamówienia, podania, powództwa, pisma, listy i t. p. winny być zaopatrzone prócz podpisu Józefa Czernskiego pod stemplem firmy w podpis i aprobatę sędziego komisarza lub nadzorczy sądowego.

R. H. A XIX 225: **„Corefa” Henryk Potocki** w Warszawie, Wilcza 33. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

R. H. A XIX 259: **„Cegielnia Teklin przy stacji Otwock Helena Goldman”** w Teklinie. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Bieżyńskim w Warszawie dnia 12 stycznia 1928 r. za nr. 112, w celu dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa zawarta została spółka pod firmą: „Zakłady Ceramiczne Teklin, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”.

R. H. A XIX 463: **„Par” Polska Agencja Reklamy Franciszek Krajna** w Poznaniu. Oddział w Warszawie, Foksal 16 m. 2a. Prokura Eugenjusza Szpaderskiego ustała. Wpis powyższy w dniu 13 października 1928 r. uzupełniony został dopełnieniem: Oddział w Warszawie mieści się przy ul. Moniuszki 2. Janowi Ziolkowskiemu z Warszawy udzielono prokury dla Oddziału w Warszawie. Wpis powyższy w dniu 15 kwietnia 1929 r. uzupełniony został dopełnieniem: Oddział w Warszawie mieści się przy ul. Brackiej 17 m. 3.

R. H. A XVIII 155: **Aleksander Janasz i Synowie „Dańków”** w dobrach Dańków. Wspólnicy: Helena Gabrielowa w dobrach Olganowo, pow. warszawski, Aleksander Janaszówna w dobrach Dańków, pow. grójecki, Anna Janaszówna, Marja Wolska, obie z Warszawy. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Paszkowskim w Warszawie dnia 5 lutego 1929 r. za nr. 252, Aleksander Janasz senior część swego udziału scedował na rzecz nowoprzyjętych wspólniczek Heleny Gabrielowej, Anny Janaszówny, Aleksandry Janaszówny i Marji Wolskiej. Pomiędzy Jerzym-Janem Gabriełem a małżonką jego Heleną-Marją-Dorotą, z domu Janasz, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 10 czerwca 1917 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XVIII 293: **Biuro Budowlane Mieczysław Machajski inżynier** w Warszawie, Grodzieńska 2. Firma obecnie brzmi: „Przedsiębiorstwo Robót Inżynieryjnych Inż. Mieczysław Machajski”.

R. H. A XVII 326: **„Biuro Techniczno-Samochodowe Kazimierz Żółtowski”** w Warszawie, Szpitalna 4. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dnia 11 kwietnia 1930 r. za nr. 2525, w celu dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa zawarta została spółka pod firmą: „Biuro Techniczno-Samochodowe Kazimierz Żółtowski i S-ka”.

R. H. A XVI 285 (A XXVIII 272): **„Kazimierz Skupieński”** w Warszawie, Łucka 10. Wspólnicy: Cecylja Skrzeczkowska, Władysława Skupieńska, obie z Warszawy. Na mocy aktu działów, zeznanego przed notariuszem Kurmanem w Warszawie dnia 13 grudnia 1929 r. za nr. 1925, całe przedsiębiorstwo z aktywami i pasywami przeszło na wyłączną własność Cecylji Skrzeczkowskiej i Władysławy Skupieńskiej.

R. H. A XVI 279: **„Franciszek Brzozowski”** w Warszawie, Nowy-Swiat 49. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

R. H. A XIV 283: **„Gustaw Posner i S-ka”** w Warszawie, Ogrodowa 51. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 15 marca 1928 r. za nr. 1326, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zaś wraz z aktywami i pasywami przeszło na wyłączną własność Gustawa Pozniera i prowadzone jest przez tegoż nadal jednoosobowo pod firmą: „Zakłady Przemysłowe Gustaw Pozner”.

R. H. A XII 446: **„A. i B. Filar i S-ka”** w Warszawie, Długa 50. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 3 lutego 1928 r. za nr. 604, spółka została rozwiązana i przedsiębiorstwo przestało istnieć.

R. H. A XI 157: **„Izaak Hufnagel-Spadekobiery”** w Warszawie, Franciszkańska 28. Pomiędzy Lejbą vel Leonem Hufnaglem a małżonką jego Ruchlą, z domu Don, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 30 maja 1927 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A X 33: **„Zakłady Graficzne B. Wierzbicki i S-ka”** w Warszawie, Chmielna 61. Na mocy aktów, zeznanych przed notariuszem Hulanickim w Warszawie dnia 9 września 1927 roku za nr. 1820 i dnia 24 września 1928 r. za nr. 1625, wspólnicy komandytowi Eugenjusz de Henning Michaelis,

Tadeusz Zalewski i Gizella Paszewska ze spółki wystąpili, cedując swe udziały na rzecz Haliny Włoszczewskiej spółniczkii firmowej i na rzecz Włodzimierza Cieslińskiego, który wszedł do spółki jako współnik komandytowy.

R. H. A X 48: „Fabryka Maszyn i Kamieni Młyńskich Lę-giewski i Hartwig właściciel Oskar Hartwig-Spawkobiercy“ w Warszawie, Szeroka 11. Pełnomocnictwa Władysława Hartwiga, Stefana Hartwiga i Aleksandra Kubickiego do prowadzenia przedsiębiorstwa i podpisywania firmy zostały odwołane.

R. H. A X 143: „Inżynierowie Szereszewski, Baumberg i S-ka“ w Warszawie, Elektoralna 5. Likwidatorem miano-wany został Witold Szpilfogiel z Warszawy. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Dylewskim w Warszawie dnia 28 kwietnia 1930 r. za nr. 613, spółka znajduje się w stanie likwidacji.

R. H. A X 193: „Bracia Zander“ w Warszawie, Marszał-kowska 88. Heimanowi Zanderowi z Warszawy udzielono prokury.

R. H. A X 293: „Józef Domański“ w Warszawie, Marszał-kowska 63. Siedziba firmy mieści się obecnie przy ul. Ci-chej 4.

R. H. A IX 232 (A XXVIII 294): „J. Przysuskier-Spawko-biercy“ w Warszawie, Franciszkańska 36. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 14 kwietnia 1930 r. ogłoszona została upadłość Wolfa Przysuskiera handlującego pod firmą: „J. Przysuskier“. Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Koenigstein, ku-ratorem zaś adwokat Ludomir Szczepkowski z Warszawy.

R. H. A 623 (A XXIV 303): „L. B. Jankiewicz właściciel Tadeusz Jankiewicz“ w Warszawie, Leszno 56. Wiktorowi Dereniowi i Stefanowi Kowalewskiemu, obydwom z Warsza-wy, udzielono łącznej prokury.

R. H. A B. 45: „Antoni Blikle“ w Warszawie, Nowy-Świat 35. Wspólniczka Julja Bliklowa, z domu Bocquet. Jerzemu Bliklemu z Warszawy udzielono prokury z prawem podpi-sywania pod stemplem firmy weksli i żyr łącznie z jednym ze współwłaścicieli oraz z prawem samodzielnego podpisy-wania wszelkich kontraktów, umów, najmu lokali, plenipo-tencyj sądowych oraz pokwitowań z odbioru pieniędzy. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Hulanickim w War-szawie dnia 3 września 1928 r. za nr. 1511, przedsiębiorstwo stanowi wspólność niepodzielną Antoniego-Wiesława i Julji małżonków Blikle. Wszelkie zobowiązania, umowy, kontrak-ty, najmu lokali i inne, weksle, żyra, czeki i prokury podpi-sują obaj współwłaściciele łącznie.

R. H. A K. 63: „J. Kempfi“ w Warszawie, Nowolipki 58. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Pliszczyńskim w Warszawie dnia 23 listopada 1928 r. za nr. 1186, w celu dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa zawarta została spółka pod firmą: „Handel Win i Wódek J. Kempfi, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“.

R. H. A K. 218: „S. Karczewski i M. Łukasiewicz“ w War-szawie, Trębacka 4. Firma obecnie brzmi: „A. Tuszyński i W. Karczewski“. Wspólnik: Adam-Konstanty-Leonard Tu-szyński z Warszawy. Do reprezentowania spółki upoważ-nieni są obaj współnicy. Na mocy aktu, zeznanego przed no-tariuszem Kosińskim w Warszawie dnia 13 marca 1919 r. za nr. 412, Michał Łukasiewicz ze spółki wystąpił, cedując swój udział na rzecz Adama-Konstantego-Leonarda Tuszyńskie-go. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Szymańskim w Warszawie dnia 22 października 1929 r. za nr. 2223,

wspólnik Wacław Karczewski połowę przedsiębiorstwa, sta-nowiącego całkowity jego udział w spółce, wydzierżawił po-zostałemu współnikowi Adamowi-Konstantemu-Leonardowi Tuszyńskiemu na czas do dnia 1 listopada 1939 r.

R. H. A N. 19: „Mozes Neufeld“ w Warszawie, pl. Grzy-bowski 8. Maksymiljanowi vel Maksowi Neufeldowi z War-szawy udzielono samodzielnej prokury.

R. H. A U. 12: „Bazar Niemiecki „Unitas“ Ch. Herszko-wicz“ w Warszawie, Nowy-Świat 46. Właściciel firmy Chaim Herszkowicz mieszka obecnie przy ulicy Wareckiej 9, Binie Zysi Herszkowicz z Warszawy udzielono prokury.

R. H. A VII 606: „M. Jaworska“ w Warszawie, Senatorska 19. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

R. H. A XXIX 1: „Biuro Sprzedaży Hurtowej Artykułów Chemicznych Adam Zarzecki“ w Warszawie, Nowogrodzka 6a. Istnieje od 1930 r. Właściciel Adam-Karol Zarzecki z Warszawy.

R. H. A XXIX 2: „Gerszyn Moszczyzner“ w Warszawie, Franciszkańska 18 m. 22. Pracownia kuśnierska. Istnieje od 1928 r. Właściciel Gerszyn Moszczyzner z Warszawy. Pomie-dzy właścicielem firmy a małżonką jego Esterą-Surą, z do-mu Iszloch, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 16 maja 1930 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXIX 4: „Skład Farb Ziemych i Chemicznych oraz Artykułów Mydlarskich „Jedność“ Abram Salberg“ w Warszawie, pl. Kazimierza Wielkiego 10. Istnieje od 1923 r. Właściciel Abram-Icek Zalberg vel Salberg z Warszawy. Po-między właścicielem firmy a małżonką jego Ruchlą, z domu Sztajnбок, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 22 kwiet-nia 1925 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność do-robku.

R. H. A XXIX 5: „Józef Duda, Przedsiębiorstwo Robót Bu-dowlanych“ w Warszawie, Tyniecka 48. Istnieje od 1930 r. Właściciel Józef Duda z Warszawy.

R. H. A XXIX 6: „Abe Zemsz“ w Warszawie, Grzybowska 2. Detaliczna sprzedaż żelaza. Istnieje od 1901 r. Właściciel Abe Zemsz z Warszawy.

R. H. A XXIX 7: „Passementeries“ Dwojra Kaczor w War-szawie, pl. Grzybowski 10. Drobną sprzedaż nici, bawełny i towarów galanterijnych. Istnieje od 1930 r. Właścicielka Dwojra Kaczor z Warszawy. Pomiedzy Tobjaszem Kaczorem a małżonką jego Dwojrą, z domu Hauswirth, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 5 lutego 1930 r., ustalający wyłącz-ność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXIX 8: „Józef Herszkorn“ w Warszawie, Na-lewki 17 m. 70. Sprzedaż towarów optycznych. Istnieje od 1915 r. Właściciel Józef Herszkorn z Warszawy.

R. H. A XXIX 9: „Parasopol“ Aleksander Wildeor w War-szawie, Nalewki 9 m. 4. Pracownia parasoli i lasek. Istnieje od 1930 r. Właściciel Mordcha Aleksander Wildeor z War-szawy.

R. H. A XXIX 10: „Polskie Zakłady Enbölith A. Maurer“ w Warszawie, Chłodna 21. Wykonywanie posadzek enboli-towych na budowlach. Istnieje od 1930 r. Właściciel Adolf Maurer z Otten w Szwajcarii.

R. H. A XXIX 11: „Polski Eksport W. Breyvogel i S-ka“, w Tryjeście. Oddział w Warszawie, Mokotowska 17. Eksport wszelkich towarów polskich do Włoch, do krajów Lewantu i Orientu oraz import z tychże krajów wszelkich towarów do Polski, a to na zasadach komisowych jako przedstawiciele firm. Wspólnicy: Wilhelm Breyvogel z Tryjestu, Waclaw Karczewski z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 8 lutego 1930 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są obaj wspólnicy. Weksle, akcepty, traty oraz listy gwarancyjne podpisują obaj wspólnicy łącznie lub jeden ze wspólników łącznie z prokurentem. Prokury podpisują obaj wspólnicy łącznie. Wszelkie inne dokumenty i umowy podpisuje każdy ze wspólników samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka zgłoszona została w Tryjeście dnia 11 czerwca 1925 r.

R. H. A XXIX 12: „Owadomor“ K. Bloske i B. Bułgakow w Warszawie, Natolińska 7. Wyrobienie i rozprzestrzenienie preparatu do tępienia owadów - pasożytów, wynalezione przez profesora Rapczewskiego. Wspólnicy: Krzysztof Bloske, Borys Bułgakow, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 11 czerwca 1930 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są obaj wspólnicy. Firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach podpisują obaj wspólnicy łącznie.

R. H. A XXIX 13: „F. Smoliński“ w Warszawie, Złota 25. Drobną sprzedaż obuwia. Istnieje od 1911 r. Właściciel Feliks Smoleński z Warszawy.

R. H. A XXIX 14: „Feder i Grynberg“ w Warszawie, Franciszkańska 22. Detaliczny handel skórami. Wspólnicy: Masza Feder, Liba Grynberg, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 1 stycznia 1930 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są obaj wspólnicy. Weksle, czek, zobowiązania, pełnomocnictwa, prokury i akty notarialne podpisują obaj wspólnicy łącznie. Korespondencję zwykłą, pokwitowania z odbioru korespondencji, przesyłek, przekazów, towarów i należności podpisuje jeden ze wspólników. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

R. H. A XXVIII 318: „Młyn Wieliszew, Stanisław Marciniak i Jan Kocot“ we wsi Wieliszewie, gm. Nieporęt, pow. warszawski. Urządzenie i eksploatacja młyna. Wspólnicy: Stanisław Marciniak, Helena Marciniak, oboje z Wieliszewa pow. warszawski, Jan Kocot, Leokadja Kocot, oboje z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 1 czerwca 1929 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są Stanisław Marciniak i Jan Kocot. Weksle, żyra na wekslach i czekach, umowy, akty urzędowe, pełnomocnictwa i wszelkie zobowiązania podpisują obaj wspólnicy upoważnieni do reprezentowania spółki. Rachunki, korespondencję, pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, pieniędzy za przekazami, przesyłek i towarów podpisuje jeden ze wspólników upoważnionych do reprezentowania spółki. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

R. H. A XXVIII 321: „N. Czamarka“ w Warszawie, plac Grzybowski 8. Detaliczna sprzedaż wyrobów żelaznych. Istnieje od 1901 roku. Właściciel Noech Czamarka z Warszawy.

R. H. A XXVIII 322: „Uszer Can“ w Warszawie, Miodowa 23. Detaliczna sprzedaż okryć damskich i futer. Właściciel Uszer Can z Warszawy.

R. H. A XXVIII 325: „Elektrotechnika i Radjo Becal Mandel“ w Warszawie, Sienna 3. Sprzedaż artykułów elektro-technicznych i radiowych. Istnieje od 1926 r. Właściciel Becal Mandel z Warszawy. Pomiedzy właścicielem firmy a małżonką jego Zofją, z domu Zingerman, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 23 marca 1920 r., ustalający wyłączenie majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 326: „Mordka Himelsztaub“ w Warszawie, Nalewki 13. Drobną sprzedaż przyborów do wyrobów podróży. Istnieje od 1926 r. Właściciel Mordka Himelsztaub z Warszawy.

R. H. A XXVIII 329: „Terenkop“ inż. Jan Kocot w Warszawie, Solec 60. Prowadzenie robót ziemnych, pomiarowych, murarskich, betonowych, asfaltowych i budowy dróg. Istnieje od 1930 r. Właściciel Jan Kocot z Warszawy. Kazimierzowi Kocotowi z Warszawy udzielono prokury.

R. H. A XXVIII 330: „Huty Stalowe Schoeller-Bleckman“ w Krakowie. Oddział w Warszawie, Mazowiecka 11. Wspólnicy: Eugen Bleckman i Philip Scheller, obaj z Wiednia. Karolowi Kupka z Krakowa i Antoniemu Hauckowi z Warszawy udzielono samodzielnej prokury. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 1 czerwca 1924 r. Do reprezentowania firmy pod jej stemplem upoważniony jest każdy ze wspólników samodzielnie. Spółka jest zarejestrowana w Krakowie A. IV 57.

R. H. A XXVIII 332: „Drobną Sprzedaż Mydeł Toaletowych i Kosmetyków M. J. Goldman i D. Cukierman“ w Warszawie, Franciszkańska 37. Wspólnicy: Josef Mendel Goldman, Dawid Cukierman, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 15 maja 1930 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są obaj wspólnicy. Czeki, weksle, traty, akty urzędowe, pełnomocnictwa, wszelkie zobowiązania, kupno i sprzedaż towarów, pokwitowania z odbioru pieniędzy podpisują obaj wspólnicy łącznie. Pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, przekazów, przesyłek i towarów podpisuje jeden ze wspólników. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Pomiedzy Józefem - Mendlem Goldmanem a małżonką jego Balbiną z domu Razner, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 21 lutego 1930 r., ustalający wyłączenie majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 333: „Rykla Gerszt“ w Nowym Dworze, Zakroczymska 36. Drobną sprzedaż galanterji i konfekcji. Istnieje od 1920 r. Właścicielka Rykla Gerszt vel Herszt z Nowego-Dworu. Pomiedzy Jakóblem - Szymonem Hersztem a małżonką jego Ryklą, z domu Chaimowicz, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 23 listopada 1929 r., ustalający wyłączenie majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVIII 334: „Antoni Paciorek“ w Warszawie, Sienna 74 m. 9. Przedsiębiorstwo techniczno - budowlane. Istnieje od 1930 r. Właściciel Antoni Paciorek z Warszawy.

R. H. A XXVIII 336: „Przedsiębiorstwo Budowlane Jan Grajewski“ w Warszawie, Leszczyńska 7. m. 4. Istnieje od 1929 r. Właściciel Jan - Marceł Grajewski z Warszawy.

R. H. A XXVIII 337: „Salomon Mornel“ w Warszawie, Marszałkowska 132. Sprzedaż dywanów, firanek i pokryć meblowych. Istnieje od 1929 r. Właściciel Salomon Mornel z Warszawy.

R. H. A XXVIII 338: „Aleksander“ Właściciele Kazimierz Kuźnicki, Bolesław Sienkiewicz i Aleksander Kuźnicki w Warszawie, Marszałkowska 79. Zakład fryzjerski, damski i męski. Wspólnicy Kazimierz Kuźnicki, Bolesław Sienkiewicz, Aleksander Kuźnicki, wszyscy z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 7 kwietnia 1930 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są wszyscy wspólnicy. Weksle, czek, żyra na wekslach i innych dowodach pieniężnych, obligi, umowy, pełnomocnictwa i wogóle wszelkie zobowiązania podpisują wszyscy trzej wspólnicy łącznie. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru zewsząd pieniędzy, przesyłek, przekazów, ładunków i towarów, korespondencji i wogóle wszelkich war-

tości podpisuje każdy ze współników samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

R. H. A 339: „**Apteka J. Tarchalski, L. Madey i S-ka**“ w Warszawie, Czerniakowska 79. Prowadzenie apteki. Wspólnicy: Juljusz - Marceł Tarchalski, Franciszek - Leon Madey, obaj z Warszawy, Maria - Emilia Kwiatkowska z Milanówka, pow. warszawski. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 22 lutego 1930 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są: Juljusz - Marceł Tarchalski i Franciszek - Leon Madey. Weksle, żyra, czeki, umowy, pełnomocnictwa i wszelkie zobowiązania podpisują obaj wspólnicy łącznie upoważnieni do reprezentowania spółki. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, nie wyłączając pieniężnej, i przesyłek podpisuje każdy ze współników samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

R. H. A 340: „**Przedsiębiorstwo Robót Inżynieryjno - Budowlanych Inż. F. Kopkowicz, A. Giza i M. Wiliński**“ w Warszawie, Jasna 22. Wykonywanie robót związanych z przemysłem inżynieryjno - budowlanym. Wspólnicy: inżynier Franciszek Kopkowicz z Zakopanego, inż. Apolinary Giza, Marjan Wiliński, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 12 czerwca 1930 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są wszyscy wspólnicy. Wszelkiego rodzaju zobowiązania, umowy, weksle, żyra, czeki, pełnomocnictwa, prokury, korespondencję, zawierającą zobowiązania, i t. p. podpisują dwaj wspólnicy łącznie. Pokwitowania z odbioru wszelkich należności pieniężnych, towarów, przesyłek, przekazów pieniężnych i wszelkiego rodzaju korespondencji podpisuje każdy ze współników samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

R. H. A XXVIII 341: „**Zysia Kornfeld**“ w Warszawie, Gęsia 1. Detaliczna sprzedaż sukna i kortów. Istnieje od r. 1929. Właściciel Zysia Kornfeld z Warszawy.

R. H. A XXIX 15: „**W. Gefilhaus**“ w Warszawie. Prózna 14. Sprzedaż skór. Istnieje od 1900 r. Właściciel Wolf - Binem Gefilhaus z Warszawy.

R. H. A XXIX 16: „**Fiszel Segal i Izrael Rozentel. Sprzedaż Materiałów Opałowych „Ignis”**“ w Warszawie, Prosta 36. Handel materiałami opałowymi. Wspólnicy: Fiszel vel Feliks Segal vel Saгал, Izrael vel Ignacy Rozentel, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 8 kwietnia 1930 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są obaj wspólnicy. Wszelkie zobowiązania, weksle, czeki, umowy, akty notarialne i hipoteczne, pełnomocnictwa, prokury i żyra na wekslach podpisują obaj wspólnicy łącznie. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru pieniędzy, przesyłek i towarów podpisuje każdy ze współników samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Pomędzy Izraelem Rozentalem i Fiszlem Saгалem a małżonkami ich nastąpiły układy na mocy intercyz, ustalające wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVI 212: „**Izrael Leszno**“ w Warszawie, Ś-to Jerska 24. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

R. H. A XXVII 253: **Biuro Reklamowe „Ekran” właściciele L. i B. Reinberg-Czystogórcy, St. Kobryner i S-ka** w Warszawie, Zielna 19. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Landau w Warszawie dnia 28 lutego 1930 r. za nr. 285, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zlikwidowane.

R. H. A XXVII 343: „**Ursus**“ **Józef Kubik i S-ka** w Warszawie, Młocińska 11. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Jamonttem w Warszawie dnia 3 marca 1930 r. za nr. 901, Władysław Mućko ze spółki wystąpił, cedując swój udział na rzecz współnika Józefa Kubika.

R. H. A XXVI 225: „**Zakłady Instalacyjno-Techniczne Cz. Węglowski, J. Adamczyk i S-ka**“ w Warszawie, Brzeska 3. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

R. H. A XXV 53: **Wytwórnia Skórzano-Galanteryjna „Victoria” Samuel Trokenheim** w Warszawie, Mławska 3. Pomędzy właścicielem firmy a małżonką jego Szajndlą, z domu Finkel, nastąpił układ na mocy intercyz z dnia 5 lutego 1930 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXIV 92: „**Inżynier Artur Bondy**“ w Warszawie, Wspólna 9. Firma brzmi: „Inżynier Artur Bondy Przedsiębiorstwo Budowlane”.

R. H. A XXIV 256: „**B. Szwec**“ w Warszawie, Nalewki 13. Chanie Szwecowej z Warszawy udzielono prokury.

R. H. A XXIII 51: „**Włodzimierz Paszkowski i S-ka**“ w Warszawie, Lwowska 8. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

R. H. A XXII 125: „**Jakób Ehrlich**“ w Warszawie, Chłodna 8. Firma obecnie brzmi: „Jakób Ehrlich spadkobiercy”. Jakób Ehrlich zmarł. Spadkobiercami jego są: Arja Ehrlich, Lifcia Szafran, Elka Zylberfarb, Doba Ehrlich, Pessa Ehrlich, wszyscy z Warszawy. Współwłasność niepodzielna z tytułu spadku po zmarłym Jakóbie Ehrlichu.

R. H. A XXII 277: „**Bracia Brzezińscy**“ w Warszawie, Graniczna 10. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 grudnia 1929 r. Izraelowi-Izaakowi vel Juljanowi Brzezińskiemu i Mojżeszowi vel Mieczysławowi Brzezińskiemu handlującym pod firmą „Bracia Brzezińscy” ogłoszona została upadłość. Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Truskier, kuratorem zaś adwokat Salezy Kordoński z Warszawy, który decyzją tegoż Sądu mianowany został syndykiem tymczasowym.

R. H. A XXII 39: „**Fabryka Gilz „Reklama” Fajga Ptuciennik**“ w Warszawie. Firma brzmi: „Fabryka Gilz „Reklama” F. Ptuciennik”. Lokal firmy znajduje się przy ul. Złotej 72.

R. H. A XXII 302: „**Międzynarodowy Dom Ekspedycyjny Hauspiegel i Haspel**“ w Warszawie, Przejazd 5. Wszelkiego rodzaju pokwitowanie z odbioru pieniędzy podpisuje każdy ze współników samodzielnie.

R. H. A XX 83: „**Gerson Ofengenden**“ w Warszawie, Nalewki 14. Otwarto Oddział w Łodzi.

R. H. A XX 99: „**Bracia Złatkowicz**“ w Warszawie, Miódowa 25. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

R. H. A XX 162: „**S. Krakowski**“ w Warszawie, Królewska 45. Szmulowi vel Stanisławowi Kiselsztajnowi z Warszawy udzielono samodzielnej prokury.

R. H. A XX 445: „**Hurtownia Opałowa Aleksandrowicz, Czarniecki i Jakubowski**“ w Warszawie, Towarowa 16. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Szymańskim w Warszawie dnia 26 listopada 1927 r. za nr. 2372, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zaś z aktywami i pasywami przeszło na wyłączną własność Franciszka Czarnockiego i prowadzone jest przez tegoż nadal jednocosobowo pod firmą: „Hurtownia Opałowa Franciszek Czarnocki”.

R. H. A XVIII 14: **Restauracja „Ostatni Grosz” właściciel Bogdan Zakrzewski** w Warszawie, Praga 11 listopada 64. Na

mocy umowy z dnia 21 stycznia 1930 r. przedsiębiorstwo oddane zostało w administrację poręczającą na czas do dnia 31 czerwca 1930 r.

R. H. A XVII 126: „**Karol Kuske**“ w Warszawie, Nowogrodzka 12 m. 17. Prokura Władysława Muchy ustała.

R. H. A XVII 416: „**Józef Holzer**“ w Warszawie, Daniłowiczowska 6 m. 19. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 2 maja 1928 r. Józefowi Holzerowi handlującemu pod firmą: „Józef Holzer“ ogłoszona została upadłość. Sędzią komisarzem mianowany został sędzia handlowy Iwiński, kuratorem zaś adwokat Kazimierz Lalewicz z Warszawy. Wpis powyższy w dniu 11 kwietnia 1929 r. uzupełniony został dopełnieniem: Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 stycznia 1929 r. upadłość została ukończona.

R. H. A XVII 420: „**Leon Wandel**“ w Warszawie, Długa 31. Jankiewowi-Abramowi Holcbergowi z Warszawy udzielono prokury.

R. H. A XVI 164: „**Perfection**“ **Stefan Pikulski** w Warszawie, Szpitalna 10. Sklep przy ulicy Marszałkowskiej 109.

R. H. A XVI 341: „**S. i Z. Rozenwein**“ w Warszawie, Graniczna 10. Pomiędzy Uszerem-Zygmuntem Rozenweinem a małżonką jego Lucyną, z domu Prusicka, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 14 marca 1929 r., ustalający wyłączną własność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XVI 450: „**Jan-Wojciech Skupieński**“ w Warszawie, Zielna 32 m. 14. Celem firm jest pośredniczenie przy kupnie-sprzedży artykułów budowlanych i innych.

R. H. A XV 30: „**Ela Goldsztejn**“ w Kałuszynie. Właściciel firmy mieszka obecnie w Kałuszynie, ul. Mrozowska.

R. H. A XIV 52 (A XXIV 197): „**Bernard Rojzen**“ **Wyłączna Wytwórnia Wyrobów Kosmetycznych Marki Konik, Jeneralna Reprezentacja Perfumerji i Fabryki Mydeł Toaletowych „Bergman & Co. Radebeul-Dresden” oraz Parowa Fabryka Mydeł i Perfum „Nestor”** w Warszawie, Grodzieńska 51. Firma obecnie brzmi: „Bernard Rojzen Przemysł Mydlarski i Kosmetyczny „Nestor”.

R. H. A XIV 252: „**Rabinowicz i Bakulin**“ w Warszawie, Gęsia 14. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 3 lutego 1930 r. udzielone zostało odroczenie wypłat Mojżeszowi Rabinowiczowi i Fajwiszowi Bakulinowi, handlującym pod firmą: „Rabinowicz i Bakulin” na termin trzymiesięczny od daty wyroku, decyzją zaś z dnia 28 kwietnia 1930 r. odroczenie wypłat przedłużone zostało do dnia 3 sierpnia 1930 r. Sędzią komisarzem mianowany został sędzia handlowy Stanisław Mitraszewski, nadzorcą sądowym adwokat Jan Nowicki z Warszawy. Zarząd przedsiębiorstwa sprawuje nadzór sądowy.

R. H. A XIII 498: **Biuro Ekspedycyjno-Transportowe „Unipol” Bracia Dywan** w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ulicy Siennej 42.

R. H. A XIII 563: „**Warszawska Fabryka Trykotaży Iberkleid i Bracia Datyner**“ w Warszawie, Chłodna 27. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Nowickim w Warszawie dnia 24 kwietnia 1930 r. za nr. 637, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstw zlikwidowane.

R. H. A XII 71: „**Boguchwał Jaworski Magister Farmacji, Spółka Komandytowa**“ w Warszawie, Wielka 37. Wspólnik Feliks Anioł z Warszawy. Na mocy aktów, zeznanych przed notariuszami w Warszawie: Kurmanem dnia 7 i 9 marca 1928 r. za nr. 452 i 472 i Kosińskim dnia 6 kwietnia 1929 r. za nr. 1120, wszedł do spółki w charakterze wspólnika firmowego Feliks Anioł, zaś wspólniczki komandytowe Kazimiera Grosicka, Helena Szalay'owa, Genowefa z Aniołów Michel i Elżbieta Łazowska ze spółki wystąpiły, cedując swe udziały na rzecz Feliksa Anioła i Ireny Aniołowej, która przyjęta została do spółki w charakterze wspólniczki komandytowej.

R. H. A XII 142: „**Kazimierz Zieliński, Stefan Cyfracki i S-ka**“ w Warszawie, Szmulowizna, ul. Łomżyńska 18. Firma obecnie brzmi: „Stefan Cyfracki i S-ka”. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Tyborowskim w Warszawie dnia 28 grudnia 1929 r. za nr. 5950, Kazimierz Zieliński ze spółki wystąpił, cedując swój udział Stefanowi Cyfrackiemu. Do reprezentowania spółki upoważniony jest Stefan Cyfracki. Wszelkiego rodzaju umowy, kontrakty, weksle i zobowiązania podpisuje pod stemplem firmy Stefan Cyfracki łącznie z Marią Smoliczową. Korespondencję, rachunki, pokwitowania z odbioru wszelkich należności, pieniędzy, wszelkiego rodzaju korespondencji, ładunków i towarów podpisuje Stefan Cyfracki samodzielnie.

R. H. A XI 74: „**Aron Horowic i S-ka**“ w Warszawie, Franciszkańska 24. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dnia 31 stycznia 1929 r. za nr. 880, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zlikwidowane.

R. H. A XI 528: „**Pałtych Eisensztadt**“ w Warszawie, Gęsia 3. Siedziba firmy mieści się obecnie przy ul. Nalewki 29 m. 61.

R. H. A IX 55: „**Biuro Agenturowo-Handlowe Józef Eisenbett**“ w Warszawie, Śniadeckich 12. Józef Eisenbett zmarł. Spadkobiercami jego są: Henryk Eisenbett, Bajla-Rywka Eisenbett, Marja Korngold, wszyscy z Warszawy. Współwłasność niepodzielna z tytułu spadku po zmarłym Józefie Eisenbecie. De reprezentowania firmy i podpisywania takowej na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach upoważniony jest Henryk Eisenbett.

R. H. A IX 187: „**Mleczarnia Nadświdrzańska**“ **Edmund Werner i Stanisław Dłużewski** w Warszawie, Jerozolimska 66. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Hulanickim w Warszawie dnia 3 listopada 1928 r. za nr. 1864, spółka została rozwiązana.

R. H. A VIII 401: „**Magazyn Towarów Galanteryjnych J. L. Kotkowski i O. Szejerson**“ w Warszawie, Nalewki 19. Firma obecnie brzmi: „Wytwórnia Wyrobów Skórzano-Galanteryjnych J. L. Kotkowski i O. Szejerson” w Warszawie, Nalewki 23.

R. H. A XIX 129: „**Rapke i Kornfeld**“ w Warszawie, Gęsia 1. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Tyborowskim w Warszawie dnia 16 lipca 1929 r. za nr. 3365, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo przeszło na własność Zysi Kornfelda, który takowe prowadzi nadal pod firmą: „Zysia Kornfeld”.

R. H. A A. 68: „**Jakób Adin**“ w Warszawie, Nalewki 27. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 marca 1930 r. Jakóbowi vel Abramowi Adinowi handlującemu pod firmą: „Jakób Adin” ogłoszona została upadłość. Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Mieczysław Kutzner, kuratorem zaś adwokat Józef Bloch z Warszawy, który jest obecnie syndykiem tymczasowym.

R. H. A D. 24 (A XXIV 192): „Drukarnia Wł. Łazarskiego“ w Warszawie, Ziota 7/9. Prokura Adama-Jerzego Połtawskiego ustała.

R. H. A F. 6: „D. L. Flancreich“ w Warszawie, Żelazna Brama 5. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 1 sierpnia 1928 r. firmie ogłoszona została upadłość. Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Arnold Szpinak, kuratorem zaś adwokat Józef Li-tauer z Warszawy.

R. H. A K. 29: „Helena Grabowska“ właściciel Antoni-Jan Kieffer w Warszawie, Nowy-Swiat 54. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

R. H. A L. 1: „Leokadja“ w Warszawie, Chmielna 28. Firma obecnie brzmi: „Pracownia Gorsetów „Anna“ Anna Ma-słowska“. Właścicielka firmy Amanda-Anna Falke wyszła z zamąż i nosi obecnie nazwisko Maśłowska i zamieszkuje przy ul. Chmielnej 47a.

R. H. A M. 76: „H. Melnicki“ w Warszawie, Gęsia 5. Wy-rokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 lutego 1930 r. firmie: „H. Melnicki“ ogłoszona została upadłość. Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Józef Wegner, kuratorem zaś adwokat Teodor Rędziejewski z Warszawy.

R. H. A P. 39: „W. Paszkowski“ w Warszawie, Marszałkowska 109. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Dylewskim w Warszawie dnia 17 kwietnia 1930 r. za nr. 580, część przedsiębiorstwa, to jest sklep kosmetyczno-perfume-ryjny przy ul. Marszałkowskiej 109. wrez ze wszystkimi pasywami firmy sprzedany został Stefanowi Pikulskiemu. Na mocy aktu, zeznanego przed tymże notariuszem dnia 17 kwietnia 1930 r. za nr. 581, Włodzimierz Paszkowski przypa-dająca na niego z tytułu spadku po Walentym Paszkowskim część przedsiębiorstwa scedował na rzecz Janiny Paszkow-skiej. Do prowadzenia przedsiębiorstwa i podpisywania firmy na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach upoważnio-na jest Janina Paszkowska.

R. H. A R. 135: „A. Radłowski i M. Sztos“ w Warszawie, Daleka 1/3. Marjan Sztos mieszka przy ul. Koszykowej 5.

R. H. A S. 219: „Venus“ H. Szpiro“ w Warszawie. Twar-da 10. Firma brzmi: „Fabryka Czekolady „Venus“ H. Szpiro“. Siedziba firmy mieści się przy ul. Grzybowskiej 2, fabryka Twarda 10.

R. H. A S. 271: „Dom Handlowy Szwarz i Słucki“ w War-szawie, Zielna 24. Umowy, żyra weksłowe, pełnomocnictwa pocztowe, wszelkie pokwitowania z odbioru przesyłek, to-warów, oraz wszelka korespondencję podpisuje każdy ze współników samodzielnie. Weksle i wszelkie inne zobowią-zania podpisują obaj współnicy łącznie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

R. H. A W. 52: „Ignacy Wiener“ w Warszawie, Królewska 23. Prokura Maksymiliana Stamirskiego ustała. Adolfowi Weinstokowi i Ludwikowi Stein-Kamińskiemu, obydwo-m z Warszawy, udzielono prokury z prawem podpisywania we dwóch łącznie.

R. H. A VII 543: „Jakób Goldberg“ w Warszawie, Nalewki 34. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 stycznia 1930 r. postępowanie zapobiegawcze upadłości zo-stało umorzone.

R. H. A VII 639: Fabryka Wyrobów Trykotowych „Car-no“ S. Szapiro w Warszawie, Wolność 2. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 11 lutego 1930 r. Samso-

nowi vel Szlamie Szapiro handlującemu pod firmą: „Fabryka Wyrobów Trykotowych „Car-no“ S. Szapiro“ ogłoszona zo-stała upadłość. Sędzią komisarzem masy upadłości miano-wany został sędzia handlowy Stanisław Hirszel, kuratorem zaś adwokat Józef Merliński z Warszawy.

B. — SPÓŁKI AKCYJNE I Z OGRANICZONĄ ODPOWIE-DZIALNOŚCIĄ

WPISY GŁÓWNE.

R. H. B XXVIII 4629: „Towarzystwo Techniczne Inżynier S. Grzymałowski i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzial-nością“. Siedziba spółki w Warszawie, Radna 17. Celem spółki jest prowadzenie przedstawicielstw firm francuskich oraz biura technicznego. Kapitał zakładowy zł. 2.000, pod-dzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Stanisław Grzymałowski, Olgierd Grzyma-łowski, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy, podpisując firmę pod jej stemplem każdy samodzielnie. Spółka z ograniczoną od-powiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Dembińskim w Warszawie dnia 18 sierpnia 1926 roku za nr. 1049, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 26 października 1926 r.

R. H. B XXXIX 5738: „Polsko-Brytyjska Agencja, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w War-szawie, Niecała 1. Celem spółki jest prowadzenie agetur ko-misowych w zakresie artykułów technicznych i kalki firm polskich, brytyjskich i innych zagranicznych. Kapitał zakła-dowy zł. 2.100, podzielonych na 21 udziałów, całkowicie w gotowiznie wpłaconych. Zarządcami są: Maciej Kasperowicz, Helena Przećławska, Mirosław Bagocki, wszyscy z Warsza-wy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowa-dzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, jako to: weksle, cze-ki, prokury, pełnomocnictwa, umowy, akty notarialne i hi-poteczne, tudzież korespondencję, przekazy pieniężne i inne, podpisują dwaj zarządcy łącznie. Spółka z ograniczoną od-powiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Pliszczyńskim w Warszawie dnia 17 marca 1928 roku za nr. 222, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 2 czerwca 1928 r.

R. H. B XLVII 6802: „Suknopol“, Spółka z ograniczoną od-powiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, Gęsia 7. Celem spółki jest handel towarami manufakturowymi. Kapi-tał zakładowy zł. 10.000, podzielony na 100 udziałów, całko-wicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Józef Borensztein, Maria Zuzowska, Jakób Perkal, wszyscy z Warszawy. Zar-ządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, żyra na nich, przekazy, umowy, czeki, ple-nipotencje i wogóle wszelkie zobowiązania podpisują dwaj zarządcy łącznie. Korespondencję, niezawierającą zobowią-zań, pokwitowania z odbioru wszelkiego rodzaju korespon-dencji, towarów, przesyłek i pieniędzy podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Sien-nickim w Warszawie dnia 16 kwietnia 1930 r. za nr. 1925, na czas do dnia 1 kwietnia 1931 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze jednoroczne okresy, o ile na trzy miesiące przed upływem terminu jeden ze współników nie zawiadomi pozostałych listem poleconym o chęci wystąpie-nia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 30 kwietnia 1930 r.

R. H. B XLVII 6806: „Drogi Bitumiczne, Spółka z ograni-czoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, Solec 58. Celem spółki jest wykonywanie robót asfaltowych, a mianowicie budowy dróg bitumicznych w Polsce. Kapitał zakładowy zł. 10.000, podzielony na 100 udziałów, całkowi-cie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Stefan Brzozowski, Henryk Boesewinkel, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, weksle, czeki, umowy, akty notarialne, pełno-mocnictwa i prokury podpisują obaj zarządcy łącznie. Ko-

respondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru korespondencji, przesyłek, towarów, pieniędzy i wogóle wszelkich należności podpisuje jeden z zarządców. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Hettlingerem w Warszawie dnia 5 kwietnia 1930 r. za nr. 1646, na czas do dnia 31 grudnia 1930 r.

Wciągnięto w dn. 5 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6808: „**Towarzystwo Leśne „Strachocin”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Złota 27. Celem spółki jest eksploatacja lasów oraz przedsiębiorstw przemysłowych-leśnych, jak również handel materiałami leśnymi. Kapitał zakładowy zł. 20.000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządca Izrael Lewin z Warszawy zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy samodzielnie podpisując firmę pod jej stemplem. Kupno, sprzedaż, obciążenie majątku nieruchomości i praw hipotekowanych, ustanawianie i odwoływanie prokurentów należy do kompetencji zarządcy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 18 marca 1930 r. za nr. 1375, na czas nieokreślony.

Wciągnięto w dn. 7 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6809: „**Drukarnia Literacka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Nowy-Swiat 22. Celem spółki jest prowadzenie drukarni. Kapitał zakładowy zł. 150.000, podzielony na 150 udziałów. Zł. 120.000 wniesiono wkładem rzeczowym, pozostałe zł. 30.000 wpłacono gotowizną. Zarządcami są: Krzysztof Eydziatowicz, Stanisław Gieysztor, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, żyra, umowy i wszelkie zobowiązania podpisują obaj zarządcy łącznie lub jeden z zarządców łącznie z prokurentem. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiego rodzaju korespondencji, sum pieniężnych, podpisuje jeden z zarządców lub prokurentów samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Witoldowi Sobolewskiemu z Warszawy udzielono łącznej prokury. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 2 kwietnia 1930 r. za nr. 1670, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 7 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6810: „**Wytwórnia Kinematograficzna „Blok”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Traugutta 3. Celem spółki jest założenie i prowadzenie w Warszawie przedsiębiorstwa dla produkcji obrazów filmowych i eksploatacji własnej produkcji. Kapitał zakładowy zł. 40.000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Ryszard Ordyński, Feliks Sommer, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, pełnomocnictwa, umowy, czeki, prokury i korespondencję podpisują obaj zarządcy łącznie pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Nowickim w Warszawie dnia 16 kwietnia 1930 r. za nr. 580, na czas do dnia 1 maja 1931 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze jednoroczne okresy, o ile na trzy miesiące przed upływem terminu jeden ze współników nie zawiadomi pozostałych notarialnie o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 8 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6811: „**Towarzystwo Samochodowe dla Prowadzenia Wszelkich Kursów i Szkół Kierowców Samochodowych, a w szczególności Kursów Samochodowych A. Tużyńskiego, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Mazowiecka 11. Celem spółki jest prowadzenie szkół samochodowych, warsztatów samochodowych, oraz interesów z tem związanych, a także eks-

ploatowanie koncesyj samochodowych. Kapitał zakładowy zł. 3.750, podzielony na 10 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Józef Minkiewicz, Stanisław Olszewski, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Firmę spółki pod jej stemplem podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na moc aktu, zeznanego przed notariuszem Massalskim w Warszawie dnia 29 marca 1930 r. za nr. 545, na przeciąg dwóch lat z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze dwuletnie okresy, o ile na sześć miesięcy przed upływem terminu jeden ze współników nie zawiadomi pozostałego notarialnie o chęci rozwiązania spółki.

Wciągnięto w dn. 8 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6812: „**Międzynarodowy Dom Eksportowy „Emdex”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. W języku niemieckim i angielskim „Emdex Ltd.” Siedziba spółki w Warszawie, Długa 50. Celem spółki jest prowadzenie działu agenturowego i hurtowej sprzedaży obuwniczej, skórnego i artykułów pokrewnych, oraz importowanie towarów z zagranicy i eksportowanie towarów krajowych zagranicę. Kapitał zakładowy zł. 10.000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Maks Stein, Menasze vel Moritz Rotsztein, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Firmę spółki pod jej stemplem podpisuje każdy z zarządców samodzielnie z wyjątkiem akceptów własnych, które winny być podpisywane przez obojgu zarządców łącznie. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Różyckim w Piasecznie dnia 19 lutego 1930 r. za nr. 478, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 8 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6813: „**Towarzystwo Handlowo-Leśne „Towhanles”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Złota 27. Celem spółki jest zakup i dostarczanie materiałów drzewnych do wszelkich instytucji państwowych, samorządowych i prywatnych, a między innymi kolejom, kopalniom i innym instytucjom, jak również handel materiałami drzewnymi na rachunek własny lub komisowy. Kapitał zakładowy zł. 5.000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Dawid Ebin, Nuchim Rodkin, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Umowy, kontrakty, zobowiązania, akty notarialne i hipoteczne, weksle, czeki, żyra, pełnomocnictwa podpisują obaj zarządcy łącznie. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji i przesyłek podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Dawid Ebin ponadto władny będzie za swoim jedynym podpisem otrzymywać wszelkie sumy i inne walory z wszelkich bez wyjątku instytucji państwowych, samorządowych, komunalnych i wszelkich innych, jak i z prywatnych instytucji i osób i kwitowania z odbioru. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 10 maja 1929 r. za nr. 2179, na czas nieokreślony.

Wciągnięto w dn. 9 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6816: „**Przedsiębiorstwo Handlowo-Przemysłowe Inż. W. Śliwiński i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Nowy-Swiat 2 m. 1a. Celem spółki jest prowadzenie budowy dróg, mostów, kolei oraz konstrukcji żelaznych, reprezentacji handlowej fabryk i hut, wogóle przedsiębiorstw wytwarzających względnie sprzedających artykuły budowlane, techniczne, maszyny, półfabrykaty z żelaza, stali i metali, jak również skupu w celu dalszej odprzedaży wewnątrz Państwa towarów w wolnym handlu dozwolonych, oraz zakładanie warsztatów i fabryk przemysłowych. Kapitał zakładowy zł. 20.000, podzielony na 40 udziałów. Na poczet kapitału zakładowego wpłacono zł. 5.000. Zarządcami są: Henryk Suchenek, Wilhelm Śliwiński, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkiego rodzaju zobowiązania, kontrakty, umo-

wy, indosy, żyra, weksle, akty nabycia, zbycia, obciążenia, pełnomocnictwa i prokury podpisują obaj zarządcy łącznie. Korespondencję handlową i dokumenty, niezawierające zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, przekazów, towarów, ładunków, pieniędzy i należności podpisuje jeden z zarządców. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Dylewskim w Warszawie dnia 20 marca 1930 r. za nr. 430, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 12 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6817: „**Restauracja i Hotel Angielski, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Wierzbowa 6, w hotelu Angielskim. Kapitał zakładowy zł. 60.000, podzielony na 6 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: prezes Władysław Grabowski, Bolesław Kupczyński, Stanisław Dołęgowski, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie akty, umowy, zobowiązania, weksle, indosy, czeki, prokury i pełnomocnictwa podpisują dwaj zarządcy łącznie. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru przesyłek i towarów podpisuje jeden z zarządców. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Massalskim w Warszawie dnia 4 kwietnia 1930 r. za nr. 583, na czas do dnia 31 grudnia 1935 r.

Wciągnięto w dn. 12 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6818: „**Phonotechnika, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Nowy Świat 7. Celem spółki jest handel aparatami kinowymi, radjowymi oraz innymi artykułami technicznymi. Kapitał zakładowy zł. 20.000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Ewelina Welfeldowa, Zdzisław Huzarski, oboje z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, żyra wekslowe, czeki, umowy, pełnomocnictwa i wszelkie zobowiązania podpisują oboje zarządcy łącznie lub jeden z zarządców łącznie z prokurentem. Korespondencję zwykłą, pokwitowania z odbioru korespondencji podpisuje jeden z zarządców. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Tyborowskim w Warszawie dnia 10 kwietnia 1930 r. za nr. 1633, na czas do dnia 31 grudnia 1931 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze jednoroczne okresy, o ile na sześć miesięcy przed upływem terminu jeden ze współników nie zawiadomi pozostałych listem poleconym o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 12 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6819: „**Prasa Ilustrowana, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Nowogrodzka 43. Celem spółki jest wydawnictwo czasopism ilustrowanych. Kapitał zakładowy zł. 6.000, podzielony na 120 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Stanisław Czyhak, Włodzimierz Cieśliński, Maurycy Reich, Ignacy Suchodolski, Moszek vel Mozes Szaute, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, żyra czeki, umowy i wogóle zobowiązania podpisuje Maurycy Reich łącznie z jednym z pozostałych zarządców. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, i pokwitowania z odbioru pieniędzy podpisuje jeden z zarządców. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 7 maja 1930 r. za nr. 2212, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 12 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6821: „**Wytwórnia Gaśnic „Cud”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Poznańska 11 m. 69 (32). Celem spółki jest produkcja gaśnic przeciwpożarowych oraz sprzedaż takich. Kapitał zakładowy zł. 2.000, podzielony na 100 udziałów,

całkowicie gotowizną wpłacony. Jerzy Wege z Warszawy jako jedyny zarządca zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, podpisując samodzielnie firmę pod jej stemplem. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Szymańskim w Warszawie dnia 15 kwietnia 1930 r. za nr. 1088, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 13 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6823: „**Handel Win i Wódek J. Malinowski i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Leszno 84. Celem spółki jest handel napojami alkoholowymi w naczyniach zamkniętych. Kapitał zakładowy zł. 3.000, podzielony na 30 udziałów, zł. 1.200 wpłacony gotowizną, pozostałe zł. 1.800 wniesiono wkładem rzeczowym. Zarządcami są: Józef Malinowski, Ludwika Mrówczyńska, oboje z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, umowy, żyra na wekslach, pełnomocnictwa i wszelkie zobowiązania podpisują oboje zarządcy łącznie. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, towarów, przesyłek i przekazów podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Baranieckim w Warszawie dnia 31 grudnia 1929 r. i 29 kwietnia 1930 r. za nr. 231 i 506, na czas do dnia 1 stycznia 1932 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze dwuletnie okresy, o ile na trzy miesiące przed upływem terminu jeden ze współników nie zawiadomi pozostałych notarialnie o chęci zlikwidowania spółki.

Wciągnięto w dn. 13 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6824: „**Polskie Zrzeszenie Importowo-Eksportowe Przetwórców i Kupców Trzewi, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Krak.-Przedmieście 5. Celem spółki jest racjonalizacja handlu importu i eksportu trzewi. Kapitał zakładowy zł. 100.000, podzielony na 10 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarząd stanowią: prezes Julian Lubelski z Katowic, zastępca prezesa Stefan Chojecki z Poznania, Abram Szczekocki z Katowic, Henryk Nowak z Częstochowy, Wincenty Honblum z Krakowa. Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Korespondencję oraz wszelkiego rodzaju pokwitowania podpisuje dyrektor zarządzający. Wszelkie zobowiązania, weksle, czeki, żyra na wekslach i innych dowodach pieniężnych, umowy, prokury i pełnomocnictwa podpisuje prezes lub jego zastępca łącznie z jednym z członków zarządu względnie z dyrektorem zarządzającym. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Jasińskim w Warszawie dnia 30 kwietnia 1930 r. za nr. 956, na czas do dnia 31 grudnia 1933 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze trzyletnie okresy, o ile na sześć miesięcy przed upływem terminu udziałowcy, reprezentujący łącznie trzydzieści procent kapitału zakładowego, nie zażądata rozwiązania spółki

Wciągnięto w dn. 14 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6825: „**Cukrownia i Rafineria Sokółów, Spółka Akcyjna**”. Siedziba spółki w Warszawie, Ordyńska 5. Celem spółki jest prowadzenie cukrowni i rafinerji w majątku Elżbietów, pow. sokołowski. Kapitał zakładowy zł. 300.000, podzielony na 3.000 akcji, z których 1.000 akcji imiennych i 2.000 akcji na okaziciela. Zarząd stanowią: Józef Baron Dangel, Stefan Przybora, obaj z Warszawy, Henryk Żelichowski z Kutna. Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Wszelką korespondencję w imieniu spółki podpisuje dwóch członków zarządu. Weksle, czeki, pełnomocnictwa, umowy, kontrakty, akty hipoteczne i notarialne podpisuje dwóch członków zarządu lub jeden z członków zarządu łącznie z prokurentem. Do odbierania z poczty pieniędzy, przesyłek i dokumentów dostateczny jest podpis jednego z członków zarządu. Spółka Akcyjna powstała na mocy statutu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 28

kwietnia 1930 r. za nr. 2060. Akt organizacyjny zeznany został przed tymże notariuszem dnia 28 kwietnia 1930 r. za nr. 2061.

Wciągnięto w dn. 15 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6826: „Amerykańsko-Polska Spółka Finansowo-Budowlana, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. („The American-Polish Finance and Construction Company Limited”). Siedziba spółki w Warszawie, Wierzbowa 9. Celem spółki jest przeprowadzenie połączenia z kapitałami amerykańskimi i otrzymanie tych kapitałów dla finansowania robót budowlanych i inżynierskich. Kapitał zakładowy zł. 5.000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: George A. Firth, Tomasz Oxiński, Eustachy Szmilewski, zastępcą jest dr. Ludwik Roehr, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, umowy, zobowiązania, akty notarialne i hipoteczne i pełnomocnictwa podpisują dwaj zarządcy łącznie lub jeden z zarządców łącznie z zastępcą. Pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, przesyłek kolejowych i t. p. podpisuje jeden z zarządców. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Romanem w Warszawie dnia 3 kwietnia 1930 r. za nr. 528, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 15 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6827: „Inż. Stanisław Arkuszewski i S-ka, Biuro Instalacyjno-Techniczne, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Żórawia 19. Celem spółki jest prowadzenie biura instalacyjno-technicznego w zakresie ogrzewania, kanalizacji, wodociągów, gazu i t. d. Kapitał zakładowy zł. 3.000, podzielony na 30 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Stanisław Arkuszewski, Ryszard Oliński, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach podpisują obaj zarządcy łącznie. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Sułowskim w Warszawie dnia 2 września 1929 r. za nr. 1098, na czas nieokreślony.

Wciągnięto w dn. 16 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6828: „Kino-Teatry Warszawskie, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Hoża 38. Celem spółki jest założenie, nabywanie i prowadzenie kinematografów. Kapitał zakładowy zł. 13.680, podzielony na 684 udziały, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Zygmunt Pestkowski, Bolesław Bartczak, Teofil Jarosz, Bolesław Maruszewski, Walentyna Krausowa, zastępcy: Edward Daab, Piotr Piętkowski, wszyscy z Warszawy, Władysław Jaworski (nieobecny). Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach podpisują trzej zarządcy łącznie. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Nowickim w Warszawie dnia 16 kwietnia 1930 r. za nr. 589, na przeciąg lat dwunastu z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze pięcioletnie okresy, o ile na trzy miesiące przed upływem terminu jeden ze współników nie zawiadomi pozostałych notarialnie o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 16 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6829: „Przedsiębiorstwo Wiertnicze „Grunt”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie Zgoda 9. Celem spółki jest prowadzenie robót wiertniczych i badania gruntów. Kapitał zakładowy zł. 5.000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: inż. Naum Frumkin, inż. Edward Romański, Józef Bienkiewicz, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, żyra wekslowe, prokury i pełnomocnictwa podpisują dwaj zarządcy łącznie. Wszelkie inne zobowiązania, koresponden-

cję, umowy, pokwitowania z odbioru wszelkiego rodzaju korespondencji, należności, walorów i towarów podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Kosińskim w Warszawie dnia 25 kwietnia 1930 r. za nr. 1016, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 16 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6831: „Samorządowy Instytut Wydawniczy, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie”. Siedziba spółki w Warszawie, Ś-to Krzyska 13. Celem spółki jest: 1) wydawanie czasopism, poświęconych sprawom samorządu, oraz innych wydawnictw, poświęconych tymże sprawom, 2) wydawanie czasopism oraz innych wydawnictw, poświęconych sprawom propagandy idei oszczędności, 3) handel wydawnictwami, poświęconymi sprawom samorządu, organizacji, propagandy idei oszczędności, organizacji i prowadzenia biurowości i rachunkowości związków komunalnych, kas oszczędności, handel materiałami i przyrządami piśmiennymi i t. p. Kapitał zakładowy zł. 50.000, podzielony na 4 udziały, Zł. 27.000 wniesiono wkładem rzeczowym, pozostałe zł. 23.000 wpłacono gotowizną. Zarządcami są: Juliusz Zdanowski, Józef Bek, Henryk le Brun, Waclaw Gajewski, Józef Kuszell, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób prowadzą jej interesy. Wszelkie umowy, zobowiązania hipoteczne i notarialne, weksle i czeki podpisują dwaj zarządcy łącznie lub jeden z zarządców łącznie z prokurentem. Wszelką korespondencję, pokwitowania z odbioru pieniędzy i przesyłek wartościowych podpisuje jeden z zarządców lub prokurent. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Kupno, sprzedaż i obciążenie nieruchomości należy do kompetencji Walnego Zgromadzenia. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 31 grudnia 1929 r. za nr. 6558, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 17 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6834: „Zjednoczone Towarzystwo Inżynierjno-Budowlane, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Filtrowa 65. Celem spółki jest prowadzenie przedsiębiorstwa robót budowlanych. Kapitał zakładowy zł. 20.000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Waclaw Terlecki z Warszawy, Nachman Goldfarb z Białegostoku. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Umowy, weksle, żyra, czeki, prokury, pokwitowania z odbioru pieniędzy i wszelkie zobowiązania, podpisują obaj zarządcy łącznie, wszakże pokwitowania z odbioru pieniędzy w gotówce względnie w talonach i asygnatach mogą być podpisywane samodzielnie przez Nachmana Goldfarba. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, rachunki, pokwitowania z odbioru wszelkiego rodzaju korespondencji i przesyłek podpisuje jeden z zarządców. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Śleszyńskim w Warszawie dnia 7 maja 1930 r., na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 19 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6835: „Artykuły Spożywcze, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Jasna 14. Celem spółki jest detaliczny handel produktami wiejskimi. Kapitał zakładowy zł. 5.000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Ludwika Petz jako jedyna zarządczyni zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, podpisując samodzielnie firmę pod jej stemplem. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów, zeznanych przed notariuszem Szymańskim w Warszawie dnia 6 marca i 9 maja 1930 r. za nr. 659 i 1265, na czas nieokreślony.

Wciągnięto w dn. 19 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6836: „Biuro Kinematograficzne „Progress”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki

w Warszawie, Al. Jerozolimska 29. Celem spółki jest kupno, sprzedaż, najem, wypożyczanie, produkcja i eksploatacja filmów, zakładanie i prowadzenie wszelkiego rodzaju przedsiębiorstw kinematograficznych i wogóle przedsięwzięcie wszelkich czynności i operacji, wchodzących w zakres przemysłu kinematograficznego. Kapitał zakładowy zł. 30.000, podzielony na 100 udziałów. Zł. 7.750 wniesiono wkładem rzeczowym, pozostałe zł. 22.250 wpłacono gotowizną. Zarządcami są: Inżynier Zawel Pupko, Piotr Mickiewicz, Karol Sosnowski, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Umowy, pełnomocnictwa, czeki i wszelkie zobowiązania podpisują dwaj zarządcy łącznie. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru towarów, przesyłek, pieniędzy i wszelkiego rodzaju korespondencji podpisuje jeden z zarządców. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Różyckim w Piasecznie dnia 23 kwietnia 1930 r. za nr. 917, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 19 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6838: „Gospoda pod Białym Niedźwiedziem, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Marszałkowska 148. Celem spółki jest detaliczna sprzedaż wyrębów firmy: „L. Mieszkowski i S-ka”, jako to: miodów do picia oraz pierników i innych artykułów winno-kolonjalnych. Kapitał zakładowy zł. 10.000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Stefan Mieszkowski, Herman Lewicki, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, żyra, przekazy, traty, umowy, czeki, plenipotencje i wszelkie zobowiązania podpisują obaj zarządcy łącznie. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiego rodzaju korespondencji, towarów, przesyłek i pieniędzy podpisuje jeden z zarządców. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 11 lutego 1930 r. za nr. 722, na przeciąg lat trzech z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze trzyletnie okresy, o ile na sześć miesięcy przed upływem terminu jeden ze współników nie zawiadomi pozostałych listem poleconym o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 20 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6839: „Techbud”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Królewska 31. Celem spółki jest wykonywanie robót budowlanych i szosowo-drogowych. Kapitał zakładowy zł. 5.000, podzielony na 50 udziałów, całkowicie wpłacony. Zarządcami są: Władysław Losman z Piastowa pod Warszawą, Feliks Motyczynski ze wsi Marki, pow. warszawski. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, weksle, czeki, żyra, pełnomocnictwa, prokury i korespondencję, zawierającą zobowiązania, podpisują obaj zarządcy łącznie. Korespondencję zwykłą, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiego rodzaju korespondencji, należności pieniężnych, towarów, ładunków, przesyłek i przekazów podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Jamonttem w Warszawie dnia 29 kwietnia 1930 r. za nr. 1758, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 20 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6840: „Gazobenz” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Brukowa 35. Celem spółki jest handel na rachunek własny i komisowy produktów naftowych i rozwózka tychże produktów. Kapitał zakładowy zł. 4.000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Jakób Lewin, Abram Dancyger, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy

aktu, zeznanego przed notariuszem Hübnerem w Warszawie dnia 6 maja 1930 r. za nr. 679, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 20 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6841: „Eksport Polski „Cigarette”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Krucza 4. Celem spółki jest zaopatrywanie wszystkich linii okrętowych między Europą i Ameryką w wyroby Polskiego Monopolu Tytoniowego. Kapitał zakładowy zł. 2.000, podzielony na 100 udziałów. Zł. 1.200 wpłacono gotowizną, pozostałe zł. 800 wniesiono wkładem rzeczowym. Zarządcami są: Leonja Negri de Guido Spano, Włodzimierz Taworski, oboje z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, weksle, czeki, żyra, umowy, pełnomocnictwa i prokury podpisują oboje zarządcy łącznie. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, pieniędzy, towarów, przesyłek i przekazów podpisuje jeden z zarządców. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Juan'owi Carlos'owi Guido Spano z Warszawy udzielono samodzielnej prokury. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Jamonttem w Warszawie dnia 16 kwietnia 1930 r. za nr. 1600, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 20 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6843: „Wydawnictwo „Przegląd Polityczny”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Stare Miasto 31. Celem spółki jest dalsze wydawanie i redagowanie istniejącego miesięcznika „Przegląd Polityczny”. Kapitał zakładowy zł. 5.000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Marceli Handelsman z Warszawy jako jedyny zarządca zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, podpisując samodzielnie firmę pod jej stemplem. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 11 stycznia 1930 r. za nr. 137, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 20 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6844: „Tłocznia i Zakłady Elektromechaniczne „Empege”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Grzybowska 43. Celem spółki jest prowadzenie instalacji elektrycznych, wyrobu artykułów elektrotechnicznych, oraz artykułów wchodzących w zakres tłoczni mechanicznej. Kapitał zakładowy zł. 15.000, podzielony na 150 udziałów. Zł. 7.000 wniesiono wkładem rzeczowym, pozostałe zł. 8.000 wpłacono gotowizną. Zarządcami są: Władysław Mroczkowski, Józef Puławski, Stefan Gniadkowski, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, umowy, weksle, czeki, żyra, poręczenia, pełnomocnictwa, prokury, akty notarialne i hipoteczne, podpisują dwaj zarządcy łącznie. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, przesyłek, pieniędzy, towarów i innych przedmiotów podpisuje jeden z zarządców lub prokurent samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Różyckim w Piasecznie dnia 1 maja 1930 r. za nr. 961, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 20 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6845: „Belgijsko - Polska Spółka dla Produkcji Cellulozy i Pokrewnych Produktów, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. W języku francuskim: „Societe Belgo - Polonaise des Produits Cellulosiques et derives, Societe a responsabilite limitee”. Siedziba spółki w Warszawie, Matejski 5. Celem spółki jest wytwarzanie cellulozy, wszelkich wyrobów i przetworów z niej, jak również prowadzenie wszelkiej innej pokrewnej produkcji przemysłowej, w szczególności założenie i prowadzenie fabryki cellulozy i papierni na terenie tak zwanego „trójkąta bezpieczeństwa” oraz prowadzenie handlu wyrobami własnej i obcej produkcji. Kapitał

zakładowy zł. 2.000, podzielony na 5 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Stanisław Jakowicki z Warszawy, Edward Guillaume z Żabkowic. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, umowy, prokury, pełnomocnictwa, akty notarialne i wszelkie zobowiązania podpisują obaj zarządcy łącznie. Korespondencję bieżącą, pokwitowania z odbioru korespondencji, przesyłek, towarów i należności podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 22 marca 1930 r. za nr. 1481, na czas nieokreślony.

Wciągnięto w dn. 20 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6846: „**Handel Win i Wódek J. Kempfi, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Nowolipki 58. Celem spółki jest dalsze prowadzenie przedsiębiorstwa istniejącego dotychczas pod firmą: „J. Kempfi”. Kapitał zakładowy zł. 44.000, podzielony na 11 udziałów. Zł. 40.000 wpłacono gotowizną, pozostałe zł. 4.000 wniesiono wkładem rzeczowym. Stefan Gruell z Warszawy jako jedyny zarządca zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, samodzielnie podpisując firmę pod jej stemplem. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Pliszczyńskim w Warszawie dnia 23 listopada 1928 r. za nr. 1186, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 22 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6848: „**St. Narębski i S-ka, Dostawy Żwiru Rzecznego, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Senatorska 4. Celem spółki jest dostawa żwiru dla przedsiębiorstw budowlanych, instytucji rządowych i samorządowych. Kapitał zakładowy zł. 10.500, podzielony na 30 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Stanisław Narębski z Warszawy, Władysław Zambrzycki, Bernard Szlaskowski, obaj z Płocka. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, żyra na wekslach i czekach, umowy, pełnomocnictwa i wszelkie zobowiązania podpisuje Stanisław Narębski łącznie z jednym z pozostałych zarządców. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiego rodzaju korespondencji, pieniędzy, przesyłek i towarów podpisuje jeden z zarządców. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dnia 23 marca 1930 r. za nr. 2070, na czas do dnia 23 marca 1931 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze jednoroczne okresy, o ile na dwa miesiące przed upływem terminu jeden ze współników nie zawiadomi pozostałych notarialnie o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 23 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6849: „**Gradana Wytwórnia Artykułów Spożywczych, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Lwowska 11 m. 3. Celem spółki jest prowadzenie wytwórni i handlu artykułów spożywczych. Kapitał zakładowy zł. 20.000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Izaak Pfeffer, Józef Welfeld, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, weksle, żyra, umowy, akty, kontrakty, czeki, pełnomocnictwa i prokury podpisują obaj zarządcy łącznie. Pokwitowania z odbioru przesyłek i pieniędzy podpisuje jeden z zarządców. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Jurkiewiczem w Warszawie dnia 8 lutego 1930 r. za nr. 193, na czas do dnia 31 grudnia 1944 r.

Wciągnięto w dn. 23 maja 1930 r.

R. H. B XLVIII 6852: „**Syndykat Polskich Kupców Zbożowych w Warszawie, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Szkolna 10. Celem spółki jest prowadzenie komisowego handlu hurtowego

ziemiopłodami, ich przetworami, nawozami sztucznymi, materiałami opałowymi, oraz artykułami niezbędnymi dla rolnictwa. Kapitał zakładowy zł. 10.000 podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Władysław-Mieczysław Michniewicz z Warszawy, Jan Motylewski z Kalisza, Józef Serrini z Raciaża koło Sierpca, zastępca Bolesław Śliwiński z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelką korespondencję, zobowiązania, weksle, czeki, umowy, akty notarialne i hipoteczne, pełnomocnictwa i prokury podpisują obaj zarządcy łącznie pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Dylewskim w Warszawie dnia 29 marca 1930 r. za nr. 487, na czas do dnia 29 marca 1931 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze jednoroczne okresy, o ile na miesiąc przed upływem terminu jeden ze współników nie zawiadomi pozostałych notarialnie o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 27 maja 1930 r.

R. H. B XLVIII 6853: „**Garbarnia Bluncka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Nowolipie 44/46. Celem spółki jest prowadzenie garbarni mechanicznej, fabryki obuwia i warsztatu rymarskiego. Kapitał zakładowy zł. 50.000, podzielony na 50 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Edward Blunck, Tadeusz Rohoziński, Aleksander Taude, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, żyra na nich, umowy i wogóle wszelkiego rodzaju zobowiązania, czeki, prokury i pełnomocnictwa podpisują dwaj zarządcy łącznie. Pokwitowania z odbioru należności, ładunków, towarów, przekazów pieniężnych i korespondencji podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Nowickim w Warszawie dnia 20 maja 1930 r. za nr. 812, na czas do dnia 20 maja 1931 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze jednoroczne okresy, o ile na trzy miesiące przed upływem terminu jeden ze współników nie zawiadomi pozostałych notarialnie o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 28 maja 1930 r.

R. H. B XLVIII 6855: „**Pierwsza Krajowa Wytwórnia Części Samochodowych „Sawo”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Leszno 38. Celem spółki jest prowadzenie przedsiębiorstwa produkcji i sprzedaży wyrobów mechanicznych i części do samochodów. Kapitał zakładowy zł. 4.500, podzielony na 120 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Zelig Goldszlak, Majlok Goldberg, Sucher Prechner, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, żyra, przekazy, umowy, pełnomocnictwa, prokury i wszelkie zobowiązania podpisuje Zelig Goldszlak łącznie z jednym z pozostałych zarządców. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, faktury, pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, przekazów pieniężnych, towarów i należności podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Sleszyńskim w Warszawie dnia 23 stycznia 1930 r. za nr. 106, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 3 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6856: „**Chemikol”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Burakowska 9. Celem spółki jest produkcja i sprzedaż wszelkich artykułów chemicznych i technochemicznych, a przedewszystkiem eksploatacja wynalazku inż. Józefa Strycharzewskiego pod nazwą „Nettoina” (preparat chemiczny dla cukrowni). Kapitał zakładowy zł. 5.000, podzielony na 50 udziałów. Zł. 3.000 wpłacono gotowizną, pozostałe zł. 2.000 wniesiono wkładem rzeczowym. Zarządcami są: Lucyna Fortini z Warszawy, Józefat Strycharzewski z Konstancina. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, weksle, pełnomocnictwa, prokury,

akty notarialne i hipoteczne podpisują oboje zarządcy łącznie. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru pieniędzy, przesyłek, towarów i t. p. podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Hettlingerem w Warszawie dnia 3 kwietnia 1930 roku za nr. 1599, na przeciąg lat dziesięciu z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze dziesięcioletnie okresy, o ile na sześć miesięcy przed upływem terminu jeden ze współników nie zawiadomi pozostałych o chęci rozwiązania spółki.

Wciągnięto w dn. 3 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6857: „Potocki i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Wilcza 33. Celem spółki jest prowadzenie zastępstw firm krajowych i zgraniczonych w zakresie branży automobilowo-motocyklowej, rowerowej i artykułów technicznych. Kapitał zakładowy zł. 2.000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie wpłacony. Zarządca Henryk Potocki z Warszawy zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, podpisując firmę pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Bronisławowi Wahrenowi z Warszawy udzielono samodzielnej prokury. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Sułowskim w Warszawie dnia 22 maja 1930 r. za nr. 837, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 3 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6858: „Centralne Biuro Sprzedaży Zjednoczonych Fabryk Makaronów, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Chmielna 27. Celem spółki jest przedstawicielstwo i pośrednictwo w sprzedaży oraz komisowo-ajenturowa sprzedaż wyrobów przemysłu makaronowego, tudzież komisowy zakup wszelkich produktów i materiałów potrzebnych dla przemysłu makaronowego. Kapitał zakładowy zł. 18.700, podzielony na 187 udziałów, całkowicie wpłacony. Zarządcami są: Ryszard Michler, Zygmunt Szpiro, Aleksander Serafiński, Chil Hocherman, Bronisław Rudziński. Zastępcy: Feliks Szwajs, Menachem vel Mieczysław Mędrzycki, Edward Lewandowski, Szymon Szpiro, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach podpisują dwaj zarządcy łącznie lub jeden z zarządców łącznie z prokurentem. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Nowickim w Warszawie dnia 31 marca 1930 r. za nr. 493, na czas do dnia 1 listopada 1931 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze jednoroczne okresy, o ile na cztery miesiące przed upływem terminu nie nastąpi notarialne wypowiedzenie trwania spółki.

Wciągnięto w dn. 3 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6861: „Wiadomości Agrarne, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Nowy-Swiat 50 m. 10. Celem spółki jest prowadzenie przedsiębiorstwa wydawniczego tak w postaci czasopisma tygodniowego, jak i innych wchodzących w zakres wydawnictwa. Kapitał zakładowy zł. 30.000, podzielony na 6 udziałów. Na poczet kapitału zakładowego wpłacono zł. 21.000, pozostałe zł. 9.000 winny być wpłacone do dnia 15 lipca 1930 r. Zarządcami są: Stanisława-Janina Juračka z Poznania, Paweł Kulesza z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, żyra na wekslach i innych dowodach pieniężnych, umowy, pełnomocnictwa, prokury i wogóle wszelkiego rodzaju zobowiązania podpisują obaj zarządcy łącznie. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, pieniędzy, przesyłek, przekazów, ładunków, towarów i wszelkich wartości podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Stanisławowi Juračkemu z Poznania udzielono samodzielnej prokury. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Jasińskim w Warszawie dnia 16 maja 1930 r. za nr. 1086, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 5 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6862: „Spółka Kosmetyczno-Perfumeryjna „Aura”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Stalowa 34. Celem spółki jest handel pachnidłami i kosmetyką oraz współdziałanie w rozwoju przemysłu mydlarsko-perfumeryjnego. Kapitał zakładowy zł. 6.000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: dyrektor zarządzający Chaim Bankier, Roman Szmuler, Chil Bankier, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, weksle, czeki, umowy, akty, wnioski notarialne i hipoteczne podpisuje dyrektor zarządzający łącznie z jednym z pozostałych zarządców. Wszelką korespondencję, pokwitowania z odbioru przesyłek i towarów podpisują dwaj zarządcy łącznie lub jeden z zarządców łącznie z prokurentem. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Nabycie, zbycie lub obciążenie nieruchomości należy do kompetencji Walnego Zgromadzenia. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów, zeznanych przed notariuszem Paszkowskim w Warszawie dnia 9 i 16 maja 1930 r. za nr. 1006 i 1060, na czas do dnia 9 maja 1933 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze jednoroczne okresy, o ile na sześć miesięcy przed upływem terminu żaden ze współników nie zawiadomi pozostałych notarialnie o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 5 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6867: „Helena Dutlingerowa, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Wierzbowa 8. Celem spółki jest handel dywanami, materjalami meblowymi, firankami i wogóle wszelkimi towarami dekoracyjnymi. Kapitał zakładowy zł. 10.000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Hinda Necha vel Helena Dutlingerowa z Warszawy, zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, podpisując firmę pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dnia 14 kwietnia 1930 r. za nr. 2552, na czas do dnia 1 stycznia 1932 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze dwuletnie okresy, o ile na sześć miesięcy przed upływem terminu jeden ze współników nie zawiadomi pozostałego notarialnie o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 6 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6891: „Przedstawicielstwo Samochodowe W. Gruell i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Bracka 18. Celem spółki jest kupno i sprzedaż komisowa i na rachunek własny samochodów i części zamiennych oraz akcesoryj samochodowych. Kapitał zakładowy zł. 2.000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Leon Podoski, Kazimierz Krechowicki, Witold de Gruell, Witold Nowolecki, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, weksle, czeki, żyra na nich, umowy, pełnomocnictwa i prokury podpisują dwaj zarządcy łącznie, a mianowicie Leon Podoski lub Kazimierz Krechowicki, oraz Witold de Gruell lub Witold Nowolecki. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiego rodzaju korespondencji, nie wyłączając pieniężnej, pieniędzy za przekazami, przesyłek i towarów podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dnia 12 grudnia 1929 r. za nr. 7520, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 20 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVI 6634: „Zakłady Sztuki Graficznej „Towarzystwo Technograf”, Spółka Akcyjna”. Siedziba spółki w Warszawie, Żytnia 20. Celem spółki jest nabycie i dalsze prowadzenie przedsiębiorstwa stanowiącego własność firmy pod nazwą: „Zakłady Graficzne „Technograf” Meyer Bernstein”, istniejącego w Warszawie przy ul. Żytniej 20, oraz wogóle w celu prowadzenia przedsiębiorstwa przemysłowo-handlowego w zakresie grafiki i działów jej pokrewnych. Kapitał zakła-

dowy zł. 300.000, podzielonych na 600 akcji imiennych. Zł. 275.000 wniesiono wkładem rzeczowym, pozostałe zł. 25.000 wpłacono gotowizną. Zarząd stanowią: Meler Bernstein, Pin-kus Bernstein, Herc Bernstein, Bernard Bernstein, Naum Bernstein, wszyscy z Warszawy. Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Wszelkie zobowiązania pieniężne, umowy, pełnomocnictwa, akcje spółki winny być podpisywane przez dwóch członków zarządu lub jednego z nich łącznie z dyrektorem zarządzającym lub prokurentem. Wszelką korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru z poczty pieniędzy, przesyłek i dokumentów podpisuje jeden członek zarządu, lub dyrektor zarządzający, lub dwóch prokurentów. lub też osoba szczególnie upoważniona przez zarząd spółki. Spółka Akcyjna powstała na mocy statutu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 11 grudnia 1929 r. za nr. 6211. Akt organizacyjny zeznany został przed tymże notariuszem dnia 28 grudnia 1929 r. za nr. 6491.

Wciągnięto w dn. 13 stycznia 1930 r.

R. H. B XLVII 6815: „**Danny Kaden Studio, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Wolska 42. Celem spółki jest wykonywanie prac laboratoryjnych w dziedzinie przemysłu filmowego, eksploatowanie hali do zdjęć kinematograficznych, produkcji filmowej i t. d. Kapitał zakładowy zł. 10.000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Daniel Kir-schenfinkiel vel Danny Kaden, Franciszek Grynbaum, zastępca Franciszka Grynbauma Bolesław Grynbaum, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, żyra wekslowe, czeki, umo-wy, pełnomocnictwa, prokury i wszelkie zobowiązania pod-pisują obaj zarządcy łącznie. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru sum pieniężnych, towarów i przesyłek podpisuje jeden z zarządców lub pro-kurent samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Landau w Warszawie dnia 11 lutego 1930 r. za nr. 205, na czas do dnia 11 lutego 1932 r. z warunkiem automatycznego przedłu-żania na dalsze dwuletnie okresy, o ile na trzy miesiące przed upływem terminu jeden ze współników nie zawiadomi pozostałego drogą urzędową o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 9 maja 1930 r.

R. H. B XLVII 6822: „**Polsko - Niemieckie Towarzystwo Handlowe, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Sie-dziba spółki w Warszawie, Kredytowa 4. Celem spółki jest prowadzenie interesów handlowych i przemysłowych na własny lub cudzy rachunek, przede wszystkim w zakresie stesunków handlowych polsko-niemieckich. Kapitał zakła-dowy zł 4.500, podzielony na 90 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Franciszek ks. Radzi-wiłł, Józef Schlotter, obaj z Warszawy, Ignacy Wolman z Ciechocinka. Zastępcy: Leon Kniąziołucki, Arnold Fried-man, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, umo-wy, akty notarialne i hipoteczne, pełnomocnictwa, prokury i wszelkie zobowiązania podpisują dwaj zarządcy łącznie lub jeden z zarządców łącznie z zastępcą. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru pienię-dzy, wszelkiego rodzaju korespondencji, przesyłek i towa-rów podpisuje jeden z zarządców lub zastępców. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ogra-niczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zezna-nego przed notariuszem Hettlingerem w Warszawie dnia 12 marca 1930 r. za nr. 1194, na czas do dnia 1 stycznia 1933 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dal-sze trzyletnie okresy, o ile na pół roku przed upływem terminu żaden ze współników nie zawiadomi pozostałych o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 13 maja 1930 r.

R. H. B XLVIII 6860: „**Asfilm, Spółka z ograniczoną od-powiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Jerozoli-mska 21. Celem spółki jest prowadzenie wytwórni polskich obrazów filmowych. Kapitał zakładowy zł 36.000, podzielo-ny na 72 udziały, całkowicie gotowizną wpłacony. Józef

Szpak jako jedyny zarządca zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, podpisując firmę pod jej stemplem na wszelkich dokumentach i zobowiązaniach. Gabryeli Szpakowej z Warszawy udzielono samodzielnej prokury. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Jurkiewiczem w Warszawie dnia 26 kwietnia 1930 r. za nr. 695, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 5 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6863: „**Warszawska Hurtownia Piwa, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Szeroka 13a. Celem spółki jest rozlewnia i sprzedaż zarówno hurtowa, jak i detaliczna piwa krajo-wego i zagranicznego, oraz wyrób i sprzedaż wody sodo-wej. Kapitał zakładowy zł 8.000, podzielonych na 80 udzia-łów. Zł 4.000 wniesiono wkładem rzeczowym, pozostałe zł 4.000 wpłacono gotowizną. Zarządcami są: Józef Kutyla, Rudolf Firla, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, pełnomocnictwa, prokury, umowy, akty, wszelkie zobowią-zania, pokwitowania z odbioru towarów, przesyłek, sum pieniężnych i wszelkich wartości podpisują obaj zarządcy łącznie pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpo-wiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed no-tariuszem Pomykalskim w Warszawie dnia 31 maja 1930 r. za nr. 410, na czas nieokreślony.

Wciągnięto w dn. 5 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6864: „**Tekstor, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Gęsia 8. Celem spółki jest handel wyrobami bawełnianymi, wełnia-nymi i jedwabnymi. Kapitał zakładowy zł 10.000, podzie-lny na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Za-rządcami są: Malcolm Mac Laren, Murycy Orzech, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, weksle, czeki i żyra podpisują obaj zarządcy łącznie lub Malcolm Mac Laren łącznie z prokurentem. Wszelkie pok-witowania, korespondencję, pełnomocnictwa procesowe i inne dokumenty podpisuje każdy z zarządców lub proku-rentów samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Nabywanie lub zbywanie majątku nieru-chomego należy do kompetencji Walnego Zgromadzenia. Samuelowi Szenbergowi z Warszawy udzielono łącznej prokury. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Nowickim w Warszawie dnia 13 maja 1930 r. za nr. 757, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 5 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6868: „**Wytwórnia Aparatów Dźwiękowych „Hejnał”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Sie-dziba spółki w Warszawie, pl. Napoleona 5. Celem spółki jest założenie i prowadzenie wytwórni aparatów dźwięko-wych. Kapitał zakładowy zł 10.000 podzielony na 20 udzia-łów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Pre-zes zarządu Mieczysław Gortat, Mieczysław-Dyonizy Izveki, Jerzy Rowiński, Jerzy-Ka etan Włodarski, wszyscy z War-szawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, żyra na wekslach, pełnomocnictwa, wszelkie zobowiązania, umowy prywatne i notarialne podpisuje prezes zarządu łącznie z jednym z pozostałych zarządców. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, rachunki pokwitowania z odbioru pieniędzy, wszelkiej korespondencji, przekazów pieniężnych, przesy-łek, ładunków i towarów podpisuje każdy z zarządców sa-modzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Chomenko w Warszawie dnia 23 maja 1930 r. za nr. 530, na czas nie-ograniczony.

Wciągnięto w dn. 6 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6869: „**Łódzki Bank Depozytowy, Spółka Akcyjna**”. Po angielsku: „Lodz Deposit Bank Ltd.” Po fran-cusku: „Banque de Deposit de Lodz”. Po niemiecku: „Lo-

dzer Depositenbank A. G.". Siedziba spółki w Łodzi. Oddział w Warszawie, Żabia 9. Celem spółki jest prowadzenie wszelkiego rodzaju operacji w zakresie bankowości wchodzących. Kapitał zakładowy zł 2,520,000, podzielony na 25,200 akcji. Dyrekcję główną stanowią: dr. Jerzy Rosenblat, Maurycy Tempelhof. Wicedyrektorami Centrali są: Izaak Weyland, Maurycy Wodzisławski, wszyscy w Łodzi. Prawo podpisu za Centralę i Oddziały w Warszawie i Lwowie posiadają członkowie dyrekcji głównej, wicedyrektorowie Centrali i dyrektorowie oddziału lwowskiego zawsze łącznie w dwóch lub każdy z nich łącznie z jednym z prokurentów, upoważnionych do podpisywania bądź za centralę bądź tylko za dany Oddział. Izidorowi Landau i Łazarzowi Grodzieńskiemu udzielono prokury dla Oddziału w Warszawie z prawem popisywania każdego z nich łącznie z jedną z osób mających prawo podpisu za centralę i oddziały. Spółka Akcyjna. Statut jej, zatwierdzony przez Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu, opublikowany został w Nr. 166 „Monitora Polskiego” z dnia 25 lipca 1921 r. Zmiany statutu, zatwierdzone przez tychże Ministrów, opublikowane zostały w Nr. 133 „Monitora Polskiego” z dnia 15 czerwca 1926 r. Akt organizacyjny zeznany został przed notariuszem Rössmanem w Łodzi dnia 13 grudnia 1921 r. Spółka zarejestrowana jest w Łodzi pod R. H. B 996. Na zasadzie art. 27 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości o Rej. Handlowym dotychczasowe wpisy w R. H. B XII 2396 zostały skasowane.

Wciągnięto w dn. 6 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6870: „Inż. J. Łopatyński i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Wiejska 2 m. 6. Celem spółki jest fabrykacja aparatów grzejnych, laboratoryjnych, przyrządów fizycznych, oraz łatań projekcyjnych, jak również sprzedaż tych wyrobów. Kapitał zakładowy zł 100,000, podzielony na 100 udziałów. Na poczet kapitału zakładowego wpłacono gotowizną zł 50,000 i wkładem rzeczowym zł 30,000, pozostałe zł 20,000 winny być wpłacone do dnia 1 września 1930 r. Zarządcami są: inż. Józef Łopatyński, Adam Jankowski, obaj z Warszawy, inż. Stanisław Śliwiński z Sulejówka. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, weksle, umowy i t. p. podpisują dwaj zarządcy łącznie. Pokwitowania z odbioru korespondencji i pieniędzy z poczty, banków, kas, urzędów oraz od klientów podpisuje jeden z zarządców. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Szymańskim w Warszawie dnia 21 maja 1930 r. za nr. 1386, na czas nieokreślony.

Wciągnięto w dn. 6 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6871: „Centralne Biuro Zawiadomień i Informacji o Płatności Weksli „Cepewe”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, pl. Napoleona 1. Celem spółki jest prowadzenie biura zawiadomień i informacji o płatności weksli. Kapitał zakładowy zł 2,000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Aleksander Urbanowski, Aleksander Bender, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czek, indosy, umowy, akty i wszelkie wogóle zobowiązania podpisują obaj zarządcy łącznie. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru przesyłek pieniężnych i wartościowych, towarów i wszelkich dokumentów podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 6 listopada 1929 roku za nr. 5544, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 10 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6872: „Polsko-Wschodnia Unja Handlowa, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Królewska 29a. Celem spółki jest eksport, pośredniczenie w eksporcie wszelkich artykułów produkcji polskiej do Syrii, Iraku, Egiptu i Grecji, oraz import i pośredniczenie w imporcie z tychże krajów do Polski. Kapitał zakładowy zł 10,000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie

gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Salomon-Emanuel Weltman, Teodor Rozenbaum, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, umowy, weksle, indosy, czek, pełnomocnictwa podpisują obaj zarządcy łącznie. Korespondencję, pokwitowania z odbioru pieniędzy, towarów, wszelkiego rodzaju korespondencji, przekazów pieniężnych, przesyłek, towarów i ładunków podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Jamontem w Warszawie dnia 31 maja 1930 r. za nr. 2341, na czas do dnia 1 czerwca 1933 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze trzyletnie okresy, o ile na trzy miesiące przed upływem terminu jeden ze współników nie zawiadomi pozostałych listem poleconym o chęci rozwiązania spółki. Wpis powyższy z dnia 24 czerwca 1930 r. uzupełniony został dopełnieniem: Józefowi-Wolfowi Rozenbaumowi z Warszawy, Królewska 29a, udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z zarządcą Salomonem-Emanueliem Weltmanem.

Wciągnięto w dn. 10 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6873: „Zakłady Mechaniczne „Bege”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Nowy-Swiat 9. Celem spółki jest sprzedaż wszelkich przedmiotów domowego użytku. Kapitał zakładowy zł 6,000, podzielony na 60 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Józef Grünberg, Alfred Grünberg, Kazimierz Grünberg, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, zyra, czek, umowy, przekazy, pełnomocnictwa, akty notarialne i hipoteczne oraz wszelkie zobowiązania podpisują dwaj zarządcy łącznie lub jeden z zarządców łącznie z prokurentem. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiego rodzaju korespondencji, sum pieniężnych, przesyłek, towarów i ładunków podpisuje każdy z zarządców lub prokurentów samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Hübnerem w Warszawie dnia 30 grudnia 1929 r. za nr. 1600, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 10 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6874: „Komunikacja Autobusowa, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Jerozolimka 39. Celem spółki jest eksploatacja autobusów na terenie całej Rzeczypospolitej Polskiej. Kapitał zakładowy zł 10,000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Juliusz Harczyk z Warszawy jako jedyny zarządca zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, podpisując firmę pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Glassem w Warszawie dnia 19 czerwca 1929 r. za nr. 589 i Hettlingerem dnia 31 maja 1930 r. za nr. 2542, na przeciąg lat trzech z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze trzyletnie okresy, o ile na sześć miesięcy przed upływem terminu jeden ze współników nie zawiadomi pozostałych listem poleconym o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 11 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6875: „Cracker Jack of Poland, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Marszałkowska 94. Celem spółki jest prowadzenie w Polsce piekarni i wytwórni wyrobów kukurydżowych oraz innych wyrobów cukierniczych i pieczywa. Kapitał zakładowy zł 2,000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Leonid Garfield z Warszawy jako jedyny zarządca zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, podpisując firmę pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Jelnickim w Warszawie dnia 13 maja 1930 r. za nr. 907, na czas do dnia 13 maja 1935 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze pięcioletnie okresy, o ile na sześć miesięcy przed upływem terminu jeden ze współni-

ków nie zawiadomi pozostałych o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 11 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6876: „**Przemysł Metalowy Jan Rogowski i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Żyrardowie. Celem spółki jest wyrabianie i sprzedaż gwoździ, drutów i innych wyrobów metalowych. Kapitał zakładowy zł 50.000, podzielony na 100 udziałów. Na poczet kapitału zakładowego wpłacono zł 40.000, pozostałe zł 10.000 winny być wpłacone do dnia 15 czerwca 1930 r. Zarządcami są: Maks Mazel, Jan Rogowski, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, umowy, kontrakty, weksle, czeki, żyra, korespondencje handlowe i pełnomocnictwa podpisują obaj zarządcy łącznie lub jeden z zarządców łącznie z prokurentem. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Bachańskim w Żyrardowie dnia 20 maja 1930 r. za nr. 453, na przeciąg lat pięciu od daty zarejestrowania spółki z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze pięcioletnie okresy, o ile na trzy miesiące przed upływem terminu jeden ze współników nie zawiadomi pozostałych notarialnie o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 11 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6877: „**Reprezentacja, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Ceglana 8. Celem spółki jest produkcja, kupno i sprzedaż wszelkiego rodzaju napojów wysokokowych, wódek, koniaków, likierów i win, wydzierżawianie i eksploatacja przedsiębiorstw przemysłowych handlowych branży winno-wódczanej, oraz reprezentacja firm wódczanych tak krajowych, jak i zagranicznych. Kapitał zakładowy zł 20.000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Salomon Apstein, Jan Gonczarenko, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach podpisują obaj zarządcy łącznie. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Szymańskim w Warszawie dnia 23 maja 1930 r. za nr. 1408, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 11 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6878: „**Zakłady Przemysłowe „Wavis”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Marjańska 5. Celem spółki jest wytwarzanie wyrobów skórzanych, metalowych i innych oraz handel tymi przedmiotami. Kapitał zakładowy zł 6.000, podzielony na 60 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Władysław-Bronisław Andruszkiewicz, Chaim-Alter Rochman, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, żyra na wekslach i czekach, indosy, pełnomocnictwa i prokury podpisują obaj zarządcy łącznie. Wszelkie umowy, pokwitowania z odbioru wszelkiego rodzaju korespondencji, pieniędzy, przesyłek i towarów podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dnia 6 czerwca 1930 r. za nr. 3545, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 11 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6879: „**Administracja Żeglugi na Linji Warszawa — Sandomierz, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Sewerynow 3. Celem spółki jest prowadzenie administracji żeglugi na Wiśle na linji Warszawa — Sandomierz. Kapitał zakładowy zł 4.000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie wpłacony. Zarządcami są: Tadeusz Maliszewski, Bolesław Frydman, obaj w Warszawie, Jakób Ejdelman, Izrael Goldman, obaj w Puławach. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, weksle, czeki,

umowy, akty notarialne i hipoteczne, pełnomocnictwa i prokury podpisuje Tadeusz Maliszewski lub Bolesław Frydman łącznie z jednym z pozostałych zarządców. Korespondencje, niezawierające zobowiązań, pokwitowania z odbioru przesyłek, towarów, korespondencji, pieniędzy i t. p. podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Kupno i sprzedaż majątku nieruchomości należą do kompetencji Walnego Zgromadzenia. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Hettlingerem w Warszawie dnia 8 kwietnia 1930 r. za nr. 1708, na czas do dnia 31 grudnia 1930 r.

Wciągnięto w dn. 12 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6880: „**Drogi Betonowe, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Al. Jerolimaska 47. Celem spółki jest prowadzenie robót drogowych, budowlanych i innych. Kapitał zakładowy zł 300.000, podzielony na 15.000 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Antoni Eiger, Zygmunt Heilperin, Naum Menn, Waclaw Zbrocki, wszyscy z Warszawy, Kurt Pusch (nieobecny). Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Firmę spółki pod jej stemplem podpisują dwaj zarządcy łącznie, lub jeden z zarządców łącznie z prokurentem. Kupno, sprzedaż lub obciążenie nieruchomości i praw hipotekowanych należą do kompetencji Walnego Zgromadzenia. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Paszkowskim w Warszawie dnia 16 kwietnia 1930 r. za nr. 858, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 13 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6881: „**Polskie Zakłady Świetlne „Neon Light” (Neonlajt) Bracia Dworakowscy i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, Hoża 35. Celem spółki jest wykonywanie i eksploatawanie wynalazków z dziedziny reklam świetlnych i oświetleń nowoczesnych, w szczególności celem eksploataowania patentu Nr. 10773 oraz zgłoszeń Nr. 18936 klasy 21f, 18949, 22089 klasy 21g, i 22233 klasy 21f. Kapitał zakładowy zł 18.000, podzielony na 180 udziałów. Zł 10.000 wpłacono gotowizną, pozostałe zł 8.000 wniesiono wkładem rzeczowym. Zarządcami są: Rafał Frajnd, Karol-Władysław Dworakowski, Waclaw Dworakowski, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, przekazy, indosy, akty notarialne i hipoteczne, pełnomocnictwa, prokury i wszelkie zobowiązania podpisuje Rafał Frajnd łącznie z jednym z pozostałych zarządców. Rachunki, korespondencje bieżące, pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, przesyłek i towarów podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Sułowskim w Warszawie dnia 28 maja 1930 r. za nr. 890, na czas trwania patentów.

Wciągnięto w dn. 13 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6885: „**Emeswa, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**”. Siedziba spółki w Warszawie, S-to Jerska 21. Celem spółki jest wyrób i sprzedaż rękawiczek trykotowych. Kapitał zakładowy zł 2.400, podzielony na 120 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Mendel Zilbersztejn, Chaja-Rywka Zilbersztejn, oboje z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, żyra na wekslach i czekach, umowy, pełnomocnictwa, prokury i wogóle wszelkie zobowiązania podpisują oboje zarządcy. Korespondencje, niezawierające zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiego rodzaju korespondencji, pieniędzy, przesyłek i towarów podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dnia 22 maja 1930 r. za nr. 3252, na czas do dnia 1 stycznia 1932 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze jednoroczne okresy, o ile na trzy miesiące przed upływem terminu nie nastąpi postanowienie współników o likwidacji spółki.

Wciągnięto w dn. 17 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6886: „Towarzystwo dla Handlu Gumami „Oponahurt”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Nalewki 4. Celem spółki jest sprzedaż opon i detek samochodowych. Kapitał zakładowy zł 3.000, podzielony na 30 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Oskar Lehmwald, Szyja Biderman, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie umowy, zobowiązania, weksle, żyra weksli, akcepty, traty, cesje i pełnomocnictwa podpisują obaj zarządcy łącznie. Rachunki, korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiego rodzaju korespondencji, nie wyłączając pieniężnej, towarów i należności podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Tyborowskim w Warszawie dnia 17 kwietnia 1930 r. za nr. 1763, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dniu 7 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6887: „Bronisław Gałczyński i Jan Ślaski, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Piasecznie pod Warszawą, ul. Rejtana 3. Celem spółki jest handel drzewkami, krewami, bylinami, rozsada roślin, nasionami i t. p. Kapitał zakładowy zł 2.000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie wpłacony. Bronisław Gałczyński z Piaseczna jako jedyny zarządca zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, podpisując firmę pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Różyckim w Piasecznie dnia 6 lutego 1928 r. za nr. 271, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 17 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6888: „Towarzystwo Przemysłowo-Handlowe „System”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Al. Jerozolimskie 79. Celem spółki jest prowadzenie przedstawicielstwa firm: „Franco-typ Gesellschaft mbH Reta Print Actiengesellschaft-Berlin”, oraz innych firm, kupno i sprzedaż na własny i obcy rachunek wszelkich artykułów tej samej dziedziny, nabywanie licencji i patentów. Kapitał zakładowy zł 20.000, podzielony na 100 udziałów. Zł 15.000 wpłacono gotowizną, pozostałe zł 5.000 wniesiono wkładem rzeczowym. Zarządcami są: Włodzimierz Fichtner, Mikołaj Szelechow, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie umowy, zobowiązania, weksle, żyra na wekslach, czeki, prokury, pełnomocnictwa, akty notarialne i hipoteczne podpisują obaj zarządcy łącznie. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji i przekazów pieniężnych podpisuje jeden z zarządców. Do uskutecznienia wypłat do wysokości pięciuset złotych upoważniony jest każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Olaszewskim w Warszawie dnia 29 marca 1930 r. za nr. 407, na czas nieokreślony.

Wciągnięto w dn. 18 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6889: „Usapol”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Szczygła 7. Celem spółki jest prowadzenie przedstawicielstw firm zagranicznych, a w szczególności firm reprezentowanych przez firmę: „Ottomar Geo Stark St. Louis Export Department (Stany Zjednoczone Ameryki Północnej)”. Kapitał zakładowy zł 2.000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Marcin Michalski, Maksymilian Lewinson, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, żyra weksli, czeki, umowy, akty notarialne, pełnomocnictwa, prokury oraz wszelkie zobowiązania podpisują obaj zarządcy łącznie. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru pieniędzy z banków, kas rządowych, instytucji i osób prywatnych, wszelkiego rodzaju korespondencji, przesyłek, ładunków oraz pełnomocnictwa sądowe podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną od-

powiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Tyborowskim w Warszawie dnia 5 maja 1930 r. za nr. 1938, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 18 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6893: „Towarzystwo Mineral, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Leszno 74. Celem spółki jest prowadzenie fabryki wód mineralnych i owocowych. Kapitał zakładowy zł 15.000, podzielony na 30 udziałów. Zł 6.000 wpłacono gotowizną, pozostałe zł 9.000 wniesiono wkładem rzeczowym. Zarządcami są: Chil Prejzerowicz, Jakob Szajewicz, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, żyra na nich, czeki, umowy, prokury, pełnomocnictwa z wyjątkiem sądowych, i wogóle wszelkie zobowiązania podpisują obaj zarządcy łącznie. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru towarów, przesyłek, ładunków, korespondencji, nie wyłączając pieniężnej, podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Dobrowolskim w Warszawie dnia 26 marca 1930 r. za nr. 780, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 25 czerwca 1930 r.

R. H. B XLVIII 6896: „Przemysł Drzewny „Dąbrówka”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Leszno 54. Celem spółki jest prowadzenie wszelkiego rodzaju handlu i przemysłu drzewnego na obszarze całego Państwa Polskiego. Kapitał zakładowy zł 5.000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Leodor Lifszyc, Ludwik Gloeh, obaj z Warszawy, Nison Rubinsztejn z Pińska. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, indosy na wekslach, prokury, umowy, pisma i listy, zawierające jakiegokolwiek zobowiązania, podpisują wszyscy trzej zarządcy łącznie. Pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, towarów, przesyłek oraz korespondencję, niezawierającą zobowiązań, podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Massalskim w Warszawie dnia 3 czerwca 1930 r. za nr. 921, na czas do dnia 15 czerwca 1934 r. z warunkiem automatycznego przedłużenia na dalsze trzyletnie okresy, o ile na trzy miesiące przed upływem terminu nie nastąpi pisemne wypowiedzenie spółki.

Wciągnięto w dn. 30 czerwca 1930 r.

WPISY DODATKOWE

R. H. B IV 595: Towarzystwo Akcyjne Zjednoczonych Fabryk Lamp, Palników i Wyrobów Metalowych „Metallamp” w Warszawie. Likwidatorami wyznaczeni zostali: adwokat Stanisław Zakrzewski, Waclaw Lipiński, Stanisław Gasiński. Firmę z dodatkiem „w likwidacji” podpisuje likwidator adw. Stanisław Zakrzewski łącznie z jednym z pozostałych członków Komisji Likwidacyjnej. Na mocy decyzji Sądu Okręgowego w Warszawie Wydział Rejestru Handlowego z dnia 15 listopada 1928 r. spółka znajduje się w stanie przymusowej likwidacji. Wpis powyższy w dniu 15 grudnia 1928 r. uzupełniony został dopełnieniem: Siedziba Komisji Likwidacyjnej mieści się w Warszawie przy ul. Rysiej 1 m. 3. Czwartym likwidatorem mianowany został adwokat Stefan Oderfeld z Warszawy. Wpisano na mocy decyzji Sadu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 grudnia 1928 r.

R. H. B V 690: „Towarzystwo Akcyjne Wyrobu Tasiem Jules Varnhagen” w Warszawie. Na Walnym Zgromadzeniu akcjonariuszów w dniu 14 marca 1930 roku Zarząd ukonstytuował się w następującym składzie: Członkowie: Józef Rowiński, Pinkus Broun, Chawa Rowińska. Zastępcy: Jules Varnhagen, Józef Łorja, wszyscy z Warszawy.

R. H. B V 720: „Akcyjne Towarzystwo Ząbkowickiej Fabryki Szkła” w Warszawie. Siedziba spółki przeniesiona została do Ząbkowic, woj. kieleckie. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie przeniesienia siedziby spółki i zmiany statutu opublikowane zostało w Nr. 49 „Monitora Polskiego” z dnia 28 lutego 1930 r.

R. H. B V 747 (B XXXI 4933): „Północne Towarzystwo Transportowe i Ekspedycyjne, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Prokurent Ludwik Tenenbaum zmarł.

R. H. B V 803 (B XXX 4814) (26-ty wpis): „Bank Narodowy dla Rozwoju Polskiego Przemysłu, Rzemiosł i Handlu, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Henryk Sas-Klechniowski z Warszawy mianowany został dyrektorem. Dyrektorowi Henrykowi Sas-Klechniowskiemu udzielono prokury. Wpis powyższy w dniu 11 lutego 1927 r. uzupełniony został dopełnieniem: Dyrektorzy Michał Browiński, Henryk Sobieski oraz wicedyrektor Oddziału we Lwowie Marjan Piechociński ustąpili z zajmowanych stanowisk. Ustały prokury: Waclawa Szmittkowskiego, Bolesława Oborskiego, Jana Bonikowskiego, Waclawa-Jerzego Iwińskiego, Marjana Piechocińskiego, Stanisława Madeyskiego i Henryka Sobieskiego. Wpis powyższy w dniu 21 maja 1927 r. uzupełniony został dopełnieniem: Władysławowi Przygońskiemu z Warszawy udzielono prokury. Wpis powyższy w dniu 22 października 1927 r. uzupełniony został dopełnieniem: Trzecim likwidatorem wyznaczony został adwokat Aleksander-Wacław Szenwald z Warszawy. Wpis powyższy w dniu 26 stycznia 1928 r. uzupełniony został dopełnieniem: Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Iwiński, kuratorem zaś adwokat Wiktor Huppert z Warszawy. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 grudnia 1927 r. ogłoszona została upadłość spółki.

R. H. B VI 889: „Auto Service, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 140.610, podzielonych na 258 udziałów, całkowicie wpłaconych. Podwyższenie kapitału zakładowego o zł 129.000 czyli do zł 140.610 nastąpiło na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Hettlingerem w Warszawie dnia 2 kwietnia 1930 r. za nr. 1567.

R. H. B VI 931 (B XXXIX 5772): „Krajowe Towarzystwo Meljoracyjne, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Zarząd stanowią: Prezes Stanisław Downarowicz, Wiceprezes Władysław Jachner, członek Bolesław Powierza, wszyscy z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały Rady Nadzorczej z dnia 17 kwietnia 1930 r.

R. H. B VII 1041 (B XVIII 3399): „Bank Prywatny, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Firma obecnie brzmi: „Szwajcarsko-Polski Bank Kapitalizacyjny Spółka Akcyjna”. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 2.500.000, podzielonych na 25.000 akcji. Dotychczasowy Zarząd ustąpił. Obecnie Dyrekcja zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Wszystkie zobowiązania Banku i wogóle wszystkie wydawane przez Bank dokumenty, jak również wszelka korespondencja Banku podpisywane będą przez dwóch członków Dyrekcji albo przez jednego członka Dyrekcji i prokurenta. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Dyrektorem zarządzającym mianowany został Stanisław Boral z Warszawy z prawem podpisywania wszelkich zobowiązań i dokumentów Banku łącznie z jednym z członków Dyrekcji lub prokurentów. Spółka działa obecnie na mocy statutu, opublikowanego w Nr. 82 „Monitora Polskiego” z dnia 9 kwietnia 1927 r. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie podwyższenia kapitału zakładowego o zł 2.480.000, czyli do zł 2.500.000, drogą emisji 24.800 sztuk nowych akcji, opublikowane zostało w Nr. 82 „Monitora Polskiego” z dnia 9 kwietnia 1927 roku.

R. H. B VII 1120 (B XXXIII 5190): „Towarzystwo Fabryk Chemicznych „Zagłębie”, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Na członka Dyrekcji wybrany został Jerzy Sznapiar z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały Rady Nadzorczej z dn. 14 listopada 1927 r. Wpis powyższy w dniu 11 kwietnia 1929 r. uzupełniony został dopełnieniem: Decyzją Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 lutego 1928 r. nadzór sądowy został uchylony.

R. H. B VIII 1501: „Fabryka Wosków, Klejów, Farb i Artykułów Pokrewnych A. B. C., Spółka Akcyjna” w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 150.000, podzielonych na 10.000 akcji. Na Walnem Zgromadzeniu akcjonariuszów w dniu 22 czerwca 1929 r. zarząd ukonstytuował się w następującym składzie: członkowie: Jakób Himmelfarb, Maks Stein, Salomon Muszyński, wszyscy z Warszawy, Siegfried Baker z Londynu, Serg Paley (nieobecny). Zastępcy: Dawid Wiśniowiecki, Mowsza Fejgin, obaj z Warszawy. Według bilansu przerachowanego brutto na dzień 1 lipca 1928 r. w wykonaniu Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 38/1928, poz. 352) i zatwierdzonego uchwałą walnego zgromadzenia akcjonariuszów w dniu 29 grudnia 1928 r., kapitał zakładowy określony został na zł 150.000.

R. H. B IX 1696 (B XXXII 5074): „Fabryka i Pralnia Bielizny „Opus”, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Kapitał zakładowy wynosi obecnie zł 1.160.000, podzielonych na 11.600 akcji, całkowicie wpłaconych. Na mocy postanowienia Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu, opublikowanego w Nr. 298 „Monitora Polskiego” z dnia 28 grudnia 1929 r., dotychczasowy kapitał zakładowy, wynoszący zł 870.000, podzielony został na 8.700 akcji. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie zezwolenia na powiększenie kapitału zakładowego o zł 290.000, czyli do zł 1.160.000, drogą IV emisji 2.900 sztuk nowych akcji, opublikowane zostało w Nr. 53 „Monitora Polskiego” z dnia 5 marca 1930 r.

R. H. B IX 1730: „Stowarzyszenie Pracowników Księgarskich, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 10.000, podzielonych na 500 udziałów, całkowicie wpłaconych. Wpisano na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia wspólników z dnia 15 marca 1925 r.

R. H. B IX 1749 (B XL 5899): „Ekonomja”, Spółka Akcyjna Gospodarstwa Krajowego w Warszawie. Zarząd obecnie stanowią: Prezes Stanisław Jakiel ze Skarżyska, wiceprezes dr. Józef Zaleski, Stanisław Terlikowski, obaj z Warszawy, Franciszek Tatkowski, Julusz Adel, obaj ze Skarżyska, Wawrzyniec Ergietowski z Kamiennej, Józef-Michał Jakiel i Kazimierz Damsz, obaj w Stanach Zjednoczonych Ameryki. Wpisano na mocy uchwały Walnych Zgromadzeń akcjonariuszów z dnia 28 lutego 1927 r. i 26 lutego 1928 r.

R. H. B XI 2246 (B XXXII 5058): „Fabryka Aparatów Optycznych i Precyzyjnych H. Kolberg i S-ka, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Aleksandrowi Dłuskiemu i Stefanowi Kolbergowi, obydwom z Warszawy, udzielono prokury z prawem podpisywania każdego z nich łącznie z jednym z członków zarządu pod stemplem firmowym.

R. H. B XI 2293 (B XXVIII 4681): „Towarzystwo Handlowo-Przemysłowe „Paciflic”, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Felicjanowi Kropielnickiemu z Piastowa udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z dyrektorem lub z jednym z członków Zarządu.

R. H. B XII 2447 (B XXX 4807): „Wołyński Syndykat Handlowo-Rolniczy, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 100.000, podzielonych na 5.000 akcji, całkowicie wpłaconych. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie podwyższenia kapitału zakładowego o zł 60.000, czyli do zł

100.000, drogą II emisji 3.000 sztuk nowych akcji, opublikowane zostało w Nr. 287 „Monitora Polskiego” z dnia 16 grudnia 1927 r. Wpis powyższy w dniu 23 lipca 1928 r. uzupełniony został dopełnieniem: Siedziba spółki przeniesiona została do Równego. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie przeniesienia siedziby spółki do Równego opublikowane zostało w Nr. 136 „Monitora Polskiego” z dnia 15 czerwca 1928 r.

R. H. B XII 2578: „Hurtownia Wyrobów Żelaznych, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Według bilansu brutto, sporządzonego na dzień 1 lipca 1928 r. stosownie do Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 38/1928, poz. 352) i zatwierdzonego przez Walne Zgromadzenie akcjonariuszów w dniu 23 marca 1929 r., kapitał zakładowy nie uległ zmianie i wynosi zł 100.000.

R. H. B XIII 2685: „Towarzystwo Przemysłu Leśnego „Eksploras”, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Kapitał zakładowy wynosi zł 10.000, podzielonych na 1.000 akcji. Według bilansu otwarcia w złotych, sporządzonego na dzień 1 stycznia 1924 r. stosownie do Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 czerwca 1924 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 55/24, poz. 542) i zatwierdzonego przez Walne Zgromadzenie akcjonariuszów w dniu 12 stycznia 1928 r., kapitał zakładowy określony został na zł 10.000.

R. H. B XIII 2704 (B XLI 6077): „Górnośląska Fabryka Cellulozy, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 2.500.000 podzielonych na 25.000 akcji, całkowicie wpłaconych. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie powiększenia kapitału zakładowego o zł 400.000, czyli łącznie do zł 2.500.000, drogą III emisji 4.000 sztuk nowych akcji, opublikowane zostało w Nr. 267 „Monitora Polskiego” z dn. 20 listopada 1929 r.

R. H. B XIII 2719: „F. Brzozowska i J. Fedorowski, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Pliszczyskim w Warszawie dnia 15 stycznia 1929 r. za nr. 82, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zaś z aktywami i pasywami przeszło na wyłączną własność Karola Teichertera, na mocy zaś aktu, zeznanego przed notariuszem Straszewiczem w Warszawie dnia 5 lutego 1930 r. za nr. 258, toż przedsiębiorstwo sprzedane zostało Jerzemu-Gustawowi Teichertowi, który takowe prowadzi jednoosobowo pod firmą: „Jerzy Teichert”.

R. H. B XIII 2726 (B XXV 4375): „Towarzystwo Eksploatacji Lasów Augustowskich, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Siedziba Komisji Likwidacyjnej mieści się przy ulicy Królewskiej 1. Komisję Likwidacyjną stanowią: Borys Kłiczyccki, Gustaw Thunberg obaj z Warszawy, Teodor Kirpacz z Łodzi. Na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 20 marca 1930 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

R. H. B XIV 2901 (B XLV 6601): „Polskie Towarzystwo dla Handlu Węglem „Węglblok”, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Na członka Zarządu wybrany został Francois Michel z Katowic. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Grymińskim w Warszawie dnia 27 czerwca 1929 r. za nr. 1428.

R. H. B XV 2999: „Warszawska Fabryka Wyrobów Gumowych „Wargum”, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Kapitał zakładowy wynosi zł 500.000, podzielonych na 3.125 akcji. Według bilansu, przerechowanego brutto na dzień 1 lipca 1928 r. w wykonaniu Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 38/1928, poz. 352) i zatwierdzonego uchwałą Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów w dniu 28 grudnia 1928 r., kapitał zakładowy określony został na zł 500.000.

R. H. B XV 3013: „Boismine”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Otwarto Oddział w Gdyni.

R. H. B XV 3016: „Polski Monopol Tytuniowy w Warszawie”. Prawo podpisu naczelnika Wydziału dr. Władysława Szwedzickiego ustało. Udzielono prawa podpisu pism i zobowiązań Dyrekcji Naczelnikowi Wydziału Ernestowi Zarembe z Warszawy. Czeki i zlecenia wypłat podpisuje Ernest Zaremba łącznie z Naczelnikiem Rachuby.

R. H. B XVI 3149: „Towarzystwo Handlu Wyrobami Stalowymi Ch. Flaksbaum, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Członek Zarządu i dyrektor zarządzający dr. Josek Flaksbaum nosi imię „Józef”.

R. H. B XVI 3189 (B XLIV 6369): „Biuro Techniczno-Budowlane „Budomat” dawniej Aleksander Wallman Sukcesorowie, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Brusendorf, kuratorem zaś adwokat Stanisław Wyszogroda z Warszawy. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 czerwca 1929 r. spółce ogłoszona została upadłość.

R. H. B XVIII 3351 (B XLVII 6791): „Zakłady Przemysłowo-Budowlane Bracia Horn i Rupiewicz, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 marca 1930 r. zatwierdzony został układ zapobiegawczy, zawarty pomiędzy spółką a jej wierzycielami i nadzór sądowy ustał.

R. H. B XVIII 3365 (B XLI 6067): „Papiernia Soczewka, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Zastępca członka Zarządu Julian Muszkat zmarł. Grzegorz Marmer z Warszawy mianowany został dyrektorem zarządzającym z prawem podpisywania łącznie z jednym z członków zarządu lub zastępców, lub też łącznie z jednym z prokurentów weksli, indosów, czeków, wszelkich umów i wogóle zobowiązań, jak również pełnomocnictw oraz z prawem samodzielnego podpisywania korespondencji, niezawierającej zobowiązań pokwitowań z odbioru pieniędzy, posyłek towarów i dokumentów. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 25 marca 1930 r. za nr. 1520.

R. H. B XIX 3572: „Winador”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Kapitał zakładowy został całkowicie wpłacony.

R. H. B XIX 3579: „Kino-Teatr „Cristal”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Do zarządu wszedł Izaak Szafr z Warszawy. Weksle żyra, czeki, akty notarialne i hipoteczne, pełnomocnictwa, prokury, umowy i wszelkie wogóle zobowiązania podpisuje dwóch zarządców łącznie. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Puchalskim w Warszawie dnia 20 listopada 1924 r. za nr. 2567.

R. H. B XX 3665: „Zrzeszenie Handlowo-Przemysłowe, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia wspólników z dnia 15 stycznia 1927 r. likwidacja spółki została ukończona.

R. H. B XXII 3938: „Spółka Terenowa Budowy Tanich Mieszkań, z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Członek Zarządu Edward Lipiński zmarł. Na członka zarządu wybrany został Bronisław Lipiński z Warszawy. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Dylewskim w Warszawie dnia 28 marca 1930 r. za nr. 479.

R. H. B XXIII 4006: „Państwowy Monopol Spirytusowy” w Warszawie. Ustało prawo podpisu: inż. Jana Kuroczyń-

skiego, inż. Juljana Husarskiego i dr. Juljana Maliniaka. Dyrektorem monopolu mianowany został inż. Antoni Krahlowski. Naczelnikami Wydziałów z prawem podpisu mianowani zostali: Rudolf Jabłoński, inż. Włodzimierz Miszewski i inż. Marceli Struszyński.

R. H. B XXIII 4019: „Cebeo” Centralne Biuro Sprzedaży Odlewów Ogrzewalnych, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ulicy Al. Jerozolimskie 105. Zarząd obecnie stanowią: członkowie: Stanisław Surzycki, Jan Lilpop, Stefan Skoczniński, wszyscy z Warszawy. Czesław Galiński z Kamiennej, pow. konecki Jerzy Iwanowski (nieobecny), Edward Weigt (nieobecny), Zastępcy: Stefan Matkowski, Wacław Jezierski, Jerzy Lipowski, Józef Zybert, wszyscy z Warszawy, Witold Iłakowicz (nieobecny), Kazimierz Witwicki (nieobecny). Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, pełnomocnictwa, umowy, akty hipoteczne i notarialne, oraz wszelkie inne zobowiązania podpisuje dwóch zarządców lub jeden z zarządców i prokurent łącznie. Korespondencję zwykłą podpisuje jeden z zarządców lub dwóch prokurentów. Pokwitowania z odbioru pieniędzy, posyłek i dokumentów podpisuje jeden z zarządców lub prokurent. Prokura Ryszarda Fulde i Stanisława Kalinowskiego ustała. Jerzemu Hełczyńskiemu i Stanisławowi Ligarzewskiemu, obydwom z Warszawy, udzielono prokury z prawem podpisywania każdego z nich łącznie z jednym z zarządców. Termin trwania spółki przedłużony został na czas do dnia 31 grudnia 1930 r. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Paszkowskim w Warszawie dnia 19 czerwca 1928 r. za nr. 1345. Wpis powyższy w dniu 4 grudnia 1929 r. uzupełniony został dopełnieniem: Stanisław Surzycki i Czesław Galiński ustąpili z zarządu. Na członków Zarządu wybrani zostali: Tadeusz Neuman z Warszawy i Kazimierz Witwicki, dotychczasowy zastępca członka Zarządu. Na zastępcę zaś członka Zarządu Karol Macner. Wpisano na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia wspólników z dnia 13 listopada 1929 r.

R. H. B XXIII 4057: „Polska Wytwórnia Instrumentów Muzycznych Adam Klimkiewicz, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Kapitał zakładowy wynosi zł 240.000, podzielonych na 24.000 akcji, całkowicie wpłaconych. Antoni Watzke z Zarządu wystąpił. Na członka Zarządu kooptowany został Jakób Frohman z Warszawy. Wpis powyższy w dniu 13 września 1928 r. uzupełniony został dopełnieniem: Lazar Kohn przestał być członkiem Zarządu.

R. H. B XXIV 4128: „Spółka Restauracyjna „Alfa”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Nowickim w Warszawie dnia 12 lutego 1930 r. za nr. 202, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zaś przeszło na wyłączną własność Sruła Sznajdra, który takowe prowadzi jednoosobowo pod firmą: „Jadłodajnia „Alfa” Sruł Sznajder”.

R. H. B XXV 4346: „Bank Towarzystw Spółdzielczych, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Prokurent Juljusz Zieliński zmarł. Bolesławowi Sobieckiemu z Warszawy udzielono prokury z prawem łącznego podpisu za Centralę i Oddziały.

R. H. B XXVII 4520: „Renard, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 21 grudnia 1927 r. za nr. 1686, spółka została rozwiązana i przedsiębiorstwo przeszło na wyłączną własność Edwarda-Antoniego Haftmana, który takowe prowadzi nadal jednoosobowo pod firmą: „Renard” właściciel Edward Haftman”.

R. H. B XXVIII 4665: „Towarzystwo Handlowe „Inwestycja”, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Geörg Widell przestał być członkiem Zarządu, na jego miejsce do Zarządu wybrany został Harald Axell z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 10 grudnia 1929 r.

R. H. B XXVIII 4680: „Towarzystwo dla Handlu i Przemysłu Towarami Apteczno-Chemicznymi „Pharmaron”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Mieczysław Kutzner, kuratorem zaś adwokat Abram Trepman z Warszawy, który decyzją Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 października 1929 r. mianowany został syndykiem tymczasowym. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 września 1929 r. firmie „Towarzystwo dla Handlu i Przemysłu Towarami Apteczno-Chemicznymi „Pharmaron”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” ogłoszona została upadłość.

R. H. B XXIX 4707: „Ołdak, Orfus i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

R. H. B XXIX 4749: „Polesie”, Spółka Akcyjna dla Przemysłu i Handlu Leśnego oraz Przemysłu Górniczego” w Warszawie. Zarząd obecnie stanowią członkowie: Eugenjusz An-cuta, Leon Bregman, Samuel Lisser, zastępca: Maksym Braude, wszyscy z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 30 stycznia 1930 r.

R. H. B XXIX 4770: „Księgarnie Pocztove „Lot”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Zarządcami obecnie są: Tadeusz Brodkiewicz, Teodor Hulimka, obaj z Warszawy. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Kosińskim w Warszawie dnia 25 lutego 1930 r. za nr. 519.

R. H. B XXIX 4774: „Mewa, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 50.000, podzielonych na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Wilhelm Reichert, Adolf Lipszes, Leopold Cejtlin, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, weksle, żyra na wekslach, pełnomocnictwa, akty notarialne i hipoteczne podpisuje Wilhelm Reichert łącznie z jednym z pozostałych zarządców. Czeki kasowe, pokwitowania zwyczajne i korespondencję, niezawierającą zobowiązań, podpisuje jeden z zarządców. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Termin trwania spółki określony został na czas do dnia 1 maja 1933 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze jednoroczne okresy, o ile na trzy miesiące przed upływem terminu jeden ze wspólników nie zawiadomi pozostałych notarialnie o chęci wystąpienia ze spółki. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Różyckim w Piasecznie dnia 15 października 1929 r. za nr. 1748.

R. H. B XXX 4829: „Droste i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 24.000, podzielonych na 24 udziały, całkowicie wpłacone. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Hettlingerem w Warszawie dnia 1 lutego 1928 r. za nr. 387.

R. H. B XXXI 4945: „F. Sochaczewski i Wł. Lorentowicz, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Cybulskim w Warszawie dnia 3 czerwca 1927 r. za nr. 1287, spółka została rozwiązana i przedsiębiorstwo zlikwidowane.

R. H. B XXXI 4967: „Ziemiafta, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Wspólnej 71 m. 11.

R. H. B XXXII 5012: „Pruszkowska Fabryka Ultramaryny „Sommer i Nower”, Spółka Akcyjna” w Pruszkowie. Zarządca Bronisław Irlicht zamieszkuje przy ul. Wspólnej 58 w Warszawie. Nazwisko prokurenta, figurującego w rubryce

5 wpisu 2, brzmi dokładnie „Semiatycz”. Wpis powyższy w dniu 11 czerwca 1928 r. uzupełniony został dopełnieniem: Dodatkowo na członków zarządu wybrani zostali: Tadeusz Zamojski z Warszawy, Natan Nower z Torunia. Wpisano na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 15 maja 1928 r.

R. H. B XXXII 5059: „Państwowa Fabryka Związków Azotowych w Tarnowie”, Siedziba przedsiębiorstwa przeniesiona została do Mościc.

R. H. B XXXII 5095: „Spółka dla Wyrobu i Sprzedaży Narzędzi Przeciwożarowych, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Michałowi Radwanowi z Warszawy udzielono prokury na czas do dnia 15 maja 1928 r. z prawem podpisywania łącznie z jednym z członków zarządu tych dokumentów które wymagają podpisów dwóch członków Zarządu oraz z prawem samodzielnego podpisywania dokumentów, na których dostateczny jest podpis jednego członka zarządu.

R. H. B XXXIII 5153: „Ceres” Biuro Techniczno-Handlowe, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Trzecim zarządcą jest Józef Gaik z Warszawy. Każdy z zarządców samodzielnie zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Czeka i żywa podpisuje jeden z zarządców. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 1 lutego 1930 r.

R. H. B XXXVI 5382: „Motor Car Company, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ulicy Wspólnej 51 m. 10. Likwidatorem jest Bolesław Oberfeld z Warszawy. Na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia wspólników z dnia 16 listopada 1928 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

R. H. B XXXVII 5588: „Przedsiębiorstwo Budowlane inż. Stanisław Dworakowski i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Hübnerem w Warszawie dnia 30 kwietnia 1930 r. za nr. 660, spółka została rozwiązana i przedsiębiorstwo zlikwidowane.

R. H. B XXXVIII 5594: „Polskie Biuro Techniczno - Handlowe i Przemysłowe „Stenor”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Jasińskim w Warszawie dnia 13 lutego 1930 r. za nr. 349, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zlikwidowane.

R. H. B XXXVIII 5709: „Polskie Towarzystwo Samochodowe „Saint Didier”, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Aleksander Matwiejew z Zarządu wystąpił.

R. H. B XXXVIII 5727: „W. Baczyński i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ulicy Krak.-Przedm. 6 m. 5. Wpis powyższy w dniu 5 września 1929 r. uzupełniony został dopełnieniem: Szymon Sachs z Zarządu wystąpił. Weksele, czeki, żyra, akty notarialne i hipoteczne, pełnomocnictwa; prokury i wszelkie zobowiązania podpisują obaj zarządcy łącznie lub Boruch Gurewicz samodzielnie. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, przesyłek i towarów podpisuje jeden z zarządców. Do inkasowania należności upoważniony jest wyłącznie zarządcą Boruch Gurewicz. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Kosińskim w Warszawie dnia 30 sierpnia 1929 r. za nr. 2436.

R. H. B XXXIX 5733: „Bank Międzynarodowy w Warszawie, Spółka Akcyjna”. Na członka Dyrekcji wybrany został Roman Badior z Warszawy. Wpisano na mocy uchwa-

ły Rady z dnia 20 lipca 1928 r. Wpis powyższy w dniu 6 czerwca 1929 r. uzupełniony został dopełnieniem: Siedziba spółki mieści się przy ul. Trębackiej 4. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 2,500,000, podzielonych na 5,000 akcji, całkowicie wpłaconych. Podwyższenie kapitału zakładowego o zł 1,500,000, przez wypuszczenie 3,000 sztuk akcji nowej emisji nastąpiło na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 25 kwietnia 1928 r. i uchwały Rady z dnia 31 sierpnia 1928 r. Postanowienie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w przedmiocie zmiany par. 4 Statutu spółki opublikowane zostało w Nr. 18 „Monitora Polskiego” z dnia 22 stycznia 1929 r.

R. H. B XXXIX 5776: „Państwowa Wytwórnia Aparatów Telegraficznych i Telefonicznych w Warszawie”. Prezesem Rady Administracyjnej mianowany został inż. Jan Zajkowski, zastępcą prezesa inż. Seweryn Borsuk.

R. H. B XXXIX 5824: „Fabryka Wódek, Likierów i Win Stefan Geneli i S-ka, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Władysławowi Wachowiczowi z Warszawy udzielono łącznej prokury.

R. H. B XXXIX 5857: „Pneumatyk, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Likwidatorem mianowany został Adam Reinberg z Warszawy. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Nowickim w Warszawie dnia 13 lutego 1930 r. za nr. 210, spółka znajduje się w stanie likwidacji.

R. H. B XL 5886: „Polska Spółka Wytworów Chemicznych „Roche”, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Edward Jarnatowski z zarządu wystąpił. Do zarządu kooptowany został prof. Jerzy Michalski z Warszawy. Edwardowi Jarnatowskiemu z Warszawy udzielono łącznej prokury.

R. H. B XLI 6004: „Warszawski Parowy Zakład Wulkanizacyjny Stefan Miński i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Stefan Miński z Warszawy jako jedyny zarządcą zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, podpisując firmę pod jej stemplem na wszelkich dokumentach i zobowiązaniach. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dnia 27 marca 1930 r. za nr. 2164.

R. H. B XLI 6120: „Towarzystwo Przemysłowo - Leśne „Sosnolas”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Siedziba spółki przeniesiona została do Rafałówki, pow. sarneński. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 3 września 1929 r. za nr. 4373.

R. H. B XLII 6219: „Polstephan” Przedsiębiorstwo Budowlane, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Marszałkowskiej 62.

R. H. B XLIII 6277: „Bank Gospodarstwa Krajowego” w Warszawie. Kierownikiem Oddziału w Kołomyi mianowany został Eugeniusz Gawlikowski. Ludwikowi Łasica udzielono prokury dla Centrali.

R. H. B XLIV 6407: „Młyn Serock, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ulicy Ogrodowej 26/28.

R. H. B XLIV 6484: „Towarzystwo Solomit, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Otwarto Oddział w Katowicach. Kurtowi Meyerowi i Franciszkowi Czokowi, obydwom z Katowic, udzielono prokury z prawem podpisywania każdego

z nich łącznie z jednym z członków Zarządu. Do podpisywania i odbioru korespondencji zwyczajnej, poleconej i pieniężnej upoważniony jest każdy z prokurentów samodzielnie.

R. H. B XLV 6513: „Towarzystwo dla Przemysłu Kolejowego Smoschewer i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Frederykowi Bermanowi udzielono samodzielnej prokury.

R. H. B XLV 6585: „Klesowski Przemysł Granitowy, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ulicy Widok 22 m. 6.

R. H. B XLVI 6655: „Kadex”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

R. H. B XLVI 6691: „Przetwory Zbożowe, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie. Tadeuszowi Badorowi z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z zarządcą Robertem Schnee.

R. H. B XX 3740: „Towarzystwo Budowy i Eksploatacji Urządzeń Sanitarnych, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ulicy Marszałkowskiej 35 m. 9. Szymon Dzierżgowski zmarł. Prezes Antoni Ponikowski z Zarządu wystąpił.

R. H. B XXXII 5093: „Polsko - Wschodnie Towarzystwo Handlowe „Pol-Or”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Zarząd obecnie stanowią: Henryk Senior, Wacław Fabierkiewicz i Henryk Kasperowicz, wszyscy z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia wspólników z dnia 25 lipca 1929 r. Wpis powyższy w dniu 6 listopada 1929 r. uzupełniony został dopełnieniem: Komisję Likwidacyjną stanowią: Henryk Kasperowicz, Michał Kozerski, obaj z Warszawy. Firmę spółki z dodatkiem „w likwidacji” podpisuje dwóch członków Komisji Likwidacyjnej łącznie. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Hettlingerem w Warszawie dnia 15 października 1929 r. za nr. 5532, spółka znajduje się w stanie likwidacji.

R. H. B II 233: „Polskie Towarzystwo Handlowe”, T. A.— w Krakowie. Oddział w Warszawie, Krak.-Przedm. 9. Oddział w Warszawie został zlikwidowany.

R. H. B II 250: „Spółka Pracowników Handlowych, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Kurmanem w Warszawie dnia 11 kwietnia 1930 r. za nr. 509, spółka została rozwiązana i przedsiębiorstwo zlikwidowane.

R. H. B III 411 (B XXVI 4435): „Polski Bank Komunalny, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Prokura Juljana Maczubskiego ustala. Kazimierzowi Berezowskiemu, Wacławowi Kredykowi, Janinie Ptaszyńskiej, wszystkim z Warszawy, udzielono łącznej prokury.

R. H. B VI 974: „Fabryka Asfaltu, Tektury, Boraksu i Przetworów Chemicznych” „Safat”, Spółka Akcyjna w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 400.000, podzielonych na 4.000 akcji, całkowicie wpłaconych. Według bilansu otwarcia w złotych, sporządzonego na dzień 1 stycznia 1925 r. stosownie do Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 czerwca 1924 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 55, poz. 542) i zatwierdzonego przez Walne Zgromadzenie akcjonariuszów w dniu 28 października 1927 r., kapitał zakładowy określony został na zł 400.000 i podzielony na 4.000 akcji. Wpis powyższy w dniu 9 stycznia 1930 r. uzupełniony został dopełnieniem: Stefan Konic przestał być zastępcą członków Zarządu. Na zastępcę członków zarządu wybrany został Zygmunt Żeleźniak z War-

szawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 22 października 1929 r.

R. H. B VII 1094: „Spółka Garbarska „Wołomin” pod Warszawą, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Okołowiczem w Warszawie dnia 13 marca 1930 r. za nr. 357, spółka została rozwiązana i przedsiębiorstwa zlikwidowane.

R. H. B VII 1105 (B XLVII 6754): „Spółka Akcyjna dla Handlu i Przemysłu „Kresy” w Warszawie. Dotychczasowi członkowie zarządu stanowią komisję likwidacyjną. Na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 12 lutego 1930 r., spółka znajduje się w stanie likwidacji.

R. H. B IX 1779: „Zakłady Przemysłowe Szczęśliwice, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarządca Tadeusz Oppenheim zmarł. Do zarządu wybrana została Zuzanna Oppenheimowa z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zebrania z dnia 30 grudnia 1929 r.

R. H. B IX 1802: „Restauracja Express, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Według bilansu, sporządzonego na dzień 1 lipca 1928 r. stosownie do Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. i zatwierdzonego przez Walne Zgromadzenie wspólników w dniu 28 lutego 1929 r., kapitał zakładowy określony został na zł 10.500.

R. H. B XI 2203: „Fabryka Chemiczna „Gzichów”, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 300.000, podzielonych na 3.000 akcji, całkowicie wpłacony. Według bilansu, sporządzonego na dzień 1 lipca 1928 r., stosownie do Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r., i zatwierdzonego przez Walne Zgromadzenie akcjonariuszów w dniu 25 sierpnia 1928 r., kapitał zakładowy określony został na zł 300.000 i podzielony na 3.000 akcji.

R. H. B XI 2337 (B XXVIII 4663): „Związek Producentów Ryb, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Na Walnym Zgromadzeniu akcjonariuszów w dniu 10 grudnia 1929 r. Zarząd ukonstytuował się w następującym składzie: członkowie: Stanisław Janicki, Stanisław Leśniowski, Aleksander Mazaraki, Tadeusz Belina, Teodor Libiszowski, Jan hr. Tyszkiewicz, Tadeusz Chwałbóg. Zastępcy: Witold Załuska, Grzmisław Krasowski, Marjan hr. Starzeński.

R. H. B XII 2572 (B XL 5984): „Auto-Koncern, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Wierzbowej 8.

R. H. B XIII 2597: „Towarzystwo Przemysłu Leśnego „Forestpol”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Likwidatorem jest Benjamin Zabłudowski z Warszawy, samodzielnie podpisujący firmę pod jej stemplem z dodatkiem „w likwidacji”. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Puchalskim w Warszawie dnia 30 maja 1924 r. za nr. 1172, spółka znajduje się w stanie likwidacji.

R. H. B XXII 3885 (XLIII 6310): „Bank Handlowy w Warszawie”, Spółka Akcyjna”. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 30.000.000, podzielonych na 300.000 akcji, całkowicie wpłaconych. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu w przedmiocie podwyższenia kapitału zakładowego o zł 10.000.000, t. j. do zł 30.000.000, przez wydanie 100.000 sztuk nowych akcji, opublikowane zostało w Nr. 298 „Monitora Polskiego” z dnia 28 grudnia 1929 r.

R. H. B XXIII 4113: „Polsko-Belgijskie Towarzystwo dla Impregacji Drzewa i Polski Krezonaft, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Władysław Bizański z Rady Zarządzającej wystąpił. Do Rady Zarządzającej kooptowany został dr. Feliks Merunowicz. Dyrekcję stanowią: naczelny dyrektor Louis Corbeau z Brukseli, Dyrektorowie: Józef Glazer, Antoni Hoppen, Ryszard Jakobini, wszyscy z Warszawy. Dyrekcja zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Weksle, pełnomocnictwa, umowy, wszelkie akty notarialne i hipoteczne, oraz pisma z żądaniem zwrotu sum z instytucyj kredytowych podpisuje naczelny dyrektor łącznie z jednym z dyrektorów lub prokurentów, lub dwóch dyrektorów, lub jeden dyrektor i jeden prokurent. Zwykłą korespondencję podpisuje naczelny dyrektor, jeden z dyrektorów lub jeden z prokurentów. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie częściowych zmian statutu opublikowane zostało w Nr. 281 „Monitora Polskiego” z dnia 7 grudnia 1926 r. Wpis powyższy w dniu 10 października uzupełniony został dopełnieniem: Członkowie Rady Zarządzającej Jan Żytkiewicz i Feliks Merunowicz ustąpili z zajmowanych stanowisk. Na członka Rady Zarządzającej wybrany został Gaston Corbeau. Wpisano na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 16 lipca 1927 r. Wpis powyższy w dniu 29 maja 1929 r. uzupełniony został dopełnieniem: Naczelny Dyrektor Louis Corbeau zmarł. Na dyrektora naczelnego wybrany został Gaston Corbeau z Belgji. Wpisano na mocy uchwały Rady Zarządzającej z dnia 26 stycznia 1929 r. Wpis powyższy w dniu 14 października 1929 r. uzupełniony został dopełnieniem: Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 2.000.000, podzielonych na 20.000 akcji, całkowicie wpłaconych. Według bilansu, sporządzonego na dzień 1 lipca 1928 r. stosownie do Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. i zatwierdzonego przez Walne Zgromadzenie akcjonariuszów w dniu 1 grudnia 1928 r., kapitał zakładowy określony został na zł 2.000.000 i podzielony na 20.000 akcji.

R. H. B XXIV 4222: „St. Niemiry i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Prokura Józefa Puchalskiego ustafa.

R. H. B XXV 4337: „Towarzystwo Przemysłowo - Leśne „Szcza””, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Zarządca Lejba Joselewicz zmarł, Lejba Emine przestał być zarządcą. Na zarządcę wybrany został Izrael Halevi, zaś na jego zastępcę Jewna Joselewicz, obaj z Warszawy. Wszystkie dokumenty i akty podpisuje Izrael Halevi lub Jewna Joselewicz łącznie z Pawłem Kalininem. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Jurkiewiczem w Warszawie dnia 2 maja 1929 r. za nr. 9.

R. H. B XXV 4343: „Dom Handlowy „Metallia”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Salomonowi Fischmanowi z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z jednym z zarządców lub prokurentów.

R. H. B XXX 4793: „Towarzystwo Handlowe „Millo-graph”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Sienickim w Warszawie dnia 5 grudnia 1929 r. za nr. 6036, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zlikwidowane.

R. H. B XXXI 4914: „Fabryka Tektury i Papieru „Fordon” w Fordonie, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Królewskiej 6 m. 4.

R. H. B XXXVI 5388: „Carbomontana” śląska Spółka Górnicza, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Jerozolimskiej 31.

R. H. B XXXVI 5471: „Polski Bank Przemysłowy, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się w War-

szawie przy ul. Senatorskiej 42. Mirosławowi Stribrnemu udzielono prokury z prawem podpisywania za Centralę i wszystkie oddziały. Postanowienie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w przedmiocie zezwolenia na przeniesienie siedziby spółki ze Lwowa do Warszawy opublikowane zostało w Nr. 58 „Monitora Polskiego” z dnia 11 marca 1930 r.

R. H. B XXXVII 5488: „Towarzystwo Handlowo-Przemysłowe „Brazet”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Bolesław Zandberg z Warszawy jako jedyny zarządca zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Landau w Warszawie dnia 2 kwietnia 1929 r. za nr. 477.

R. H. B XXXVIII 5691: „Towarzystwo Handlowo-Przemysłowe Tartak Posadzkarnia „Tarpos”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Kapitał zakładowy podzielony został na 100 udziałów. Henrykowi Grynhausowi z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z zarządcą Kazimierzem Deniszczukiem lub Salomonem Rotensteinem. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Kurmanem w Warszawie dn. 25 stycznia 1929 r. za nr. 184.

R. H. B XXXVIII 5702: „Pariwar”, Spółka Handlowo-Przemysłowa z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Izrael Rajcher przestał być zarządcą, Izraelowi Rajcherowi i Maurycem Gichtowi, obydwoj w Warszawie udzielono prokury z prawem podpisywania we dwóch łącznie lub każdego z nich łącznie z jednym z zarządców.

R. H. B XXXVIII 5716: „Utensylja Domowe „Ordo”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Firma brzmi: „Polsko - Szwedzkie Towarzystwo „Ordo”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Jerzemu-Edmundowi Mahlerowi, Alfredowi Hanssonowi, obydwoj w Warszawie, udzielono łącznej prokury. Wpis powyższy w dniu 30 października 1929 r. uzupełniony został dopełnieniem: Otwarto Oddziały w Poznaniu, Łodzi, Katowicach i Lwowie.

R. H. B XXXVIII 5719: „Niktan”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Marji Niklewicz, Władysławowi Gołębiowskiemu, obojgu z Warszawy, i Halinie Brynk z Milanówka udzielono prokury z prawem podpisywania we dwóch łącznie.

R. H. B XXXIX 5748: „Polski Cement - Eksport, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Jakóbowi Krollowi, Naumowi Mennowi, Klemensowi Popielowi, Marcinowi Rosenbergowi, wszystkim z Warszawy, udzielono prokury z prawem podpisywania we dwóch łącznie.

R. H. B XL 5985: „Elektrownia w Żelechowie, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Srułowickowi Lererowi z Żelechowa udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z zarządcą Edmundem Ostrowskim wszelkich dokumentów, które w myśl statutu spółki wymagają dwóch podpisów oraz do samodzielnego podpisywania tych dokumentów, które mogą podpisywać jeden zarządca lub prokurent.

R. H. B XLI 6011: „Bank Ziemiański” w Warszawie. Dyrektorem Naczelnym Banku mianowany został Emil Hupert z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały Rady Banku z dnia 24 marca 1930 r.

R. H. B XLI 6045: „Alfol”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Na mocy aktów, zeznanych przed notariuszem Jamonttem w Warszawie dnia 17 i 20 maja 1930 r. za nr. 2046 i 2079 spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zaś przeszło na wyłączną własność

Mowszy Elperina, który nadal takowe prowadzi jednoosobowo pod firmą: „Alfol” Mowsza Elperin”.

R. H. B XLII 6131: „Hurtryb”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie. Na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia udziałowców z dnia 30 listopada 1929 r. termin trwania spółki przedłużony został do dnia 31 grudnia 1930 r.

R. H. B XLII 6211: „Zjednoczenie Polskich Fabryk Maszyn i Narzędzi Rolniczych, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 lutego 1930 r. odroczenie wypłat przedłużone zostało do dnia 9 maja 1930 r.

R. H. B XLIII 6299: „Scintilla” Artykuły Elektrotechniczne, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie. Prokura Marcellego Bovay ustala. Alfredowi Baudi z Warszawy udzielono łącznej prokury.

R. H. B XLIV 6382: „Biuro Techniczno-Handlowe E. Zatorski i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie. Stanisław Latowicz z Zarządu wystąpił. Do zarządu wybrany został Mikołaj Genzel z Warszawy. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Dobrowolskim w Warszawie dnia 15 października 1929 r. za nr. 3020. Wpis powyższy w dniu 29 kwietnia 1930 r. uzupełniony został dopełnieniem: Zarządcami obecnie są: Mikołaj Genzel, Witold Bobieński, obaj z Warszawy. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Dobrowolskim w Warszawie dnia 29 marca 1930 r. za nr. 801. Wpis powyższy w dniu 15 maja uzupełniony został dopełnieniem: Siedziba spółki mieści się obecnie przy ulicy Miedzeszyńskiej 8 (Saska Kępa).

R. H. B XLV 6555: „Wspólnota Interesów Cementowych, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie. Dr. Elis Kuttien, John Purring i dr. Konstanty Tymieniecki, wszyscy z Warszawy, mianowani zostali dyrektorami z prawem podpisywania każdego z nich łącznie z jednym z członków Zarządu.

R. H. B XLV 6608: „Towarzystwo Budowy Samochodów „As”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie. Weksle, żyra, czeki, umowy, akty notarialne i hipoteczne, kontrakty, pełnomocnictwa, prokury podpisują pod stemplem firmy obaj zarządcy łącznie lub każdy z nich osobno. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Jurkiewiczem w Warszawie dnia 24 marca 1930 r. za nr. 434. Wpis powyższy w dniu 16 kwietnia 1930 roku uzupełniony został dopełnieniem: Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Jurkiewiczem w Warszawie dnia 2 stycznia 1930 r. za nr. 4, spółka nabyła przedsiębiorstwo ze wszystkimi aktywami, prowadzone dotychczas pod firmą: „Towarzystwo Budowy Samochodów „As” Jan Łaski”.

R. H. B XLVI 6630: „Towarzystwo Handlowo-Przewyślowe „Arbon”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie. Leon Perlis i Maksymilian Stifter z zarządu wystąpili. Do zarządu wybrany został Henryk Kuncewicz z Warszawy. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 31 grudnia 1929 r. za nr. 6518.

R. H. B 6621: „Polskie Towarzystwo Elektryczne „Asea”, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Zarząd obecnie stanowią: Sven Norman, Józef bar. Dangel, Gunnar Wernquist, wszyscy z Warszawy. Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Wpisano na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 11 kwietnia 1930 r.

R. H. B XLVII 6779: „Centralne Biuro Sprzedaży Tektury Surowej, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Marcinowi Penczkowi i Marjanowi Degórskiemu, obydwom z Warszawy, udzielono prokury z prawem podpisywania każdego z nich łącznie z jednym z członków zarządu lub prokurentów.

R. H. B XLVII 6782: „Towarzystwo Handlowe „Sole Posażowe”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Sienkiewicza 10.

R. H. B XII 2572 (B XL 5984): „Auto-Koncern, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Józef Łepkowski z zarządu wystąpił. Do Zarządu wybrany został Wilhelm Bergman z Warszawy. Jerzemu Sułkowi z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z jednym z prokurentów. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Hettlingerem w Warszawie dnia 9 listopada 1929 r. za nr. 6026.

R. H. B III 282: „Zjednoczone Polskie Fabryki Zapalek „Błonie”, „Mszczonów” i „Bracia Stabrowscy”, Spółka Akcyjna w Warszawie. Na czwartego członka komisji likwidacyjnej wybrany został Harald Axell z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 24 marca 1930 r.

R. H. B IV 619 (B XL 5934): „Towarzystwo Zakładów Przędzalni Bawełny, Tkalni i Blecharni „Zawiercie”, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Sędzią komisarzem mianowany został sędzia handlowy Maksymilian Friede, nadzorcami sądowymi adwokat Józef Kliński i Konrad Czerwiński, obaj z Warszawy. Nadzór sądowy upoważnił Stanisława Szymańskiego jako członka zarządu, Rudolfa Schnitzera, Seweryna Wesołowskiego, Adolfa Kuncewicza i Ottona Rinka jako prokurentów do wykonywania poszczególnych czynności, związanych z prowadzeniem przedsiębiorstwa, a mianowicie: 1) Stanisława Szymańskiego i Rudolfa Schnitzera obu razem i każdego osobno, lecz łącznie z jednym którymkolwiek bądź z pomienionych prokurentów, do zawierania wszelkich transakcyj i umów, związanych z eksploatacją przedsiębiorstwa, jak np. do kupna wszelkich potrzebnych materiałów i surowców, do sprzedaży wszelkich wyrobów przedsiębiorstwa, uskuteczniania wypłat, uiszczeń, wynagrodzeń i t. p.; 2) którychkolwiek bądź dwóch z pośród wymienionych wyżej pięciu osób, lecz zawsze łącznie, do ustępowania, żyrowania weksli i czeków, wystawiania czeków, podpisywania wszelkiej korespondencji odbierania z urzędów pocztowych i stacji kolejowych wszelkiego rodzaju towarów i ładunków, przesyłek, korespondencji zwykłej i poleconej, przekazów pieniędzy i t. p. Natomiast wszystkie inne nie objęte pełnomocnictwem tem czynności zarządu nad przedsiębiorstwem nadzór sądowy zachowuje przy sobie. Wyrokiem sądu okręgowego w Warszawie z dnia 14/15 kwietnia 1930 r. firmie: „Towarzystwo Zakładów Przędzalni Bawełny, Tkalni i Blecharni „Zawiercie”, Spółka Akcyjna” udzielono odroczenia wypłat na czas do dnia 15 lipca 1930 r.

R. H. B IV 640 (B XLIII 6311): „Spółka Akcyjna „Cerata” w Warszawie. Kapitał zakładowy podzielony na 13500 akcji. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie zmiany par. 6 Statutu spółki opublikowane zostało w Nr. 200 „Monitora Polskiego” z dnia 31 sierpnia 1929 r.

R. H. B V 673: „Spółka Akcyjna Zakładów Przemysłowych „Kadzielnia” w Warszawie”. Członek Zarządu i dyrektor zarządzający Anastazy Erlich zmarł. Na członka zarządu wybrana została Helena Erlich z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 21 grudnia 1929 r.

R. H. B V 695 (XXVII 4497): „Warszawska Fabryka Masowych Wyrobów Blaszanych „Tłocznia”, Spółka Ak-

cyjna" w Warszawie. Maksymiljan Wizeł przestał być członkiem zarządu. Na członka zarządu wybrany został Zygmunt Kiltynowicz z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 25 kwietnia 1930 r.

R. H. B V 806: „Fabryka Wyrobów Gumowych Inż. E. Hajne i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością" w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 44.850, podzielonych na 69 udziałów, całkowicie wpłaconych. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Dylewskim w Warszawie dnia 19 grudnia 1927 r. za nr. 1548. Wpis powyższy w dniu 24 kwietnia 1929 r. uzupełniony został dopełnieniem: Decyzją Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 11 marca 1929 r. upadłość Oskara Orawskiego została umorzona.

R. H. B VI 931 (B XXXIX 5772): „Krajowe Towarzystwo Meljoracyjne, Spółka Akcyjna" w Warszawie. Kapitał zakładowy podzielony został na 8.000 akcji. Do składania oświadczeń i podpisywania w imieniu spółki wystarczy współdziałanie prezesa lub wiceprezesa zarządu łącznie z jednym z członków zarządu lub prokurentem. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie zezwolenia na zmianę nominalnej wartości akcji ze zł 10 każda na akcje nominalnej wartości zł 100 każda oraz zatwierdzenia statutu spółki, uzgodnionego z przepisami prawa o spółkach akcyjnych („Dz. Ust. R. P." Nr. 39/1928, poz. 383), opublikowane zostało w Nr. 85 „Monitora Polskiego" z dnia 11 kwietnia 1930 r.

R. H. B VI 947 (B XLI 4882): „Przemysł Tłuszczowy „Schicht", Spółka Akcyjna" w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 2.700.000, podzielonych na 12.000 akcji, całkowicie wpłaconych. Według bilansu, sporządzonego na dzień 1 lipca 1928 r. stosownie do Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o przechowaniu bilansów i zatwierdzonego przez Walne Zgromadzenie akcjonariuszów w dniu 7 lipca 1928 r., kapitał zakładowy określony został na zł 2.700.000.

R. H. B VII 1091 (B XL 5907): „Młyny i Zakłady Przemysłowo-Zbożowe, Spółka Akcyjna" w Warszawie. Dodatkowo na członka zarządu wybrany został Antoni Hulanicki z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 8 czerwca 1929 r.

R. H. B VIII 1449 (B XXX 4857): „Fabryka Obuwia Mechanicznego „Słoń", dawniej Bracia Kiper, Spółka Akcyjna" w Warszawie. Sędzią komisarzem mianowany został sędzia handlowy Maksymiljan Friede, nadzorcą sądowym adwokat Tadeusz Zylber z Warszawy. Zarząd sprawuje nadzorca sądowy. Zarząd firmy oraz dwaj prokurenci stosownie do istniejących wpisów w rejestrze handlowym zostali upoważnieni do załatwiania i otrzymywania wszelkiej korespondencji, do dokonywania zakupu towarów niezbędnych do normalnego prowadzenia przedsiębiorstwa, oraz do normalnej sprzedaży towarów, inkasowania należności i do dokonywania wszelkich administracyjnych czynności zarządu. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 28 kwietnia 1930 r. firmie: „Fabryka Obuwia Mechanicznego „Słoń", dawniej Bracia Kiper, Spółka Akcyjna" udzielono odroczenia wypłat do dnia 28 lipca 1930 r.

R. H. B VIII 1496 (B XXXIX 5789): „Polskie Zakłady Elektryczne „Brown-Boveri", Spółka Akcyjna". Naczelny dyrektor inżynier Zygmunt Okoniewski z zajmowanego stanowiska ustąpił. Karolowi Tomankowi z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z jednym z członków dyrekcji.

R. H. B X 2032 (B XLVII 6820): „Nowe Dzielnice, Spółka Akcyjna" w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Senatorskiej 37. Na Walnem Zgromadzeniu

akcjonariuszów w dniu 12 grudnia 1929 r. Zarząd ukonstytuował się w następującym składzie: Kazimierz Natanson, Henryk Konic, Stefan Lubomirski, Anatol Lothe, Wiktor Lagasse de Loch, Henryk Sarolea.

R. H. B X 2045: „Polsko-Amerykańskie Towarzystwo Naftowe „Columbia", Spółka Akcyjna" w Warszawie. Komisję Likwidacyjną stanowią: adwokat Jan Szpakowicz, Emilja Miłosz, oboje z Warszawy, i Kazimierz Schreier z Drohobycza. Na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 12 sierpnia 1927 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

R. H. B XI 2359 (B XXV 4264): „S. K. F." Szwedzkie Łożyska Kulkowe, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością" w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Wierzbowej 8.

R. H. B XVI 3096 (B XXXIII 5185): „Towarzystwo Przemysłowo-Handlowe Mieczysław Zagajski, Spółka Akcyjna" w Warszawie. Jerzemu Dunin-Karwickiemu z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z jednym z członków zarządu lub z prokurentem.

R. H. B XVIII 3369 (B XXIX 4780): „Atra" Przemysł Chemiczny, Spółka Akcyjna" w Warszawie. Siedziba spółki przeniesiona została do Torunia. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie zezwolenia na przeniesienie siedziby spółki do Torunia opublikowane zostało w Nr. 83 „Monitora Polskiego" z dnia 9 kwietnia 1930 r.

R. H. B XXI 3830: „Towarzystwo Karmel, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością" w Warszawie. Dodatkowo na zarządcę wybrany został Jakób Szapiro z Warszawy. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Dobrowskim w Warszawie z dnia 9 maja 1928 r. za nr. 1305.

R. H. B XXXVI 5421: „Elibor", Spółka Akcyjna Handlowo-Przemysłowa Ł. J. Borkowski" w Warszawie. Agencje w Bydgoszczy zwinęto. Feliks Hilchen z Zarządu wystąpił. Na zastępców członków zarządu zostali wybrani: Mieczysław Kuliński z Dąbrowy Górniczej, Włodzimierz Horodyński z Warszawy. Ustały prokury: Stanisława Jankowskiego, Wiktora Opęchowskiego, Mikołaja Światopełk - Mirskiego, Aleksandra-Romualda Leszczyńskiego, Wojciecha Czerniewskiego, Jana Wójcika, Edwarda Kydniera, Bernarda Kasprowicza, Stanisława Wirpszy i Marcina Schaba. Brunonowi Heweltowi udzielono łącznej prokury dla oddziału w Gdańsku.

R. H. B XL 5975: „Polska Spółka Akcyjna „Dunlop Rubber Company S. A." w Warszawie. Otwarto Oddziały w Katowicach, Lwowie, Poznaniu i Łodzi. Wpis powyższy w dniu 18 listopada 1929 r. uzupełniony został dopełnieniem: Siedziba spółki mieści się przy ul. Al. Ujazdowskie 49.

R. H. B 26 (B XLVIII 6854): „Towarzystwo Zakładów Chemicznych „Strem", Spółka Akcyjna" w Warszawie. Kapitał zakładowy wynosi obecnie zł 5.000.000, podzielonych na 400.000 akcji. Radę Zarządzającą stanowią: dr. Jerzy Michalski, dr. Henryk Aschkenazy, dr. Aleksander Bernstein, inż. Herman Ginsberg, dr. Józef Landau, Jerzy Meyer, Ludwik Spiess, Bertold Weinsberg, wszyscy z Warszawy, Henryk Barciński, Mieczysław Hertz, obaj z Łodzi, Jan Liban z Krakowa, Józef Birnbaum z Nicei, Leon Berlin z Rygi, Henryk Adam, dr. Herman Münch, obaj z Berlina. Członkiem Dyrekcji jest Maurycy Zimmerman ze Lwowa. Prokura Maurycego Zimmermana i Tadeusza Bluma ustała. Według bilansu, przerachowanego brutto na dzień 1 lipca 1928 r. w wykonaniu Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. („Dz. Ust. R. P." Nr. 38/1928, poz. 352) i zatwierdzonego uchwałą Walnego Zgro-

madzenia akcjonariuszów w dniu 10 listopada 1928 r., kapitał zakładowy określony został na zł 5.000.000.

R. H. B I 161: „**Biuro Reklamowe „Era“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**“ w Warszawie. Na mocy decyzji Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 czerwca 1929 r. likwidatorem spółki mianowany został Kazimierz Nowicki z Warszawy. Na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia wspólników z dnia 31 maja 1929 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

R. H. B II 217 (B XLIII 6297): „**Spółka Akcyjna Dom Handlowo-Przemysłowy Franciszek Fuchs i Synowie**“ w Warszawie. Zdzisławowi Ostrowskiemu z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z jednym z członków zarządu lub prokurentów.

R. H. B II 261: „**Spółka Akcyjna Handlu Ziemiopłodami**“ w Warszawie. Prokura Romana Pietruszewskiego ustała.

R. H. B III 383 (B XLIII 6290): „**Spółka Akcyjna „Kraj” Fabryka Maszyn i Narzędzi Rolniczych dawniej Alfred Vaedtke w Kutnie**“. Siedziba spółki mieści się obecnie przy pl. Małachowskiego 4. Na Walnem Zgromadzeniu akcjonariuszów w dniu 12 kwietnia 1930 r. zarząd ukonstytuował się w następującym składzie: członkowie: Maksymiljan Wizel, Mieczysław Myśliński, Antoni Jurkowski, Tadeusz Urbański. Zastępcy: Leon Gutman, Józef Wegner, wszyscy z Warszawy. Piotr Bissenik przestał być dyrektorem handlowym.

R. H. B V 653 (B XXXIV 5272): „**Zakłady Mechaniczne „Ursus”, Spółka Akcyjna**“ w Warszawie. Wiesław Januszewski przestał być dyrektorem zarządzającym. Kazimierzowi Meyerowi, Stefanowi Jurczewskiemu, obydwom z Warszawy, udzielono prokury.

R. H. B V 728: „**Fabryka Przewodów Rurowych „Compensator” W. Maciejewski i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**“ w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 172.500, podzielonych na 300 udziałów. Na zarządcę wybrany został Mieczysław Pfeiffer z Warszawy. Według bilansu brutto, sporządzonego na dzień 1 lipca 1928 r. stosownie do Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 38/28, poz. 352) i zatwierdzonego przez Walne Zgromadzenie wspólników w dniu 21 grudnia 1928 r., kapitał zakładowy ustalony został na zł 172.500.

R. H. B V 801: „**Towarzystwo Handlowo-Przemysłowe Rozwój Polski, Spółka Akcyjna**“ w Warszawie. Siedziba Komisji Likwidacyjnej mieści się przy ul. Wolskiej 53.

R. H. B 811 (B XLII 6252): „**Fabryka Konfekcji i Składy Sukna Tadeusz Krafft i S-ka, Spółka Akcyjna**“ w Warszawie. Krystyn Ostrowski przestał być członkiem zarządu. Na członka zarządu wybrany został Czesław Oppenheim z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 26 lutego 1930 r.

R. H. B VI 983 (B XXXIII 5165): „**Zakłady Mechaniczne „Osteja”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**“ w Warszawie. Na czas do końca 1927 roku na trzeciego zarządcę wybrany został Michał Daszewski z Warszawy. Umowy, zobowiązania, weksle, żyra, czeki, pełnomocnictwa, akty notarialne i hipoteczne, pokwitowania z odbioru wszelkich należności podpisuje Mieczysław Kossowski łącznie z jednym z pozostałych zarządców. Korespondencję bieżącą oraz pokwitowania z odbioru przedmiotów ruchomych i korespondencji podpisuje jeden z zarządców. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Jelnickim w Warszawie dnia 2 lipca 1927 r. za nr. 995.

R. H. B VII 1040 (B XLI 6094): „**Warszawskie Towarzystwo Kopalń Węgla i Zakładów Hutniczych, Spółka Akcyjna**“ w Warszawie. Na członka Zarządu wybrany został Wi-

told Świerczewski z Warszawy. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Massalskim w Warszawie dnia 12 kwietnia 1930 r. za nr. 647.

R. H. B VII 1091: „**Młyny i Zakłady Przemysłowo-Zbożowe, Spółka Akcyjna**“ w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 1.625.000, podzielonych na 162.500 akcji. Na Walnem Zgromadzeniu akcjonariuszów w dniu 28 maja 1927 r. zarząd ukonstytuował się w następującym składzie: członkowie: Edward Geisler, Czesław Michler, Daniel-Kazimierz Zukerwar. Zastępcy: Franciszek Geyer i Mikołaj Genzel, wszyscy z Warszawy. Prokura Henryka Szyndlera ustała. Według bilansu otwarcia w złotych, sporządzonego na dzień 1 sierpnia 1924 r. i zatwierdzonego przez Walne Zgromadzenie akcjonariuszów w dniu 29 grudnia 1924 r. i w dniu 2 sierpnia 1927 r., kapitał zakładowy określony został na zł 1.625.000 i podzielony na 162.500 akcji. Decyzją Sądu Okręgowego w Warszawie nadzór sądowy nad majątkiem spółki został uchylony. Wpis powyższy w dniu 11 kwietnia 1929 r. uzupełniony został dopełnieniem: Zarząd obecnie stanowią: członkowie: Czesław Michler, Ryszard Michler, Feliks Szwajs. Zastępcy: Henryk Szyndler, wszyscy z Warszawy, Cezary Wolfram (nieobecny). Wpisano na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów w dniu 27 grudnia 1928 r.

R. H. B VIII 1261 (B XLIII 6335): „**Częstochowska Fabryka Igieł i WYROBÓW METALOWYCH, Spółka Akcyjna**“ w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 200.000, podzielonych na 2.000 akcji, całkowicie wpłaconych. Bronisław Popławski z zarządu wystąpił. Na członka zarządu wybrany został Edward Święcicki, na zastępcę Jadwiga Perkahlowa, oboje z Warszawy. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie podwyższenia kapitału zakładowego o zł 100.000 drogą II emisji akcji, opublikowane zostało w Nr. 293 „Monitora Polskiego“ z dnia 20 grudnia 1928 r. Wpis powyższy w dniu 12 listopada 1929 r. uzupełniony został dopełnieniem: Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 300.000, podzielonych na 3.000 akcji, całkowicie wpłaconych. Według bilansu brutto, sporządzonego na dzień 1 lipca 1928 r. stosownie do Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. i zatwierdzonego przez Walne Zgromadzenie akcjonariuszów w dniu 18 września 1928 r., kapitał zakładowy określony został na zł 300.000.

R. H. B VIII 1303 (B XXV 4294): „**Zakłady Przemysłowe Karol Machlejd w Warszawie, Spółka Akcyjna**“. Wacław Lachert z Rady wystąpił. Do Rady wybrany został dr. Jerzy Kwiatkowski z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 19 grudnia 1929 r.

R. H. B VIII 1338: „**Nasza Księgarnia Związku Polskiego Nauczycielstwa Szkół Powszechnych, Spółka Akcyjna**“ w Warszawie. Na Walnem Zgromadzeniu akcjonariuszów w dniu 26 października 1929 r. zarząd ukonstytuował się w następującym składzie: członkowie: Stanisław Kruszewski, Maurycy Kisielnicki, Karol Marek, Józef Radwański, Ludwik Suda, Józef Włodarski, Tadeusz Ziemkiewicz, wszyscy z Warszawy. Zastępcy: Józef Wójcik, Tomasz Kilański, Bronisław Chróścicki.

R. H. B VIII 1538 (B XXXIX 5753): „**Składy żelaza S. Prywes w Warszawie, Spółka Akcyjna**“. Sędzią Komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Maksymiljan Friede, kuratorem zaś adwokat Adolf Nisen-son z Warszawy. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 marca 1929 r. spółce ogłoszona została upadłość.

R. H. B IX 1677 (B XXX 4823): „**Bar Pod Setką, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**“ w Warszawie. Na Walnem Zgromadzeniu wspólników w dniu 12 kwietnia 1928 r. Zarząd ukonstytuował się w następującym składzie: prezew

Marceli Górecki, członkowie: Stefan Jędrzejczak, Jan Wachowicz, Kazimierz Włoczewski, Antoni Grossman, Roman Szymczyk, wszyscy z Warszawy, i Leon Bednarski z Pruszkowa. Zastępcy: Teodor Sitkowski, Antoni Materski, Stanisław Muzylak, wszyscy z Warszawy. Wpis powyższy w dniu 26 kwietnia 1929 r. uzupełniony został dopełnieniem: Firma obecnie brzmi: „Bary Setka, Satyr i Mars, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 106.000, podzielony na 6 udziałów. Według bilansu brutto, sporządzonego na dzień 1 lipca 1928 r. stosownie do Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. („Dz. Ust. R. P.” 38/1928, poz. 352), zatwierdzonego przez Walne Zgromadzenie wspólników w dniu 30 stycznia 1929 r., kapitał zakładowy określony został na zł 106.000.

R. H. B IX 1685 (B XXVII 4473): „Towarzystwo Handlowo-Przemysłowo-Budowlane „Zielonka”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Kapitał zakładowy wynosi zł 320.000, podzielonych na 1.600 udziałów. Według bilansu brutto sporządzonego na dzień 1 lipca 1928 r. stosownie do Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 38/1928 r., poz. 352) i zatwierdzonego przez Walne Zgromadzenie wspólników w dniu 18 grudnia 1928 r., kapitał zakładowy określony został na zł 320.000.

R. H. B IX 1747 (B XXIX 4699): „Formiarz, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Kapitał zakładowy wynosi zł 130.000, podzielonych na 2.500 akcji. Według bilansu, przerechowanego brutto na dzień 1 lipca 1928 r. w wykonaniu Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 38/1928, poz. 352) i zatwierdzonego uchwałą Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów dnia 3 listopada 1928 r., kapitał zakładowy określony został na zł 130.000.

R. H. B IX 1892 (B XXIV 4195): „2-ga Spółka Akcyjna Przemysłu i Handlu Drzewnego „Świerk” w Warszawie. Markusowi Riwlinowi z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z jednym z członków zarządu.

R. H. B IX 1909 (B XXXII 5088): „Polska Akcyjna Spółka Telefoniczna” w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 28.318.080, przyczem jeden złoty równa się wartości 1/5332 kg złota 900 próby, podzielonych na 32.928 akcji całkowicie wpłaconych. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie powiększenia kapitału zakładowego o zł 824.740, czyli do zł 28.318.080, drogą VI emisji złotowej 959 nowych akcji, opublikowane zostało w Nr. 103 i 105 „Monitora Polskiego” z dnia 5 i 7 maja 1930 r.

R. H. B X 2002 (B XXV 4379): „Polska Spółka Akcyjna Przemysłu Leśnego” w Warszawie. Dr. Leopold Landau, Fryderyk Miessner i Izaak Don przestali być dyrektorami zarządzającymi. Na Walnym Zgromadzeniu akcjonariuszów w dniu 20 lutego 1929 r. zarząd ukonstytuował się w następującym składzie: Benedykt Krygier, Izaak Don, Józef Gelbtuch, wszyscy z Warszawy. Sędzią komisarzem mianowany został sędzia handlowy Witold Prądkzyński, nadzorcami sądowymi adwokat Lucjan Altberg i Edward Zaleski, obaj z Warszawy. Zarząd nad interesami spółki spoczywa wyłącznie w rękach nadzorców sądowych, którzy władni są bądź wspólnie, bądź też każdy z nich oddzielnie podpisywać w imieniu firmy wszelkie zobowiązania, nie wyłączając wszelkich aktów notarialnych i hipotecznych. Nadzór sądowy upoważnił członka Zarządu Benedykta Krygiera do wykonywania narazie czynności związanych z prowadzeniem interesów firmy w zakresie jej przedsiębiorstwa, do prowadzenia biura, oraz dokonywania na zasadzie ustalonych przez nadzorców sądowych cenników i opracowanej instrukcji sprzedaży za gotówkę materiałów leśnych i przetworów wyprodukowanych, z prawem podpisywania odnośnej korespondencji handlowej pod stemplem firmy oraz wystawiania odnośnych rachunków i pokwitowań z odbioru

ceny sprzedażnej, jakoteż do załatwiania wszelkich spraw w instytucjach skarbowych, administracyjnych, policyjnych i komunalnych. Prokura Józefa Gelbtucha ustała. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 lutego 1930 r. spółce: „Polska Spółka Akcyjna Przemysłu Leśnego” udzielono odroczenia wyplat do dnia 17 maja 1930 r.

R. H. B X 2111 (B XLVII 6847): „Polskie Zakłady „Philips”, Spółka Akcyjna”. Dirkowski Janowi Broos'owi z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z jednym z członków Rady Zarządzającej, lub zastępcą, lub też z jednym z prokurentów weksli, umów, kontraktów, czeków, żyr, plenipotencji i zobowiązań i do samodzielnego podpisywania korespondencji, niezawierającej zobowiązań, pokwitowań z odbioru wszelkiej korespondencji, towarów i należności.

R. H. B XI 2211 (B XXXIX 5825): „Towarzystwo Przemysłu Włókienniczego w Zgierzu „Lana”, Spółka Akcyjna”. Kapitał zakładowy wynosi obecnie zł 150.000, podzielony na 15.000 akcji, całkowicie wpłacony. Według bilansu otwarcia w złotych, sporządzonego na dzień 1 stycznia 1925 r. stosownie do Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 czerwca 1924 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 55, poz. 542) i zatwierdzonego przez Walne Zgromadzenie akcjonariuszów w dniu 22 stycznia 1927 r., kapitał zakładowy określony został na zł 150.000, i podzielony na 15.000 akcji.

R. H. B XI 2270: „Warszawska Fabryka Wyrobów Celuloidowych i Rogowych, Spółka Akcyjna”. Zarząd obecnie stanowią: Ludwik Gloeh, Ryszard Gloeh i Marian Gloeh, wszyscy z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 7 listopada 1928 r.

R. H. B XII 2518 (B XLII 6189): „Bank Związku Spółek Zarobkowych, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Mieczysław Hofman i Stanisław Kucharski z zarządu wystąpili.

R. H. B XIV 2901 (B XLV 6601): „Polskie Towarzystwo dla Handlu Węglem „Węglblok”, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Prokura Romana Wawrzyckiego dla Oddziału w Łodzi i Gracjana Zapolskiego dla Oddziału w Sosnowcu ustała. Romanowi Wawrzyckiemu udzielono prokury dla Oddziału w Sosnowcu z prawem podpisywania łącznie z jednym z członków zarządu, lub dyrektorem zarządzającym, lub z jednym z prokurentów oddziału w Sosnowcu.

R. H. B XIV 2912: „Spółka Akcyjna dla Handlu Rurami” w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 250.000, podzielonych na 2.500 sztuk akcji. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie powiększenia kapitału zakładowego o zł 50.000, czyli do zł 250.000, drogą emisji 500 sztuk nowych akcji, zostało ogłoszone w Nr. 44 „Monitora Polskiego” z dnia 15 stycznia 1930 r.

R. H. B XV 2941: „Przemysł i Handel Leśny „Las Kresowy”, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Dodatkowo na członka zarządu wybrany został Stanisław Sienicki z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 31 października 1928 r.

R. H. B XV 2989: „Zakłady Przemysłowo-Włókiennicze w Żyrardowie, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Wilhelm Kreter z Zarządu wystąpił. Na zarządcę wybrany został Stanisław Conrad (nieobecny). Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 2 marca 1929 r.

R. H. B III 323: „Spółka Akcyjna Wydawniczo-Drukarska „Praca” w Warszawie. Jan Szczyciński z Zarządu wystą-

pił. Do zarządu wybrany został Franciszek Rybarczyk z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 11 maja 1928 r.

R. H. B XV 3016 (B XLVII 6837): „Polski Monopol Tytuńowy w Warszawie”. Prawo podpisu Władysława Kamińskiego ustało. Mieczysławowi Chelmońskiemu udzielono łącznego prawa podpisu czeków i zleceń wypłat.

R. H. B XVI 3079: „Zjednoczone Gazownie Polskie, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 250.000, podzielonych na 25.000 akcji. Według bilansu brutto, sporządzonego na dzień 1 lipca 1929 r. stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 38/1928, poz. 352) i zatwierdzonego przez Walne Zgromadzenie akcjonariuszów w dniu 28 grudnia 1928 r., kapitał zakładowy wynosi zł 250.000.

R. H. B XVII 3196: „Barwa”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 40.000, podzielonych na 2.000 udziałów, całkowicie wpłaconych. Podwyższenie kapitału zakładowego o zł 16.000, czyli do zł 40.000, nastąpiło na mocy aktu, zeznanego przed not. Dembińskim w Warszawie dnia 3 kwietnia 1930 r. za nr. 381.

R. H. B XVII 3313 (B XXXV 5343): „Towarzystwo Przemysłowo-Handlowe „Zawbor”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Paweł Okęcki przestał być zarządcą. Na zarządcę wybrany został Stefan Okęcki z maj. Nowy Dwór, pow. skierniewicki. Zofji Pikulskiej z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z jednym z zarządców wszystkich tych dokumentów i zobowiązań, na których wymagane są dwa podpisy, i samodzielnie tych dokumentów, na których dostateczny jest jeden podpis. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Pomykańskim w Warszawie dnia 29 marca 1930 r. za nr. 243.

R. H. B XVIII 3364 (B XL 5961): „Stowarzyszenie Mechaników Polskich z Ameryki, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 7,875.000, podzielonych na 45.000 akcji, całkowicie wpłaconych. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie podwyższenia kapitału zakładowego o zł 2,275.000, czyli do zł 7,875.000, drogą III emisji 13.000 sztuk nowych akcji, z których 2.600 sztuk będą akcje imienne uprzywilejowane i 10.000 sztuk na okaziciela, opublikowane zostało w Nr. 74 „Monitora Polskiego” z dnia 29 marca 1929 r.

R. H. B XVIII 3369: „Atra” Przemysł Chemiczny, Spółka Akcyjna w Warszawie. Dotychczasowy zarząd ustąpił. Na Walnym Zgromadzeniu akcjonariuszów w dn. 14 września 1925 r. do zarządu zostali wybrani: Wiktor Boguszewski, Mirosław Bagocki, Władysław Mentkowski. Wpis powyższy w dniu 14 listopada 1925 r. uzupełniony został dopełnieniem: Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Niecałej 1/17. Prokury Sobiesława Terpiłowskiego i Albina Mruźka ustały. Wpis powyższy w dniu 18 lutego 1928 r. uzupełniony został dopełnieniem: Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Długiej 61.

R. H. B XVIII 3390: „Towarzystwo Handlowo-Przemysłowe „Horacy Heller”, Spółka Akcyjna w Warszawie. Członek zarządu Horacy Heller zmarł. Na członka zarządu wybrany został Samuel Heller z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 8 lutego 1930 r.

R. H. B XIX 3543: „Guzohan”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie. Stefan Starzyński przestał

być likwidatorem. Na likwidatora wybrany został dotychczasowy zastępca Marjan Stępniewicz, na zastępcę likwidatorów Stefan Rybałtowski, obaj z Warszawy. Wszelkie zobowiązania oraz akty notarialne i hipoteczne podpisują dwaj likwidatorzy łącznie bądź jeden z nich łącznie z zastępcą bądź dwaj zastępcy likwidatorów łącznie. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Romanem w Warszawie z dnia 11 lutego 1930 r. za nr. 213.

R. H. B XIX 3574: „Fabryka Wyrobów Metalowych „Wiśła”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Zarządcami obecnie są: Abram Engelman, Jakób Pfeffer, obaj z Warszawy. Wszelkie umowy, zobowiązania, czeki, indosy i pełnomocnictwa podpisują obaj zarządcy łącznie lub trzej prokurenci łącznie. Naftalowi vel Anatolowi Pfefferowi, Izaakowi Engelmanowi i Szyi Lichtenbergowi, wszystkim z Warszawy, udzielono łącznej prokury. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Kurmanem w Warszawie dnia 25 kwietnia 1930 r. za nr. 563. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 31 marca 1930 r. odroczenie wypłat przedłużone zostało do dnia 30 czerwca 1930 r., decyzją zaś tegoż Sądu z dn. 7 kwietnia 1930 r. otwarte zostało postępowanie układowe firmy z jej wierzycielami.

R. H. B XX 3686: „Standard Electric Company w Polsce, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Sienkiewicza 10 m. 3. Wpis powyższy w dniu 10 czerwca 1930 r. uzupełniony został dopełnieniem: Michał Klemmer przestał być zarządcą. Na zarządcę wybrany został Adolf Lerl z Warszawy. Prokura Adolfa Lerla ustała. Wacławowi Moszczyńskiemu z Warszawy udzielono łącznej prokury. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 2 czerwca 1930 r. za nr. 2653.

R. H. B XX 3730: „Josszyf” Przedsiębiorstwo Leśne, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie. W miejsce zmarłego Lejby Joselewicza spadkobiercy mianowali swoim przedstawicielem w zarządzie Izraela Halevi z Warszawy. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 10 maja 1930 r. za nr. 2250.

R. H. B XXI 3820: „Wileński Prywatny Bank Handlowy, Spółka Akcyjna” w Wilnie. Oddział w Warszawie. Dyrektorem mianowany został Władysław Szmidt wicedyrektorami Witold Podolecki i Jan Brzozowski z prawem podpisywania każdego z nich za Bank i jego Oddziały łącznie z drugim obowiązującym podpisem.

R. H. B XXI 3853: „Krajowe Towarzystwo Budowlane „Katebe”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie. Szymonowi Gabajowi z Warszawy udzielono samodzielnej prokury. Wpis powyższy w dniu 27 maja 1930 roku uzupełniony został dopełnieniem: Kapitał zakładowy wynosi obecnie zł 20.000, podzielonych na 100 udziałów, całkowicie wpłaconych. Podwyższenie kapitału zakładowego o zł 2.000 czyli do zł 20.000, nastąpiło na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Jurkiewiczem w Warszawie dnia 16 maja 1930 r. za nr. 789.

R. H. B XXI 3866: „Polska Agencja Publicystyczna, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Firma brzmi w języku francuskim: „Presse Associée Polonaise (P. A. P.)”. W języku angielskim: „Polish Associated Press (P. A. P.)”. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 100.000, podzielony na 1.000 udziałów, całkowicie wpłacony. Zarządcami obecnie są: Wojciech Rostworowski, Franciszek Pułaski, Ignacy Potocki, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, pełnomocnictwa, akty notarialne i hipoteczne i wszelkie zobowiązania podpisują dwaj zarządcy łącznie. Korespondencję, pokwitowania z odbioru pieniędzy, przesyłek i towarów podpisuje jeden z zarządców

Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Ignacemu Hańczakowi z Warszawy udzielono samodzielnej prokury. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Wyganowskim w Warszawie dnia 31 grudnia 1929 r. za nr. 2142.

R. H. B XXII 3890: „Zrzeszenie Producentów Drożdży, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ulicy Zielnej 21.

R. H. B XXIV 4160: „Towarzystwo Filmowe Universal Pictures Corporation, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Otwarto Oddziały we Lwowie i Katowicach.

R. H. B XXIV 4188: „Jerzy Hanusz i Adam Neumann, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Przedsiębiorstwo przestało istnieć.

R. H. B XXVI 4389: „Fabryka Wyrobów Drzewnych Tartych, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Firma obecnie brzmi: „Sosna Polska, Spółka Akcyjna”. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie zmiany firmy, opublikowane zostało w Nr. 160 „Monitora Polskiego” z dnia 16 lipca 1927 r. Wpis powyższy w dniu 28 czerwca 1929 r. uzupełniony został dopełnieniem: Eryk Pick z Warszawy mianowany został dyrektorem zarządzającym z prawem samodzielnego podpisywania wszelkich dokumentów i zobowiązań spółki. Wpisano na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 24 kwietnia 1929 r.

R. H. B XXVI 4425: „Przedsiębiorstwo Budowlane „Spójnia”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się przy ul. Wspólnej 40. Kapitał zakładowy wynosi zł 4.000, podzielonych na 40 udziałów, całkowicie wpłaconych. Zarządcami są: Władysław Ogonowski, Stanisław Ajszczak, Stanisław Fijałkiewicz, wszyscy z Warszawy. Weksle, żyra, czeki, przekazy, indosy, pełnomocnictwa, prokury, umowy, akty notarialne i hipoteczne, oraz wszelkie zobowiązania podpisuje dwóch zarządców łącznie. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Knollem w Warszawie dnia 23 czerwca 1927 r. za nr. 1639. Wpis powyższy w dniu 15 maja 1929 r. uzupełniony został dopełnieniem: Stanisław Fijałkiewicz przestał być zarządcą. Na zarządcę wybrany został Piotr Gierycz z Warszawy. Wszelkiego rodzaju umowy, akty notarialne i hipoteczne podpisuje trzech zarządców łącznie. Weksle, żyra, czeki, przekazy, indosy i pełnomocnictwa podpisują dwaj zarządcy łącznie. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, oraz pokwitowania z odbioru pieniędzy, wszelkiej korespondencji, przesyłek wartościowych, posyłek, towarów i ładunków podpisuje jeden z zarządców. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Knollem w Warszawie dnia 11 kwietnia 1929 r. za nr. 1001.

R. H. B XXVI 4441: „Bank dla Handlu i Przemysłu w Warszawie, Spółka Akcyjna”. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 21.944.200, podzielonych na 219.442 akcyj, całkowicie wpłaconych. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie odpisania w całości dotychczasowego kapitału zakładowego w kwocie zł 7.812.500 na pokrycie strat spółki oraz utworzenia kapitału zakładowego w wysokości zł 21.944.200 przez wypuszczenie nowej emisji akcji na zasadach, ustalonych w układzie zapobiegawczym, zawartym pomiędzy Bankiem dla Handlu i Przemysłu w Warszawie a wierzycielami tego Banku i zatwierdzonym przez Sąd Okręgowy w Warszawie decyzją z dnia 6 lipca 1928 r., opublikowane zostało w Nr. 295 „Monitora Polskiego” z dnia 22 grudnia 1928 r.

R. H. B XXVI 4446: „Vacuum Oil Company, Spółka Akcyjna” w Czechowicach. Oddział w Warszawie. Członek Rady Zarządzającej Maks Otton Rebentisch z zajmowanego stanowiska ustąpił. Na członka Rady Zarządzającej kooptowany został Ludwik Sztolcman z Warszawy. Prokura Ludwika Sztolcmana ustała.

R. H. B XXVII 4471 (B XLIV 6357): „Towarzystwo Eksploatacji i Handlu Żelazem „Tehaz”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie, Prokura Antoniego Glebo-Kaszańskiego ustała.

R. H. B XXVII 4507: „Spółka Handlowa przy Zrzeszeniu Zredukowanych Urzędników i Pracowników „Hlandtoblok”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie. Firma obecnie brzmi: „Warszawskie Towarzystwo Węglowe „Węgloblok”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Celem spółki jest zakup i sprzedaż detaliczna i hurtowa materiałów opałowych i innych, jako to: węgla, koksu, drzewa, nawozów sztucznych, cementu i tym podobnych. Kapitał zakładowy podwyższony został do zł 12.000, podzielonych na 600 udziałów. Mściśław Godlewski przestał być zarządcą. Na zarządcę wybrany został Marceł Honigwill z Warszawy. Wpisano na mocy aktów, zeznanych przed notariuszem Paszkowskim w Warszawie dnia 25 kwietnia i 8 maja 1929 r. za nr. 869 i 948.

R. H. B XXIX 4781: „Spółka Akcyjna „Trak” Eksploatacja i Handel Drzewny w Warszawie. Atenogenes Pawlikiewicz z zarządu wystąpił. Na członka zarządu wybrany został Harald Axell z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 10 grudnia 1929 r.

R. H. B XXXI 4959: „Francuska Spółka Akcyjna Societe Anonyme Francaise Peroune, Francuskie Towarzystwo Akcyjne „Perun” w Warszawie. Spółka w Skarżysku, Lwowie, Borysławiu, Krakowie, Trzebini, Górnośląskim Welnowcu, Poznaniu i Bydgoszczy oddziałów nie posiada.

R. H. B XXXI 4968: „Centrala Zakupu Żelaza Polskich Hut Żelaznych, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Moniuszki 10.

R. H. B XXXI 4995: „Polska Wytwórnia Papierów Wartościowych, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Aleksandrowi Stephanowi z Warszawy udzielono prokury. Wpis powyższy w dniu 12 września 1929 r. uzupełniony został dopełnieniem: Józefowi Owczarkowi z Warszawy udzielono łącznej prokury.

R. H. B XXXII 5014: „Zakłady Przemysłowe Chemiczno-Farmaceutyczne „Proton”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Maurycy Mayzel z zarządu wystąpił. Na członka zarządu wybrano Różę Finkielstein z Warszawy. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Okołowiczem w Warszawie dnia 13 marca 1929 r. za nr. 334.

R. H. B XXXII 5095: „Spółka dla Wyrobu i Sprzedaży Narzędzi Przeciwożarowych, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Udzielono prokury Eugeniuszowi Gresillonowi z Warszawy z prawem samodzielnego podpisywania za firmę i Marji Flanken-Flankowskiej z Warszawy z prawem podpisywania łącznie z jednym z zarządców.

R. H. B XXXIII 5118: „Państwowa Wytwórnia Uzbrojenia w Warszawie”. Inż. Adamowi Bieniewskiemu udzielono prokury.

R. H. B XXXIII 3124: „Restauracja i Kawiarnia w Dolinie Szwajcarskiej, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Zarząd obecnie stanowią: Józef Marcinkowski i Władysław Marcinkowski, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, żyra, czeki, umowy, przekazy, pełnomocnictwa, akty notarialne i hipoteczne oraz wszel-

kie zobowiązania podpisują obaj zarządcy łącznie. Korespondencję, niezawierającą zobowiązań, podania, deklaracje, pokwitowania z odbioru kwot pieniężnych, wszelkiego rodzaju korespondencji, przesyłek, towarów i ładunków podpisuje jeden z zarządców. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Knollem w Warszawie dn. 25 lipca 1928 r. za nr. 2048.

R. H. B XXXIII 5143: „Frank, Patschke i Zajkowski, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Zarządcami obecnie są: Albert-Wiktor Frank, Zbigniew Zajkowski, Henryk Patschke, wszyscy z Warszawy. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Hettlingerem w Warszawie dnia 28 listopada 1929 r. za nr. 6425.

R. H. B XXXIII 5149: „F. Anczewski, Fabryka Biskontów, Cukrów, Czekolady, Przetworów Owocowych, Karmelków, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Henrykowi Hammerowi z Warszawy udzielono prokury.

R. H. B XXXIII 5183: „Motor Traders Towarzystwo Handlu Samochodowego. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Oddział w Poznaniu został zlikwidowany.

R. H. B XXXIV 5254: „Biuro Urzędów Rolnych Kółek Rolniczych, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Stanisław Breitkopf, kuratorem zaś adwokat Bolesław Machnicki z Warszawy. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 grudnia 1929 r. ogłoszona została upadłość spółki. Decyzją tegoż Sądu z dnia 4 stycznia 1930 r. sędziwkami tymczasowymi mianowani zostali: adw. Bolesław Machnicki, adw. Marian Gintowt i adw. Hieronim Bańkowski.

R. H. B XXXV 5349: „Mlyn Elektryczny „Orbis”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 16 marca 1929 r. za nr. 1265, spółka została rozwiązana i przedsiębiorstwo zlikwidowane.

R. H. B XXXVI 5465: „Suwar, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ulicy Wierzbowej 6.

R. H. B XXXVII 5513: „Fabryka Ołówków i Wyrobów Galalitowych „Lechistan”. Spółka Akcyjna” w Warszawie. Na Walnym Zgromadzeniu akcjonariuszów w dniu 25 kwietnia 1930 r. Zarząd ukonstytuował się w następującym składzie: dr. Fryderyk von Herring — Frankensdorf, Henryk Czech, obaj w Czeskich Budziejowicach, Efraim Ratz, Marian Dabrowski, Zygmunt Bieżeński, wszyscy trzej z Krakowa. Zastępcy: Witold Ostrowski z Krakowa, Karol Huzarski z Warszawy. Dyrektorem zarządzającym mianowany został Aleksander Ratz z Krakowa. Prokura Józefa Rodaka ustafa.

R. H. B XXXVIII 5655: „Zakłady Ceramiczne „Osiek”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Pawiej 3 m. 8.

R. H. B XXXVIII 5691: „Towarzystwo Handlowo-Przemysłowe Tartak Posadzkarnia „Tarpos”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Henryk Grynhaus przestał być zarządcą. Na zarządcę wybrany został Maurycy Ostwind z Warszawy. Wpisano na mocy aktu, zezna-

nego przed notariuszem Kurmanem w Warszawie dnia 23 sierpnia 1928 r. za nr. 1476.

R. H. B XXXVIII 5693: „Slipmaterial”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Augustowi Hildingowi Molanderowi z Warszawy udzielono prokury.

R. H. B XXXVIII 5702: „Pariwar”, Spółka Handlowo-Przemysłowa z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Kapitał zakładowy został podzielony na 30 udziałów. Prokura Izraela Rajchera ustafa.

R. H. B XXXVIII 5704: „Towarzystwo Budowlano-Parcelacyjne, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Dr. Wacław Orłowski jako jedyny zarządca zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, podpisując firmę pod jej stemplem. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 11 grudnia 1929 r. za nr. 6218.

R. H. B XXXIX 5738: „Polsko-Brytyjska Agencja, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Pliszczyńskim w Warszawie dnia 13 listopada 1928 r. za nr. 1140, spółka została rozwiązana i przedsiębiorstwo zlikwidowane.

R. H. B XXXIX 5765: „Przedsiębiorstwo Handlowo-Przemysłowe „Linolium”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 kwietnia 1930 r. postępowanie zapobiegawcze zostało umorzone.

R. H. B XL 5958: „Białowieska Wytwórnia Galanterii Drzewnej, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 200.000, podzielonych na 1.000 udziałów, całkowicie w gotówiznie wpłaconych. Zarządcami obecnie są: Włodzimirz Gierasimow, Wincenty Bielecki, Antoni Krajcewicz, wszyscy z Warszawy, i Wacław Świątkowski (nieobecny). Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Hettlingerem w Warszawie dnia 25 lutego 1929 r. za nr. 1175.

R. H. B XLI 6061: „Towarzystwo Handlowe „Svea”, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Na członka zarządu wybrany został Aleksander Bjornklund z Warszawy.

R. H. B XLII 6191: „Vinosaf” Fabryka Mydła i Perfum, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Firma obecnie brzmi: „Gustaw Plattner i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Wszelkie zobowiązania, w tem weksle, czeki, umowy notarialne i hipoteczne, pełnomocnictwa i prokury podpisuje dwóch zarządców łącznie. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Hettlingerem w Warszawie dnia 25 marca 1929 r. za nr. 1727.

R. H. B XLII 6207: „Handel Win, Wódek i Towarów Kolonialnych D. Biellawin i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Likwidatorem jest inżynier Dymitr Utgoł z Warszawy. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Szymańskim w Warszawie dnia 10 marca 1930 r. za nr. 699, spółka znajduje się w stanie likwidacji

R. H. B XLIII 6277: „Bank Gospodarstwa Krajowego” w Warszawie. Edward Trojanowski przestał być zastępcą kierownika oddziału w Drohobyczu. Zastępcą kierownika oddziału w Kołomyi mianowany został Juljusz Wyszyński.

R. H. B XLIV 6353: „Motostart”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Kapitał zakładowy obec-

nie wynosi zł 18.000, podzielonych na 18 udziałów, całkowicie gotowizną wpłaconych. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Tyborowskim w Warszawie dnia 24 marca 1930 r. za nr. 1351.

R. H. B XLIV 6367: „Powszechna Spółka Budowlana, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Prokura Ludwika Wernera ustała. Mateuszowi Lób'owi z Warszawy udzielono prokury.

R. H. B XLI 6451: „Odtwarzanie i Sprzedaż Odtwarzanych Dzieł Sztuki „Patrie”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Zarządcami obecnie są: Stanisław Pieniążek i Ryszard Wanke, obaj z Warszawy. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Glassem w Warszawie dnia 5 grudnia 1929 r. za nr. 1148.

R. H. B XLV 6515: „Rejonowa Hurtownia Tytoniowa w Żyrardowie, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Miszewskim w

Warszawie dnia 21 grudnia 1929 r. za nr. 7748, spółka nie rozpoczynając działalności została rozwiązana.

R. H. B XLV 6586: „Morris Ciężarowy w Polsce, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Dr. Marianowi Czarnożyłowi i Stanisławowi Sznapmanowi, obydwom z Warszawy, udzielono łącznej prokury.

R. H. B XLVI 6696: „Syndykat Emigracyjny, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie. Otwarto Oddziały w Brześciu n/B., Równem, Łucku i Kowlu.

R. H. B XLVII 6743: „Torbin” Wytwórnia Wyrobów Papierowych, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Leszno 81. Karol Majle przestał być zarządcą. Na zarządcę wybrany został Jerzy Jirowiec z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia wspólników z dnia 9 maja 1930 r.

THE POLISH ECONOMIST

MIESIĘCZNIK GOSPODARCZY O POLSCE

W JĘZYKU ANGIELSKIM

POD REDAKCJĄ TYGODNIKA

POLSKA GOSPODARCZA

ZESZYT VII-ty (LIPIEC 1930) UKAZAŁ SIĘ JUŻ
I JEST DO NABYCIA WSZĘDZIE — CENA 3

Zasadą nowoczesnego kupca jest:

„Największy obrót i najmniejsze zapasy, by nie więzić kapitału obrotowego”.
Zasadę tę realizuje samolot, przywożąc towary z odległych miast z szybkością telegraficzną.

Samoloty kursują codziennie. Niskie taryfy przewozowe. Ułatwione formalności celne. Dostawa do domów.

Informujcie się w biurach Polskich Linij Lotniczych „LOT”.

OBWIESZCZENIA SPÓŁEK AKCYJNYCH

Poznańska Kolej Elektryczna, Sp. Akc. w Poznaniu

Bilans z dnia 31 grudnia 1929 r.

STAN CZYNNY:	zł	STAN BIERNY:	zł
Tory	4,031.846'93	Kapitał akcyjny	4,320.000'00
Kable	226.150'76	Fundusz amortyzacyjny kap. akc.	1,518.962'00
Sieć napowietrzna	615.356'85	Fundusz amortyzacyjny urządzeń, maszyn i t. p.	5,516.679'50
Warsztaty	660.761'97	Fundusz zapasowy	496.934'20
Wagony	4,443.322'26	Fundusz specjalny rezerwy	319.042'94
Kasa	18.110'52	Fundusz na wypełnienie zobowiązań kontr. i koncesyjnych wobec miasta	327.051'74
Dłużnicy	584.200'33	Wierzyciele	6,960.912'77
Matarjały	1,780.178'88	Aserwaty	3.814'05
Autobusy	1,105.723'54	Dywidenda 1926 r.	2.496'00
Nieruchomość, ul. Gajowa 1	856.216'70	Dywidenda 1927 r.	3.024'00
„ ul. Marsz. Focha 131/133	429.932'64	Akcepty własne	245.482'90
„ ul. Sienkiewicza róg Asnyka	32.538'81	Wkłady personelu na fundusz budowlany	138.469'16
„ ul. Słowackiego 19/21, Kochan. 8 i Reya 5	1,342.289'74	Zysk	277.883'89
„ ul. Wyspiańskiego 10	125.435'67		
„ ul. Reya 2	696.878'33		
Osiedle dla pracowników tramwajowych	895.425'24		
Nieruchomości niezabudowane:			
ul. Sienkiewicza róg Gajowej, Marsz. Focha obok Wozowni II, Dębiec, Główna i Bukowska-Szamarzewskiego	857.818'25		
Umundurowanie	16.799'05		
Kaucje	9.568'35		
Efekta	20.536'21		
Instrumenta, narzędzia i inwentarz	10.800'00		
Inwentarz domów mieszkalnych przy ul. Słow. 19/21, Koch. 8, Reya 5 i 2	44.276'15		
Garaże autobusowe	428.304'38		
Elektrowózki	255.683'87		
Trolleybusy	250.097'72		
Udziały	392.500'00		
	<u>20,130.753'15</u>		<u>20,130.753'15</u>

Rachunek Zysków i Strat za 1929 r.

DEBET:		KREDYT:	zł
Przeniesienie z 1928 r.	19.515'30	Przewóz osobowy tramwajowy	7,780.034'45
Koszta eksploatacyjne tramwaj.	5,009.847'71	Przewóz osobowy autobusowy	859.652'37
Koszta eksploatacyjne autobus.	703.515'77	Przewóz osobowy elektrowózki	215.982'90
Koszta eksploatacyjne elektrowozków	50.946'49	Reklama	53.540'74
Opłata dla miasta	430.766'03	Dzierżawa	76.218'60
Podatki państwowe	423'460'30	Aserwaty	866'20
Odsetki	322.985'99		
Rachunek pieczy	142.970'36		
Utrzymanie budynków i gruntów	35.983'18		
Dyferencja walut	35.854'07		
Efekta — odpis	0'32		
Umundurowanie — odpis	70.217'93		
Instrumenta, narzędzia i inwentarz — odpis	46.538'19		
Odpis na kontokorrent	102.206'80		
Fundusz amortyzacyjny kapitału akc. — odpis	215.465'00		
Fundusz amortyzacyjny urządzeń maszyn i t. p. — odpis	1,098.137'93		
Zysk	277.883'89		
	<u>8,986.295'26</u>		<u>8,986.295'28</u>

Powyższy bilans oraz rachunek zysków i strat zgadzają się z inwentarzami i ksiązkami handlowymi Sp. Akc. Poznańska Kolej Elektryczna w Poznaniu, co niniejszem stwierdzamy.

Poznań, dn. 27 czerwca 1930 r.

„Powiernik”, Spółka Rew. Powiernicza Thiel & Marciniak
(-) Thiel dyplomow. i przysięgły rzeczozn. księgowości.

Komisja rewizyjna stwierdza zgodność bilansu i rach. zysków i strat, zbadanymi i przedłożonymi zestawieniami i ksiązkami. Poznań, dn. 27 czerwca 1930 r.

Komisja Rewizyjna: (-) Samulski, (-) Piechowski.

Walne Zebranie Akcjonariuszów uchwaliło z zysku przelać: 5% od sumy zł 277.883'89 na fundusz zapasowy zł 13.894'20; 6% od sumy zł 4,320.000'00 na dywid. zł 259.000'00; na nowy rach. zł 4.789'69; Razem zł 277.883'89.

Poznań, w czerwcu 1930 r.

Rada Nadzorcza: (-) C. Ratajski,

Zarząd: (-) Nestrupke.

Towarzystwo Akcyjne Fabryki Cukru „CIELCE“

Bilans w dniu 1 lipca 1929 r.

AKTYWA:	zł	PASYWA:	zł
Ziemia	63.185'55	Kapitał akcyjny	2.200.000'00
Budowle	1.078.695'31	„ zapasowy	61.224'86
Maszyny i aparaty	1.741.614'81	„ amortyzacyjny	1.642.990'79
Studnia artezyjska	86.237'63	„ Asekuracyjny	38.988'47
Kolejka Cielce-Błaszki-Wojśławice	201.297'83	„ Rezerwowy z nadwyżki przerachow.	23.703'80
Kolejka Cielce-Zakrzew	169.705'69	Rezerwa w kapitale T-wa Wzaj. Ubezp. Cukr. w Polsce	3.675'36
Folwark „Lipie”	153.540'21	Różni Wierzyciele	43.770'07
Inwentarze	50.882'66	Weksle własne	731.444'21
Kasy	20.653'72	„ z kredytu plantatorskiego	319.745'00
Papiery procentowe w posiadaniu	163.283'40	Związek Zawodowy Cukrowni	52.174'11
Remanenty	1.032.062'25	Banki i Kartel	955.435'75
Sumy ewidencyjne	2.014.201'54	Sumy Ewidencyjne	2.014.201'54
Udział Cukrowni w Spółce Handl. Cukrowni	2.100'00	„ przechodnie	30.071'63
Warsz. Dyrekcja Kolei—wpłaty gotówką	150'00	Zyski i straty:	
Banki i Kartel	409.101'97	a) reszta z zysków 1927/28 r.	3.293'54
Salda plantatorów	1.061.848'72	b) przeniesiona rezerwa z 1927/28 r.	71.659'59
Różni dłużnicy	185.313'40	c) zysk z roku sprawozdawczego 1928/29	308.842'08
Sumy przechodnie	49.820'36		
Nowe urządzenia i budowle	17.519'75		
Różni za złożone weksle in blanco	6'00		
	<u>8.501.220'80</u>		<u>8.501.220'80</u>

Rachunek Zysków i Strat

DEBET:	zł	CREDIT:	zł
Przeniesiona rezerwa 1927/28 r.	71.659'59	Zysk z fabrykacji 1928/29 r.	281.131'44
Zyski z roku sprawozdawczego	308.842'08	„ z folwarku „Lipie”	27.710'64
		Przeniesiona rezerwa z 1927/28 r.	71.659'59
	<u>380.501'67</u>		<u>380.501'67</u>

ELEKTROANLAGEN S. A. w Bazylei

Posiadacze akcji **Towarzystwa Elektrycznego Oświetlenia 1886 r.**, względnie świadectw lub innych odpowiednich dokumentów, którzy dotychczas nie wymienili tytułów tych na akcje Spółki Elektroanlagen A. G. łącznie z przypadającą dopłatą gotówkową, wzywani są po raz ostatni do dokonania tej wymiany.

W tym celu winni oni złożyć zgłoszenia o wymianie wraz z posiadanymi akcjami lub innymi dokumentami pod adresem

Allgemeine Treuhand A. G., Aeschengraben 7, Basel.

Towarzystwo to będzie załatwiać takie zgłoszenia we wszystkich zasługujących na uwzględnienie wypadkach do dnia 30 września 1930 r. jako ostatecznego terminu.

Akcje i dokumenty, znajdujące się w posiadaniu Związku Socjalistycznych Sowieckich Republik, względnie jego obywateli, nie będą uwzględnione.

Formularze do wymiany mogą być otrzymane w **Allgemeine Treuhand A. G.** lub w naszej Spółce Elektroanlagen A. G., St. Jacobstrasse 19, Basel.

ELEKTROANLAGEN, S. A.

Bazylea, dn. 7 lipca 1930 r.

Zarząd Tow. Akc.

„QUEBRACHO“ BLUNCK, DUBOSC, RENNER i S-ka

W WARSZAWIE

zawiadamia PP. Akcjonariuszów, że w dn. 9 sierpnia 1930 r., o godz. 1 po południu, odbędzie się w kancelarii adwokata M. Endelmana w Warszawie, ul. Elektoralna 4,

ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE AKCJONARIUSZÓW

z następującym porządkiem dziennym:

- 1) Zagajenie i wybór przewodniczącego;
- 2) Sprawozdanie Zarządu i Komisji Rewizyjnej;
- 3) Zatwierdzenie bilansu i rachunku strat i zysków za 1929 r.;
- 4) Ustalenie budżetu na 1930 r.;
- 5) Podwyższenie kapitału zakładowego Spółki;
- 6) Wybór władz Towarzystwa;
- 7) Wolne wnioski.

Akcjonariusze, pragnący wziąć udział w Zwyczajnym Walnym Zgromadzeniu, winni, stosownie do § 59 Statutu, złożyć swoje akcje, względnie dowody depozytowe lub zastawowe, na 7 dni przed datą Walnego Zgromadzenia w biurze Zarządu Towarzystwa w Warszawie, ul. Rybaki 6.

Bydgoska Fabryka Maszyn HERMAN LOEHNERT, Sp. Akc.

Netto Bilans per 31 grudnia 1929 r.

AKTYWA:	zł	zł	PASywa:	zł	zł
Udział Rybn. Fabr. Maszyn, Rybnik	200.000'00		Kapitał akcyjny		1,600.000'00
Rk. Kasy	1.102'90		Fundusz rezerwowy		200.000'00
Weksle	897.761'56		„ amortyzacyjny		327.656'09
Papiery wartościowe	20.200'00		„ na cele emerytury urzęd.		16.560'00
Budynki i nieruchomości	zł 1,537.515'96		Dywidenda		1.323'84
przychód	zł 13.290'85	1.550.806'81	Ubezpieczalnia Krajowa, Poznań .		500.000'00
Maszyny	zł 527.776'45		Wierzyciele:		
przychód	zł 92.595'58	620.372'03	Banki	117.983'65	
Urządzenie elektrowni	zł 226.633'19		Akcepty	859.166'51	
przychód	zł 323'70	266.956'89	Różne	1,438.343'59	2,415.493'75
Narzędzia		110.900'00	Weksle w redyskoncie		897.761'56
Pasy zapędowe	zł 7.500'00				
przychód	zł 4.119'69	11.619'69			
Wzory i modele	zł 80.300'00				
przychód	zł 29.976'87	110.276'87			
Sprzęty i skrz. form.	zł 35.685'27				
przychód	zł 17.695'35	53.380'62			
Ruchomości	zł 7.114'31				
przychód	zł 987'45	8.101'66			
Konie i wozy		6.500'00			
Bocznica kolejowa	zł 7.851'10				
przychód	zł 399'98	8.251'08			
Sumy przechodnie		1.931'75			
Dłużnicy: Banki	zł 57.157'84				
Różne	zł 656.739'24	713.897'08			
Inwentarz		4.582.058'94			
Strata za 1929 rok		1.240.873'92			
		135.862'38			
		<u>5,958.795'24</u>			<u>5,958.795'24</u>

Rachunek strat i zysków per 31 grudzień 1929 r.

	zł	zł		zł	zł
Koszty handlowe	542.880'36		Rk. Kuponów		1.600'00
Procenty	314.354'57		Zysk na fabrykacji	665.216'40	
Wpłaty	924.782'75		Inwentarz	1,240.873'92	1,906.090'32
Świadczenia społeczne	114.407'12		Strata za 1929 r.		135.862'38
Podatki	147.127'90	2,043.552'70			
		<u>2,043.552'70</u>			<u>2,043.552'70</u>

Bydgoszcz, dn. 30 maja 1930 r.

Rada Nadzorcza: Przewodniczący (—) *K. Bauer*

Zarząd: (—) *Rolbieski, Klatt*

Z upoważnienia Rady Nadzorczej my niżej podpisani sprawdziliśmy bilans z książkami i znaleźliśmy go w porządku.
(—) *K. Bauer* (—) *Dr. Maryński.*

Walne Zgromadzenie postanowiło pokryć stratę w wysokości zł 135.862'38 z funduszu amortyzacyjnego.

Rada Nadzorcza przedsiębiorstwa składa się: Dyrektor Banku p. Karol Bauer — Prezes, Bydgoszcz, Dyrektor Fabryki Inżynier p. St. Rolbieski, Bydgoszcz, wice-prezes, Dyrektor Fabryki p. Jasieński, Nakło, Dyrektor Fabryki p. Dr. Liciński, Sroda, Dyrektor Banku p. A. Pampuch, Bydgoszcz, p. Dr. Maryński, Bydgoszcz.

Spółka Akcyjna pod firmą Towarzystwo Wydawnicze „Kompas”, S. A.

podaje do wiadomości, że stosownie do uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów z dn. 31 grudnia 1929 r., którego protokół został sporządzony przez Notariusza w Łodzi Stefana Jarzębskiego Nr. repertorium 5.024, została postanowiona likwidacja firmy „Towarzystwo Wydawnicze „Kompas”, Spółka Akcyjna w Łodzi”; likwidatorami zostali mianowani: Dr. Adolf Speidel, Juliusz Lohrer i Adolf Horak—senior, siedziba Komisji Likwidacyjnej mieści się w Łodzi przy ul. Gdańskiej pod Nr. 130. Niniejszem Komisja Likwidacyjna wzywa wierzycieli Spółki, aby do dn. 15 sierpnia 1931 r. jako ostatecznego terminu likwidacji zgłosili swe roszczenia.

Prenumerując

„Lot Polski”

popieracie L. O. P. P.

Prenumerata roczna zł 12—P. K. O. 7.860
Warszawa — Długa 50

Spółka Akcyjna Wyrobów Bawełnianych I. K. POZNAŃSKIEGO w Łodzi

Bilans po dzień 31 grudnia 1929 r.

STAN CZYNNY:		STAN BIERNY:	
	zł	zł	zł
Grunta i place	1,602.571'20	Kapitał zakładowy	25,000.000'00
Budynki	15,903.259'09	„ zasobowy	1,450.036'01
Maszyny	23,404.790'86	„ amortyzacyjny	4,768.718'74
Ruchomości, urządze- nia i tabor przewoz.	1,272,053'23	Fundusz rezerwowy na długi przed- wojenne jeszcze nie zwaloryzo- wane	333.000'00
Nowe inwestycje	9,804.438'54	Pozostałość nadwyżki z przerach. bilansu brutto na 1/VII 1928 r.	12,884.606'87
Remanenty:		Zabezpiecz. hipot. listów zastawn. Niepodniesiona dywidenda	3,452.758'40 329'97
Skład bawełny	593.479'56	Banki	9,505.079'86
Przedzalnia	1,166.491'24	Inni wierzyciele	38,497.566'28
Skład przędzy	1,769.897'15		
Tkalnia	1,136.485'65		
Farbiar., Drukarn. i Wykończ.	3,343.098'70		
Gotowy towar	5,858.878'59		
Materiały, węgiel i drzewo	3,827.791'46		
Kasa	83.462'43		
Weksle	253.497'47		
Papiery wartościowe	45.749'61		
Banki	7,132.526'02		
Inni dłużnicy	17,612.219'50		
Strata	1,081.405'83		
	95,892.096'13		95,892.096'13
Listy zastawn. w depoz. Różni za wydane gwa- rancje	5,608.995'60 80.008'26	Zabezpiecz. hipot. pożyczki w lis- tach zastawnych	5,608.995'60
	101,581.099'99	Wydane akcepty gwarancyjne	80.008'26
			5,689.003'86
			101,581.099'99

Rachunek Strat i Zysków za 1929 r.

WINIEN:		MA:	
	zł	zł	zł
Koszty handlowe	2,473.790'99	Pozostałość zysku na 1/I 1929 r.	2,308.995'61
Podatki	1,259.792'85	Zysk brutto	7,940.180'45
Procenty	4,187.583'78	Strata	1,081.405'83
Prowizje	788.609'87		
Straty na dłużnikach	290.821'93		
Różnice kursowe	44.123'71		
Przeniesienie na kapitał amortyz.	2,285.828'76		
	11,330.581'89		11,330.581'89

Poiskie Zakłady PHILIPS, Sp. Akc., Warszawa, ul. Karolkowa 36/44.

Bilans za rok operacyjny 1929.

STAN CZYNNY:		STAN BIERNY:	
	zł	zł	zł
Grunta	910.029'37	Kapitał akcyjny	1,000.000'00
Nieruchomość	4,380.247'33	Kapitał amortyzacyjny	469.193'74
Maszyny i Narzędzia	1,826.156'58	Gwarancje	1,152.393'81
Ruchomości	782.361'91	Dłużnicy i wierzyciele	17,570.365'50
Kasa	36.638'01	Zysk z ubiegłych lat	7.418'23
Banki	247.999'61	Zysk z 1929 roku	269.822'79
Papiery Wartościowe	7.432'17		
Kaucje	73.062'39		
Zapasy	10,884.040'65		
Gwarancje	1,152.393'81		
Sumy przechodnie	168.832'24		
	20,469.194'07		20,469.194'07

Rachunek Strat i Zysków na dzień 31 grudnia 1929 r.

	zł	zł	
Koszty ogólne	9,706.139'23	Zysk brutto	12,265.769'59
Podatki, cło i opłaty rządowe	2,053.411'18		
Amortyzacja	236.396'39		
Czysty zysk	269.822'79		
	12,265.769'59		12,265.769'59

PAPIERNIA „SOCZEWKA“, SPÓŁKA AKCYJNA

Bilans za 1929 r.

DEBET:	zł	CREDIT:	zł
Kasa	16.576'63	Kapitał Akcyjny	2,100.000'00
Weksle w portfelu	21.640'22	Kapitał Zapasowy	54.000'00
Banki	29.724'78	Kapitał Amortyzacyjny	143.000'00
Nieruchomość „Osada Fabr. Soczewka“	2,621.885'31	Długi hipoteczne	256.319'53
Ruchomości, urządzenia biurowe, inwentarz	128.374'89	Długoterminowe należności zabezp. kaucjami hipotecznymi	95.142'83
Towar gotowy	264.478'69	Różni	215.264'67
Materiały surowe i pomocnicze	663.866'72	Dostawcy	207.163'08
Kaucje	276.723'22	Akcepty bieżące	778.221'87
Różni	285.098'26	Akcepty długoterminowe	269.036'38
Udziały w innych przedsiębiorstwach	30.000'00	Akcepty kaucyjne	269.984'40
Dostawcy	25.414'45	Banki	639'78
Instalacja maszyny	56.716'87	Depozyty członków Zarządu	7.000'00
Produkty rolne	5.858'60	Kaucje	24'00
Zaliczki	388'25	Rachunek przechodni	40.710'51
Akcje depozytowe	7.000'00	Zysk za 1929 r.	40.936'09
Wydatki 1930 r.	3.600'00		
Rachunek przechodni	1.000'00		
Weksle protestowane	3.546'33		
Wątpliwe należności	35.549'92		
	<u>4,477.443'14</u>		<u>4,477.443'14</u>

Rachunek Zysków i Strat za 1929 r.

	zł	zł	zł	zł
Materiały surowe i pomocnicze	2,322.685'48	Zysk brutto ze sprzedaży	3,939.572'57	
Robocizna	421.175'28	Różne wpływy	61.412'55	4,000.985'12
Koszty handlowe	930.887'64			
Procenty	101.459'70			
Podatki	178.996'48			
Folwark	1.731'78			
Straty na protestow. wekslach	1.608'06			
Różnice kursu	1.504'61			
Zysk za 1929 r.	<u>3,960.049'03</u>			
				<u>40.936'09</u>
				<u>4,000.985'12</u>

Cukrownia Wierzchosławicka, Tow. Akc. Actien-Zuckerfabrik Wierzchosławice

W WIERZCHOSŁAWICACH

Zwyczajne Walne Zebranie Akcjonariuszów

odbędzie się w dn. 14 sierpnia 1930 r., o godz. 10 przed południem, w sali posiedzeń Cukrowni Wierzchosławickiej z następującym porządkiem obrad:

- 1) Przedłożenie sprawozdania, bilansu oraz rachunku zysków i strat za rok obrachunkowy 1929/30;
- 2) Udzielenie pokwitowania Radzie Nadzorczej i Zarządowi;
- 3) Upoważnienie Rady Nadzorczej i Zarządu do obciążenia hipoteki Fabrycznej na rzecz Banku Cukrownictwa, Sp. Akc. w Poznaniu;
- 4) Wybór członków Rady Nadzorczej;
- 5) Udzielenie zezwolenia na przepisanie akcji na nowonabywców.

Wierzchosławice, dn. 9 lipca 1930 r.

Cukrownia Wierzchosławicka Tow. Akc. Actien-Zuckerfabrik Wierzchosławice

Rada Nadzorcza:

K. Stübner, prezes

Zarząd:

*Dr. Levy, Karol Ruszczyński,
Inż. Makowiecki*

Gazownie Górnośląskie, S. A. w Katowicach

Rachunek Majątku w dn. 31 grudnia 1929 r.

STAN CZYNNY:

	zł
Stan kasy	35.706'07
Mobilja	14.348'69
Debitorzy	1,064.987'16
Zakłady i koncesje	6,948.641'24
	<u>8,063.683'16</u>

STAN BIERNY:

Kredytorzy	1,088.133'59
Daniny pozostałe	101.894'54
Fundusz dyspozycyjny	6.699'62
Kapitał akcyjny	5,900.000'00
Fundusz rezerwowo	256.000'00
Amortyzacja	475.467'16
Zysk	235.488'25
	<u>8,063.683'16</u>

Rachunek Zysków i Strat

STRATY:

	zł
Koszta handlowe	549.511'67
Odpisania	315.393'58
Zysk	235.488'25
	<u>1,100.393'50</u>

ZYSKI:

Saldo z 1928 r.	1.428'33
Saldo z rachunku ruchu	1,098.965'17
	<u>1,100.393'50</u>

Polskie Kopalnie Skarbowe na G. Śląsku

Spółka Dzierżawna. Sp. Akc. w Katowicach.

Société Fermière des Mines Fiscales de l'Etat Polonais en Haute-Silésie

Société Anonyme à Katowice.

Bilans w dn. 31 grudnia 1929 r.

AKTYWA:	zł w zł.	PASYWA:	zł w zł.	zł w zł.
W bankach	16.144.174'17	Kapitał	21.156.000'00	
W kasie	153.078'68	Poz. do wpłac.	3.526.000'00	
Portfel wekslowy	445.929'44	Kapitał wpłacony		17.630.000'00
Kaucje	309.750'00	Fundusz rezerwowy		571.603'25
Udziały	3.487.653'56	Wierzyciele różni		14.798.416'18
Obligacje	36.248'43	Dostawcy		1.844.484'29
Dłużnicy różni (odbiorcy)	14.776.611'31	Czynsz dzierz. za 1929 r.		4.803.721'37
Zaliczki różne	783.626'91	Należn. na poczet warunk. czynszu kum.		71.710'37
Rachunki bieżące	8.005.030'51	Rachunek robót nowych		3.611.967'55
Rząd Polski: Gdynia	952.800'00	Zyski Spółki		1.763.000'00
	<u>45.094.903'01</u>			<u>45.094.903'01</u>

Rachunek Zysków i Strat

Zysk Spółki	1.763.000'00	Wynagrodzenie Spółki od rezultatów eksploatacji	1.763.000'00
-----------------------	--------------	---	--------------

UWAGI. — Jako jednostkę monetarną do sporządzenia bilansu przyjęto złoty z 1927 r., czyli 1/5.924'44 kg. czystego złota. Waluty obce przeliczono do bilansu według przeciętnego kursu Giełdy Warszawskiej z grudnia 1929 r. Do Rady Nadzorczej ponownie wybrani zostali PP.: dyr. dep. inż. Julian Cybulski, dyr. inż. Zygmunt Malawski, dyr. inż. Stanisław Widomski, oraz generał Le Rond i Henri de Peyerimhoff.

Prezes Rady Nadzorczej: (—) *H. de Peyerimhoff*

Dyrektor Generalny: (—) *Fr. Michel*

R A D A

Banku Handlowego w Łodzi, S. A.

zawiadamia PP. Akcjonariuszów, że dn. 5 sierpnia 1930 r., o godz. 5 po południu, odbędzie się w gmachu Banku w Łodzi, Al. Tadeusza Kościuszki Nr. 15.

54-te ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE AKCJONARIUSZÓW

z następującym porządkiem dziennym:

- 1) Wybór przewodniczącego;
- 2) Rozpatrzenie i zatwierdzenie sprawozdań Rady i Komisji Rewizyjnej oraz bilansu i rachunku strat i zysków za rok operacyjny 1929;
- 3) Wybór nowych członków Rady, jak również na miejsce ustępujących i członków Komisji Rewizyjnej;
- 4) O reślenie wynagrodzenia dla członków Rady, Komitetu Wykonawczego i Komisji Rewizyjnej;
- 5) Zmiany niektórych paragrafów Statutu Banku w celu uzgodnienia z Rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o prawie o Spółkach Akcyjnych;
- 6) Wolne wnioski.

Do uczestniczenia w Zebraniu powyższem mają prawo Akcjonariusze, którzy do dn. 29 lipca 1930 r. złożyli swe akcje w kasach Banku Handlowego w Łodzi, lub Oddziałów jego w Warszawie, Lublinie, Radomiu i Kielcach, lub w „Commerz- und Privat-Bank” w Berlinie, lub też w „Fred-k Huth and Co.” w Londynie.

W razie niezgłoszenia się przewidzianej w statucie Spółki dostatecznej ilości Akcjonariuszów, Zwyczajne Walne Zgromadzenie odbędzie się w drugim terminie, dn. 19 sierpnia 1930 r., o godz. 5 po południu, w tymże lokalu i z tym samym porządkiem dziennym, a uchwały, powzięte na tem Zebraniu, będą prawomocne bez względu na ilość reprezentowanych akcji.

Zakłady Bieli Cynkowej i Przetworów Chemicznych „HUTA FENIKS”, Sp. Akc. w Będzinie

Bilans zamknięcia na dz. 31 grudnia 1929 r.

STAN CZYNNY:	zł
Nieruchomości i grunta fabryczne	253.126'63
Maszyny, wewnętrzne urządzenie i inwentarz fabryczny	258.206'70
Towary, surowce i materiały pomocnicze	170.495'60
Budowa i Inwestycje	16.974'99
Kasa	3.500'78
Papiery wartościowe	22.053'47
Weksle	104.372'14
Dłużnicy i banki	227.073'29
Kaucje	1.000'00
Sumy przechodnie	3.758'00
	<u>1.060.561'60</u>
STAN BIERNY:	
Kapitał akcyjny	700.000'00
Kapitał amortyzacyjny	32.530'29
Kapitał zapasowy	4.036'05
Rezerwa	6.554'91
Wierzyciele i banki	233.549'66
Sumy przechodnie	67.668'25
Czysty zysk	16.222'44
	<u>1.060.561'60</u>

Rachunek Strat i Zysków

Przychód zł 369.063'94; Rozchód zł 352.841'50; Czysty zysk zł 16.222'44.

Bank Kwilecki i Potocki & S-ka, S. A. w Poznaniu

Bilans surowy na dz. 30 czerwca 1930 r.

STAN CZYNNY:		zł	zł	STAN BIERNY:		zł	zł
Kasa i sumy do dyspozycji w Banku Polskim, P. K. O. i B-ku Gospod. Krajow.			335.100'71	Kapitały własne:			
Waluty zagraniczne			78.288'24	a) zakładowy	3.000.000'00		
Papiery wartość. własne:				b) zapasowy	615.065'00		
a) pożyczki państwowe	39.461'44			c) inne rezerwy	200.000'00		
b) papiery hipoteczne	139.819'49			d) fundusz amortyzacyjny	466.702'60	4.281.767'60	
c) akcje	689.329'21	868.610'14		Wkłady:			
Udziały i akcje w przedsię- biorstwach konsorcjaln.		77.555'75		a) terminowe	5.600.386'02		
Towary		—		b) à vista	3.076.519'72	8.676.905'74	
Banki krajowe	130.121'23			Rachunki bieżące (saldo kre- dytowe)		3.689.520'56	
Banki zagraniczne	261.989'74			Zobowiązania inkasowe		—	
Weksle zdyskontowane	12.011.029'08			Redyskonto weksli		9.541.009'29	
Weksle protestowane	631.15'60			Banki krajowe		419.751'98	
R-ki bieżące (saldo debet.):				Banki zagraniczne		1.897'87	
a) zabezpieczone	5.907.400'66			Wierzyciele hipoteczni		12.000'00	
b) niezabezpieczone	3.667.710'44	9.575.111'10		Różne rachunki		158.806'78	
Pożyczki terminowe		13.800'00		Procenty, prowizje i różne zyski		908.827'24	
Nieruchomości		2.714.970'14		Oddziały		1.598'044'58	
Różne rachunki		228.112'16		Listy zastawne (obligacje)		—	
Koszty, różnice kursowe i t. p.		778.426'97					
Oddziały		1.584.264'78					
Długoterminowe pożyczki hipot.		—					
			<u>29.288.531'64</u>				<u>29.288.531'64</u>
Gwarancje					zł 177.499'60		
Inkaso					zł 1.012.548'71		

„ALBERTYNSKA FABRYKA PAPIERU I TEKURY”, S. A.

Bilans na dzień 31 grudnia 1929 r.

AKTYWA:		zł	PASywa:		zł
Maszyny		1 461.577'09	Wierzyciele, zobowiązania długoterminowe i akcept.		1,924.469'66
Budynki i place		1,094.498'76	Banki		140.192'50
Ruchomości		20.288'02	Sumy przejściowe		173.513'59
Gotówka w kasie		116'99	Kapitał zakładowy		1,400.000'00
Weksle		20.660'47	Zysk za 1928 r.	zł 8.179'8	
Dłużnicy		504.078'23	Zysk za 1929 r.	zł 1.389'42	9.569'10
Gotowy towar i zapasy surowc.		298.321'77			
Banki		44.431'49			
Sumy przejściowe		60'488'50			
Koszta organizacyjne		143.283'53			
		<u>3,647.744'85</u>			<u>3,647.744'85</u>

Rachunek Strat i Zysków za 1929 rok

ZYSKI:		zł	STRATY:		zł
Wartość produkcji		1,548.246'41	Koszta produkcji		1,223.585'77
Różne inne		420'98	Podatki		38.493'28
			Ubezpieczenie od ognia		11.921'90
			socjalne pracown.		24.190'56
			Remont i konserwacja budynków		7.938'52
			Zapłacone procenta		115.951'52
			Koszta handlowe		125.196'42
		<u>1,548.667'39</u>			<u>1,547.277'97</u>

ZESTAWIENIE :

Zyski	1,548.667'39
Straty	1,547.277'97
Czysty zysk	<u>1.380'42</u>

BIAŁOSTOCKA FABRYKA KOŁDER I SUKNA
OSWALD TRILLING I SYN, Spółka Akcyjna
BIAŁYSTOK, UL. LIPOWA 24.

Bilans w dn. 31 grudnia 1929 r.

STAN CZYNNY:

Kasa zł 5.469'95; Weksle zł 871.443'23; Zaliczenia zł 3.652'52; Waluty obce zł 59.227'86; Papiery wartościowe zł 25.580'00; Banki zł 68.312'56; Sumy przechodnie zł 4.991'50; Maszyny i urządzenia zł 843.138'04; Nieruchomości zł 207.226'36; Urządzenia biurowe zł 6.114'60; Różne rachunki zł 16.117'91; Różni zł 295.338'80; Dłużnicy zł 865.162'35; Surowce zł 168.955'66; Towary gotowe i półgotowe zł 709.750'79; Barwniki, artykuły techniczne i chemiczne zł 47.154'79; Opał i oleje zł 20.724'87; Strata 1929 r. zł 43.678'13; **Razem zł 4.262.039'92.**

STAN BIERNY:

Kapitał zakładowy zł 1.000.000'00; Kapitał zapasowy zł 793.740'79; Kapitał amortyzacyjny zł 93.501'76; Kapitał O. Trillinga zł 598.300'51; Kapitał M. Trillinga zł 122.445'73; Wierzyciele zł 1.613.927'83; Sumy Przechodnie zł 6.876'66; Rachunek Strat i Zysków 1928 r. zł 33.246'64; **Razem: zł 4.262.039'92.**

Rachunek Strat i Zysków za 1929 r.

STRATY:

Pensja dyrekcji zł 26.400'00; Pensja personelu zł 106.710'00; Uposażenia członków zarządu zł 24.000'00; Świadczenia socjalne zł 65.721'32; Podatki 1929 r. zł 67.523'88; Asekuracja zł 21.750'81; Remonty w Białymstoku zł 2.630'31; Remonty w Wasilkowie zł 887'65; Koszta handlowe zł 93.795'05; Koszta fabryczne zł 74.666'33; Ekspedycja zł 59.645'85; Bonifikacja zł 56.357'48; Ofiary zł 6.973'50; Prowizja wypłacona zł 185.858'44; Procenty wypłacone zł 115.004'17; Opłaty stemplowe zł 22.527'82; Przewóz zł 1.360'16; Długi wątpliwe zł 87.445'23; **Razem zł 1.019.258'00.**

ZYSKI:

Różnice kursowe zł 1.497'93; Rk. Towarów—od sprzedaży towarów zł 974.081'94; Strata 1929 r. zł 43.678'13; **Razem zł 1.019.258'00.**

ZARZĄD

WIDZEWSKIEJ MANUFAKTURY
w Łodzi

podaje niniejszem do wiadomości PP. Akcjonariuszów, iż dn. 21 sierpnia 1930 r., o godz. 4 po południu, odbędzie się w biurach Widzewskiej Manufaktury, S. A. w Łodzi, ul. Cegielniana Nr. 20,

Ogólne Zebranie Akcjonariuszów

z następującym porządkiem dziennym:

- 1) Wybór Przewodniczącego Zebrania;
- 2) Sprawozdanie Zarządu za 1929 r.;
- 3) Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej;
- 4) Zatwierdzenie bilansu oraz rachunku Strat i Zysków za 1929 rok;
- 5) Określenie poborów Dyrektorów Zarządu;
- 6) Zatwierdzenie budżetu na 1930 r.;
- 7) Wybór ustępujących z kolei Członków Zarządu;
- 8) Wybór Generalnego Dyrektora;
- 9) Wybór Komisji Rewizyjnej;
- 10) Sprawa amortyzacji za lata 1923, 1924 i 1925 i korektura bilansów za powyższe lata;
- 11) Wnioski akcjonariuszów.

Jeżeli powyższe Zebranie okaże się nieprawomocnym, wówczas drugie, bezwzględnie prawomocne, odbędzie się dn. 5 września 1930 r. o godz. 4 po południu, w tym samym lokalu i z tym samym porządkiem dziennym, a to stosownie do § 55 Ustawy Spółki.

Poprzeź niniejsze ogłoszenie o Walnem Zebraniu Akcjonariuszów na dz. 14/VIII wzgl. 29/VIII zostaje unieważnione.

Zarząd

WIDZEWSKIEJ MANUFAKTURY, S. A. w Łodzi

W Y C I N K I

Z GAZET I CZASOPISM CAŁEGO ŚWIATA
W KAŻDEJ ŻĄDANEJ SPRAWIE

**JAKO NAJLEPSZE ŹRÓDŁO
INFORMACJI, NIEZBĘDNE
DLA WSZYSTKICH**

biur i instytucyj; państwowych, społecznych, kulturalnych, przemysłowych i handlowych oraz dla osób wszelkich zawodów, zbiera i na zamówienie dostarcza, tudzież załatwia prenumeraty dzienników i czasopism krajowych i zagranicznych

**I N F O R M A C J A
P R A S O W A
P O L S K A**

DYREKCJA i EKSPEDYCJA:

Warszawa, Bracka Nr. 5. Telef. 241-53

KORESPONDENCI WE WSZYSTKICH STOLICACH

BANK GOSPODARSTWA KRAJOWEGO

CENTRALA W WARSZAWIE
UL. KRÓLEWSKA 5

DEPARTAMENT
BUDOWLANY
WARSZAWA,
ULICA SIENNA Nr. 17

ZAŁATWIA OPERACJE BANKOWE, W SZCZEGÓLNOŚCI:

- 1) SKUP I SPRZEDAŻ WEKSLI
- 2) NABYWANIE I SPRZEDAWANIE NA RACHUNEK WŁASNY WALUT OBCYCH ORAZ PAPIERÓW WARTOŚCIOWYCH PAŃSTWOWYCH, KOMUNALNYCH I INNYCH
- 3) INKASOWANIE WSZELKIEGO RODZAJU NALEŻNOŚCI
- 4) WYDAWANIE PRZEKAZÓW NA MIEJSCOWOŚCI W POLSCE ORAZ ZAGRANICĄ POŁOŻONE
- 5) PRZYJMOWANIE DO DEPOZYTU WSZELKICH PAPIERÓW WARTOŚCIOWYCH, DOKUMENTÓW ORAZ KOSZTOWNOŚCI
- 6) UDZIELANIE KREDYTU DŁUGOTERMINOWEGO PRZEZ EMISJĘ 7% LISTÓW ZASTAWNYCH, 7% OBLIGACYJ KOMUNALNYCH, A DLA POTRZEB PRZEMYSŁU 7½% OBLIGACYJ BANKOWYCH. PAPIERY TE WYSTAWIONE W PEŁNOWARTOŚCIOWEJ WALUCIE ZAOPATRZONE SĄ W GWARANCJĘ SKARBU PAŃSTWA ORAZ ZABEZPIECZONE HIPOTECZNIE.

KAPITAŁY WŁASNE BANKU WYNOSZĄ *z* 200,000.000

20 ODDZIAŁÓW PROWINCJONALNYCH

KORESPONDENCI WE WSZYSTKICH
WIĘKSZYCH MIASTACH ŚWIATA

„POLMIN”

PAŃSTWOWA FABRYKA OLEJÓW MINERALNYCH

SIEDZIBA DYREKCJI: LWÓW, ULICA SZPITALNA Nr. 1

TELEFONY: 2-48, 3-28, 39-20, 39-21

FABRYKA OLEJÓW MINERALNYCH
W DROHOBYCZU — TELEFON 105

REPREZENTACJA W WARSZAWIE
ul. Szkolna 2; telefony: 70-84, 114-75, 512-33 i 177-8

Reprezentacja w Gdańsku — Polish Petroleum Company — Krebsmarkt 7 — 8
Przedstawicielstwa zagraniczne we wszystkich stołecznych miastach Europy

POLECA ZNANE ZE SWEJ PIERWSZORZĘDNEJ JAKOŚCI

OLEJE I SMARY SAMOCHODOWE

Polmin AS, Polmin AL, Polmin AZ, Polmin AF, Polmin AP, Polmin AD i Polmin AT

OLEJE CYLINDROWE, ODPOWIEDNIE DO
WSZYSTKICH WARUNKÓW PRACY. WYSOKOGA-
TUNKOWE OLEJE ŁOŻYSKOWE. OLEJE DO
SILNIKÓW SPALINOWYCH, DO KOMPRESORÓW PO-
WIETRZNYCH I KOMPRESORÓW CHŁODNICZYCH.
OLEJE TURBINOWE i TRANSFORMATORO-
WE. OLEJE WIERTNICZE. TŁUSZCZE MA-
SZYNOWE. SMARY DO LIN I KÓŁ ZĘBATYCH.
SMARY DO WÓZKÓW KOPALNIANYCH I OLEJE
OSIOWE. — PARAFINE, ŚWIECE, WAZE-
LINE TECHNICZNA. — BENZYNY: EKSTRAKCYJ-
NA, LOTNICZA, SAMOCHODOWĄ I MOTOROWĄ. —
NAFTE: RAFINOWANĄ I SILNOPŁOMIENNĄ, OLE-
JE GAZOWE. ASFALTY BEZPARAFINOWE I PARA-
FINOWE. SULFOKWASY, KWASY NAFTENOWE.

ODDZIAŁY W KRAJU:

BIALYSTOK, ul. Warszawska 7, tel. 10-34

KRAKÓW, ul. Szczepańska 9, tel. 15-82

LUBLIN, ul. Krak. Przedm. 46, tel. 10-74

LWÓW, ul. Szpitalna 1, tel. 3-23

ŁÓDŹ, ul. Piotrkowska 152, tel. 6-27,

WARSZAWA, ul. Szkolna 2, tel. 114-75

POZNAŃ, ul. św. Marcina 18, tel. 35-36

SOSNOWIEC, ul. Naftowa 4, tel. 2-08

TORUŃ, ul. Mostowa 17, tel. 3-99

WILNO, ul. Jagiellońska 8, tel. 1-72

SKŁADY WŁASNE I KOMISOWE:

BIALYSTOK, BIELSK PODLASKI, BIŁGORAJ, BĘDZIN, BRODY, BYDGOSZCZ, CHELM, DOLINA, DRO-
HOBYCZ, GARWOLIN, GDYNIA, GRUDZIĄDZ, JAROSŁAW, KALISZ, KIELCE, KOŃSKIE, KOŁOMYJA,
KOWEL, KRAKÓW, KRASNYSTAW, LIDA, LUBLIN, LUBARTÓW, LWÓW, ŁĘCZYCA, ŁOMŻA, ŁÓDŹ,
MIĘDZYRZEC PODLASKI, NOWOGRÓDEK, OPOCZNO, OSTROWIEC, OSTRÓW, PABJANICE, RADOM,
RADZYŃ, RÓWNE, RYKI, SANDOMIERZ, SAMBOR, SIEMIATYCZE, SIEDLCE, SKIERNIEWICE, SOBOLEW,
SOSNOWIEC, STANISŁAWÓW, STRYJ, TOMASZÓW MAZ., TORUŃ, TARNOPOL, WARSZAWA, WILNO,
WIELUŃ, WIERZBNIK, WÓLKOWYSK, WŁOCŁAWEK, ZDUŃSKA WOLA, ZŁOCZÓW, ŻYRARDÓW

WŁASNY PARK CYSTERNOWY